Oraşul este Ierusalim. Timpul este acum.

Crima, un asasinat dublu, plin de ură.

TEROARE LA IERUSALIM

ROBERT ROSENBERG

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.P.O. Box 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

ROBERT ROSENBERG

Crimes of the City

Robert Rosenberg, 1991

Traducere din limba engleză

GABRIELA NEDELCU

MARIAN NEDELCU

Coperta DOME STAN

1997

RAO International Publishing Company S.A. pentru versiunea în limba română
Ianuarie 1997 ISBN 973 – 576-118-l

Nota autorului

ACEASTĂ CARTE nu ar fi fost scrisă niciodată fără încurajarea Silviei Cherbakoff-Rosenberg, cel mai bun critic al meu şi cea mai bună prietenă, care, totdeauna, vrea să cunoască sfârşitul mai întâi; şi a tatălui meu, Norman „Bob” Rosenberg, fie-i amintirea binecuvântată, care m-a învăţat semnificaţia aducerii aminte.

Mulţumiri, de asemenea, lui Michael Eilan, Roy Isaacowitz, Margery Greenfeld-Morgan, Ze’ev Chafets, Hany Wall, Ellen

Bane şi Helen Kaye. În diferite momente, sfaturile lor m-au ajutat să trec peste obstacole la care nu mă aşteptam. Entuziasmul susţinut al Lisei DIM ona şi al lui George Hodgman s-a combinat, ca să le facă prietenia la fel de valoroasă pentru mine ca şi profesionalismul lor.

Cel mai mult, mulţumesc fiicei mele Amber, care mi-a tolerat absenţele… îndeosebi când eram acasă; şi, fireşte, mulţumesc tuturor paznicilor de la porţile Ierusalimului care încă îşi pun credinţa în oameni, aşa cum alţii şi-o pun în zei.

ERA SFÂRŞIT DE IARNĂ în Oraşul Sfânt, destul de rece pentru a transforma strigătele în aburi. În timp ce mărşăluiau printre două şiruri de loialişti guvernamentali, demonstranţii scandau

cereri de demisie a primului ministru. Poliţiştii se luptau, încercând să facă o breşă.

„Trădătorilor!” urlă un bărbat neras, apucând o piatră din calcar de mărimea unui pumn, material din care este construit aproape întreg Ierusalimul. Chipul unui poliţist călare se schimonosi. Calul său fornăi şi lovi cu picioarele spatele bărbatului. Piatra căzu din mâna bărbatului, iar acesta începu să înjure copoii.

„Fasciştilor!” spuse pe un ton batjocoritor o fetişcană, prinsă braţ la braţ cu prieteni şi străini, îndreptându-se spre sediul primului-ministru.

Un conducător al marşului o domoli, repetând instrucţiunile fixate la începutul adunării: „Nicio provocare, nicio instigare”.

În Ierusalim era o perioadă de ură şi

teamă, o perioadă obositoare şi agitată pentru Avram Cohen. Destul de bătrân, ca să-şi amintească marşurile în pas de gâscă, urmărite de la fereastra dormitorului său din Berlin, şi totuşi suficient de tânăr pentru a fi comandantul Departamentului de Cercetări Criminalistice al poliţiei din Ierusalim, Cohen era destul de înţelept ca să ştie că idealurile pot fi distruse de politică odată cu trecerea timpului.

Aşa că urmărea demonstraţia dintr-un Ford Escort, ocupând locul de lângă şofer, văzându-şi propriile nelinişti reflectate pe faţa locotenentului său, inspectorul-şef Nissim Levy, aflat la volan, încet, trecură în sus şi-n jos pe străzile deluroase, prin spatele mulţimii în mişcare, ascultând vocile monotone ale comandanţilor de sector ce raportau unui cartier general mobil, parcat

temporar în afara sediului primului-ministru, deja sub asediul primelor rânduri ale protestatarilor, îi urmăriră pe mărşăluitori în afara triunghiului din partea de jos a oraşului, traversară strada King George, în josul străzii Bezalel, pe panta estică a Văii Crucii. Strada era luminată de ultimele torţe ale demonstranţilor şi de luminile albastre ale girofarurilor maşinilor de poliţie. Flesurile fotografilor surprindeau feţe contorsionate de mânie. Zidurile din blocuri de calcar ale clădirilor de patru sau cinci etaje reflectau luminile în culori bizare.

Chiar de partea cealaltă, pe vârful dealului opus văii, putură să vadă luminile din perimetrul de siguranţă al Knesset-ului şi fasciculul cu întrerupere periodică ce lumina parcul. Ochii obosiţi ai lui Cohen

fixară fereastra, clipind repede, apărându-se de lumina orbitoare. Degetele nerăbdătoare ale lui Levy băteau uşor volanul maşinii, acompaniind sloganurile cu un contrapunct premeditat.

Cohen citise atât rapoartele secrete, cât şi pe cele publicate referitoare la demonstraţie. Deşi avea încredere în comandantul operaţiunilor, Yosef Schwartz, calm, călare în fruntea trupelor de poliţie ce se străduiau să nu lase ca marşul să se transforme într-o revoltă, în acea seară, Cohen nu se temea doar de câteva cartuşe şi gaze lacrimogene în Oraşul Sfânt.

— Seamănă cu un spectacol de sunet şi lumină pe zidurile vechiului oraş, vrând să arate turiştilor cum cade oraşul în mâinile romanilor, murmură el. Scandarea din jurul maşinii se schimbă din „Două state pentru

două popoare” în „Opriţi crimele, începeţi convorbirile”, şi vocea lui Cohen, îngroşată de prea multe ţigări, îşi adapta propriul ritm în pronunţarea sloganelor. Mă întreb pentru ce versiune optează turiştii, adăugă el, gândindu-se la istorie, pe jumătate conştient că, prin comentariul său, lovirea volanului se oprise, iar tânărul ofiţer, întotdeauna ambiţios, se străduia în tăcere să-i descifreze sensul. Optează pentru versiunea lui Josephus Flavius sau pentru cea rabinică? continuă Cohen, mirându-se cu voce tare, gândindu-se la generalul iudeu care s-a opus primul romanilor şi care a fost sărbătorit de către aceştia, pentru că a descris cum iudeii au transformat lupta lor împotriva imperiului într-un război civil plin de atrocităţi şi într-o înfrângere inevitabilă.

Încheieturile mâinilor lui Levy se

relaxară în timp ce se răsuci spre Cohen cu răspunsul pe care acesta deja îl ştia:

— Rabinii afirmă că Josephus a fost un trădător, spuse Levy prozaic, vocea sa stridentă nuanţând cu cinism cuvântul rabinii.

Cohen îşi frecă braţul. Erupţia eczemei, chiar deasupra tatuajului purpuriu deschis al numărului său de la Dachau, era şi chinuitoare, şi familiară. Uneori i se părea că este o permanenţă a vieţii sale, aşa cum oraşul atrăgea pelerinii şi pasiunile lor.

— Josephus a fost un pragmatic, îi răspunse el lui Levy. El s-a asigurat să fie în tabăra câştigătoare. Şi mai ştia că, o dată ce iudeii începuseră să se ucidă unul pe altul, aveau să piardă cu siguranţă.

Levy coti din bulevardul cu patru artere de circulaţie din vale intrând pe cel cu cinci

artere care trecea pe lângă Knesset. Fasciculul de lumină îi căută pentru o clipă, suficient de mult ca Cohen să-şi amintească de proiectorul din lagăr. Sediul primului-ministru, cinci sute de metri mai încolo, era ultima clădire din complexul de construcţii guvernamentale cu birouri. Demonstranţii umpluseră întreaga lăţime a bulevardului, pe tot drumul spre clădirea acoperită de iederă, unde cabinetul era în sesiune de urgenţă, dezbătând ultima propunere de pace. Cohen putea auzi ecourile neinteligibile ale unei cuvântări de la un difuzor pus la maximum.

— O faceţi să sune ca o dezbatere a Partidului Laburist Likud, spuse Levy în cele din urmă, ca răspuns la sarcasmul lui Cohen.

Inspectorul-sef zâmbi în aşteptarea unei

observaţii sarcastice din partea lui Cohen despre „afurisiţii de politicieni”.

Dar, înainte ca Cohen să răspundă, se auzi un sunet ce opri pentru un moment staccato-ul monoton al radioului poliţiei şi transformă ecourile puternice în ţipete ascuţite.

Era un zgomot pe care Cohen îl aşteptase cu spaimă de mult. Dar, în ciuda aşteptărilor sale, când în sfârşit veni, fu luat prin surprindere.

„Grenadele!” urlă Cohen şi o frântură de secundă mai târziu era afară din maşină, alergând spre tăcerea copleşitoare care deja devenea ţipete.

Brigada de geniu lucră toată noaptea, beneficiind de lumina echipelor de televiziune care transmiteau imaginile luptei din Ierusalim în lumea întreagă. Fuse

strânsă fiecare schijă metalică găsită pe o rază de o sută de metri de la locul exploziei.

O bucată lovise geamul din spate al maşinii unui ministru, parcată la locul său din faţa sediului cabinetului. Străbătu toată distanţa până la pervazul exterior al cabinetului însuşi. Dar cea mai importantă fu o aşchie, de abia de o jumătate de centimetru lăţime şi de două ori această lungime, care fu găsită înfiptă în creierul unui căpitan de rezervă al trupelor de paraşutisti.

Presa din întreaga lume anunţă: *Un mort, doisprezece răniţi în atacul cu grenade de la conferinţa de pace din Ierusalim.* Biroul primului ministru emise o declaraţie în care se spunea că, până la dovada contrară, orice afirmaţie că un evreu ar putea fi responsabil de atac ar fi o

pură calomnie. Declaraţia provocă zâmbete cinice printre cei care-şi amintiră de tinereţea primului-ministru. Naţionalist extremist, el nu ezitase niciodată să-i asasineze pe cei pe care-i considera trădători faţă de mişcarea sa clandestină ce lupta împotriva mandatului britanic şi a pretenţiilor naţionaliştilor arabi asupra Pământului Sfânt. Dar unul dintre subalternii săi declară unui reporter curios că şedinţa miniştrilor nu fusese afectată de explozie.

„Cabinetul ministerial este, bineînţeles, izolat acustic”, fuse explicaţia clară şi deschisă a secretarului cabinetului Ya’acov Nussbaum.

Cohen o luă mult mai personal. El păstră grenada reconstituită în seiful din propriul său birou, în loc să o depună la magazia de

păstrare a probelor din sediul central al poliţiei naţionale. Era arma ucigaşă, iar mortul era un martir pentru jumătate de ţară, un trădător pentru cealaltă jumătate, iar în mintea lui Cohen, o victimă a acestei duşmănii.

Războiul civil era pe buzele tuturor. Dar Cohen nu putea folosi termenul în mod oficial, deşi aceasta era frica sa cea mai mare. Ca poliţist, trebuia să fie imparţial în dezbaterea partizană ce domnea peste toate, în această perioadă, până şi menţionarea posibilităţii războiului civil era o violare a neutralităţii profesionale pe care jurase să o susţină.

Prin urmare, începu cu arma. După douăzeci şi patru de ore fusese identificată de experţii laboratoarelor de geniu ale poliţiei. Din seria Sidra 13, ea fusese

elaborată de industria militară israeliană pentru situaţiile cu ostateci. Armata dorea o grenadă ce putea lovi/ucide un terorist, dar lăsa puţine schije în zona respectivă. Sidra 13 era un experiment şi un eşec; lăsa prea multe schije. Dar, datorită birocraţiei, s-a dat drumul unui ciclu de producţie de douăsprezece mii de bucăţi, înainte ca seria să fie oprită.

Maiorul Ehud Gozani, care era legătura lui Cohen cu spionajul militar din Comandamentul Central, raportase că în ultimii cinci ani grenadele fuseseră distribuite în mai mult de o sută de unităţi militare, ajungând la peste şase divizii, în timpul acestor ani o sută douăzeci de mii de oameni avuseseră acces la aceste arme. Erau ambalate în cutii de polistiren, fiecare cu zece grenade, iar armata începuse

inventarierea scrupuloasă a tuturor cutiilor. Computerele armatei, cele de la Şerut Bitahon Klali, contrainformaţiile secrete, poliţia de contraspionaj cunoscută ca Şabak şi sistemul mult mai primitiv al forţei poliţieneşti de păstrare a informaţiilor despre oameni, toate emiteau liste de suspecţi potenţiali. Pe ele figurau soldaţi cu rude în lumea interlopă, soldaţi înregistraţi că-şi pierduseră echipamentul, soldaţi suspectaţi de poliţia militară de furt pentru profit sau joacă, în armată nu erau admişi delincvenţi condamnaţi, iar soldaţii despre care se ştia că au legături cu criminalii urmau a fi interogaţi, la fel ca şi aceştia. Extremiştii politici cunoscuţi din aripa de dreapta figurau şi ei pe lista suspecţilor potenţiali care creştea de la o zi la alta.

Dar Cohen şi oamenii lui trebuia să fie

atenţi. Surse ale cabinetului primului-ministru declaraseră presei că anchetatorii nu puteau înlătura posibilitatea ca responsabili să fie arabii.

„Provocatori”, spuneau sursele, „încearcă să-i aţâţe pe evrei contra evreilor” era explicaţia lor referitoare la atac.

„Primul-ministru ar trebui să ştie”, scria un redactor partizan. „Adepţii săi deseori foloseau exact aceleaşi metode când luptau împotriva ocupanţilor britanici şi naţionaliştilor arabi”.

Cohen puse jos ziarul pe care-l citea, la fel de neinteresat de politica opoziţiei ca şi de crizele coaliţiei, în argumentaţia susţinătorilor nu găsi nimic senzaţional şi îi privea pe oponenţii politici ai primului-ministru cu acelaşi dispreţ pe care-l avea faţă de toţi politicienii ce făceau idolatrie

din ideologie.

Oficial, Cohen avea în subordine două sute de bărbaţi şi femei care lucrau în Ierusalim în uniformă sau haine civile pentru CID1. Dar *intifada* palestiniană fluctua în ritmul terorismului şi diplomaţiei internaţionale, a acţiunilor armatei şi zvonurilor atrocităţilor, găsindu-şi resurse în forţele poliţieneşti cu alocaţii bugetare scăzute. Ierusalimul arab, de Est, din punctul de vedere al lui Cohen, era aproape zilnic un ansamblu format din aruncători de pietre, greve şi gaze lacrimogene. Recent, cineva incendia maşinile israeliene, care se distingeau prin plăcile de înmatriculare vopsite cu negru pe galben, aşa că, cohen trimise numai el o duzină de bărbaţi care să lucreze la acest caz. Alte două duzini fură numiţi comandanţi temporari ai unităţilor

de poliţie aduse din alte părţi ale ţării, pentru ţinerea sub control a revoltelor. Iar crimele obişnuite din orice oraş capitală, de la furturile mărunte la droguri, de la spargeri la asasinate odioase, continuau nediminuându-se.

Astfel, pus în situaţia de a alege între un Ierusalim de Est liniştit şi o investigaţie completă pentru găsirea per

1 Criminal Investigation Departament = Secţia Omucideri (n.tr.)

soanei responsabile de atacul cu grenade, etajul al cincilea al cartierului general al poliţiei ştiu cum să-l mulţumească pe primul-ministru. Prioritatea* imediată era de a pune capăt zarvei *intifadei,* în special în capitala numită eternă de către primul-ministru.

Tracasat de politică, Cohen începu cursa pentru găsirea ucigaşului sau ucigaşilor. Era hotărât să câştige, chiar dacă aceasta i-ar fi luat un an. Dar el n-avea la dispoziţie un an.

O săptămână după atacul cu grenade, într-un zori de zi mohorât al unei dimineţi de vineri, câteva ore înainte de rugăciunea musulmanilor, un grădinar Wakf, care acoperea cu gunoi un strat de flori chiar în spatele Domului Stâncii pe care evreii îl numesc Muntele Templului, iar arabii Haram al-şarif, găsi îngropat în noroi un rucsac al diviziei de infanterie, în el erau mai mult de o duzină de grenade Sidra 13 asamblate ca o bombă cu ceas, stabilită să explodeze la prânz.

Dacă nu ar fi fost un poliţist somnoros care-şi turna a zecea cană de cafea după jri

lungă noapte de serviciu în comisariatul de poliţie de pe Munte, grenadele ar fi încăput pe mâinile fundamentaliştilor islamici cu care grădinarul se cunoştea. Dar privind pe fereastră, poliţistului i se păru curios că un arab traversa în fugă piaţa goală de la coloană până la fântână, strângând pe burtă un obiect greu ca şi cum l-ar fi ascuns. Poliţistul trase de mânerul ferestrei, deschizând-o în aerul rece ai dimineţii şi strigă spre omul înspăimântat: „Stai!” Deoarece arabul nu se opri din alergare, copoiul porni în urmărire. Deşi obosit, poliţistul care era mai tânăr şi mai rapid, îl ajunse pe musulman la treptele care dădeau în tunelul ce ducea spre Strada Lanţului. Arabul nu mai putea respira din cauza prea multor ţigări fumate. Poliţistul fu recunoscător pentru jocurile de fotbal din

după-amiazade sâmbătă.

După o jumătate de oră, experţii echipei de geniu, împreună cu o echipă de detectivi sub comanda lui Cohen, cercetară zona, căutând alte dispozitive explozive ascunse. Nu se mai găsi altceva. Dar grenadele fuseseră conectate pentru o singură detonaţie, cu un cronometru simplu fixat pentru ora prânzului, chiar la ora la care s-ar fi adunat musulmanii pentru rugăciunea de vineri şi când zeci de mii de credincioşi s-ar fi închinat spre sud-est, către Meca. În genunchi, cu capetele plecate spre pământ, un număr mare, poate sute de oameni ar fi putut fi ucişi, moscheea cu cupolă aurită, care acoperea stânca de unde cred musulmanii că s-a ridicat la ceruri profetul lor Mohamed, ar fi putut suferi stricăciuni ireparabile.

Explozia grenadelor ar fi fost ca şi cum s-ar fi turnat gaz peste cărbunii deja aprinşi ai *intifadei.* Aşa cum s-a presupus, ştirea s-a transformat, în acea zi de rugăciune, în şaptezeci şi două de ore de revoltă în toate teritoriile. Zvonurile, ca şi infirmările, apăreau iute ca vântul şi ca gândul. Şaptesprezece aruncători de pietre şi sticle incendiare de tip cocteil Molotov au fost împuşcaţi mortal pe drumurile dintre satele arabe şi evreieşti din zonă. Un autobuz rapid între Tel Aviv şi Ierusalim a fost deturnat de pe un drum de munte de un locuitor din Gaza care a smuls volanul din mâna şoferului, autobuzul căzând într-o prăpastie. Au fost ucişi şaisprezece izraeliţi, un turist, iar alţi douăzeci şi cinci au rămas infirmi pe viaţă. Fundamen-talistul din Gaza a supravieţuit ca prin minune impactului. Pe

patul său de spital acesta a declarat celor care-l interogau că sperase să ajungă în ceruri odată cu autobuzul care ar fi ajuns pe fundul prăpastiei.

În ceea ce-i privea pe musulmani, grenadele ascunse putea însemna numai un singur lucru: un alt complot sionist care să-i alunge din locurile sfinte. Primarul lucra fără încetare, încercând să calmeze Consiliul Wakf al ca-diilor musulmani, ei înşişi sub presiunea extremiştilor ce doreau să transforme rugăciunile din săptămâna următoare într-o chemare la război a musulmanilor contra necredincioşilor, un război sfânt cu folosirea tuturor forţelor şi resurselor. Maiorul promise că poliţia va *fa & i* tot posibilul să-i captureze pe sabotori – „oricine ar fi ei” – insistând pe aceste cuvinte în declaraţia făcută presei. Aceasta

stârni furia aripii drepte cum că maiorul era gata să-i implice pe evrei în încercarea de sabotaj. De la biroul primului-ministru veniră din nou declaraţii făcute presei care explicau cum provocatorii arabi ar fi putut fi lesne făcuţi responsabili atât pentru atacul împotriva adunării, cât şi pentru încercarea de sabotaj de pe Munte.

„Politicieni afurisiţi”, se trezi Cohen murmurând mult mai des decât vreodată înainte în timp ce lucra la dosare.

Bărbaţii şi femeile îi aduseră notiţele lor scrise de mână ale interviurilor cu soldaţii AWOL şi explicaţiile mamelor care spuneau, plângând, că fiii lor erau buni cu adevărat Şmulik, legătura sa în Şabak, îşi trimise propriile notiţe zilnice din partea *stinkenlor,* informatorii din taberele de refugiaţi palestinieni cu aleile lor pline de noroi; iar

listările făcute de computerul lui Ehud se strângeau grămadă pe biroul lui Cohen.

Uneori, în timpul sezonului răcoros, după ce-l trimitea acasă pe Levy, noaptea târziu, Cohen se surprindea holbându-se la una din prea multele piese care nu se potriveau în toată această enigmă. Deschise sertarul biroului său din partea inferioară din stânga, pătat de la arsurile lăsate de mucurile de ţigară, pentru a scoate o sticlă de coniac ieftin şi o cană din sticlă pirex folosită foarte desjn circa de poliţie pentru cafeaua turcească cu mult zaţ. Îi trebuia o jumătate de pahar, câteodată două, înainte de a începe să se balanseze pe scaunul său cu spătar înalt şi să-şi aducă aminte; că, pe vremuri, crezuse că ar putea să ajute oraşul să-şi îndeplinească menirea, el fiind una dintre străjile de la porţile acestuia,

împiedicându-i pe criminali şi pe nebuni să se infiltreze în oraşul păcii.

BĂRBATUL SE MIŞCA ÎNCET, ştiind că nu întfineste pe nimeni. Ceaţa groasă de pe strada Ein Karem făcea ca felinarele să dispară repede din vedere. Frunzele umede şi acele de brad îi înăbuşeau paşii în timp ce-şi croia drum spre schitul aşezat mult în vârful dealului.

Nu intră prin poarta mare şi verde a schitului şi nici nu se opri la micuţa capelă decorată cu icoane vechi şi luminată cu becuri slabe. Urcă mai sus, deasupra, şi în jurul complexului de clădiri văruite în alb şi cu lemn roşu. Alese drumul ce urma o cărare îngustă, despre care i se spusese că fusese făcut de-a lungul secolelor de ciobanii care-şi mânau turmele pe pantele

muntoase.

Deasupra lui se afla autostrada ce ducea către spitalul Hadassah. Spre est era o casă mare din piatră în care locuia un grup de studenţi. Auzi muzică şi se gândi la ea ca la un cor de îngeri care-i îndrepta paşii de jur-împrejurul zidului ce înconjura complexul de clădiri.

Căuta un loc ştiut de el, o crăpătură minusculă pe o parte a muntelui. Acolo peretele din piatră era suficient de jos ca să-i permită să sară fără zgomot. După ce sări, se trezi în partea cealaltă pe frunzele ude de pe trepte. Netezite de cât se călcase pe ele de aproape două secole, treptele erau construite din aceeaşi piatră albă şi mată folosită în tot oraşul. Umiditatea pătrunzătoare a ceţii nopţii le făcea să lucească. Se mişcă în grabă, ţinându-şi

respiraţia în clipa în care începu să alunece. E) ar cu o răsucire a torsului îşi recapătă echilibrul, zvârlindu-şi un braţ în sus, părând că zboară în timp ce cobora scările!

În curtea din spate recviemul se pierdea, auzindu-se acum o altă muzică, murmurul monoton al femeilor care cântau un cântec de răspuns la ritmul metodic al unui bărbat. Ascultă timp de un minut, dar nu se întoarse spre călugăriţele rusoaice ce se rugau la lumina de un galben pur a lumânărilor şi a becurilor slabe, neacoperite de abajururi.

Se îndreptă, în schimb, spre curtea în care locuiau călugăriţele, două câte două, în căsuţele de un singur etaj cu acoperişurile acoperite cu ţiglă roşie. Le cunoştea pe cele două călugăriţe pe care le căuta. Una era mult mai în vârstă decât cealaltă, cea mai tânără mult prea frumoasă pentru a fi

sechestrată de obiceiurile din mănăstire. În timp ce mergea, tivul prăfuit al veşmântului negru al acesteia se legăna încoace şi încolo. El cunoştea bine acest ritm. Acesta făcea promisiuni şi, în timp ce trecea liniştit pe lângă casele cu o singură cameră, îşi reamintea de acele jurăminte.

Prin fereastra celei de-a patra case zări coşul galben pe care-l purta călugăriţa mai bătrână în timp ce-şi făcea cumpărăturile la băcănia din vale. Lumina lanternei sale trecu prin împletitura coşului, proiectând-o pe perete. Lumina străluci pe feţele pictate ale celor două femei cu halouri aurite dintr-o icoană veche. Halourilescânteiară în raza galbenă, iar ochii femeilor pictaiejî priveau nemişcaţi.

Se îndreptă rapid către uşă. Nu era încuiată, aşa că intră, având grijă să închidă

după el panoul subţire. Se mişca hotărât. Cunoştea camera. O cercetă. Mai întâi, dulapul în perete, unde două veşminte călugăreşti, negre, atârnau de nişte cârlige din lemn şi unde era aşezată în picioare o valiză din carton şi vinilin. Nu avea nimic altceva în ea afară de o pereche de sandale.

Cu mâna cercetă uşor raftul de deasupra veşmintelor, înmărmurind la descoperirea unei cutii de pantofi umplute cu scrisori scrise de mână. Scrisorile erau legate cu o panglică albăstruie pe care o rupse cu o smucitură. Scrisorile căzură pe podea. După ce le adună, se aşeză pe patul îngust. Le frunzări, ţinându-şi lanterna în gură.

Sub scrisori găsi o fotografie alb-negru care-şi pierduse de mult nuanţele iniţiale, transformându-le în maro şi galben pal, aproape aceleaşi culori ca cele din icoana

de deasupra patului. În fotografie văzu un soldat cu decoraţii, un bărbat ce stătea în picioare lângă o femeie tânără ce ţinea în braţe un prunc. Apropie fotografia mult de ochi, lumina strălucind atât de aproape, încât albeaţa e-mulsiei zgâriate i se reflectă pe faţă. O cunoştea pe femeia din fotografie, recunoscând ovalul feţei călugăriţei mai în vârstă pe când aceasta era tânără. Se minună de asemănarea celei mai tinere ale cărei mişcări unduitoare îi atrăseseră mai întâi atenţia.

Gândul îl avertiză că propria mişcare a şoldurilor fusese oprită de cureaua prea strânsă care ţinea cele două cuţite. Desfăcu cele două arme, zâmbind, în timp ce le scoase pe rând.

Pentru a treia oară auzi muzică. O femeie fredona. O a doua murmura ceva

drept răspuns.

Trupul i se încorda. Apucând cuţitele, se ridică de pe pat. În timp ce păşiră în cameră, lumina galbenă de deasupra uşii neîncuiate aruncă o umbră aurie pe feţele lor albe, fii se mişcă spre ele, la fel de repede ca şi acuzaţia de recunoaştere a femeii mai tinere. Ceea ce ea văzu pentru ultima oară fură lamele cuţitelor care scânteiau în lumină. Cu muşchii încordaţi, el vârî lamele cuţitelor adânc în gâturile lor, o pătrundere puternică prin carne, despfcând venele jugulare, tăind cartilagiul dintre vertebre, secţionând nervii spinali. Niciuna n-avu timp să scoată vreun sunet prin gura deschisă înainte de a le înfige cuţitele. Inima celei mai tinere bătu cu o pulsaţie mai mult decât a celei bătrâne. Pieptul ei vărsă, odată cu o lungă

împroşcare de sânge, şi ceea ce-i mai rămase din viaţă.

Cu ambele cuţite într-o singură mână, el adună fotografia şi scrisorile – toate în afară de o pagină care căzuse sub pat. Mai aruncă o ultimă privire întregii scene, simţind ochii celor două feţe din icoană privindu-l fix. Cu o zvfenitură a minerului cuţitului în lemnul vechi, distruse pictura, despicând-o de-a lungul fibrei, separând de-a pururea cele două mame sfinte.

Înainte de a ieşi din cameră, se mai întoarse o dată ca să privească, pentru ultima oară, cele două trupuri, privirea sa lungă fiindu-i întreruptă de mâncărimea provocată de umezeala sângelui pe bărbie. Absent, se frecă pe faţă cu dosul mâinii cu care ţinea bine hârtiile şi din doi paşi repezi fu înghiţit de ceaţă”.

Paşii săi lăsau urme pe poteca din piatră de culoare deschisă. Dar, până ajunse la zid, urmele dispărură, cu excepţia uneia singure care se imprimase adânc în solul moale al grădinii, înăuntru, cele două călugăriţe zăceau una lângă alta, cu gurile deschise, îngheţate într-o rugă eternă.

CONDUCEA levy. Cohen urla, prin radio, comenzi şi cereri: laboratorul criminalistic mobil trebuia să-l aştepte la faţa locului; Ziv, purtătorul de cuvânt pentru presă al poliţiei din Ierusalim, trebuia să nu facă declaraţii; erau necesari câini de vânătoare pentru urmărire; era esenţial un jeep plin cu grăniceri care să asigure perimetrul schitului. Dar, sublinie Cohen, fără întârzieri, fără scuze.

Cu microfonul într-o mână, şi-o folosi pe

cealaltă pentru a apuca în grabă o cutie cu mănuşi chirurgicale din raftul care se afla sub tabloul de bord al maşinii. Smulse două perechi din cutie, vârând pungile din plastic în buzunarul vindiacului său.

Levy accelera şi încetinea, dând drumul la sirenă sau o-prind-o, pentru a-şi face loc prin circulaţia de pe străzi. Cohen se încorda d’e câte ori Levy se întindea, ca să ajungă la comutatorul sirenei. Deoarece maşina aluneca dintr-o parte în alta, între cele două benzi ale şoselei Gaza, Levy înjura în barbă, frânând sau depărtându-se brusc pentru a evita maşinile care se dădeau prea încet la o parte din calea lor.

— Ştiu că ai urmat cursul de conducere auto, spuse Cohen părinteşte, dar nu trebuie să mi-o dovedeşti. Un minut în plus sau în minus nu mai poate schimba nimic

acum.

Îi privi profilul crispat din cauza concentrării asupra volanului. Cohen zâmbi la ideea de perfecţionism pe care Levy o aplica oricărei acţiuni.

Levy avea în jur de treizeci şi cinci de ani, Cohen, cu douăzeci mai mult. Erau îmbrăcaţi aproape identic, cu pantaloni gri cu ţesătură în diagonală şi cămăşi albe, cu vindiacuri suplimentare pentru timp de iarnă, iar Cohen cu un pulover cu deschidere în V la gât, peste cămaşă, ca să-l protejeze împotriva frigului. După ce-l alesese pe Levy ca subaltern al său, cu aproape cinci ani în urmă, Cohen îl tachinase pe Levy care încerca să-i copieze stilul personal. Dar Levy nu era stânjenit şi nu-şi ascundea niciodată ambiţiile. De un an Levy aştepta supărat să fie promovat şi de

tot atâta timp Cohen amâna inevitabilul, având nevoie de talentele de administrator ale tânărului. Cohen ştia că amânarea sa era egoistă. Dar, privindu-şi subalternul al cărui păr scurt negru şi cârlionţat începuse să încărunţească, Cohen ştia că Levy ar fi fost primul care ar fi recunoscut că mai are încă multe de învăţat de la mentorul său.

Inspectorul-sef suspină încetişor înainte de a porni sirena şi de a încetini maşina aproape imperceptibil. Cohen strânse din buze şi se răsuci să privească pe fereastră. Afară, aerul era proaspăt, răcoros. O oră după zorii zilei, o scurtă răpăială de ploaie, urmată de un vânt tăios, înseninase cerul. Dar era încă prea devreme în acea dimineaţă de primăvară, ca vântul ce bătea din est să ducă spre oraşul din munte toată căldura desertului. Lipit cu 0 o-razul de

fereastra din sticlă a maşinii, Cohen încerca să-i folosească răceala pentru a-şi potoli îngrijorarea.

Două călugăriţe moarte erau tot ce-i mai lipsea. Mai erau încă sute de persoane care urmau să fie interogate în legătură cu grenadele, *intifada* tuna şi fulgera, iar Oraşul Sfânt era şi un oraş în dezvoltare, cu o rată a criminalităţii ce creştea mai rapid decât conformarea zeloasă a fundamentaliştilor cu porunca biblică de a fi roditori şi de a se Înmulţi. Dar, ceea ce-l îngrijora cel mai mult pe Cohen, în timp ce Levy aştepta neliniştit la semaforul roşu, era faptul că Gorny, schitul ortodox rus din Ein Kerem, era rus comunist, condus de Moscova şi astfel o necunoscută totală.

Luând-o pe scurtătură, prin locul de parcare Mt. Herzi, de lângă cimitirul

naţional umbrit de brazi, Levy acceleră în timp ce trecu prin faţa intrării Monumentului Yad Vashem ridicat în memoria victimelor holocaustului şi pe lângă Institutul de Cercetări al acestuia. Cauciucurile scârţâiră în timp ce el luă colţul umbrit complet de sculptura abstractă de culoare roşu ruginie, a sculptorului Alexander Calder, orientată spre vest, spre şoseaua cu un singur fir de circulaţie care dădea în valea Ein Kerem.

În timp ce Levy conducea grăbit pe dealul şerpuitor, Cohen privea fix depresiunea adâncă existentă în pădurea din vale. De-a curmezişul ei văzu conturul clădirii principale a monumentului holocaustului, îşi schimbă poziţia în scaunul maşinii, încrucişându-şi braţele.

— Ce ştii despre schit? întrebă el

deodată, fără să-l privească pe Levy.

— Desigur că sunt ruşi comunişti, spuse Levy, prinzând o imagine a pasagerului său chiar înainte de a lua cea mai strânsă curbă a drumului. Cohen se prinse de mânerul de deasupra geamului. De această parte a liniei verzi, adăugă Levy, sunt roşii, de cealaltă parte a ei sunt albii.

Verde era culoarea folosită de cartografi pentru linia care împărţea Ierusalimul, cu adevărat întregul Pământ Sfânt, între Războiul de Independenţă al Israelului din 1948 şi sfârşitul Războiului de jŞase Zile din 1967. De atunci încoace mai fuseseră trase multe alte Unii colorate ce marcau înaintările şi retragerile militare. Cohen nu avea nicio îndoială că se vor mai trage multe alte linii înainte ca pacea să fie posibilă. El se întreba doar când va renunţa

să creadă că aceasta se va întâmpla în cursul vieţii sale.

— De ce? îl îmboldi Cohen.

Levy tăcu o clipă, răsucind volanul ca să menţină maşina pe asfalt în timp ce trecu pe lângă un autobuz de scoală ce venea dinspre sat. Cohen îi auzi pe copii cântând despre migdalii în floare care vesteau sosirea primăverii. Era exigent cu Levy, cu siguranţă că afecţiunea din partea unui comandant nu este întotdeauna modalitatea cea mai reuşită de a pregăti un viitor comandant. Cohen mai ştia că simţea pentru Levy ceea ce ar fi simţit pentru un fiu şi, dacă Levy ar fi fost într-adevăr fiul lui, nu l-ar fi tratat altfel niciodată.

— După Războiul de Independenţă, recită Levy, demonstrându-şi cunoştinţele, Ben-Gurion a mulţumit ruşilor pentru

ajutorul acordat în recuperarea proprietăţilor expropriate de britanici de la comunişti. Am auzit că guvernul plăteşte chirie ruşilor pentru birourile noastre din complexul rusesc.

Se uită pe furiş la Cohen, aşteptând ceva mai mult decât o aprobare. Voia să fie recunoscut ca egalul său. Amândoi bărbaţii ştiau că mai era o cale lungă înainte ca el să reuşească.

Cohen ştia că centrul oraşului, complexul cu clădiri guvernamentale cu multe coridoare, dominat de o biserică strălucitoare, care-şi înălţa turlele deasupra parcării acoperite cu pietriş, era într-adevăr proprietatea Uniunii Sovietice, construit de aristocraţii ruşi veniţi în pelerinaj la Oraşul Sfânt cu mult înainte de revoluţia din 1917. Pe lângă direcţia generală a poliţiei,

complexul includea Curtea Supremă, Ministerul Agriculturii, câteva sedii şcolare ale universităţii Hebrew şi un mic muzeu dedicat evreilor care fuseseră spânzuraţi de către britanici în timpul mandatului lor.

Levy continuă, încercând să găsească ceva ce Cohen nu ştia.

— În timpul mandatului britanic, iordanienii i-au moştenit pe ruşii albi, spuse el. Şi chiar imediat după 67, adăugă, ne-am procopsit cu toţi la un loc: ruşi albi şi roşii, etiopieni şi egipteni creştini. Numeşte o biserică şi noi o avem, dar divizată.

— La fel ca la evrei, spuse Cohen calm, mai mult sie însuşi decât lui Levy.

Niciunul nu mai rosti nimic până ajunseră în fundul văii. Aici Levy făcu o pauză scurtă înainte ca Cohen să-i arate direcţia spre o sosea mică ce trecea pe

lângă izvorul de la care îşi luase numele Ein Kerem, Izvorul Podgoriei.

Pe vremuri izvorul îi ajuta pe gospodarii din sat să cultive struguri pe terasele delimitate de zidurile joase bine îngrijite, făcute din bulgări şi pietre de calcar existente pe orice petic de pământ din Ierusalim. Canalele luau apa dintr-o fântâniţă. Apoi apa se vărsa printr-un jgheab într-un bazin, spre gospodarii din vale. Până la mijlocul anilor ’20 fântâna fusese singura sursă de apă potabilă din sat unde, chiar şi-n zilele noastre, câteva familii posedă căruţe trase de cai, pentru a-şi transporta alimentele în sat şi de la sat în oraş. Dar cele mai multe case din sat erau locuite de meseriaşi şi era mult mai probabil ca lângă una dintre case să găseşti parcată o limuzină europeană de ultimă oră

decât o căruţă cu cai. Izvorul încă se vărsa în bazinul din marmură tăiată, dar se scurgea într-o ţeavă ce ducea spre rezervorul oraşului.

— Altceva nimic? întrebă Cohen în timp ce Levy schimbă viteza ca maşina să urce pe drumul abrupt cu un singur sens de circulaţie, cu livezi, boschete şi ziduri acoperite la exterior cu iederă, de ambele părţi ale drumului.

Toate acestea ascundeau casele construite de jur-împrejurul curţilor.

— Despre ce? întrebă Levy, concentrându-şi atenţia asupra drumului.

— Cele două biserici. Ce altceva mai cunoşti? îşi interogă Cohen din nou subalternul.

— Ei se luptă, spuse Levy, surâzând afectat. Am auzit că şi dumneavoastră aţi

pus capăt, personal, unei încăierări dintre doi preoţi de-ai lor.

Smuci volanul când descoperi o îngustare a pantei abrupte ce se termina cu o cotitură bruscă spre dreapta ce făcea loc imediat unui alt urcuş. Schimbă direcţia în jos şi, pentru o secundă, roţile din spate se învârtiră pe nişte frunze ude înainte ca maşina să se încline în faţă.

— Arhimandriţi, îşi corectă Cohen locotenentul, râzând cu zgomot la amintirea încăierării umilitoare dintre călugăriţe şi preoţi în faţa bazilicii Ghetsimani, de la baza Muntelui iClăslinilor.

Era la o săptămână Mupă ce cele două jumătăţi ale oraşului fuseseră reunite în timpul războiului din 67. Încăierarea fusese semnul că biserica divizată îşi redescoperise argumentele ideologice despre comunişti,

ţari şi sfinţi. i

— Oricum, nu e decât un alt schit, continuă Levy. Aici sunt peste tot. Schituri, mănăstiri. *Yeşivot pentru gayim?* Nu?

Cohen zâmbi pentru sine. Levy era israelit, un *sobra* născut odată cu Israelul şi astfel scutit de religie prin retorica sionismului. Pentru Levy religia era o ceartă între politicieni şi *haredim,* ultraortodoxul care studiază Tora în loc să se ducă la armată, care trăieşte de pe urma nevestei sau din milă, ceea ce în Israel înseamnă povară guvernamentală. Levy avea puţină înţelegere şi răbdare faţă de *haredim,* în ceea ce priveşte suspendarea datoriilor care erau de fapt un şantaj bănesc plătit de politicienii care aveau nevoie de sprijinul politic al partidelor religioase. La fel ca mulţi din generaţia sa, Levy vedea religia în

cel mai bun caz ca ceremonii folclorice secrete, iar influenţa politică a religiei nu era decât un alt motiv de a privi retorica politică drept ceva fără noimă.

Propria credinţă a lui Cohen în Dumnezeu fusese zdruncinată într-o noapte sângeroasă de aceeaşi oameni care dăduseră foc casei copilăriei sale din oraşul său natal Berlin, ducându-l în marş la camioanele care se îndreptau spre trenul ce mergea la Dachau.

— Nu, nu chiar, spuse Cohen, cunoscând diferenţa dintre o yeshiva, un schit şi o mănăstire.

Deschise fereastra, deoarece ajunseră la ultima cotitură şi la porţile largi şi verzi ale mănăstirii Gorny. De partea cealaltă a porţii deschise stăteau doi bărbaţi, iar curiozitatea teologică a lui Levy se evaporă

rapid datorită sarcinii apropiate.

— Iată-l pe Yaffe, spuse inspectorul, privind de-a lungul drumului de acces, prăfuit, unde stăteau cei doi bărbaţi în mijlocul parcării acoperite cu pietriş.

În timp ce maşina se balansa pe poteca plină de hârtoape, Cohen privea înainte. Ca de obicei, Meşulam Yaffe era îmbrăcat elegant, într-un costum bej, cu părul său alb tuns îngrijit.

— Mă întreb dacă voi avea vreodată şansa de a mă duce la frizer, se plânse Cohen, smuls dingândurile sale de hurducăturile maşinii care cobora zdruncinându-se pe drumul plin de praf.

Îşi trase instinctiv de pe frunte părul cărunt şi mătăsos.

Yaffe era şeful unei mici unităţi de poliţie ce se specializase în relaţiile delicate dintre

poliţie şi misiunile diplomatice şi bisericeşti din Ierusalim. El rezolva totul, de la problemele de parcare la cele de vandalism, de la demonstraţii la terorism; Yaffe se strecura cu îndemânare între grosolănia birocraţiei poliţiei israeliene şi ritualurile de onorabilitate publică cerute de diplomaţia internaţională, îşi iubea rolul, deoarece acesta îi dădea acces la secrete şi, deci, la putere. Fiind în realitate un bârfitor, lui Yaffe îi plăceau la nebunie intrigile ce se teşeau la coctei

! luri. Cohen deseori credea că Yaffe este nebun, încă fascinat de preşedinţi, prim-miniştri şi papi din întreaga lume. Dar până şi Cohen putea aprecia valoarea pentru poliţie a unei bârfe bune într-un oraş destul de mic ca politicienii şi instalatorii să fi fost nevoiţi să se joace împreună pe când erau

elevi.

— Treci pe lângă ei, ordonă Cohen. Nu te grăbi la parcare.

— Cine-i cel de lângă el? întrebă Levy în timp ce îndeplinea ordinul lui Cohen, făcând un ocol larg prin parcare. Un preot?

Bărbatul era mult mai tânăr decât Yaffe, mai înalt şi bine clădit. Avea un păr lung cânepiu care-i ascundea urechile, îi acoperea gulerul, şi îi cădea pe frunte, într-adevăr, la prima privire, pantofii negri, pantalonii şi puloverul cu gulerul răsucit, tot negri, îl făceau să pară un funcţionar al bisericii. Dar pantalonii negri aveau croiala unor blugi şi erau strâmţi şi uzaţi. De sub jerseul negru nu se mai zărea nici urmă d'e guler alb. Când se mai apropiară, Cohen văzu că pantofii negri erau cizme cu toc încheiate cu fermoar pe o parte şi că părul

avea o tunsoare modernă ce nu fusese făcută de vreun frizer dintr-o staţie de metrou. Construcţia solidă a bărbatului şi picioarele lungi îl făceau să pară mai mult un prezentator de modă decât o faţă bisericească ce jurase credinţă sărăciei.

Cohen negă uşor din cap.

— Mesulam ni-l va prezenta drept şofer şi traducător oficial care lucrează pentru schit. Dar nu este un şofer foarte tipic. Nici traducător.

În timp ce opri motorul maşinii, Levy se uită surprins la Cohen.

— Nu l-am mai văzut de când a sosit în oraş, cu mult timp în urmă, continuă Cohen, dar arată aproape la fel.

Auzi paşii celor doi bărbaţi pe pietriş în timp ce se apropiau de maşina parcată la umbra unui cedru uriaş, plantat cu o sută

de ani în urmă de un pelerin rus care adusese un exemplar din Liban.

— Nu înţeleg, spuse tânărul ofiţer, scoţând radio-telefonul din torpedoul maşinii. Cine este?

— Tipul acela este Alex, persoana angajată de KGB pentru misiunea bisericii ortodoxe ruse, comuniste, pe Pământul Sfânt, spuse Cohen, zâmbind cu gura până la urechi. Hai, eşti pe punctul de a face cunoştinţă cu un spion. Nu unul foarte important, dar, oricum, un spion. Şi nu uita, adăugă Cohen, aplecându-se spre Levy, este antrenat de cei mai buni în materie, iar noi suntem aici ca să aflăm cum de s-a întâmplat ca un astfel de profesionist să nu fie capabil să prevină producerea celor două crime.

Zâmbi din nou, un tic familiar lui Levy.

Zâmbetul său n-avea nimic comun cu umorul; era riiai mult ca să sublinieze un punct de vedere decât să puncteze o poantă.

Cohen deschise uşa pentru a strânge mâna întinsă a lui Yaffe. În timp ce Cohen ieşi din maşină, Yaffe făcu prezentările formale. Cohen era comandantul, şeful cercetărilor. Iar bărbatul în negru era Alex, „şofer şi traducător” pentru misiunea bisericii.

Alex zâmbi în timp ce-i întinse mâna lui Cohen.

— Reputaţia dumneavoastră v-a precedat, spuse el într-o ebraică elegantă, pe care Cohen o găsi imediat prea condescendentă, efortul de a se dovedi un traducător bun fiind prea evident.

Cohen zâmbi şi el.

— Condoleanţele mele, spuse detectivul. Pentru surori, adăugă el, folosind automat termenul creştin.

— Vă mulţumesc pentru compasiune, răspunse Alex, nu mai puţin formal şi sincer decât Cohen.

Formalităţile fiind terminate, Cohen se întoarse spre Yaffe.

— Deci, ce avem?

— Cele două călugăriţe erau mamă şi fiică, spuse Yaffe, aruncând o privire uşor dispreţuitoare spre Levy, care începuse să ia notiţe pentru Cohen într-un blocnotes micuţ şi galben. Mama, cunoscută sub numele de Miriam, se afla aici din 1960. Văduvă. Fiica, cunoscută sub numele de Elena, a venit în 1977. Se pare că mama a devenit credincioasă după ce i-a murit soţul şi după ce i s-a născut fiica şi s-a stabilit aici. Fiica

şi-a urmat mama în ordin. Oricum, li s-a observat lipsa la rugăciunea din zorii zilei şi, după aceea, una dintre călugăriţe s-a dus să le caute. Ea le-a găsit trupurile. Alex îmi spune că ea declară că n-a atins nimic în afară de mânerul uşii pe care a deschis-o. A vomitat chiar lângă uşă. Apoi a ţipat. Celelalte călugăriţe au venit în fugă şi…

Yaffe era gata să continue, dar Cohen îi făcu semn să tacă.

— Ce oră era? întrebă detectivul.

Yaffe începu să vorbească, dar Cohen i se adresase direct lui Alex, făcându-l să tacă pe Yaffe, cu o privire rapidă.

— Am ajuns aici la cinci şi un sfert, spuse Alex. Dorm la biroul misiunii noastre. Nu departe de cartierul general al dumneavoastră, în spatele cabinetelor curţii supreme.

— Ştiu unde este biroul, spuse Cohen nerăbdător.

— Trebuie să recunosc că am încălcat câteva reguli de circulaţie ca să ajung aici, adăugă Alex cu un zâmbet larg, pe care Cohen îl găsi nepotrivit.

— Dar ce oră era când au fost găsite trupurile? întrebă Cohen.

— Arhimandritul m-a informat la ora cinci, spuse Alex de îndată.

— Atunci de ce am fost informat despre asta abia acum? întrebă detectivul, plimbându-şi privirea de la Yaffe la Alex” şi înapoi.

Chiar atunci, jeepul, în care era încărcat laboratorul judiciar mobil, pătrunse în parcare. Cohen le făcu semn celor doi tehnicieni din jeep să se oprească lângă el.

— Pot să meargă cu maşina la faţa

locului? întrebă Cohen.

Yaffe se uită spre Alex, un indiciu pentru Cohen că Alex îl împiedicase deja pe Yaffe să viziteze locul crimei. Alex negă din cap. Cohen le făcu cu mâna tehnicienilor să-şi parcheze maşina lângă a sa, scuzându-se că trebuia să-şi care cutiile grele cu echipament.

— Foarte bine, deci, de ce aflăm despre asta abia acum? repetă Cohen după ce trecu jeepul. Se uită la ceasul lui şi adăugă privind sever mai întâi spre Yaffe şi apoi spre Alex, aproape două ore mai târziu.

Cohen pocni din degete, ca să-l facă să tacă pe ofiţerul de legătură, şi privi spre rus, aşteptându-i răspunsul. Dar Alex îi întoarse spatele lui Cohen, îndreptându-se spre arhimandritul care stătea la umbra primei clădiri. Toate clădirile care formau

schitul erau din ipsos alb şi lemn roşu.

— A vrut să le calmeze pe femei, spuse Alex. Doar ştiţi cum sunt femeile, în special când apare o problemă ca aceasta.

Vocea sa era surprinzător de ascuţită şi din nou observă condenscendenţa amabilă care-l neliniştea pe Cohen. Braţele lui Alex erau încrucişate pe pie pentru, dar Cohen se gândi că această postură avea mai mult de-a face cu prezentarea bicepşilor rusului decât cu protecţia torsului său fără haină împotriva brizei răcoroase. O clipă Cohen se gândi să-l pună imediat la punct. Dar faţa lui Yaffe, plină de îngrijorarea că Cohen chiar ar putea face asta, îl făcu să se răzgândească. Cel puţin oficial, Cohen continuă să simuleze că acceptă ceea ce declarase Alex că era şofer şi traducător. Pentru moment, nu-i dădu lui Yaffe

satisfacţia de a se plânge de el încă o dată la etajul al cincilea al sediului naţional al poliţiei. Nu era timp pentru această discuţie contradictorie, pe care Yaffe ar fi raportat-o superiorilor, unde prea mulţi conspiratori aşteptau să cadă Cohen, în speranţa de a-i lua locul, în cazul cu grenade, progresele făcute erau infime. Detectivii lui Cohen nu terminaseră încă primele runde de interogatorii, într-adevăr, în loc să scadă, lista suspecţilor potenţiali creştea. Politicienii căutau un ţap ispăşitor, iar încrederea lor în Cohen, ce se oprea la sediul naţional al poliţiei, era gata să fie depăşită. Prin urmare, deşi anticipase confruntarea cu Alex, pentru moment dădu înapoi.

— În ordine, să mergem să vedem, ordonă el. Conduşi de Alex, trecură prin

complex, urmaţi la o distanţă respectuoasă de arhimandrit şi de o femeie pe care Alex o prezentă ca sora Elisabeta, maica stareţă a schitului. Călugăriţele se uitau pe furiş prin perdele şi din pragul uşilor. Bărbaţii, în special cei foarte bătrâni, cu siguranţă evrei şi musulmani, nu puteau fi niciodată întâlniţi pe lângă capela unde se adunau turiştii şi pelerinii. Turiştii vin să vadă cum ating şi sărută pelerinii piatra capelei, marcând astfel locul de naştere al lui Ioan Botezătorul, care a văzut lumina zilei la câteva luni după profetica întâlnire dintre Fecioara Maria şi Elisabeta. Din cauza a peste o sută de ani de sărutări, piatra devenise netedă şi lucioasă. La piatra sfântă şi în spatele capelei avură voie să intre doar trei persoane – Alex, arhimadritul şi grădinarul schitului. Levy, împreună cu

tehnicienii, păşea în spatele lui Alex, Yaffe şi Cohen. Din când în când, bărbaţii schimbau direcţia după cum le indica Alex, cotind la bi-furcaţiile pe care le făcea poteca. Treptat, fură forţaţi să meargă pe un singur rând, din cauza pavajului îngust dintre grădinile simple, în frunte era Alex, Cohen imediat după el, gândind că, pentru un ofiţer de securitate, care tocmai descoperise că două dintre persoanele aflate sub tutela sa fuseseră ucise, degaja prea multă încredere în sine. Cohen era atât de îngrijorat de fanfaronada lui Alex, încât îşi dădu seama că se simte uşurat când, în cele din urmă, prelua din nou conducerea, ajungând la ceea ce A-lex indicase a fi locul crimei.

Se aflau la ultima căsuţă a schitului de pe panta muntelui. Din micuţa curte

interioară, Cohen vedea toată panorama, până la norii ce acopereau costişa. Dincolo de ei, îşi imagină că vede albastrul mării. Dar aburul câmpiei se amesteca cu cerul, făcând imposibil să se vadă linia clară a orizontului, unde cerul se întâlneşte cu marea.

— Înainte de a intra acolo, aş vrea să te întreb ceva, i se adresă Cohen lui Alex, spărgând tăcerea.

Levy se trase mai aproape, pregătindu-şi caietul de notiţe.

— Orice, răspunse rusul, orice aţi dori să ştiţi. Cohen, cu un cap mai scund decât ofiţerul KGB fu dintr-odată conştient de propria-i înfăţişare, atât ca alură, cât şi ca vârstă şi probabil ceva mai greoi decât rusul *pe* care-l bănuia a fi mai tânăr chiar decât Levy.

— Aţi făcut o cât de mică investigaţie la locul crimei? întrebă Cohen. Aţi chestionat pe cineva, aţi atins ceva, aţi mutat ceva? Nu avea nicio îndoială că Alex făcuse câte ceva, dar dorea martori atât la întrebare, cât şi la răspuns. V-aţi jucat de-a poliţistul? întrebă el, fiind sigur că KGB-istul exact asta făcuse.

Izbucni o rafală de vânt, aducând cu ea, ca o şoaptă, zgomotul făcut de ambreiajele autobuzelor de pe drumul de deasupra lor, drum ce ducea până la spital. Alex nu-l slăbea din ochi pe Cohen.

— Domnule comandant Cohen, spuse Alex, inşistând în folosirea completă a rangului acestuia. Am întrebat ce s-a întâmplat. M-am uitat în încăpere, adăugă el, îndreptându-se spre camera călugăriţelor decedate, şi l-am chemat pe

prietenul meu Yaffe. Nu m-am jucat de-a poliţistul, aşa cum aţi descris dumneavoastră atât de plastic.

Ebraica lui Alex era deliberat elegantă, plină de divagaţii confuze ce păreau să testeze stăpânirea limbii ascultătorului.

Cohen simţi că roşeşte, vasele capilare sparte de pe faţa sa camuflându-i mânia. Yaffe îşi puse mâna pe umărul lui. Instinctiv, Cohen ridică din umeri, îi întoarse privirea lui Alex, apoi dădu din cap, mai întâi spre Alex, apoi spre Yaffe. Ochii lui Cohen se mutară rapid spre Levy, echilibrat şi în expectativă.

— Dumneavoastră aţi venit tot în 1977, nu-i aşa? spuse Cohen, întorcându-se brusc spre rus. Adică, în acelaşi an cu fiica.

Alex tiu răspunse nimic, doar dădu uşor afirmativ din cap. Dar Cohen fu sigur că zări

o uşoară contracţie a pleoapelor rusului chiar înainte de a se întoarce să-şi reia treaba.

PERSOANELE CARE au de-a face în mod obişnuit cu cadavre, în special cu corpurile victimelor ucise, îşi construiesc propriile ceremonii. Unii trag adânc aer în piept înainte de a se apropia, aceasta împiedicând apariţia greţei. Alţii ţin degetele încrucişate pe ascuns în buzunarele hainei sau pe *mezuzotul* ce atârnă în jurul gâtului, pe lănţişoare de argint. Unii se roagă cu gura închisă, iar alţii par să dorească să cadă într-un fel de transă care să-i distanţeze de ceea ce urmează să vadă.

Cohen întotdeauna făcea o pauză lungă în pragul uşii, frecându-şi uşor eczema de pe braţ, cuprinzând mai întâi cu privirea

întreaga scenă şi apoi, treptat, detaliile, începea cu pereţii, podelele, ferestrele, îşi plimba privirea de jur-împrejurul camerei, ca în final să se confrunte cu corpurile. Pauza pe care-o făcea era mai mult decât acomodarea cu scena sau alegerea detaliilor. Ca orice rugăciune, această pauză era o meditaţie ce elimina tot restul lumii şi-i concentra atenţia asupra cazului. Anii îndelungaţi, petrecuţi ca adolescent la Dachau, îl învăţaseră bine cum să convieţuiască cu moartea. Aproape patruzeci de ani ca poliţist îl învăţaseră la fel de bine cum să studieze un corp. Dar, după toate corpurile, toate scenele tuturor crimelor pe care le văzuse, ori de câte ori vedea un cadavru, îşi reamintea, chiar dacă numai pentru o clipă care zbura ca bătaia unei aripi fulgerătoare, primul corp mort pe

care-l văzuse: cel al bunicului său întins pe podeaua de la intrarea casei familiei sale din oraşul natal Berlin, batjocorit de cămăşile brune care intrau în casă călcând peste el.

În timp ce-şi trăgea mănuşile chirurgicale, auzi bMitul muştelor din interiorul încăperii. Levy, obişnuit cu metodele profesorului său, bloca pragul uşii pentru a-i împiedica pe Alex sau pe Yaffe să-l urmeze pe Cohen în cameră. Cele două corpuri zăceau întinse pe duşumea, dar, din doi paşi, Cohen păşi peste cadavre, oprindu-se în faţa dulapului din perete din lemn. Se vârî în dulap, dând atent la o parte veşmintele, gândindu-se la jurămintele faţă de sărăcie ale călugăriţelor şi la distanţa pe care o parcurseseră din Rusia până la Ierusalim pentru a trăi numai cu o haină de

schimb şi o pereche de sandale, în numele Dumnezeului care nu le apărase, îşi petrecu mâna în fugă de-a lungul etajerei, zâmbind de curăţenia lor, când degetele sale se ridicară fără nicio urmă de praf. Se gândi la călugăriţele meticuloase şi la tehnicienii care ar căuta amprente. O clipă se gândi la Alex. Se îndepărtă de dulapul din perete şi aruncă o privire spre pragul uşii unde rusul, mai înalt cu un cap decât Levy şi aproape cu două decât Yaffe, îl urmărea cu ochii lui de vulpe. Se întreba cât i-ar trebui înainte de a fi nevoit să-l întrebe pe Alex de amprentele sale şi cum ar reacţiona Yaffe – şi ceilalţi de la etajul al cincilea – dacă Cohen i-ar cere lui Alex să-i dea mâna să i-o pună pe tuşieră.

Cohen se întoarse la cele două paturi înguste, aşezate cap la cap. Observă pătura

mototolită a unuia şi pătura bine întinsă a celuilalt. Se apropie de patul nearanjat, cercetând cutele de pe lâna gri deschis. Se ridică încet, lăsându-se încetişor în jos, aproape în poziţia de şedere pe pat şi, din această poziţie, studie camera. Fără a se aşeza cu adevărat, rămase o clipă în această poziţie, privind în jur. Apoi se aplecă pentru a se uita sub paturi şi zări o bucată de hârtie foarte subţire care stătea rezemată de perete, în tot acest timp îi dictase lui Levy câte o descriere pentru fiecare detaliu. Levy se concentrase ca să ia notiţe clare şi vizibile. Dar în tot acest timp, Cohen se gândea la mamă şi la fiică. Cântărea inutilitatea morţii lor şi dacă erau sau nu neştiutoare în ceea ce priveşte misterul morţii lor. Cel mai mult se gândea la dureroasa lor nesăbuinţă de a crede că

Ierusalimul era un oraş al păcii. La ele încă nu se uitase.

Se ridică din poziţia aceea incomodă, simţind că muşchii coapselor îl dor de efort Pocni o muscă ce descoperise eczema de sub cotul lui. Îşi trase peste spuzeală mâneca jachetei, pe care o ridicase în timp ce se îndrepta spre casă din cauza căldurii soarelui care răsărea. Aruncându-şi ochii peste podeaua fără nicio pată, murdărită doar de sângele ce se strânsese baltă în jurul corpurilor, se uită peste trupuri la icoana sfâşiată de pe peretele opus.

— Cine sunt cele două femei din tablou? întrebă el. Întrebarea era adresată spre oricine ar fi putut răspunde la ea, dar Cohen aştepta răspunsul lui Alex.

— Mamele lui Iisus şi Ioan, veni vocea de acum familiară.

— Trebuie să mă scuzi, spuse Cohen, străduindu-se din răsputeri să-şi menţină calmul. Care-i una şi care-i cealaltă? întrebă el, uitându-se spre pragul uşii unde Levy ţinea intrarea blocată.

Glasul ofiţerului de la KGB se auzi plin de dispreţ.

— Cea din stânga este Maria, spuse el, tonul său arătându-i lui Cohen că informaţia era evident irelevantă pentru investigaţie. Poporul tău ai spune Miriam. Cea de aici, din dreapta, este Elisabeta, căreia voi îi spuneţi Eliseva. Fondatoarea acestui schit şi-a luat numele de Elisabeta şi tot aşa maicile superioare ale acestui schit. Am avut o’ Elisabe tă care a condus aici revoluţia din 1917. A fost o conducătoare importantă. Ea le-a făcut pe surori să participe la revoluţie. Acesta a fost primul

din ceea ce voi numiţi schiturile ruse roşii.

Cohen sesiză mândria din tonul lui Alex şi surâse, deoarece se întreba ce atitudine avea Alex faţă de Gorba-ciov. Deoarece lui Alex îi trebui o clipă să înţeleagă că în spatele surâsului nu se ascundea nicio glumă, Levy zâmbi. Rusul îşi întoarse faţa de la dinţii dezgoliţi de surâs ai lui Cohen.

Cohen se răsuci spre icoana sfâşiată, aplecându-se înainte peste pat ca un cunoscător dintr-o galerie de artă ce studiază detaliile tuselor lăsate de pensula unui pictor.

— A fost stricată ieri? întrebă el tare, neluându-şi ochii de pe pictură.

Alex ridică din umeri.

— Întreab-o pe una dintre călugăriţele de afară, ordonă Cohen ca răspuns la tăcere.

Timp de o secundă Alex se uită din nou la Cohen şi apoi urlă în ruseşte spre locul în care trei dintre cele mai curajoase călugăriţe se grupaseră la marginea micuţei grădini. Sora Elisabeta îi răspunse rusului.

— Nu, spuse Alex. Ea zice că ieri era întreagă. Tăcu o clipă, apoi adăugă. Valorează o mulţime de bani, aşa căjse pare că în această crimă n-ar fi vorba de vreo hoţie.

— Să cred că nu era asigurată? întrebă Cohen, sarcasmul său făcându-l pe Yaffe să se crispeze.

— Păi da, cred că da, spuse Alex, dezarmat de întrebare. Va trebui să verific. Presupun.

— Da, va trebui să verifici, spuse Cohen. Presupun, adăugă el, neascunzând imitarea tonului rusului.

Din nou, grimasa lui Cohen îl făcu pe Alex să-şi întoarcă privirea.

Timp de câteva clipe Cohen rămase iscodind îndeaproape ruptura din tablou, urmărind spintecătura făcută în lemn.

— Vreau ca tehnicienii să o ia la laborator, spuse el, sigur că Levy îşi notase deja cele auzite. Vreau să ştiu ce a spart lemnul.

Întoarse brusc spatele icoanei, îndreptându-se în cele din urmă spre corpurile de pe podea. Primul său impuls fu să încerce să determine cum căzuseră cele două corpuri şi unde stătuseră pentru ultima oară, pe când se mai aflau încă în viaţă, îşi imagină o succesiune de fotografii ale corpurilor, multe dintre ele luate din fiecare unghi. Mai târziu le va numerota, cerând mărirea anumitor detalii. Va sta ore

întregi privindu-le, studiindu-le ca un student rabinic ce caută o nuanţă nouă într-un text vechi, cercetând o neregularitate care ar fi putut fi omisă. Dar toate acestea aveau să vină mai târziu.

— Rănile sântla gât, spuse Alex din pragul uşii.

— Am crezut că ai spus că n-ai făcut nimic, atacă Cohen mutându-şi privirea de la trupuri la Alex.

— Am putut zări de aici, spuse rusul peste capul lui Levy.

Cohen îşi întoarse privirea spre corpuri. Capetele le erau aproape înduioşătoare. Erau cu feţele în sus, cu ochii încă deschişi, iar sângele formase un halou roşu de jur-împrejurul capetelor. Marginile pielii, unde pătrunsese cuţitul în fiecare gât, erau albe şi fără sânge. Sângele se scursese atât de

repede, încât deshidratarea deja începuse, urmată de o umflare contorsionată a formelor feţelor nedumerite. Pe o parte a unui picior, rasa călugăriţei mai tinere se ridicase, dezvăluind o formă de o frumuseţe neaşteptată, îl surprinse faptul că era oarecum jenat de senzualitatea la care renunţase pentru inocenţă, jenă pe care nu o mai simţise de mult timp.

După ce stătu aplecat peste trupuri, se lăsă pe călcâie. Niciuna din mâini nu se agăţase de nimic. Hainele nu-i erau răsucite, îi dictă detaliile lui Levy şi brusc încetă cercetarea. Se ridică greu, cu durere, cartilajul genunchiului său stâng aducându-i aminte de durerea pe care i-o producea bastonul gardianului.

— Sunteţi gata? întrebă Levy din prag.

Cohen dădu afirmativ din cap. Alex se

dădu la o parte din calea celor doi tehnicieni, unul gata pregătit cu aparatul de fotografiat, celălalt cărând cutia mare ce conţinea toate sculele necesare pentru luarea amprentelor şi strângerea probelor.

Arhimandritul rămăsese în pragul uşii, bolborosind în ruseşte, strângându-şi crucea, un colan din argint şi pietre preţioase. Afară, trei călugăriţe se apropiaseră de pragul uşii. Preotul se întoarse brusc să le potolească şoaptele.

Cohen mai privi o ultimă dată la cele două trupuri, apoi se îndreptă cu paşi mari spre uşă. Cei aflaţi în prag îi făcură loc şi el ieşi în grădină, întinzându-se, privi în sus. În depărtare, la şaizeci de kilometri, peste Marea Mediterană, văzu dârele de aburi condensaţi lăsate într-o luptă simulată de două avioane de vânătoare cu reacţie, în

timp ce soarele se ridica tot mai sus pe cer, Cohen îşi trecu mâna peste antebraţ, trăgând în sus, deasupra cotului, mâneca vindiacului. Levy, ivit lângă el, începu imediat să recitească notiţele pe care le luase în carneţelul său de dimensiunea palmei. Asta îi luă câteva minute şi o dată terminată treaba, lăsă să-i alunece carneţelul galben în buzunarul cămăşii.

— Chiar de ce aveam nevoie, bombăni Cohen. Presa va înnebuni, ceea ce înseamnă că şi politicienii vor înnebuni, şi…

După miros Cohen îl simţi pe Yaffe apropiindu-se şi tăcu. Dar înainte ca Yaffe să poată vorbi, Cohen îl zări pe Raoul, medicul legist, care înainta pe cărarea ce ducea la căsuţă.

— Raoul, strigă Cohen, vocea lui auzindu-se ca un bubuit anormal în liniştea

grădinii în care se simţea briza. Trebuie să ştiu tot ce ştii şi tu.

— Întotdeauna vrei să ştii tot ce ştiu eu, râse medicul legist, întotdeauna vrei să ştii *mai mult* decât ştiu eu. De ce nu te-ai făcut patolog în loc de poliţist?

Raoul era un argentinian care părăsise Buenos Aires la începutul anilor ’70, ca să scape de plutonul de execuţie al aripii drepte ce-i împuşcase fiul şi nora pe stradă, chiar lângă casă.

Cohen râse, plăcându-i accentul spaniol puternic din ebraica doctorului, plăcându-i la fel de mult cele afirmate de acesta, pe care le luase ca un compliment.

— Pentru că nu-mi place să văd corpuri moarte, spuse detectivul.

Raoul zâmbi.

— *Filosof,* spuse el.

Cohen îşi înălţă capul, recunoscător, ţinându-l astfel timp de o secundă, timp în care ascultă sirena ce urla pe autostrada de deasupra, în drum spre spital.

— Cât de curând? întrebă el cu tonul său plăcut, dar insistent.

Raoul ştia că, întotdeauna, Cohen voia totul ieri.

— În câteva minute. Ascultă, pot să-ţi dau câteva informaţii esenţiale. Dar tu vrei o autopsie. Asta durează.

— Ora morţii? Agresiune sexuală? N-am mişcat corpurile, iar rănile par a fi numai la gât.

Cohen enumera nelămuririle sale urgente.

— Câteva minute, te rog, zâmbi Raoul, ridicând neajutorat din umeri. Lasă-mă măcar să văd corpurile.

Cohen îşi ridică palmele ca semn de renunţare.

— Poftim, poftim, spuse el, trimiţându-l pe Raoul în casă.

Cohen trecu pe lângă Yaffe şi Levy, aşezându-se pe un bolovan la umbra dantelată a unui măslin noduros şi răsucit, pe terasa ce dădea spre nord, deasupra văii, către cimitirul militar Mt. Herzi. Aprinse o ţigară şi-i ceru lui Levy radio-telefonul pentru a transmite un mesaj sumar, explicându-i situaţia lui Abulafia, şeful poliţiei din Ierusalim. Ştia că, la rândul său, Abulafia va transmite mesajul comandantului din sectorul sudic, care va transmite propriul mesaj inspectorului general. Dar nu se aştepta să primească răspunsul fără ocolişuri, care i se dădu peste nici cincisprezece minute.

Cohen era aşteptat la cabinetul primului-ministru pentru a-l încunostinţa pe acesta, pe scurt, despre omucidere. Era o convocare fără precedent, iar uimirea lui Cohen cedă în faţa propriei aprobări, când îşi dădu seama că prima sa reacţie fusese să calculeze dacă avea sau nu timp suficient să se întoarcă la birou şi să-şi ia uniforma de comandant pe care-o purta la ceremoniile oficiale. De obicei, uniforma atârna de un cârlig pe peretele din biroul lui, într-o pungă din material plastic de la curăţătoria chimică. Se hotărî să renunţe la uniformă în favoarea câtorva minute în plus cu arhimandritul şi maica stareţă, sora Elisabeta.

Alex traduse dorinţa lui Cohen de a obţine informaţii despre cele două călugăriţe moarte. Arhimandritul se scuză,

explicându-le că el nu mai are nimic de adăugat la ceea ce-i raportase deja lui Yaffe. Călugăriţa rămase tăcută, ochii ei rotindu-se iute de la Alex la Cohen şi înapoi.

— Dar dacă generalul Cohen ar putea aranja aceasta, spuse preotul, coborându-şi ochii, neuitându-se nici la Alex, nici la Cohen, da, un paznic ar putea fi de folos ca femeile să nu se mai teamă.

Yaffe, care stătea alături, dădu afirmativ din cap.

— Şi noi o să avem nevoie de ajutor, spuse Cohen cu delicateţe, negociind o înţelegere. Va trebui să-i intero-găm pe toţi oamenii din schit

Qnd prinse din traducere sensul solicitării, arhimandritul se crispa.

— Doar nu credeţi că una dintre călugăriţe…

— Suntem o biată forţă de poliţie, spuse Cohen, aplicând presiunea. Alex, ai tradus asta exact, nu? adăugă el, păstrându-şi zâmbetul care-i era adresat preotului.

Intenţia sa nu se potrivea cu tonul cu care erau pronunţate cuvintele, iar răspunsul lui Alex nu tu nici el un răspuns mai puţin codificat.

— Doar asta mi-e meseria, nu? spuse Alex, potrivindu-şi zâmbetul după cel al lui Cohen. Dar cred că aţi înţeles, membrii misiunii se bucură de imunitate şi, ca să-i interogaţi pe toţi, păi, nu sunt sigur. Va trebui să fie consultat arhiepiscopul. Şi, considerând că acest lucru s-ar întâmpla, nu sunt sigur că autorităţile israeliene, care sunt răspunzătoare de siguranţa noastră în acest loc, vor mai fi considerate de încredere de bietele noastre surori.

— După toate cele întâmplate sunt surprins că te mai consideră pe dumneata de încredere, spuse Cohen zâmbind încă, aşteptând în continuare o reacţie pe faţa ofiţerului de securitate rus. La urma urmelor, erai responsabil cu securitatea în acest schit, adăugă Cohen înţepător.

— Eu sunt şofer, răspunse Alex iritat, şi traducător. Cohen hotărî să ignore afirmaţia, dar era bucuros că atinsese problema deschis.

— Unde este arhiepiscopul? întrebă.

Dar, în lumina răspunsului deja dat, ştiu că întrebarea era inutilă.

— La Damasc, bineînţeles, răspunse Alex, pe un ton care-i dădu lui Cohen sentimentul că rusului i-ar fi plăcut să fi adăugat, „prea departe ca să-l puteţi ajunge”.

Mai nerăbdător, Yaffe păşi înainte.

— Permiteţi-mi să fac o sugestie, spuse el pe un ton împăciuitor, dar cu autoritate. Sunt sigur că domnul comandant Cohen poate găsi un ofiţer în civil care, pentru un timp, să patruleze pe aici, şi mai sunt sigur că prietenul meu, preasfinţia sa arhimandritul, ar dori să ajute cercetările noastre. Avram, spuse Yaffe, ochii săi cercetând faţa lui Cohen, în timp ce Alex îi traducea monoton arhimandritului. Voi termina interviul cu preasfinţia sa, concluziona Yaffe.

Cohen nu putea face nimic, în situaţia de faţă, răspunderea lui Yaffe pentru diplomaţii şi reprezentanţii bisericilor din oraş îi conferea acestuia autoritate birocratică. Yaffe ar fi trebuit să i se supună lui Cohen. Dar Cohen nu avusese niciodată prea multă

încredere în capacitatea lui Yaffe de a face diferenţa dintre fapte şi speculaţii sau inteligenţă şi bârfă. Cohen se întreba dacă Alex era la curent cu dedesubtul relaţiilor dintre cei doi ofiţeri superiori.

Dar Alex aproape tradusese şi, după răspunsurile arhimandritului, părea că o făcuse cu acurateţe. Mieros, arhimandritul mulţumea şi promitea să coopereze. Sora Elisabeta făcu o plecăciune spre Cohen şi apoi se întoarse să se alăture călugăriţelor curioase ce stăteau la marginea grădinii de lângă casă. Cei patru bărbaţi rămaseră tăcuţi timp îndelungat, fiecare aşteptând ca celălalt să spună ce-va care să întrerupă tensiunea.

Atunci Cohen îl văzu pe Raoul ieşind din casă.

— *Nu?* întrebă Cohen, uşurat de această

şansă prin care scăpa de respiraţia acră a arhimandritului nervos.

Raoul clătină din cap.

— Zece ore, poate mai mult, poate mai puţin. O să ştiu mai bine când la voi deschide. Nicio urmă de luptă. Nici urmă de relaţii sexuale. Dar, trebuie să repet, voi şti mai bine când la voi deschide. Ah, da, fiecare are câte-o rană.

Închise zgomotos un carneţel de notiţe negru şi-l vârî în servieta lui neagră.

— Mulţumesc, spuse Cohen. Voi veni să te văd duminică dimineaţă.

— Comandante Cohen… spuse doctorul jalnic, invocând necesitatea unui timp mai îndelungat.

— Îmi pare rău Raoul. Ai aproape patruzeci şi opt de ore.

— La sfârşit de săptămână, observă

doctorul nefericit, dar fără surpriză sau resentiment. Să nu capeţi niciodată ceva de lucru de la Cohen într-o vineri dimineaţă, bombăni el pentru sine în timp ce se îndepărta, întotdeauna îţi strică sfârşitul de săptămână.

Înainte să plece, Cohen îi dădu instrucţiuni lui Levy să aştepte câinii de vânătoare care-l vor căuta pe ucigaş după o urmă de picior descoperită de tehnicieni în grădină.

— Probabil că ploaia a îndepărtat orice miros, îşi dădu Levy cu părerea.

— Pentru dosar, ordonă Cohen.

Dosarele erau comentariile lui Cohen, îngrămădite unele peste altele în bibliorafturile din carton maro de pe biroul acestuia, precum cărţile şi comentariile talmudice ale unui şcolar rabinic.

Cohen îl informă pe Levy că Yaffe se va ocupa de interogarea călugăriţei care găsise corpurile.

— Tu iei notiţe, îl instrui el pe inspector.

— Dar Alex? întrebă Levy în timp ce-l însoţi pe Cohen o parte a drumului, pe poteca ce ducea spre locul de parcare.

Din depărtare, dinspre est, auziră un elicopter al armatei. Cohen îşi înălţă privirea spre el, bănuind că era în drum spre spitalul de pe dealul de deasupra, ducând la chirurgia de urgenţă o altă victimă a *intifadei.* După o clipă, deasupra văii apăru elicopterul, trecând iute peste capetele lor, în drum spre spital.

— Toţi la rândul nostru, oftă Cohen. Tu la al tău. El la al lui, adăugă înainte de-al trimite pe Levy înapoi la fotografii care se agitau, la muştele care bâzâiau şi la ochii

orbi ai călugăriţelor moarte.

COHEN URMĂRISE ADESEA demonstraţiile politice, de pe acoperişul clădirii acoperite cu iederă, dar în cabinetul primului-ministru nu fusese niciodată. Era o încăpere cu un mic spaţiu pentru aşteptare mobilat cu o canapea şi patru fotolii confortabile, toate capitonate cu lână bej. Perdelele erau trase, iar la întunecimea camerei contribuiau şi panourile din lemn de pe pereţi. O lampă era singura sursă de lumină, aceasta aruncându-şi razele a-supra hârtiilor întinse pe biroul masiv al primului-ministru. Tot ce putu zări Cohen la bătrânul prim-ministru fu capul pleşuv, luminat de lampă în timp ce se apleca peste un document.

Şeful de cabinet îl conduse pe Cohen spre un loc în care se aştepta în picioare,

opus biroului primului-ministru. Cohen ştia că Ya’acov Nussbaum era un istoriograf cu faţă de copil ce fusese dat afară de la biroul de ştiri al singurului ziar al ţării pentru a gira politica primului-ministru. Yaffe îi spusese lui Cohen că mama lui Nussbaum câştigase această slujbă pentru fiul ei, reamintindu-i primului-ministru nou ales că tatăl lui Nussbaum fusese un membru loial al organizaţiei subversive. Cohen zâmbi, deoarece Nussbaum îşi ridică un deget la buze în semn de tăcere şi îl trimise, plin de zel, să stea umil lângă Şmulik, omologul său din Şabak, serviciul secret de securitate internă.

— Bine-ai venit, şopti Şmulik care se ocupa de antiterorismul şi contraspidnajul din capitală.

Şabak era un serviciu operativ de

investigaţii, fără a putea face arestări, astfel că Şmulik deseori îl solicita pe Cohen să-i pună la dispoziţie ofiţeri pentru arestări. Cohen era cu aproape zece ani mai în vârstă decât Şmulik, deşi, în ierarhia politică a Ierusalimului, Şmulik era mai mare în grad decât detectivul.

— Ce doreşte? întrebă Cohen cu vocea mai slabă chiar decât fâsâitul aparatului de condiţionare a aerului, ce-l făcuse să se înfioare uşor când păşise în cameră.

Ca membru al Şabak-ului, Şmulik era un vizitator obişnuit al cabinetului primului-ministru, deoarece serviciul secret era sub directa comandă a acestuia, şi fostului comandant al organizaţiei îi plăcea să manipuleze secretele pe care le aduna Şabak-ul numai pentru el.

— Să supravieţuiască, murmură Şmulik.

Drept răspuns, Cohen ridică dintr-o sprânceană şi rămase tăcut, urmărind cum intrau pe rând ceilalţi invitaţi, în tot acest răstimp, primul-ministru studiase documentul de pe biroul său, fără să ţină seama de oamenii convocaţi.

Nu se aşeză nimeni. Aşteptau să li se permită să rupă rândurile ca nişte elevi chemaţi în faţa unui diriginte imprevizibil. Cohen avea un gust acru în gură, blestemându-se că nimerise în compania celorlalţi linguşitori neliniştiţi. Se gândea deja cu nerăbdare la ţigara de după convocare. Se străduia să zărească cel puţin titlul documentului pe care primul-ministru îl studia atât de scrupulos. Zadarnic.

Într-un final, Nussbaum îşi privi ceasul şi se apropie de birou, îi vorbi cu calm primului-ministru care înălţă capul, lumina

lăsând o reflecţie albă pe ochelarii săi groşi în timp ce îi cerceta aşa cum stăteau aliniaţi în faţa lui.

— Domnul Nussbaum sugerează că poate m-aş simţi mai confortabil în camera de consiliu, spuse primul-ministru. Mă preocupă mai puţin confortul meu decât al dumneavoastră, aşa că, vă rog, spuse el, arătând spre o uşă din dreapta sa cu o mână cu pete roşietice, cafenii, de culoarea ficatului.

Cohen auzise de manierele primului-ministru şi de respectul pe care-l avea faţă de ofiţerii din orice formă de serviciu militar pe care aceştia o prestau pentru stat.

Inspectorul general, şeful Sabak-ului, Şmulik, Cohen, Ehud, legătura serviciului de informaţii militare cu Ierusalimul, Nussbaum, un stenograf şi şeful de cabinet

al primului-ministru, toţi trecură în şir după el, în camera de consiliu. Din nou aşteptară lângă scaune, stând în picioare în poziţie de drepţi în jurul lungii mese lustruite, în care se reflectau cele două rânduri de lumini fluorescente ascunse în spatele panourilor translucide din tavan.

Primul-ministru se deplasă încet părând mult mai slab decât la televizor, gândi Cohen, aşezându-se împreună cu ceilalţi ofiţeri numai după ce primul-ministru ocupă locul central de la masa cea lungă. Primul-ministru era cu aproape douăzeci de ani mai în vârstă decât Cohen, care nu putu să nu observe că faţa acestuia era palidă şi cenuşie, ca aceea a calcarului din centrul comercial al oraşului, pătat de fumul ţevilor de eşapament. Timp de o clipă se gândi la trupurile fără sânge din întunericul unui sac

negru din plastic din spatele camionului care le ducea la laboratorul morgii din Abu Kabir.

— Domnilor, am fost informat, începu primul-ministru, că azi-dimineaţă au fost găsite ucise două călugăriţe rusoaice. Aş vrea să ştiu cum s-a putut întâmpla aşa ceva şi cât de repede se poate prinde criminalul... Vă rog, spuse el, uitându-se la bărbatul cunoscut de Cohen numai ca Dovik, şeful Şabak-ului, ofiţerul cu cel mai înalt grad dintre cei prezenţi.

După aceea, pe toată durata întâlnirii, primul-ministru vorbi puţin. De fapt, câteodată închidea ochii, ca şi cum ar fi aţipit sau ar fi ascultat ceva înăuntrul său. Cohen îl studie.

Mâinile îi erau pline de nelinişte. Avea degete lungi şi fine, o palmă îngustă şi

încheieturi osoase, începuse adunarea cu mâinile pe masă, întinse în faţa lui. Dar, după un timp, mâinile lui începură să se agite, să-şi împletească degetele, să se prindă de revere, să aranjeze cravata, trăgând-o şi întinzând-o mereu, în ciuda aerului condiţionat, observă Cohen, primul-ministru transpira. Nuss-baum, pretinzând că-i este cald, sugerase să se dea drumul la aerul condiţionat. Cohen se întreba dacă fusese înţelept din partea lui să se îndoiască de cele afirmate de reporterii de la ziare, care scriseseră că ultimii vizitatori străini ai primului-ministru plecaseră spunând că starea lui mintală pendula între euforie şi deprimare. Dar alungă acest gând, deoarece discuţia devie de la categoriile de posibili suspecţi spre spectrul politic.

Fură aduse în discuţie anumite grupări

de zeloţi evrei, atât religioase, cât şi cu ideologii naţionaliste, aşa cu» erau fundamentaliştii musulmani şi naţionaliştii palestinieni, pe care toţi cei adunaţi îi numiră terorişti. Cohen observă că, odată cu menţionarea unei alte categorii, interesul primului-ministru se aprindea ca apoi, la fel de repede, să se stingă.

— Comandante Cohen, rosti dintr-odată primul-ministru, întrerupând o rundă de comentarii asupra atitudinii fundamentaliştilor musulmani faţă de creştini.

— Domnule? răspunse Cohen surprins. Primul-ministru rămase tăcut în timpul raportului lui

Cohen despre scena de la schit, bărbatul cel uscăţiv nefăcând comentarii nici când Cohen dăduse citire propriului catalog de

posibili suspecţi.

— Aceste interogatorii pe care doreşti să le iei urmează a fi făcute propriilor noştri concetăţeni evrei. Sunt ele absolut necesare?

Tonul întrebării îl supără pe Cohen care nu găsea nicio plăcere în faptul că răspunzători ar putea fi evreii. Dar răspunse clar şi răspicat:

— Din nefericire, da, domnule. Primul-ministru oftă.

— Vei fi discret, ordonă el. A fost suficient de rău că a mai existat o altă defăimare, presupunerea că un evreu ar putea fi răspunzător de bombele acelea…

Vocea sa se stinse şi îşi privi mâinile. Mult timp fuse linişte. Cohen se uită lung la Şmuiik, aflat la dreapta sa, dar ofiţerul Şabak lua sârguincios notiţe în unul din

blocurile cu foi galbene de pe masă…

Cohen fusese surprins de convocarea sa la cabinetul primului-ministru. O astfel de întrunire nu se ţinuse n; ci când o grenadă explodase lângă cabinetul acestuia, nici când se găsiseră grenade pe Muntele Templului. Cu siguranţă că, pentru stat, acele evenimente fuseseră mult mai periculoase decât crimele de la schit, gândi Cohen, chiar dacă schitul era rusesc şi comunist. Muntele Templului era inima conflictului, sursa întregii fervori fundamenta-liste din oraş. În partea musulmană a oraşului exista întotdeauna d mişcare ilegală care trăgea spre jihād pentru a-i distruge pe evrei. Cohen ştia că, în partea evreiască a oraşului, erau fanaticii şi nebunii care se pregăteau de construcţia Celui de-al Treilea Templu. Insistenţa *hare-*

dim că, la construcţia Celui de-al Treilea Templu era necesară prezenţa mesianică, rămăsese fără ecou printre extremiştii cei mai naţionalişti care căutau fiecare ocazie pentru adovedi dominaţia evreiască asupra zonei cu vechi temple, într-adevăr, Cohen ştia că fragila coaliţie a primu-lui-ministru era un echilibru delicat între acele tendinţe opozante din sânul iudaismului. Pentru fiecare membru din Knesset, nerăbdător să facă fotografii cu ocazia unui tur pe Munte – provocând adesea demonstraţii arabe – exista un alt membru din Knesset care privea punerea piciorului pe Munte ca o blasfemie, o violare a sfinţeniei acelor locuri.

Cohen se gândi la un memorandum care ajunsese pe biroul său cu câteva zile mai înainte. Era un referat despre o solicitare

oficială din partea unui grup care-şi spunea „Organizaţia Constructorilor Templului”. Ei solicitau permisiunea poliţiei pentru o demonstraţie care urma să includă şi depunerea pietrei de fundaţie al Celui de-al Treilea Templu. Câţiva din poliţie priviseră grupul ca pe unul marginal, fără importanţă dar Cohen sugerase un veto pentru această solicitare, pe motivul că ar fi fost necesari sute de poliţişti care să-i păzească pe demonstranţi de mânia musulmanilor temători de proiectele evreilor privitoare la Muntele. Cei doi lideri care semnaseră cererea se aflau printre cele două mii de membri din comitetul central al partidului politic al primului-ministru. Mişcarea Muntele Templului atrăgea tot mai mulţi oameni cu fiecare sărbătoare, când grupurile se puteau uni pentru demonstraţii

la Poarta Mograbi, fluturând steaguri şi suflând în coarne de berbec, cerând accesul pe Munte. Cel puţin pentru Cohen, grenadele – dacă fuseseră puse cu ad evărat de evrei – indicau că, pentru unii, coarnele de berbec şi steagurile nu erau suficiente. Dar primul-ministru nu părea îngrijorat de magnetismul pe care-l exercita Muntele Sfânt pentru unii. Întrebat despre această mişcare, cabinetul său dăduse o declaraţie în care se spunea că „fiecare evreu aspiră să vadă reconstruit Templul, între timp având prioritate păstrarea situaţiei de fapt actuală”. Declaraţia oficială făcea referire la libertatea religioasă a musulmanilor de pe Munte şi la o circă de poliţie israeliană, ca dovadă a suveranităţii Israelului asupra locului.

Dar, se gândea Cohen, status quo-ul se

baza pe presupunerea că prioritate avea raţiunea, însă existau probe din ce în ce mai numeroase care dovedeau că această presupunere fusese în cel mai bun caz netemeinică.

Recent, un alt raport fusese pe biroul lui Cohen. Venea de la psihologul districtual care descria ceea ce el numea un „sindrom”. Psihologul spunea că în oraş numărul de accese de nebunie individuală, cele mai multe ale turiştilor, era în creştere. Erau citate o duzină de cazuri de turişti îmbrăcaţi în straie albe din cap până-n picioare care încercau să-i dea afară din bănci pe agenţii de schimb. El calculase că văzuse aproape o sută de persoane pe an cuprinse de iluzia că erau fie Mesia, fie Profetul care anunţa sosirea iminentă a acestuia, în aceste pelerinaje nu era nimic

nou, şi Cohen ar fi distrus acest raport dacă psihologul n-ar fi descris un alt simptom al sindromului, dar cel mai periculos. Raportul spunea că cel mai bun exemplu era un turist australian care încercase în 1968 să distrugă prin incendiere moscheea El Aqsa de pe Muntele Templului şi care, când fusese prins, explicase că încercase să facă loc Celui de-al Treilea Templu. Iar acum, spunea raportul în penultima sa pagină, sindromul îi molipsise nu numai pe turiştii dezamăgiţi că Ierusalimul nu era un Disneyland religios, în care oamenii să trăiască aşa cum o făcuseră cu două mii de ani în urmă, ci şi pe rezidenţi, „în America există crime psihosexuale. Noi am început să fim victimele crimelor psihomistice”, explica psihologul.

Nu era o explicaţie mai proastă decât

altele pe care le auzise Cohen despre motivul pentru care fundamentalismul se răspândea în oraş ca un foc într-un câmp plin de ciulini uscaţi de arşiţa verii. Raportul secret a fost mult discutat în contradictoriu în cercul minuscul căruia i-a fost distribuit, deoarece psihologul insinuase că retorica politică extremistă putea fi un trăgaci pentru singuraticii atinşi de sindrom care-şi căutau scopul vieţii lor.

Şmulik prelua punctul de vedere al primului-ministru privitor la doctorul care emisese ipoteza „unui alt evreu egoist care caută modalităţi de a pune guvernul în încurcătură”. Dar Cohen nu era atât de sigur şi, prin urmare, trebuia să fie atent înainte de a răspunde la întrebarea primului-ministru legată de discreţie, care arăta că acesta nu dorea ca vreo activitate

politică să stârnească rivalitatea dintre coaliţia şubredă şi aripa dreaptă religioasă.

Cohen privi spre primul-ministru care-l urmărea cu ochii bulbucaţi de după ochelarii groşi.

— Domnule prim-ministru, sunt utilizate toate căile de cercetare. Vom face tot posibilul să fim atenţi, spuse Cohen. Dar, bineînţeles, aceasta depinde…

Cohen era pe punctul de a continua: „de calea pe care ne va conduce cercetarea”, când fu întrerupt de sosirea serului Mossad-ului ale cărui maniere arătau indiferenţa sa faţă de protocol. Superioritatea sa în grad faţă de toţi cei prezenţi, exceptându-l pe primul-ministru, ai scuza întârzierea, cel puţin în propriii săi ochi.

Prezentându-l sub numele de Nahum, primul-ministru se înveseli la sosirea

acestuia, lăsându-l pe Cohen şi întorcându-se spre ultimul sosit care luă loc fără să se scuze. Nussbaum îi trecu acelaşi material pe care-l primiseră toţi ceilalţi din cameră: două bucăţi de hârtie, fotocopiile cererilor de viză ale celor două călugăriţe.

— Ministrul de interne ne-a furnizat acestea, la cererea mea, explică Nussbaum, încercând să-l impresioneze pe şeful Mossad-ului de perfecţiunea sa.

Cohen se gândi că ar fi fost mai bine să fi venit cu cererea de viză a lui Alex sau Şmulik să se fi prezentat cu dosarul deţinut de Şabak despre rus. Dar rămase tăcut, aşteptând o altă ocaz le pentru a oferi explicaţia că nu putea exclude din cercetările sale amestecul evreilor, îşi fixă în minte să-i ceară acel dosar l-ai Şmulik după şedinţă şi se întrebă dacă acesta avea

o versiune completă sau una prelucrată.

Nahum îşi începu direct propriul raport.

— Este important să nu uităm schimbarea conducerii de la Kremlin, spuse el după ce aruncă o privire superficială asupra celor două documente, lăsându-i lui Cohen impresia că nu era absolut deloc interesat de vieţile reprezentate de cele două foi de hârtie.

Cohen îşi imagină din nou corpurile celor două femei în pungi negre din plastic în spatele camionului care le transporta spre Abu Kabir.

Şeful spionajului insistă câteva minute asupra întortocheatelor forme de complot de pe întreaga suprafaţă a globului, determinate recent de forma acţiunii sovietice.

În această parte a discursului, interesul

primului-ministru dură ceva mai mult, în special când şeful spionajului deveni mai concret, menţionind retragerea din Afganistan, *glasnost* şi *perestroikă* şi comentând despre dezordinea şi tulburările naţionaliste din diferitele provincii ale Uniunii Sovietice. La un moment dat, Nahum se ridică de la locul său pentru a-i şopti ceva primului-ministru la ureche. Acesta dădu afirmativ din cap şi zâmbi, iar şeful Mossad-ului continuă.

În ceea ce-l privea pe Cohen, era o lectură interesantă, dar irelevantă. Urmărea neliniştit cum şeful Mossad-ului cerceta cele două cereri de viză.

— Trebuie să aflăm cu siguranţă mai multe despre identitatea acestor două femei, spuse şeful. Acestea, adăugă el pe un ton batjocoritor, care-l făcu pe Cohen să

vrea să zâmbească de stânjeneala lui Nussbaum, ne spun foarte puţin.

Lăsă să cadă cele două foi de hârtie pe masa din faţa lui, anulând astfel efortul făcut. Cohen rupse tăcerea.

— De fapt, spuse el, documentele ne spun ceva. Poate este prea devreme să ştim ce înseamnă aceasta, dar ele ne spun ceva.

— Ce vrei să spui, întrebă Nahum, surprins că putea fi contrazis, în special de un poliţist.

Cohen privi în jos la cele două foi de hârtie.

— De fapt, spuse el, este ciudat că Miriam, călugărita mai bătrână, nu face nicio-menţiune despre vreo fiică în cererea ei originală de şedere adresată nouă.

În timp ce atenţia revenea asupra documentelor, hârtiile foşniră. Primu' l-

ministru era singurul care nu privea, iar Cohen era conştient de asta.

— Ce-ar putea însemna asta, comandante Cohen? întrebă primul-ministru.

— Nu ştiu, domnule. Poate fi complet irelevant. Poate că victimele au fost alese absolut la întâmplare, dar poate că există ceva relevant în asta. Poate că a trebuit să rămână secret faptul că erau înrudite. Poate că atunci când a făcut cererea era un secret faţă de sovietici. Dar, dacă a fost un secret pentru noi, era bine cunoscut de toţi cei care locuiesc la schit şi încă de mult timp. Când am fost ieri la schit, cei de acolo nu făceau niciun efort să ascundă faptul că ele erau rude. Din păcate, asta este tot ce am putut afla până acum despre cele două femei de la oficialii misiunii.

— Sunt o mulţime de poate, spuse şeful Mossad-ului.

— Lasă-l să continue, spuse primul-ministru, surprinzându-i atât pe Cohen, cât şi pe şeful Mossad-ului.

— Mai este adevărat, continuă Cohen, verificându-şi în minte lista cu punctele ce nu trebuia pierdute din vedere, faptul că, atunci când se alătură unui schit, călugăriţele îşi schimbă numele, aşa cum cei ce se convertesc la iudaism şi le schimbă pe ale lor. Dar a ascunde de autorităţi faptul că erau mamă şi fiică, ei bine... Cohen se întoarse spre fata împietrită a şefului Mossad-ului, este ceva ce, poate, doar oamenii dumneavoastră vor reuşi să afle pentru noi. Noi vom încerca, bineînţeles, dar ar fi de mare ajutor, de exemplu, se adresă Cohen lui Şmulik, dacă ne-aţi ajuta

cu dosarul şoferului.

— Ştim că este de la KGB, îl întrerupse Dovik, şeful lui Şmulik, făcându-l pe Cohen să se întrebe ce secrete încerca şeful Şabak-ului să ascundă de el. În primul rând, este un paznic foarte bun al misiunii, un membru al forţelor de securitate, continuă el. Nu avem nicio probă de vreo acţiune evidentă de spionaj. El este dădaca lor.

— El este instruit de KGB, îi aminti şeful Mossad-ului lui Dovik, luându-i apărarea lui Cohen.

Nussbaum îi întrerupse.

— Dacă ar face spionaj, spuse şeful de cabinet, încercând să-şi etaleze perspicacitatea în materie de strângere de informaţii, presupun că nu l-aţi aresta.

— Undeva ne-ar putea conduce, confirmă Dovik.

— Sau l-am putea pune pe jar, adăugă şeful Mossad-ului, făcându-l să lucreze pentru noi.

Alex îl interesa pe Cohen, dar acesta reprezenta numai una dintre necunoscutele pe care le avea în legătură cu acest caz. Cele două crime se situau deasupra tuturor evenimentelor din oraş petrecute până atunci. Ştia despre zeloti şi terorişti, despre fanatismul care-i fac ea pe oameni să alea gă martirajul sau să încerce să-l pregătească pentru alţii. Ştia despre războaiele dintre bande, de luptele pentru teritorii ce includeau maşinile cu bombe ale lumii interlope.

Dar era ceva în legătură cu simplitatea crimelor, presupusa nevinovăţie a victimelor şi, mai presus de toate, interesul primului-ministru pentru acest caz, care-l făceau pe

Cohen să simtă totul ca pe o povară personală.

Imensa presiune – din partea presei, întotdeauna avidă pentru mister, şi din cea a politicienilor, în curând ea va fi pentru reporteri o ştire senzaţională, cu câte ceva pentru fiecare. Purtătorul de cuvânt „al poliţiei era deja disperat, cerând o expunere pe scurt. Reporterii poliţiei auziseră agitaţia produsă de activitatea radioului poliţiei şi erau nerăbdători să asculte povestea. Cel mai bun reporter criminalist al televiziunii israeliene insista că telespectatorii au dreptul să vadă locul crimei la ştiri chiar în seara aceea, în următoarea oră va trebui să fie întocmită o declaraţie, iar Cohen nu avea încă nimic de spus care să aducă ceva nou cauzei sale. Aceasta va da naştere la speculaţii. Pentru evrei, călugăriţele sunt

întotdeauna învăluite în mister. Aceste călugăriţe, din ţara cazacilor şi a pogromurilor, şi, bineînţeles, din Moscova, aliatul invincibil al duşmanilor Israelului, reprezentau ceva deosebit de exotic, se gândea Cohen, o invitaţie ca politicienii să se implice. Pentru Cohen, interesul extraordinar al primului-ministru pentru acest caz nu reprezenta mai puţin mister decât înşişi criminalii. Secretele cazului depăşeau cu mult ceea ce o chii fără vedere ai călugăriţelor văzuseră chiar înainte de a muri.

Astfel, chiar de la bun început, Cohen ştiu că, mai presus de orice altceva, presiunea vedeveni o parte componentă a investigaţiei. Nimeni nu-i va cere să dea vina pe un nevinovat, dar investigaţiile legate de Sidra 13 nu vor beneficia de nicio

răbdare din partea oficialităţilor.

Aceasta, fără nicio îndoială, rămăsese nespusă în cabinetul primului-ministru. Prin urmare, când, în cele din urmă, primul-ministru îşi ridică mâinile de pe birou pentru a semnala sfârşitul întrevederii, Cohen avu sentimentul că, înainte să se rezolve cazul, el va fi nevoit să explice primului-ministru ceea ce tocmai încercase să spună înainte de sosirea, cu întârziere, din acea dimineaţă a serului Mossad-ului. Într-un oraş sfânt, chiar şi sfinţii pot fi suspecţi.

ÎN ACEA SEARĂ, judecătorul Ahuva Meyerson îl asculta pe Cohen aşa cum îşi asculta martorii, cu capul sprijinit în mâinile puse ca nişte cupe sub bărbie, cu ochii cercetători, dar înţelegători. Dar ea nu se afla în sala de judecată.

Ahuva Meyerson era singura persoană în care Cohen avea încredere absolută, iar el singura persoană pe care ea nu simţise nevoia să o judece. Din cauza carierei, relaţia lor de îndrăgostiţi trebuia ţinută secretă, de teamă să nu intre în conflicte de ordin profesional, în orice caz, evitau disputa că ea reprezenta imperfecţiunea justiţiei, iar el, dorinţa unei ordini morale absolute. Totuşi, cii siguranţă că din cauza acestei dispute de nerezolvat, relaţia lor era tot ce aveau mai scump, exceptând munca.

„Timpul pe care-l petrecem împreună este ca şi cum ne-am afla pe o insulă pustie sau într-o oază minunată, înconjurată de sute de kilometri de nisip”, îi spusese ea odată.

Cohen considera că relaţia lor era pentru amândoi o evadare din singurătatea

pe care le-o dădea statutul lor social.

Îşi petreceau împreună fiecare seară de vineri. Cohen gătea, în fiecare săptămână încercând să-i facă un fel de mâncare nou pe care-l inventa singur sau unul pe care-l descoperea în una din cărţile de bucate pe care le colecţiona. Când se simţea deosebit de romantic, el încerca să recreeze una dintre mesele care le plăcuse în mod deosebit în timpul excursiei anuale de o săptămână la Florenţa, excursie pe care o făceau în timpul vacanţei de vară a curţii de justiţie.

Când ea venea, el se afla de obicei la bucătărie. Dar în seara aceea ea îl găsi în camera de zi, şezând în scaunul din care puteai admira grădina de dedesubt, cu pisica sa, Suspect, adormită în poală. Când ea intră, el nu spuse nimic. La început,

crezu că toate temerile ei legate de sănătatea lui deveniseră realitate. Se furişă grăbită spre el, punându-şi mâna pe gâtul lui, căutându-i pulsul.

El deschise ochii şi-i zâmbi.

— M-ai speriat, spuse ea revenindu-şi, aproape furioasă.

— Îmi pare rău.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, privindu-i ochii obosiţi.

— Nimic, nimic, răspunse el, împingând pisica din poate şi ridicându-se s-o îmbrăţişeze. Te aşteptam.

— Pari deprimat.

Pisica sări spre ciorapii ei de nailon. Ea o ridică, o strânse la piept şi o mângâie.

— Fleacuri.

Se îndreptă spre bucătărie, oprindu-se un moment să studieze o copie a hărţii

Ierusalimului de pe vremea cruciadelor, dată de ea cu doi ani în urmă.

Ea lăsă pisica pe canapea şi se îndreptă spre el. Traversă repede camera şi, ajungând la el, spuse:

— Nu te-am văzut niciodată deprimat.

Îşi puse braţele în jurul lui, cu capul sprijinit de al lui.

— Niciodată situaţia n-a fost precum cea de acum, admise el, fără să-şi desprindă ochii de pe litografie şi bucurându-se de şoapta respiraţiei ei în urechea sa. Dar „nu sunt deprimat.

Se desfăcu din îmbrăţişarea ei şi o privi drept în faţă, dându-şi seama că vorbise cu o vehemenţă surprinzătoare, ca şi cum încerca să se apere.

— La ce te referi? întrebă ea. Ce situaţie?

— O băutură? îi oferi el, încercând să-i ignore întrebarea, ştiind că făcuse o breşă în subiectele pe care le evitau de mult.

Ea scutură din cap, refuzând băutura. Dar el îşi umplu jumătate de pahar cu un lichid chihlimbariu deschis şi apoi, răsucindu-se spre ea, ridică sticla întrebând-o:

— Eşti sigură?

Ea scutură din nou negativ din cap, rămânând tăcută într-o poziţie de aşteptare pe care el o zărise prima dată, pe când ea era un strălucit procuror şi când fusese atras atât de senzualitatea pe care şi-o reprima, cât şi de argumentele ei incisive.

— Nu putem vorbi despre asta, spuse el. Munca, adăugă, dispărând prin uşa bucătăriei care se afla imediat după masa din sufragerie aranjată ca în toate serile de

vineri.

Munca era cuvântul magic din relaţia lor, o graniţă peste care nu se putea trece. Ea rămase în camera de zi, urmărind pâlpâirea celor două lumânări de pe masă. În alte părţi din oraş luminările erau aprinse vinerea seara pentru a întâmpina Sabatul, în oaza lor, luminările erau aprinse pentru dragoste. Serviciul de argint şi porţelan era aşezat ordonat. Serviciul de masă fusese adus ca dotă de soţia lui Cohen cu ani în urmă. Ea fusese omorâtă într-un accident de maşină la mai puţin de un an după aceea, imediat după ce el absolvise cursul de pregătire pentru a deveni ofiţer în academia de poliţie.

Ahuva se ridică de la masă şi, făcând piruete, se duse la raftul lung şi jos cu echipament stereo, plăci şi casete al

bibliotecii construite în perete, de la tavan şi până la podea. Biblioteca acoperea peretele fără fereastră situat faţă-n faţă cu uşa bucătăriei, îşi trecu grăbită degetele de-a lungul casetelor de pe raft, zâmbind de uniformitatea scrisului său de mână ce acoperea ordonat etichetele casetelor înregistrate de pe radio sau de pe LP-uri. Dar nu alese nimic, uitându-se pe furiş în bucătăria minusculă ca să-l privească în timp ce se mişca înainte şi înapoi de la frigider la aragaz, pregătind masa.

Prinzându-i privirea, se duse în uşa bucătăriei.

— Avram, cu mult timp în urmă, ne-am promis unul altuia să nu lăsăm nimic din ce ni se întâmplă la lucru să intervină între noi atunci când suntem împreună. Ne-am ţinut promisiunea timp de zece ani. Acum s-a

întâmplat ceva. Evident ceva foarte serios. Poate a venit timpul să încălcăm promisiunea. Ce este?

În spatele ei, luminările pâlpâinde îi luminară părul roşu, iar el se gândi la nimburile celor două femei din icoana ruptă, de pe peretele de la schit o clipă, singurul sunet care se auzi fuse cel al oraşului. Dintr-o sinagogă micuţă din spatele apartamentului lui Cohen auziră melodii balcanice stranii care întâmpinau regina Sabatului. Se apropie de el, mâna ei desfăcută uşor pentru a-i atinge pieptul bombat. El stătea în picioare, cu o oală într-o mână şi cu lingura de servit în cealaltă. Sosul era portocaliu deschis, cu o aromă puternică de citrice.

— Serios, n-am nimic. De ce nu pui nişte muzică? Vin şi eu imediat. Am făcut ceva

grozav. Carne de viţel, nu piept de pui, pentru şniţel, conopidă fiartă şi acest sos. Poftim, gustă, spuse el, diferindu-i vârful lingurii.

Ea îşi strânse gura pungă, suflând să răcească sosul aburind, îi urmări ochii verzi deschişi, ca să-i vadă reacţia, zâmbind când ei se lărgiră de plăcere.

— Grepfrut şi şofran, spuse ea, răspunzând perfect testului de degustare.

El zâmbi şi se întoarse la aragaz.

— Deci? spuse ea în spatele lui, refuzând să renunţe la subiect, la fel de insistentă ca atunci când fusese procuror. Ai de gând să laşi munca să ne strice ceea ce eu sunt sigură că ar putea fi o masă nemaipomenită?

El se întoarse, lăsând să-i scape un oftat înainte de a găsi scuza pentru a-şi lua

privirea de la ea.

— Perfect, perfect, spuse ea. Înţeleg. Nu vrei să vorbeşti despre asta. Nu vorbim despre asta, spuse ieşind din cameră.

Puţin după aceea o auzi luând o casetă de pe raft şi zâmbi când auzi primele măsuri ale muzicii alese de ea.

— Muzică serioasă pentru o situaţie serioasă, spuse el în timp ce venea din bucătărie, aducând două farfurii de mâncare aranjate frumos.

— Bach are un fel de a spune că există soluţii pentru orice, spuse ea cu o voce voioasă.

— Poate ar trebui să vorbim despre asta, acceptă el în timp ce punea farfuriile pe masă. *Îşi* ocupă locul vizavi de ea, rămânând tăcut până ce termină de turnat vinul. Vom începe cu un toast în cinstea

primului-ministru. Fie ca el să orbiteze în spaţiul cosmic mulţi ani de acum încolo, zise el, golindu-şi paharul.

— Avram, aşa să fie, rosti ea pe un ton glumeţ.

— Azi am fost la el la birou, îi explică. Chiar aşa, spuse el spre surprinderea ei. Nu l-am mai văzut atât de aproape de când era în opoziţie şi îşi administra propriile băcănii.

— Ce dorea?

— În Ein Kerem au fost omorâte două călugăriţe dintr-un schit.

— Da, am auzit la radio, îngrozitor, îngrozitor. Dar de ce te-a chemat la el?

— Ei, spuse Cohen, frecându-şi sprânceana. Asta-i întrebarea. Nu ştiu să mai fi cerut un raport despre crimele din oraş.

— Ce-a vrut să ştie? îi îmboldi ea.

— Nu prea multe, doar să găsim un suspect şi încă repede şi, dacă-ţi poţi imagina, ar dori mai degrabă să nu găsim responsabil un evreu.

— Asta sună ca amestec în cercetări.

— Nu, nu chiar aşa. A fost atent. N-a spus nimic care să fie interpretat astfel. A vrut doar să se asigure că cercetările nu vor deveni stânjenitoare. Discreţie, doreşte interogatorii discrete.

Cohen zâmbi cu dispreţ la acest gând, întrebându-se dacă etajul al cincilea cunoştea sensul cuvântului.

— Stânjenitoare pentru cine? Cohen dădu din umeri.

— Pentru el. Pentru noi. Pentru evrei. Simţi cum vinul atenua culorile şi făcea să

strălucească lumina lumânărilor. Când cineva a aruncat grenade în mijlocul mulţimii, nu ne-a chemat, spuse el, neputându-şi reţine amărăciunea din voce. Nu ne-a chemat nici când s-au găsit grenadele acelea pe Munte. Poate crede că sunt lucruri normale. Dar nu şi două călugăriţe ucise. *Pentru asta* ne-a chemat

— Îşi are propriile motive, spuse Ahura.

— El îşi are propriile motive. Eu le am pe ale mele. Asta-i problema. Nu este sănătos, iar cei din jurul lui pretind că n-are nimic.

— Ce înţelegi prin nu este sănătos? întrebă ea, preocupată.

— Pare mai bătrân ca niciodată.

— Păi, trebuie să se apropie de optzeci. *Este bătrân.*

— Tu citeşti ziarele, încercă Cohen să

explice. Ai văzut că ele fac aluzii. Că este deprimat, apatic…

— Ziarele, spuse ea, tonul ei vrând să sugereze un dispreţ general faţă de profesionalismul jurnaliştilor. Doar îi cunoşti…

— Aşa am crezut şi eu până acum, admise Cohen. Dar l-am văzut. L-am văzut cum arată. Este absent. Acesta este singurul fel în care pot să-l descriu. Absent. Exceptând momentele când mi-a pus câteva întrebări despre interogarea evreilor şi cele în care a arătat un oarecare interes intenţiilor sovieticilor, părea adormit cea mai mare parte a şedinţei.

— Este presat din toate părţile, sugeră ea. Poate este doar obosit.

— Aşa am crezut şi eu. Dar, după aceea, l-am întrebat pe Şmulik. Mi-a spus că este

în această stare de săptămâni de zile.

— Nu văd cum asta îţi afectează munca, spuse ea, ai mai lucrat sub presiune politică şi înainte.

— Nu înţelegi? spuse el, surprins de brusca-i vehemenţă ce răbufnise din el. Lucrurile nu mai pot fi controlate, iar el pare că trăieşte într-o lume numai a lui, ca şi cum ar fi apatic la toate. Nu se poate controla…

— Ei, tu poţi, spuse ea emfatic.

În timp ce vorbi, el îşi mai turnă un pahar.

— Faptul că ne-a convocat înseamnă că îl voi simţi în spatele meu tot timpul.

— Ai spus că nu se poate controla. Acum spui că îţi va urmări fiecare mişcare. Hotărăşte-te, zise ea categoric, cerând claritate.

— Nu el. Etajul al cincilea. Dacă el este interesat de vreun caz şi ei sunt interesaţi. Sunt disperaţi, vor o creştere a bugetului. El le-o poate acorda. Deci ei vor dori orice va dori el.

— Te vei descurca, spuse ea. Întotdeauna te-ai descurcat.

Dar el se întrebă pentru prima oară dacă merita să aibă încredere în abilitatea sa de a se strecura printre terenurile minate ale politicii ce punctau peisajul Ierusalimului, înainte de a-şi rosti cu voce tare îndoielile, ea dădu drumul propriului anunţ surprizŞ.

— Am noutăţi. Plec la New York, spuse, radiind. Surprins, Cohen puse jos furculiţa plină de carne de viţel.

— Qnd?

— Poimâine. Ştiu că-i în ultima clipă. Este o conferinţă despre femei şi lege. O

cunoşti pe Rachel Glazer, membră în Knesset. Trebuia să meargă ea, dar soţul ei a făcut un infarct, aşa că a trebuit să-şi anuleze participarea şi le-a sugerat să mă invite pe mine în locul ei.

— Cât urmează să fii plecată? întrebă el cu asprime, iritat de călătorie, gelos pe cariera ei şi de felul în care aceasta îi ţinea despărţiţi.

— Conferinţa începe miercuri şi continuă tot weekend-ul. Mi-am petrecut toată ziua rearanjându-mi programul, ca să pot fi liberă să plec. Am vorbit deja cu sora mea din Chicago. N-am văzut-o de doi ani. Şi cumpărăturile. Cumpărăturile grozave…

Dintr-odată se opri. El pricepu că expresia feţei lui arăta, probabil, clar sentimentul de părăsire pe care-l simţise de îndată ce ea îi cpmunicase că pleacă.

— Ei bine, întrebă ea, nu te bucuri pentru mine?

— Da, da, desigur, răspunse el. Este o onoare, bineînţeles. Doar că…

— Ce?

— Nu ştiu, spuse el cinstit. Simt că mă părăseşti.

— Săracul Avram, reluă ea, imitându-l drăgăstos. Bineînţeles, ai putea veni cu mine…

Ea glumea, dar, pentru o clipă prea lungă, el o luă în serios. Îi studie faţa o secundă. Se apropia de patruzeci, dar avea pielea unei femei cu zece ani mai tânără. Pe faţa uşor pistruiată purta un machiaj slab, iar ochii de un verde deschis erau ceva mai strălucitori decât de obicei, din cauza flăcărilor lumânărilor. Ochii fuseseră cei care-l atrăseseră la început, în ochii ei era

întotdeauna o anumită emoţie. Ea se întinse spre mâna lui şi atingerea-i caldă îl *făcu* brusc să simtă toată dorinţa ce-o avusese pentru ea chiar din prima clipă în care o văzuse, îi trebuise aproape şase luni ca s-o invite la masă şi când o făcuse, ea îl întrebase* de ce fusese nevoie de atât de mult timp. Laşitate, spusese el cu un zâmbet, iar râsul ei sunase ca un clopoţel, apreciind ironia vestitului detectiv din forţa de poliţie a Ierusalimului care se descria ca un las.

— Avram, poate că a sosit momentul, spuse ea dintr-odată. Ai depăşit cu un an vârsta de ieşire la pensie. Am putea, în sfârşit, să ne trăim viaţa. Fără să ne mai ascundem. Fără oază. Să nu fim nimic altceva decât doi oameni care trăiesc împreună. Hotelul Regele David te solicită.

Doar ştii. Este o meserie bună. Şeful securităţii hotelului. Un salariu bun. Şi am putea fi împreună.

— Am o treabă de făcut, spuse el simplu. Nu pot renunţa acum la ea. În special nu acum.

— De ce nu? întrebă ea, sfredelind cu o întrebare simplă.

Pe faţa lui era suferinţă.

— Văd ce se petrece şi am sentimentul că sunt singurul care vede. Grenadele. Aceste crime. Revolta. Ura. Acolo, afară, se află nebunia.

— Este aşa de ani de zile, Avram. De ani. Nici mai rău. Nici mai bine. Şi, în ciuda tuturor, amândoi ştim că sistemul s-ar putea descurca şi fără vreunul din noi.

— Aş putea să-ţi cer să renunţi la munca ta? întrebă el cu aceeaşi vehemenţă care-l

surprinsese şi mai înainte, îşi potrivi tonul. Aş putea să-ţi spun: nu, nu te duce la New York, rămâi aici, renunţă la magistratură, fă un copil cu mine. Încă mai este timp pentru asta, dar în câţi ani nu va mai fi? Pot să-ţi cer eu asta?

Îi cercetă ochii, sperând pe jumătate că ea s-ar putea oferi să renunţe, ştiind bine că el n-ar putea să-i ceară să pună capăt carierei în felul acesta.

— Nu, nu pot să-ţi cer asta, continuă el. Aşa că de ce-mi spui că a sosit timpul să renunţ. Pentru că sunt mai în vârstă decât tine? Nu este un motiv suficient de bun. Nu destul de bun. Era trist, nu mânios, dar vorbele lui merseseră prea departe, iar el le regretă de îndată ce văzu durerea de pe faţa ei. Iartă-mă, adăugă repede. Iartă-mă.

Îi apucă mâna peste masă. O clipă mâna

el fu moale, dar apoi simţi cum şi-o trage înapoi.

— Ai dreptate. Nu poţi să-mi ceri să mă retrag. Nici eu nu pot. Dar, totuşi, gândeşte-te la asta în timp ce sunt plecată. Sunt doar două săptămâni. Şi în tot acest timp o să încerc să recuperez, adăugă ea cu un zâmbet, începând chiar din noaptea asta.

Mai târziu, se trezi lângă corpul ei adormit, strălucirea transpiraţiei ei licărind pe pielea luminată de lună. El stătea întins, amintindu-şi liniştit cum i se deşteptase dragostea şi puterea şi cum o pătrunsese. Mai întâi, în timp ce făcea asta, ochii ei se măriseră ca apoi să se închidă într-o plăcere familiară. Dar, când el îşi deschise ochii, privind-o din nou, n-o văzu pe Ahuva, iubita lui, prietena lui. În locul ei; cu o privire îngheţată de recunoaştere în ochi, îl privea,

nemişcată, faţa de alabastru pal al tinerei călugăriţe de la schit.

CORPUL LUI COHEN aruncă o umbră pe masa în formă de T. Era devreme dimineaţa în ziua de Sabat, în Ierusalim soarele de-abia se ridicase puţin deasupra zidurilor Oraşului Vechi, trei blocuri depărtare de complexul rusesc, în spatele ferestrei, oraşul evreiesc era încă liniştit şi adormit. De cealaltă parte a oraşului, Ierusalimul arab se trezise deja pentru o altă zi de lucru. La prânz, greva zilnică a *intifadei* va întrerupe afacerile arabilor şi va închide şcolile. O oră mai târziu, radio-telefonul de pe raftul de lângă biroul lui Cohen va începe să transmită rapoartele *intifadei.*

Echipa specială de investigaţii, chemată din ceea ce ar fi fost în mod normal ziua ei

liberă, luase loc în jurul mesei. Dar niciunul dintre membrii ei nu se plânsese când i se ordonase să se prezinte la birou. Nu erau timpuri normale.

Levy stătea în locul lui obişnuit, iar în partea sa dreaptă era expertul în probleme ruseşti, Şvilli, care emigrase din Georgia Sovietică, atras de Ierusalim nu numai pentru miturile oraşului, dar şi de tinerele turiste de pe străzile din Ben-Yehuda. Yaffe şedea în faţa lui Levy şi mai departe Cohen, la capătul mesei, între ei şi Yaffe, stăteau Gemenii. Alegerea chiar de către ei a locurilor îi dezvăluia lui Cohen sentimentul de autoimportanţă pe care şi-l dădeau. Nu-şi uitau niciodată statutul special de agenţi Şabak. Cohen fu nemulţumit, dar nu surprins să-i vadă formând delegaţia numită de Şmulik care să se alăture echipei. El se

plânsese cândva lui Şmulik în legătură cu tehnicile folosite de aceştia la interogatorii. Se bazau prea mult pe ameninţări, deseori la judecată erau nefolositoare. Coheji ştia că; i menea metode, chiar dacă erau eficiente mărturii, nu garantau întotdeauna;

„Ori mă pricopseşte cu ei să-i mine în mâna lor să mă aranjeze”, Şmulik care, în lupta pentru menţinerea unui Ierusalim sănătos, îi era atât rival, cât şi prieten, atât duşman, cât şi partener, îşi presă vârfurile degetelor pe frunte, urmărindu-i pe Gemenii care-şi dădeau aere faţă de Păsărilă, un poliţist extraordinar de scund, a cărui treabă era să împartă ceaiul şi cafeaua prin sediul general al poliţiei din complexul rusesc. Păsărilă era un iubitor fanatic al ocului de baschet, îşi primise porecla de la Cohen care era sătul de sport şi de lungile

şi întortocheatele descrieri de jocuri ale micuţului poliţist. Dar, cu toate că uneori îi întrerupea expunerile nesfârşite despre jocuri, Cohen nu-l lua niciodată de sus. Acum Păsărilă avea probleme cu fixarea unei table ce era de două ori mai înaltă decât el. Cohen îi făcu semn lui Levy, care se ridică de pe scaun, oftând, ca să-l ajute să manevreze voluminosul dispozitiv peste grămezile de cutii şi dosare din carton. Aceste probe erau dirijate spre biroul lui Cohen ca apele râului Iordan spre Marea Moartă.

De îndată ce tabla fu fixată, Păsărilă părăsi camera, Cohen strigând după el să se mişte repede după nişte aspirine pe care să le aducă împreună cu cafeaua. Ochii lui Levy priviră cercetător şi tăcut spre Cohen, dar acesta îşi ţinea întotdeauna secrete

durerile personale faţă de Levy.

Îşi aprinse cea de-a zecea ţigară a zilei şi se ridică cu greutate, îndreptându-se spre tablă, în timp ce scria lista, creta scârţâia.

Nebuni.

Aripa dreaptă naţionalistă.

Terorişti arabi – tulburări în Israel.

Antimisionari.

Antisovietici.

Motive personale?

Scopuri specifice; cineva care le dorea moartea în mod deosebit.

Sub aceste titluri, adăugă:

Ceva în trecutul lor. Ceva ce ştiau sau văzuseră. Spioni KGB? Agenţi dubli?

— Luaţi în considerare toate motivele uciderii celor două călugăriţe, spuse Cohen în timp ce se îndepărtă de tablă. Ar fi puţin mai simplu dac-ar fi Avi Hakatan şi Gidi

Hagadol, spuse el, făcând aluzie la cele două persoane importante ale lumii interlope contemporane din oraş.

— Nimeni n-a promis că viaţa va fi uşoară, spuse Şvilli. Cohen zâmbi şi luă loc.

— Cred că-i evident, continuă Cohen, ignorând durerile ascuţite din cap, că nu vom avea un motiv înainte de-a avea un criminal. Aşa că ne trebuie noroc.

Rapoartele de laborator asupra amprentelor digitale şi ale picioarelor din camera călugăriţelor urmau să sosească abia a doua zi, dar amprentele digitale – dacă ele erau cu adevărat ale criminalului – ar fi nefolositoare fără un suspect căruia să i se potrivească. Ar putea fi folositoare mularea în ipsos a amprentei piciorului stâng din pământul ud de lângă zid. Ar putea fi abordate magazinele de

încălţăminte până ce se va afla ce tip de pantof purta ucigaşul, iar dacă pantoful era unul neobişnuit, ar putea deveni o povară. Echipa de cercetări criminalistice ar fi putut măcar identifica obiectul, orice ar fi fost el, ce rupsese icoana.

— Mai întâi, parazitul.

Când vorbea în public, Cohen nu folosea niciodată acest cuvânt. El se referea la Eliahu Ben-Yehosua, rabinul născut în America, a cărui politică extremistă de dreapta, îmbuibată de rasism şi totalitarism, era dusă în numele Bibliei. Nu se cădea ca un slujitor al legii să se refere în acest fel la un membru al Knesset-ului, chiar dacă primul ministru se ferea de a mai căuta sprijinul lui Ben-Yehoşua pentru fragila coaliţie, tocmai din cauza tacticii adoptate* de acesta.

— Îl meritaţi, le spuse Gemenilor, iar el vă merită, adăugă cu o grimasă.

Levy chicoti, iar hohotul zgomotos al lui Şvilli, ce începuse să se dezlănţuie, fu repede înăbuşit de o privire rece a lui Yaffe.

— Fără ajutoare, ordonă Cohen, în timp ce îşi continua indicaţiile. Nu vreau nicio violenţă, adăugă aspru, folosindu-şi vocea ca o ameninţare, întrebându-se dacă vor ţine cont de ordin.

Gemenii nu mai aveau nicio consideraţie faţă de parazit şi adepţii acestuia, aşa cum nu aveau faţă de teroriştii arabi. Metodele lor de interogare erau pentru Cohen deseori dezgustătoare, deşi ştia că, în anumite împrejurări, acestea fuseseră hotărâte chiar de Curtea Supremă, în cazul interogatoriilor suspecţilor bănuiţi de terorism putea fi folosită de către Şabak „o violenţă

rfezonabilă”, dacă erau în joc vieţi nevinoate. Era o decizie pe care Cohen spera că nu va fi nevoie să o testeze vreodată pe propria-i piele.

— Oamenii lui au mai hărţuit şi înainte delegaţiile bisericeşti. Poate că unul dintre ei a ajuns la capătul răbdării, spuse Cohen.

Nahum Goldstein era ofiţerul şef al operaţiunilor care răspundea de politicienii extremişti, punând în mişcare organizarea politică şi uneori transformând-o în încăierări de stradă, atacuri virulente, hărţuieli ale arabilor şi atacuri violente ale demonstraţiilor mişcării pacifiste; şi faţă de oricine decidea el că era „iubitor de arabi”. Ura faţă de misionarii creştini ocupa doar locul al doilea pe agenda sa, după ura faţă de arabi. Schitul nu făcuse prozeliţi, dar nuanţarea nu era punctul forte al grupului

lui Goldstein. Mai mult, sentimentele antisovietice, în ciuda libertăţii promise emigraţiei evreieşti de către *glasnost,* erau încă răspândite printre cei mai mulţi naţionalişti extremişti din Israel.

Goldstein fusese chemat pentru a fi interogat în legătură cu grenadele, dar aceasta era doar o formalitate. Goldstein însuşi condusese în noaptea aceea o mişcare împotriva alianţei în faţa cabinetului primului-ministru. Dacă ar fi avut cunoştinţă de atacul cu grenade, nu şi-ar fi petrecut seara pe o rază de o sută de metri de explozia grenadelor.

Gemenii promiseră că vor fi precauţi cu Goldstein, dar Cohen se îndoia. Oricum, îi expedie la treabă, spunându-le că aşteaptă rezultatele lor în intervalul a patruzeci şi opt de ore.

— Este Sabatul, îi aduse aminte lui Cohen unul din Gemeni. Să aşteptăm?

Cohen ştia că arestarea unui evreu religios în ziua de Sabat ar putea deveni o controversă politică. Ştia că primul-ministru era nemulţumit de Ben-Yehosua care pretindea că ar fi moştenitorul direct al ideologiei originale a acestuia şi care-l acuzase pe primul-ministru că-i trădase pe oamenii de afaceri ce deţineau puterea. Şi mai ştia că membrii obişnuiţi ai mişcării religioase îşi vor strânge rânflurile, chiar şi pentru Goldstein, dacă acesta ar fi fost ridicat de Sabat. Pentru un moment se gândi cum poate fi rezolvată această dilemă.

— Salvarea unei vieţi amână până şi Sabatul, spuse el, bucurându-se de ironia citatului talmudic.

— Deci? întrebă Geamănul.

— Dacă-l găsiţi astăzi, interogaţi-l astăzi, decise Cohen, întrebându-se dacă luase decizia de dragul călugăriţelor sau de al său.

Levy începu să protesteze, dar Cohen îl linişti cu o mişcare de mână. Gemenii părăsiră biroul, râzând plini de satisfacţie.

Yaffe fu, de asemeni, lăsat liber pentru tot restul zilei. Cohen îi ceru un raport scris complet despre tensiunile dintre biserica rusă roşie şi cea albă. Lui Yaffe însărcinarea îi făcu plăcere. Era felul de muncă în care excela. Nu se aştepta la aşa ceva din partea lui Cohen, însă raportul era o însărcinare migăloasă, dată să-l îndepărteze o bucată de timp pe acest bărbat mic din drumul său. Cohen ştia că, dacă Yaffe era mai puţin prin preajmă, atunci atât politicienii, cât şi circuitul recepţiilor diplomatice al

partidelor de orice fel ar fi aflat mai puţin despre cele întreprinse de el.

Gândindu-se la Alex, Cohen se întoarse spre Şvilli.

— Voi avea nevoie de tine, spuse el, dar, până atunci, vreau să mă asculţi, înainte de toate, trebuie să ştiu ceva. Alex te cunoaşte? L-ai întâlnit vreodată? Poate la restaurantul rusesc unde încerci întotdeauna să mă cari cu tine?

Şvilli se gândi un moment, încruntându-se, înainte de a da din cap.

— L-am văzut o dată. Cineva mi l-a arătat într-o zi pe stradă. Dar nu cred că el să mă cunoască sau să ştie că sunt poliţist. Poate ştie. Ei ştiu o mulţime de lucruri despre noi, poţi fi sigur de asta! Crezi că, organele”, acesta fiind unul dintre felurile mai brutale cu care Şvilli, ca mulţi foşti ruşi,

îi numea pe ofiţerii din organele de securitate ale statului, nu-şi trimit oameni printre ai noştri, deghizaţi în imigranţi? Poate chiar şi aici, în sânul serviciilor de informaţii, spuse Şvilli. Poate chiar ei, adăugă el cu un zâmbet prin care lăsa să i se vadă dintele din aur, arătând spre locurile goale ale Gemenilor.

Cohen zâmbi la gândul că cei doi ofiţeri Şabak, nişte sabra demni de încredere, ar putea fi cârtite sovietice. Dar se gândi şi la singurătatea lui Alex care, ca ofiţer KGB, eşuase în sarcina lui tocmai când KGB-ul trecea printr-o perioadă de ridicare a barierelor datorită politicii de *glas-nost.* Are motiv să se teamă, gândi Cohen, ştiind prea bine cum singurătatea, combinată cu teama, poate duce la paranoia.

Îl păstra pe Şvilli ca pe o carte de joc

neobişnuită, întrebându-se când va trebui să-l folosească pe detectivul vorbitor de limba rusă, dar deja sigur că acest lucru va fi necesar.

— O să am nevoie de tine mai târziu, îi spuse el lui Şvilli, dar, acum, un lucru important este să te fereşti din calea lui Alex. Fereşte-te să te vadă vreun rus. Şi, Şvilli, cel mai important lucru dintre toate, nu te arăta prin Ein Kerem.

Acestea fiind zise, îi permise tânărului ofiţer să plece, rugându-l numai să-i traducă scrisul mărunt, feminin, de mână de pe bucata de hârtie pe care o găsise sub patul de la schit.

— Acum nebunii, adăugă el. Cohen dorea să ia legătura cu toate spitalele de boli mintale din ţară. Eliberaţii, evadaţii, cei în vacanţe şi concedii… oricine amestecat în

vreo acţiune de violenţă de orice fel; mai ales împotriva creştinilor, dădu instrucţiuni detectivul.

În timp ce vorbea, Levy bifa pe tablă.

— Poate aceleaşi lucruri şi pentru cei eliberaţi recent din închisoare, spuse tânărul detectiv şi, presupunând că obţinem o verificare pe computer, care să coreleze tratamentul psihiatric al condamnaţilor, am putea afla despre orice opinii şi comportări stranii politice şi religioase.

Cohen dădu afirmativ din cap, iar tânărul ofiţer începu să ia notiţe pentru rapoartele pe care le va trimite spitalelor particulare sau de stat.

Continuară să lucreze după listă; în tot acest răstimp, Cohen frecându-şi tâmplele în timp ce se gândea. Înghiţise patru aspirine împreună cu cafeaua şi fuma una

după alta ţigări Noblesse cu filtru dintr-un pachet verde mototolit ce se afla pe biroul său. În lumina soarelui ce se strecura prin obloanele orizontale, fumul formase o scară de un albastru deschis. Toată după-amiaza Păsărilă se strecurase m şi afară din cameră, aducând pahare cu ceai de mentă pentru Levy şi cafea turcească pentru Cohen. Întocmiră o listă cu douăzeci de ofiţeri care ar putea fi, dacă va fi necesar, luaţi de la alte cazuri. Dar îndată ce mass-media ar începe să transmită ştiri despre cele două crime, poliţia ar fi copleşită de telefoane de la persoane care ar dori să depună mărturii sau să raporteze că, în noaptea crimelor, vecinul de alături se comportase bizar. Fiecare apel telefonic urma să fie verificat, trebuind cercetat fiecare apel care raporta un obiect suspect

ce ar fi putut fi o bombă.

Cohen se gândi mult şi serios dacă să trimită sau nu detectivi care să împânzească satul ce se afla sub schit, împânzirea Ein Kerem-ului cu detectivi de la o casă la alta va aduce mass-media, dublând atenţia politică faţă de metodele poliţieneşti. Aceasta ar fi periculos, mai periculos decât putea risca Cohen. În timp ce lucra, Cohen avea nevoie de linişte, nu de strigătele unei mulţimi care-l privea. Orice acţiune deosebită a poliţiei ar umple locurile de staţionare cu spectatori neliniştiţi, deja sceptici în legătură cu eficacitatea poliţiei care eşuase în a ţine *intifa-da* departe de Ierusalim şi care părea neajutorată în faţa creşterii ratei criminalităţii împotriva proprietăţii private, în timp ce lucra, Cohen făcea diagrame, liste şi tabele cu nume,

cazuri şi întrebări la care dorea răspunsuri. Diagramele prezentau propriile ipoteze, drumurile în întuneric. Un drum era mulajul în ipsos al amprentei piciorului din grădină. O rută era graniţa naţionalistă. O autostradă era Daniel, omul său de acoperire din Mea Şearim. O alta erau cunoştinţele de limbă rusă ale lui Şvilli. Fiecare era un teritoriu pentru care nu exista altă cartografie decât propria imaginaţie a lui Cohen. Levy copiase paginile terminate de Cohen pe o foaie mare din material plastic, o hartă a lumii imaginare pe care trebuia s-o desluşească. După ce termină ultima pagină, prinse harta pe spatele uşii, cu braţele ridicate deasupra capului. Se uită la ceas şi înjură în barbă.

— Este ora trei. Am pierdut jocul de fotbal.

În fiecare sâmbătă după masă Levy juca fotbal, pe post de portar, cu prietenii pe care-i cunoştea încă din şcoala elementară.

— Îmi pare rău, spuse Cohen.

Migrena lui Cohen aproape dispăruse. Se luptase cu reumatismul de la cap cu care începuse ziua şi acum era epuizat. Se lăsă pe speteaza scaunului său de comandant, căruia-i lipseau nişte lagăre cu rulmenţi şi care avea o balama înclinată într-o parte, pe care numai el îl găsea confortabil. Braţul îi era întins şi mâzgălea ceva pe o bucată de hârtie. Folosea stiloul pe care i-l dăduse Ahuva când fusese promovat în funcţia de comandant şef al serviciului de cercetări penale, la un an după ce ea fusese promovată în magistratură.

— Asta înseamnă, bineînţeles, că mă poţi conduce cu maşina în Ein Kerem, adăugă

detectivul, neridicându-şi privirea de pe desenul fără nicio noimă.

Era imaginea a doua cuţite desenate într-o cruce.

— La Alex? întrebă Levy, nerăbdător să afle mai multe despre ofiţerul KGB.

— Nu, nu la Alex. Încă nu. Alex este ceva mai complicat, înainte de a ne putea mişca avem nevoie de mai multe informaţii despre el.

— Asta este ceea ce aţi pus la cale pentru Svilli, nu-i aşa?

— Totul la timpul său. Ne vom urca pe munte.

— Sunteţi sigur că sunteţi în formă acum pentru asta? întrebă Levy delicat, dându-şi seama că tocmai felul în care-o spusese era greşit.

— Despre ce vorbeşti? se stropşi Cohen

la subalternul său.

— Nu ştiu. Doar am văzut, în dimineaţa asta. Aspirinele. Poate că asta ar putea să mai aştepte. Arătaţi de parcă n-aţi dormit suficient astă noapte.

— Eram obişnuit cu nesomnul înainte de a te naşte, spuse Cohen, vocea sa ca o bubuitură puternică amintindu-i lui Levy care-i era locul.

— Iertaţi-mă. Iertaţi-mă, se scuză Levy repede. N-am vrut să fiu indiscret.

— Nu este ceva în care să-ţi vâri nasul, se oţărî Cohen. Am să cobor imediat, adăugă el pe un ton preocupat, trimiţându-l pe Levy jos, în parcare.

O clipă mai târziu, Cohen îşi regretă ieşirea. Când coborî, îl găsi pe Levy aşteptându-i în scaunul şoferului, cu motorul pornit.

— Nissim, spuse Cohen blând, când toate astea se vor termina, vom avea cu toţii nevoie de odihnă.

Ştia că Levy va înţelege că aceasta era tot ce putea spune el drept scuză.

8

ERA O CASĂ DIN PIATRĂ cu streşini uriaşe ce atârnau peste pereţii din pietre pătrate, formând o umbră la care iedera se dezvolta din plin. O junglă joasă de flori sălbatice şi plante perene mărginea cărarea, bucurându-se de sosirea timpurie a căldurii primăverii, înainte de a ajunge la uşa din faţă, aceasta fu deschisă de o femeie tânără, cu ochelari, purtând o rochie lungă. Cohen se prezentă pe sine, apoi pe Levy şi, timp de o secundă, femeia dispăru înăuntru

pentru a-i aduna pe ceilalţi rezidenţi ai impunătoarei case care se afla chiar deasupra schitului.

Cei şase studenţi, trei bărbaţi şi trei femei, strânşi în grădină, îi oferiră lui Cohen un scaun din răchită îmbătrânit de vreme, îi răspunseră la întrebări cu plăcerea unor credincioşi adevăraţi cărora li se dă şansa să se explice.

— Nu suntem cupluri, spuse Un, care era mai în vârstă decât ceilalţi. Noi suntem futurişti, spuse el.

Îşi creaseră pacea lor cu lumea şi-şi făcuseră planuri pentru vremuri mai bune.

— Meditǎm în fiecare zi, explică Un şi, dacă ar medita mai mulţi oameni, ar ajuta la instaurarea păcii.

Levy ridică dintr-o sprânceană; Cohen mormăi ceva şi apoi aduse conversaţia spre

ce-l interesa pe el.

Ei confirmară că în noaptea crimei ascultaseră *Recviemul* lui Mozart. Lui Cohen îi plăcea Mozart şi întrebă ce înregistrare ascultaseră.

— Bernstein dirijând la New York, spuse studentul cunoscut ca Yehuda, intrând în casă ca să aducă discul.

Aşteptară în tăcere până când studentul se întoarse.

— Cât de tare era? întrebă Levy brusc.

— Păi, zâmbi Yehuda, trăgându-se de mustaţă, cu o sclipire în ochi, vedeţf, unul dintre motivele pentru care ne place să trăim aici, sus, atât de departe de orice altceva, este tocmai că putem asculta muzica la volumul corespunzător.

— Cât de tare este volumul corespunzător? întrebă Levydinnou.

— Atât de tare, spuse Yehuda, luând discul din mâna lui Cohen şi întorcându-se înapoi în casă.

Aşteptară din nou în tăcere. Cphen îl urmări pe Yehuda dispărând după colţul casei, în timp ce ochii săi se întorceau spre grădină, zări o pereche de difuzoare ascunse sub iederă.

O clipă mai târziu, difuzoarele prinseră viaţă, acordurile crescânde ale primelor măsuri invadând grădina şi, pentru o secundă, lui Cohen i se păru că muzica se rostogolea pătrunzând adânc în valea de dedesubt. Yehuda ieşi afară şi strigă:

— Atât de tare, dar vocea lui nu putea acoperi muzica.

— Difuzoarele de afară funcţionează mereu? întrebă Cohen, ridicându-şi vocea.

— Acesta-i unul dintre motivele pentru

care locuim aici. Niciun vecin care să se plângă de zgomot, explică Un.

El confirmă că în noaptea crimei difuzoarele funcţionaseră şi apoi îi făcu semn lui Yehuda să lase muzica mai încet. Cohen îşi fixă în minte să facă rost de o copie a aceleiaşi versiuni a *Recviemului.* Voia să audă ceea ce auzise şi criminalul.

Din grădină, Cohen contemplă acoperişurile cu ţiglă roşie ale schitului de dedesubt şi, în spatele pădurii, cimitirul militar naţional ce traversa valea. Admiră peisajul şi se interesă de călugăriţe şi dacă Alex îi contactase vreodată. Nu făcuse nicio caracterizare a lui Alex, în afară de aceea că îl numise şoferul schitului.

— Mie îmi place, spuse Un L-am întâlnit o dată. Eram pe drumul acela, explică el, arătând spre vest, la pădurea de pe

povârniş. Meditasem şi ne-am întâlnit pe cărare. Am vorbit vreo două minute şi, când a auzit că locuiesc aici, a întrebat despre noi, despre ce studiem. A părut interesat când i-am spus că trăim ca într-o comuniţaţe, până când i-am spus că nu ne interesează Partidul Comunist. Ah, chiar l-am invitat să ne viziteze, dar n-a venit niciodată, încheie Un.

Levy notase absolut totul, aşa cum îl îndemnase Cohen. Întrebările lui Cohen se mutară de la Alex şi vizară alţi vizitatori ai muntelui.

— Există pe aici excursionişti care vin cu regularitate? Persoane care adesea urcă aici, sus? întrebă Cohen, observând că întrebarea îl făcuse pe Yehuda să se uite spre bărbosul Un care tăcuse în timpul conversaţiei, în spatele ochelarilor fără

ramă.

— Nu, spuse Un, nelăsându-l să răspundă pe Yehuda sau pe oricare dintre ceilalţi studenţi.

Cohen studie o clipă faţa lui Un şi apoi îl surprinse pe Levy anunţând brusc că era timpul să plece. Se ridică de pe scaun, cerându-i permisiunea lui Un să se uite la colecţia de discuri a studenţilor. Un încuviinţă şi cei doi intrară în cameră, Cohen spunându-i lui Levy să-l aştepte în maşină.

Ca şi Cohen, Levy observase reacţia lui Yehuda la întrebările lui Cohen despre excursioniştii obişnuiţi. Tânărul ofiţer se îndreptă împreună cu Yehuda spre ieşirea din faţă şi spre maşină.

— Adineauri ai vrut să spui ceva, spuse Levy.

— Nu.

— Şeful meu a întrebat despre excursioniştii obişnuiţi, r şeful tău a spus că aici, sus, nu vine nimeni, dar tu începuseşi să spui ceva, apoi te-ai oprit.

Levy vorbi prozaic, ca de la un lucrător istovit către altul.

— Aici, sus, nu avem şefi, spuse Yehuda, ofensat de sugestie.

— Ei, comandantul cetei voastre, spuse detectivul, folosind acronimul *Mem-kaf,* familiar oricui fusese în armată.

Yehuda zâmbi.

— Da, uneori se comportă ca un soldat eminent într-un cort. Întotdeauna încearcă să fie cel mai bun, întotdeauna încearcă să conducă, să aibă responsabilităţi.

— Te cunosc, nu-i aşa? întrebă Levy dintr-odată. Studentul ridică din umeri.

— Unde ai făcut armata? întrebă Levy.

— La brigada a şaptea.

— Asta este. Am fost comandantul de rezervă al regimentului de acolo, spuse Levy. Cine a fost *Mem-peh-ul* tău? folosi el din nou acronimul pentru comandantul de regiment.

— Zvika Apllebaum, spuse studentul.

— Adevărat, spuse Levy, eu l-am instruit. Transmite-i complimentele mele, şi rezerviştilor următori. Din cauza muncii ăsteia n-am mâi fost de mult pe acolo, adăugă el. Ascultă, chiar avem nevoie de ajutor în problema asta. Există excursionişti obişnuiţi?

Se opriseră din mers şi stăteau la poalele unui grep-frut ce începuse să înmugurească. Soarele era neobişnuit de puternic pentru o zi de primăvară, iar Levy

îl simţea bătându-i în moalele capului.

— Diverşi oameni. Nimeni în mod special. Excursionişti voştri obişnuiţi. Familii de *tiuum* în weekend. Pe aici există o mulţime d'e locuri istorice. Biserici, poveşti, turişti. Uneori vin şi ne bat la uşă, crezând că şi noi suntem de vizitat. Ca un muzeu. Nu le acordăm atenţie atâta timp cât nu pătrund în grădină sau în sufragerie.

— Poate ai văzut pe cineva plimbându-se la ore neobişnuite. Noaptea târziu sau ceva asemănător?

— Păi, asta e problema. Este un caz de crimă, nu? De aceea vreau să ajut. Noi toţi vrem să ajutăm. Există cineva. Nu ştiu nimic despre el. El nu intră aici, dar *n (fi* îl vedem.

— De unde vine? întrebă Levy.

— Nu ştiu. Pur şi simplu, apare pe deal… şi dispare. Merge în toate direcţiile. Nu*

pare să aleagă un anumit drum.

— Ce-l face aşa de deosebit? întrebă Levy.

— Este străin. Vreau să spun că asta nu înseamnă nimic deosebit, n-am nimic împotriva străinilor.

— Ai vorbit vreodată cu el?

Ochii studentului se întoarseră nervoşi de la faţa lui Levy către studenţii de la capătul cărării.

— Nu. Niciunul dintre noi. Niciunul dintre noi n-a vorbit cu el. Păstrează distanţa faţă de terenul nostru.

— Nimeni nu va avea probleme, dacă nu face nimic din ce n-ar trebui să facă.

— Păi, vreau să spun că poate Un trebuia să spună ceva.

— De ce n-a făcut-o?

Amândoi priveau spre cărarea cu dale,

unde Un şi Cohen stăteau de vorbă. Deodată Un îşi luă privirea de la Cohen spre a se uita la Levy şi Yehuda.

— N-are importanţă, spuse Levy, am să-l întreb chiar eu.

— Aşteaptă, spuse studentul de îndată ce Levy făcu primul pas pe cărare. Lucrul ăsta este foarte important, nu-i aşa? Mult, mult mai important decât alte lucruri. Vreau să spun că, dacă ţi-aş fi spus că noi am făcut ceva cu adevărat ilegal…

— Străinul este o legătură *nafas,* spuse Levy, ghicind uşor că, în ceea ce încerca studentul să spună, era vorba de haşiş.

Yehuda îşi ridică umerii sfios. Instinctul lui Levy îl condusese bine, iar scuzele lui Yehuda ţâşniseră atât de repede din el, încât tot ce mai avea de făcut acum era să admită şi restul.

— Pare că are *nafas* întotdeauna. Dar noi nu ne ducem să-l căutăm. Se întâmplă doar când trece pe aici. Niciunul dintre noi nu ştie unde locuieşte sau unde să-l găsească. Dar, uneori, dacă-l vedem pe dealuri, unul dintre noi se duce la el, iar el ne dă puţin *kef,* pentru o mică distracţie.

— Poţi să-l descrii?

— Păr lung, puţină barbă. Felul acela de barbă prin care unii îşi acoperă doar bărbia şi unde s-ar potrivi şi o mustaţă. Modelul anilor ’60. Cunoşti felul acela, în zilele noastre sunt o mulţime de ţipi de acest fel.

— Bineînţeles. N-ai vorbit niciodată cu el? A vorbit vreunul dintre voi vreodată cu el? Cum îl cheamă?

— Eu unul nu ştiu. Nu cred că vreunul dintre noi să-l cunoască, într-o zi Un l-a găsit fumând sus pe deal, şi cred c-au vorbit

un pic. Dar, de atunci, aşa cum ţi-am spus, când uneori îi cerem, ne dă puţin.

— A făcut vreodată vreo aluzie la schit? L-ai văzut vreodată îndreptându-se spre schit?

— Nu, spuse studentul, ultima dată când l-am văzut, sunt mai mult de două săptămâni de atunci, asta-i sigur, se ducea într-acolo, arătă el cu degetul în sus pe deal, spre creasta unde autostrada către Hadassah se răsuceşte şi o ia în jos, de-a lungul dealului, îndreptându-se spre fundul văii.

— Vine dinspre vale sau de deasupra ei?

— Nu ştiu.

— Nimic după care poate fi identificat? Are vreun picior mai scurt, vreo cicatrice?

— Numai barba, cred. Este unul care seamănă cu membrii Knesset-ului, ştii, unul

cu o perie în loc de barbă.

Levyrâse.

— Altceva? întrebă el.

— Nimic care să-mi vină în minte.

Levy se întoarse, vrând să se îndrepte spre Cohen.

— Aşteaptă, spuse Yehuda, ai de gând să raci tam-tam din chestia asta? Mă refer la faptul că *luâmnafas.*

Levy se uită în ochii studentului.

— Ot foloseşti? Pe lună? Pe săptămână? Pe zi?

— Foarte puţin.

— Qt de mult este acest foarte puţin?

— Două degete pe lună. Poate trei. Maximum. Levyrâse.

— Ai făcut-o să sune ca şi cum ai folosi trei saci pe săptămână. Dacă ne-am ocupa de orice persoană din acest oraş, care

fumează atât de puţin, crezi c-am mai avea timp de crime?

Când se urcă în maşină, Levy încă mai zâmbea.

— Ce-i aşa nostim? întrebă Cohen.

— Am uitat cum este să fii student. Cel cu care vorbeam. Am observat că voia să spună ceva când l-aţi întrebat despre excursionişti, iar Un a spus că nu văzuseră aceeaşi persoană de două ori. Păi, mi-a spus că este cineva…

— Vreun hippy, îl întrerupse Cohen pe un ton voit nepăsător.

Levy era înmărmurit şi încetase să se mai lupte cu volanul.

— De unde ştiţi?

— Mi-a spus Un, spuse Cohen, conştient că va trebui cândva să-i dea drumul lui Levy să se descurce singur.

— V-a spus că uneori fac rost de *nafas* de la acest hippy? încercă Levy.

— Desigur.

— Ei, dar are vreun nume? îl îmboldi Levy.

Cohen scria nişte observaţii pe spatele unui plic, aplecat peste tabloul de bord. Rămase tăcut o clipă şi clătină din cap.

— După cum spune Yehuda, are o barbă caraghioasă. Ca un membru din Knesset. O ţăcălie.

Îi dăduse informaţia lui Cohen în acelaşi fel în care acesta îşi menţionase propriile cunoştinţe despre excur-sionist.

— Bine, foarte bine, spuse Cohen.

— Şi eu care credeam că tocmai realizasem ceva... bolborosi Levy doar pentru el.

Când Levy luă o curbă, schimbând

direcţia, Cohen zâmbi în sinea lui şi-şi reluă poziţia în scaun. Deoarece Levy încerca să ţină maşina cât mai drept posibil, mai întâi roţile din stânga, apoi cele din dreapta, trecură repede peste marginea ridicată şi murdară a drumului. Cohen aşteptă următoarea întrebare a lui Levy.

— L-aţi crezut? întrebă Levy, în timp ce intrau în piaţeta din faţa fântânii oraşului.

Cohen dădu afirmativ din cap.

— Este un oraş mic. Îl cunosc, îl cred.

— De ce n-aţi spus nimic?

— Dacă ar fi dorit ca toţi ceilalţi să ştie că mă cunoaşte, ar fi spus ceva când am sosit. A vrut să-mi vorbească în particular. Asta-i tot. Este de încredere. Mi-ar fi spus dacă ar fi ştiut cum îl cheamă pe acest hippy.

— Dacă îmi cereţi părerea, cred că-i

nebun. O pace separată. Futurism. Meditaţie. Nonsens. O gaşcă de consumatori de haşiş. Şi el este cel mai mare dintre ei.

— Are dreptul să facă o pace separată, spuse Cohen în cunoştinţă de cauză. Câţi ani crezi că are?

— Nu ştiu. Ca ceilalţi. Cam douăzeci şi cinci.

— Este mai mare decât tine.

— Glumiţi.

— Nu i-ai observat mâna dreaptă? Levy înghiţi în sec.

— Nu.

Cohen clătină din cap, nemulţumit de locotenentul său.

— Trei degete arse într-unul singur. După asta l-am recunoscut. A fost genist cu ani în urmă, la unitatea de geniu. A fost

fericit c-a putut să-i crească barba. Sub ea, faţa lui este o cârpăceală. A avut noroc că a rămas în viaţă.

— N-am ştiut.

— Trebuia să fi observat, se răsti Cohen. Meseria ta este să observi lucrurile.

— Stătea cu mâinile încrucişate. Nu m-am gândit că…

— Observă. Ascultă, adăugă Cohen, iar Levy ştiu ce mai urma… Gândeşte, recită inspectorul. Gândeşte, repetă el.

Cohen zâmbi şi se lăsă pe spate, privind la terasele şi crângurile pe lângă* care treceau.

— Şi acum ce mai urmează? întrebă Levy când ajunseră la baza muntelui şi traversară satul din vale, începând apoi iar să urce dealul spre drumul principal către oraş.

— Cum îl căutăm pe acest hip-py cu barbă caraghioasă?

— Câţi hippy există acum în oraş?

— Cine ştie? O mie? Câteva mii? Poate că până acum a plecat. Dar cine poate spune ce este un hippy? Cineva cu păr lung, cineva cu barbă? Aici toată lumea se îmbracă ciudat

— Câţi turişti crezi că vom avea de Paşti? întrebă Cohen.

Până la sărbătoare mai era doar o lună.

— Dacă nu-s probleme mari? Dacă în presa internaţională n-o să apară nimic neplăcut şi dacă turiştii nu-şi anulează excursiile în ultima clipă din cauza prietenilor care să le spună că în Ierusalim sunt bombe? Poate un sfert de milion? Dar dacă se întâmplă ceva – şi după cum merg treburile, cine ştie ce altceva se mai poate

întâmplă – poate un sfert dintr-atât.

Cohen se gândi o clipă.

— Nu putem ridica orice străin care aduce a hippy şi orice străin cu o barbă caraghioasă. Şi chiar dacă am putea, cu ce ne-am alege? Tot ce ştim este că un străin cu ţăcălie face excursii prin pădure şi că uneori are *rufos* de vânzare. Îţi spun eu ce să faci, notează ceva pe hârtie pentru Şahar, adăugă Cohen, referindu-se la şeful brigăzii de narcotice din Ierusalim. El ne va informa imediat despre orice hippy ridicat pentru droguri. Vrem să aflăm imediat despre orice străin arestat

— Am putea pune pe cineva să stea pe deal, sugeră Levy. Dacă am pus pe cineva la schit, am putea găsi pe cineva să stea şi pe deal.

Cohen râse zgomotos.

— La schit am pus în uniformă o persoană prietenoasă. Ai văzut doar pe cine-am fost nevoit să numesc acolo. Yerahmiel, un poliţist care nu-i nici pensionar, nici angajat, a cărui nevastă crede că, dacă bărbatul ei a fost obligat să iasă la pensie, asta îl va omorî. Era folosit pe când forţelor de poliţie nu li se cerea nimic altceva decât să poarte uniformă.

Trimiterea pe deal a unei echipe care să stea de pază douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru nu era un vis mai puţin realizabil decât era futurismul lui Un şi al lui Yehuda. Cohen nu avea anchetatori suficienţi pentru toate cazurile nerezolvate. Avea nevoie de o jumătate de duzină de oameni care să lucreze pe munte, toţi pentru un suspect care nu era nimic altceva decât o descriere vagă. Şi orice greşeală

într-o acţiune neacoperită complet ar speria pe cineva suspicios, făcând ca întreaga muncă să-şi piardă rostul.

— Pe cine vrei să pun acolo de strajă? îi întrebă Cohen aspru pe Levy. Pe Păsărilă? Patrulă în uniformă? Cine? Şi pentru ce? Tot ce putem face în legătură cu acest hippy este să-l înştiinţăm pe Şahar că îl căutăm. Un a spus că acest hippy poartă uneori o vestă. E ceva.

Deoarece ajunseră la capătul drumului, Cohen îi ceru lui Levy să oprească. Marea se vedea clar din toate părţile, soarele părea că atârnă de o panglică purpurie de nori. Cohen cobori din maşină şi traversă asfaltul spre partea vestică a drumului şi rămase acolo, în picioare, cu braţele încrucişate pe piept, o briză slabă răvăşindu-i părul cărunt.

Levy dădu mai tare volumul staţiei de radio a poliţiei pentru a asculta pulsul oraşului luat la sfârşitul Sabatului şi la începutul unei noi săptămâni. Echipa de genişti căuta un obiect suspect într-o alee din spatele unei cafenele de pe promenada Ben-Yehuda. Echipa de grăniceri raporta aruncări cu pietre la Poarta Damascului. Fuseseră arestaţi doi adolescenţi.

Cohen stătu pe creasta muntelui până ce tonurile îndepărtate de purpuriu de-a lungul profilurilor norilor deveniră prea neclare ca să mai poată fi văzute. Se întoarse la maşină.

În timp ce se strecurau pe străzi, Cohen folosi radioul pentru a-i ordona lui Şvilli să se întoarcă la birou cu traducerea minusculei notiţe manuscrise, pe care o găsise sub patul din camera călugăriţelor.

Şvilli Îi înmânã lui Cohen propria traducere manuscrisã:

...apartamentul şi mutarea, dar sunt probleme, bineînţeles cã sunt probleme, existã ceva aici fãrã probleme Mã gândesc întotdeauna la tine şi la a mã afla cu tine, şi cum s-o fac. Am vorbit cu tata şi el spune cã s-ar putea aranja, dar ar dura nu numai actele, ci şi decizia, nu decizia mea sau a lui, ci a lor...

— Cine-i tatãl? întrebã Cohen.

— Pãi, spuse Şvilli, poate fi tatãl fetei, dar ar putea fi şi un preot

— Dar „decizia”? continuã Cohen, iar Şvilli sugerã cã era decizia Elenei de-a pleca la Ierusalim, ãau poate de a se alãtura ordinului, adãugã el, de a se duce la schitul din Ierusalim.

Cohen acceptã analiza lui Şvilli fãrã sã

argumenteze, ascultând şi oftând. Documentele despre Alex de la ministerul de interne erau aşteptate dimineaţă, iar Şmulik promisese că hârtiile de la Sabak vor ajunge la biroul lui Cohen până la sfârşitul zilei de duminică. Cohen n-avea nicio speranţă că birocraţia Implicată şi-ar putea respecta promisiunile. Dar trebuia să ştie mai mult despre viaţa celor două femei înainte ca acestea să devină călugăriţe. Totuşi, nu putea să se bazeze numai pe hârtiile, pe documentaţia ce se strecura cu greu printre birocraţii – a lui, a lui Şmulik, a Mossad-ului, a lui Nussbaum. Îl iasă pe Şvilli

să plece, atrăgându-i încă o dată atenţia să nu se facă văzut prin Ein Kerem şi să se ferească de Alex.

Rămas singur, Cohen se gândi mai serios

la KGB-ist, pusese arogant, condescendent, curios de neimpresionat de crime. Dar, în felul în care reacţionase Alex când Cohen îi amintise faptul că sosise în 1977, în acelaşi an cu tânăra călugăriţă, era altceva, ceva mai profund.

— A promis că va coopera, dar n-a făcut nimic. Ai putea crede că cercetează ceva, se dezlănţuise Levy în maşină.

Cohen trebuise să fie de acord. Dar şi el trebuia să fie ajent. Orice mişcare de-a lui în direcţia Alex ar fi o mişcare pe teritoriul Şabak-ului pentru că, prin definiţie, orice mişcare faţă de Alex era contraspionaj, sarcina lui Şmulik.

Lui Cohen îi era imposibil să prevadă ce s-ar putea întâmpla în această situaţie, îşi aminti de comentariul şefului Mossad-ului.

— Ar putea fi obligat să lucreze pentru

noi.

Erau în stare să facă o înţelegere cu Alex. Dar în ceea ce-l privea pe Cohen, dacă Alex era criminalul, trebuia să plătească.

DUMINICĂ DE DIMINEAŢĂ, Cohen şi Levy plecară de la Ierusalim cu maşina la laboratoarele de medicină legală ale morgii din Abu Kabir, din Jaffa, unde lucrau reprezentanţii parchetului.

— Două cuţite, un singur ucigaş, spuse Raoul, chiar înainte de-a lua Cohen loc.

Birouasul lui Raoul era în mijlocul coridorului ce ducea de la chirurgie, unde erau tăiate cadavrele, la morga unde corpurile stăteau îngheţate în sertare din oţel inoxidabil, împreună cu Raoul, Co hen stătuse aplecat de multe oh asupra unui corp, de fiecare dată observând cât de

silenţios alunecau sertarele m şi din frigider, de fiecare dată ăticipând ţigara de care va avea nevoie de îndată ce va pleca, pentru a-şi curăţa nările de mirosul de substanţe chimice ce îmbâcseau locul.

Încăperea în care Raoul îşi desfăşura activitatea era ticsită de publicaţii medicale, grămezi de formulare oficiale, cărţi şi bucăţi de corpuri omeneşti păstrate în borcane mari cu substanţe chimice. Într-un colţ erau sprijinite unul de altul două manechine vechi.

— Ce fel de cuţite? întrebă Cohen.

Între degete ţinea o ţigară neaprinsă, răsucind-o absent în mână, ca un şarlatan care se joacă cu un pachet de cărţi.

— Greu de precizat. Sigur cu lama dreaptă.

Ochii lui Cohen erau atraşi de

manechine, de curba graţioasă a gâturilor din material plastic.

— Poate de cincisprezece centimetri lungime, continuă el, făcându-l pe Cohen să-şi amintească de adâncimea rănilor din gâturile călugăriţelor, poate puţin mai lung sau mai scurt. Foarte ascuţit şi îngust. Tăietura are o lăţime de numai un centimetru şi jumătate.

Cohen îşi mută privirea de la manechine la medicul legist.

Raoul spuse că el credea că ucigaşul nu avea „sânge rece”.

Levy interveni.

— Era legat emoţional de ele, ghici detectivul.

— Nu trage nicio concluzie, spuse Cohen, liniştindu-l pe Levy cu palma ridicată, întorcându-se spre Raoul, explică.

Ucigaşul era foarte puternic, foarte stăpân pe sine. Şi apoi adăugă. Drogat?

— Da, da, confirmă Raoul. Felul în care a reuşit să lovească ambele femei, aproape dintr-odată. Au murit aproape instantaneu, deşi inima celei mai tinere a mai rezistat ceva. Ea a sângerat mai mult decât bătrână. Dar n-am nicio modalitate de a stabili dacă era drogat.

— Au fost omorâte simultan, spuse Cohen, preocupat, după o clipă de gândire. A fost o singură mişcare. N-a fost nicio luptă.

— Aşa este, spuse Raoul, confirmând viguros. Când au fost lovite, amândouă stăteau în picioare. Ucigaşul era mai înalt decât ele. Raoul explică cu multe detalii consecinţele fiziologice ale penetrării pielii de către cuţite, care trec prin jugulare şi

rup coloana vertebrală. Pe a patra vertebră a bătrânei era o zgârietură. De altfel, condiţiile de pătrundere au fost foarte asemănătoare, în clipa în care au căzut, amândouă erau de fapt moarte. Priviţi, vă pot arăta.

Luă două rigle de pe biroul lui şi, ţinându-le bine într-o mână, încercă să mişte unul din manechine în mijlocul camerei.

— Ajută-l, îi ordonă Cohen lui Levy care se sprijinea nepăsător de un raft.

Levy ridică din umeri şi se îndreptă spre celălalt manechin.

Raoul stătea în picioare, în faţa manechinelor, cu o riglă în fiecare mână.

— Uitaţi-vă, spuse el. El stătea în faţa lor şi trebuie să-şi fi ridicat braţele aşa.

Stând în picioare de cealaltă parte a

celor două manechine, Cohen şi Levy îl urmăreau pe Raoul care-şi desfăcu larg braţele, mult deasupra capului. Medicul îndreptă cele două rigle în jos, vârfurile atingând locul unde gâtul se îmbina armonios cu umărul.

— Vedeţi, spuse medicul, zâmbind. Se poate face. Levy luă cele două rigle de la Raoul şi încercă mişcarea.

— Cred că ar putea fi stângaci, spuse dintr-odată Raoul. Vedeţi, bătrână era în stânga, tăietura a fost făcută mai adânc şi cu o vertebră mai jos decât la femeia mai tânără. Avea mai multă putere în braţul stâng.

— A fost noroc sau ştiinţă? întrebă Cohen. Ştia unde loveşte?

— Probabil că avea practică, spuse Raoul. Antrenat. Pentru o clipă Cohen se

gândi. Raoul încercă să continue, dar Cohen îşi ridică mâna. Spuse:

— Staţi puţin, vreau să scriu ceva.

Scoase din buzunar un blocnotes galben de dimensiunea unei palme şi desfăcu capacul stiloului pe care-l purta în buzunarul cămăşii. Scrise puţin, apoi îşi întoarse privirea spre doctor, observându-l pe Levy care-l privea cu curiozitate.

— Altceva? întrebă el.

— Erau mamă şi fiică, comentă Raoul pe un ton jumătate întrebător, ce indica dorinţa de confirmare.

Cohen aprobă din cap.

— Păi, asta explică cele legate de bătrână. Dar trebuie să vă spun ceva; de acolo de unde sunt eu, se ştie că o călugăriţă trebuie să fie virgină.

Cohen fu surprins.

— Ce vrei să spui?

— Tânără. Nu era virgină. Nicio urmă de relaţii sexuale recente, dar cu siguranţă că nu era virgină. Bineînţeles, adăugă repede, văzând perplexitatea de pe chipul lui Cohen, probabil că şi-a pierdut-o altfel.

— Nu există altă modalitate de exprimare? întrebă Cohen.

Raoul scutură încet din cap, lăsându-i lui Cohen un alt mister ce urma a fi rezolvat.

Levy îşi pierdu o oră întreagă conducând maşina înapoi spre Ierusalim, întrebându-se ce-şi notase Cohen în carneţel, ştiind că acesta i-ar fi spus ceva dacă ar fi vrut ca el să afle, dorindu-şi, o dată în plus, ca detectivul să-i spună totul. La intrarea în oraş, Levy schimbă direcţia, luând-o pe locul de trecere spre stânga, pregătindu-se să scurteze drumul spre complexul rusesc

prin împrejurimile religioase ale acestuia.

— Lasă-mă la Emek Refa im, ordonă Cohen.

— Credeam…

— Am de făcut nişte comisioane.

Levy răsuci volanul înfuriat, dar trebui să apese imediat pe frână pentru a evita coliziunea cu un taxi ce se apropia din dreapta.

Şoferul de taxi îi strigă „maniacule”, iar Levy îşi ridică braţele împăciuitor, mormăind ca răspuns „greşeala mea”. Şoferul bolborosi ceva, iar Levy îl lăsă să treacă.

— Nu-i nimic, poţi trece acum spuse Cohen calm, uitându-se peste umăr spre linia de circulaţie din stânga.

Când ajunseră la Emek Refa im, Cohen îl rugă pe Levy lăl lase la un bloc mai departe

de casa lui, lângă centrul comercial unde, la parterul clădirilor, se aflau cinci magazine mici.

— O să mă duc pe jos acasă, păstrează maşina, n-am nevoie de ea, spuse Cohen.

Levy opri maşina şi Cohen coborî.

— Află de la Yaffe la ce oră sunt mâine funeraliile celor două călugărite, dar asigură-te că vom avea la dispoziţie cel puţin unul dintre fotografii noştri la faţa locului, fi instrui detectivul.

Levy porni maşina, uitându-se prin oglinda retrovizoare, curiozitatea sa legată de timpul liber al lui Cohen transformându-se în gelozie.

Între timp, bătrânul detectiv intră în magazinul lui Moise, măcelarul său preferat. Se aşează pe un scăunel din lemn de sub un ventilator de perete ce se legăna

înainte şi înapoi, fiind prins cu o balama, în magazin erau trei clienţi şi, înainte de a vorbi cu măcelarul, Cohen aşteptă până ce aceştia plecară.

— Avram Cohen! N-ai mai trecut de mult pe aici, spuse Moise. Cu ce să te servesc? Am nişte carne de rată, grozavă, ştiu că-ţi place, îmi amintesc. Am o raţă grozavă. Grozavă.

— Moise, spuse Cohen, am o problemă, poate mă poţi ajuta.

— Da, desigur, ce s-a întâmplat? Sunt gata întotdeauna să ajut poliţia.

— Cât de precis poţi să fii cu un cuţit?

— Ce vrei să spui?

— Cât de exact poţi să fii? Cunoşti vertebrele, spuse Cohen, arătând cu degetul spre gâturile puilor de găină îngrămădite într-un colţ, sub vitrina dulapului frigorific.

— Ai nevoie de nişte gâturi de pui pentru pisică, da?

— Da, desigur, dă-mi nişte gâturi. Dar n-am venit aici pentru asta. Ascultă, am să-ţi explic. Crezi că ai şti cu exactitate unde să fixezi un cuţit în aşa fel, încât, dintr-o singură tăietură, el să pătrundă chiar printre oase, direct

Moise îşi folosi mânerul cuţitului ca să se scarpine în bărbie, înclinându-şi capul şi încruntându-şi sprâncenele.

— Ascultă, spuse Cohen, arătând către o halcă mare de carne de vacă, cu oase, ce atârna de un cârlig în spatele lui Moise. Vezi că între coaste există un spaţiu? Există un spaţiu între fiecare pereche de vertebre ale gâtului. Crezi că ai fi în stare să străpungi gâtul dintr-o lovitură? Cu un cuţit. Nu cu un satâr.

— Desigur, spuse măcelarul.

Deschise uşa din oţel inox a frigiderului din spatele lui, intră înăuntru şi scoase o bucată mare de carne de vacă. Aşează carnea pe o tejghea din lemn şi alese un cuţit lung şi ascuţit de pe o etajeră de pe perete.

— Ce vertebre? îl întrebă pe Cohen, ţinând cuţitul în

— N-are importanţă.

— Urmăreşte-mă.

Ridică cuţitul şi, dintr-o lovitură, pătrunse prin tot stratul de carne până la lemn.

— Acum, priveşte.

Scoase un satir mare şi, dintr-o mişcare prea rapidă ca poliţistul s-o poată urmări, tăie carnea de vacă perpendicular pe cuţit Carnea se desfăcu în două. Cuţitul căzuse în partea dreaptă, între cele două vertebre a

ceea ce Cohen recunoscu deodată ca fiind gâtul unei vaci.

— Acestea sunt vertebrele a patra şi a cincea. Să-ţi mai arăt o dată?

Cohen îl opri.

— Este foarte bine, te cred. Acum o să te întreb altceva.

— Da? aşteptă Moise.

— Ai fi putut face acelaşi lucru, dacă gâtul ar fi fost mai mic, dac-ar fi fost doar atât de mare?

Îşi întinse mâinile, vârfurile degetelor mari şi arătătoare, formând un oval.

Moise se uită atent şi preocupat la mâinile lui Cohen.

— Vrei să spui gâtul unui om, nu?

— Da, gâtul unui om. Ar şti un măcelar, unul cu experienţă, să facă asta?

Moise se gândi puţin.

— Da. Sigur. Este posibil. De ce nu? Un măcelar bun, puternic, poate ar greşi, cuţitul ar putea aluneca puţin. Dar totuşi ar pătrunde. Este nevoie de un cuţit bun şi lung. Foarte bun, foarte ascuţit. Este nevoie de un măcelar puternic. Ai prins pe cineva care a făcut acest lucru îngrozitor?

— Moise, mi-ai fost de mare ajutor, spuse Cohen, ignorând ultima întrebare a lui Moise. Deci, ce spui? Ai de gând să-mi dai raţa?

Pe lista sa de posibili suspecţi Cohen îi adăugă pe măcelari. Unii lucrau în abatoare, alţii îşi aveau propriile magazine. Cohen voia să fie interogaţi toţi, în special cei ce trăiau în Ein Kerem. Şi, în timp ce făcea asta, adăugă o listă cu toţi cei ce fuseseră arestaţi în ultima decadă, în timpul demonstraţiilor antisovietice. Pe listele

acestea nu vor fi prea mulţi: majoritatea demonstraţiilor antisovietice care aveau foc în Israel erau sponsorizate de organizaţii oficiale ce cereau emigrarea liberă a evreilor.

De la Raoul mai află un lucru, ceva ce-l îngrijoră şi mai mult. Criminalul stătuse faţă în faţă cu victimele, şi totuşi nu fusese nicio luptă. S-ar fi putut să-l fi cunoscut. Se întrebă dacă Alex poseda vreun cuţit.

10

CĂLUGĂRITELE URMAU să fIE ÎNMORMÂNTATE la prânz, la schit, printr-o ceremonie restrânsă. La schit oasele lor aveau, în cele din urmă, să fie dezgropate şi depozitate într-o pivniţă în care erau depuse oasele şi craniile tuturor călugăriţelor care-l

serviseră în acel loc pe Dumnezeu. Dar, mai întâi, fu o ceremonie publică la intrarea în biserica de un alb scânteietor a misiunii ortodoxe ruseşti din centrul complexului rusesc.

Cohen stătu deoparte, evitând să atragă atenţia cuiva care îl putea întreba despre caz. Îl urmări pe Yaffe care-şi juca rolul favorit de reprezentant al poliţiei desemnat pentru acest caz. Cohen râse afectat când Yaffe îşi făcu loc prin mulţime, dând mâna cu demnitarii, întorcând un profil nobil către fotografi. Fotografii poliţiei şi cei ai presei i-mortalizară funeraliile, făcură fotografii tuturor, de la arhimandritul mirosind a coniac, îmbrăcat în roba sa neagră şi prăfuită, până la diferitele oficialităţi trimise de ministerele guvernamentale.

Din cauza paşilor unei mulţimi numeroase, peste parcare se ridică un strat alb de praf, dar rafalele vântului cald din est îl îndepărtă pudrând robele negre ale clerului adunat la funeralii, precum şi pe cele ale avocaţilor în drumul lor spre şi de la tribunal/Cohen observă că, în timp ce clericii, pur şi simplu, ignorau praful, oamenii legii încercau să-şi perie pulberea de pe robele lor negre.

La slujbă participă întreaga delegaţie a bisericii ruse roşii, dar mai erau şi clerici de la alte culte – spre surpriza acelora care înţelegeau complexitatea politicii bisericeşti – chiar şi maica stareţă a schitului bisericii ruse albe.

Primarul sublinie faptul că ceremoniile şi impresionantele participări publice sunt o dovadă a triumfului relaţiilor publice,

aceasta demonstrând libertatea religioasă existentă în Ierusalim.

În timp ce sicriele erau scoase afară din sediul misiunii printr-o uşă laterală a unei clădiri micuţe, umbrită de un stejar din spatele Curţii Supreme, călugăriţele îndoliate stăteau tăcute. Preoţii de la mănăstirea ortodoxă rusă de lângă Tiberias purtară sicriele, traversând parcarea ticsită de lume spre terasa din faţa catedralei. Misiunea nu avea bani ca să păstreze biserica, dar arhimandritul conduse credincioşii la treptele ei din marmură care dădeau faţă-n faţă cu sediul poliţiei, într-o parte, un grup de femei şi copii arabi urmăreau ceremonia. De obicei, ei erau singurii care foloseau biserica, stând pe trepte, în timp ce aşteptau orele zilnice de vizitare a prizonierilor din celulele secţiei

de poliţie ce-şi avea sediul peste drum.

Cele douăzeci şi patru de călugăriţe ale schitului Gorny strânseră rândurile, sutanele lor negre fluturând uşor în adierea vântului cald. Adunate laolaltă în acea dimineaţă scăldată în razele soarelui, călugăriţele încercară, dar fără succes, să păstreze distanţa faţă de camerele de luat vederi. Nu fuseră lacrimi, tânguiri sau suspine înăbuşite. Feţele le erau solemne, respectuoase, calme. Dar când Cohen le privi în ochi în timp ce treceau pe lângă el, văzu de asemenea suspiciune faţă de tot ce le înconjura. Cohen era obişnuit cu alt gen de funeralii: ceremonii de înmormântare ale tinerilor soldaţi ucişi în război, ale victimelor inocente ucise de terorişti, ale criminalilor ucişi de alţi criminali, precum şi ale poliţiştilor ucişi în toate felurile în care

un poliţist poate muri. Era obişnuit cu funeralii zgomotoase, pline de izbucnirile mamelor, soţiilor, taţilor sau fiilor în încercarea de a se arunca în gropi, strigând spre cer îndurare şi cerând răzbunare pentru moarte.

Dar, în timp ce urmau cele două sicrie, pe feţele lor nu se citea nicio urmă de emoţie. Ele priviră tăcute când sicriele fură încărcate în spatele unei dube negre pentru a fi transportate la schit şi apoi la micul cimitir de la capătul din vest al proprietăţii.

Alex era îmbrăcat în negru. Cohen ajunsese la concluzia că Alex se îmbrăca întotdeauna în negru. El urmări de la distanţă cum rusul şedea tolănit în scaunul şoferului dubei, aşteptând să se termine condoleanţele şi scuturatul mâinilor, ca să poată duce sicriele înapoi la sch it.

— Cooperare, spuse detectivul, punându-şi mâna pe pervazul deschis al dubei negre şi prăfuite, încă aştept cu nerăbdare să cooperezi.

— Bineînţeles, zise Alex, privind în jos spre Cohen de la înălţimea locului din dubă. Dar zilele astea am avut mult de lucru. Sunt sigur că înţelegeţi. Funeraliile, pregătirile… l-am spus lui Yaffe că am să-i stau la dispoziţie de îndată ce voi putea…

— Rapoarte în scris, sugeră Cohen. Da, îmi imaginez că eşti ocupat zilele acestea, îşi luă ochii de la Alex şi se uită spre mulţime. Surâse, urmărindu-l pe neobositul primar care trecea de la un demnitar bisericesc la altul, împărtăşind condoleanţe, şiret ca totdeauna, nelăsând zvonurile să se stingă. Cohen spuse încet: Da, trebuie să ai o mulţime de explicaţii de dat despre

calitatea securităţii la schit.

— Dumneavoastră reprezentaţi autorităţile, spuse Alex, luând o gumă de mestecat dintr-un pachet din bordul maşinii, înainte de a şi-o arunca în gură, o desfăcu pe îndelete şi o studie. Dumneavoastră răspundeţi de securitate.

Se uită în oglinda retrovizoare, îşi aranja părul negru peste urechi, apoi se întoarse spre Cohen şi-i zâmbi.

— În afara schitului, spuse Cohen. În interiorul lui, dumneata, adăugă el, refuzând oferta lui Alex de a lua o gumă de mestecat.

— Dacă nu luaţi asta, spuse Alex surâzând, atunci poate primiţi un sfat.

— Sunt numai ochi şi urechi, ochii plimbându-i-se peste mulţime.

— Nu faceţi aceleaşi greşeli ca

politicienii.

— Ce greşeli? Ei fac foarte multe.

— Să nu presupuneţi.

— Ce n-ar trebui să presupun?

— Că, în acest caz, vă sunt duşman.

— Dovedeşte-mi că nu eşti. Spune-mi de ce ţi-a trebuit atâta timp ca să ne anunţi ce s-a întâmplat. Spune-mi ceştii…

— Îmi pare rău, chiar că-mi pare rău. Dar nu mai am nimic de adăugat. Nu există nimic altceva de care să am cunoştinţă.

În aer se simţi mirosul familiar al spumei de după ras al lui Yaffe.

— Ce vrei să ştii, Avram? întrebă ofiţerul de legătură apărând din spatele lui Cohen.

— Îi rugam pe Alex să-mi spună când va sta cu noi să ne povestească despre schit, despre călugăriţe şi poate chiar despre el.

— Sunt arestat? Sunt suspect? zâmbi

omul de la KGB spre Cohen. Femeile n-au fost nici măcar depuse să se odihnească, nu aveţi nimic altceva în afara unei urme de picior şi deja mă bănuiţi? Tonul său era acuzator, dar nu ostil. Cohen se uita ameninţător în timp ce rusul îşi juca rolul în faţa lui Yaffe, adăugând: Le cunoşteam pe aceste femei. Poate merit şi eu puţină compasiune pentru durerea mea.

— Bineînţeles, bineînţeles, mormăi Yaffe. Sunt sigur că Avram n-a vrut să te acuze.

Cohen îl ignoră pe Yaffe.

— Haide, Alex, spune-mi de ce ţi-a trebuit două ore ca să ne înştiinţezi despre crime.

— V-am spus la schit. Arhimandritul a vrut să spună rugăciuni ca să le liniştească pe surori, răspunse Alex şi apoi îl întrebă pe Yaffe: Trebuie să răspund la aceste întrebări

chiar aici? Acum? Trebuie să particip la funeralii.

Mulţimea se împrăştia şi Cohen era conştient că arhimandritul şi sora Elisabeta îi aşteptau.

Yaffe se întoarse disperat spre Cohen. Cohen continua să-l fixeze pe Alex.

— Dacă nu acum, probabil altă dată, îl presă Cohen. Bineînţeles, dacă aş şti că vei încerca să ne ajuţi, atunci lucrurile ar putea fi altfel între noi. Dar nu mi-ai spus nimic, nu-i aşa?

— Avram, trebuie să plece… spuse Yaffe.

— De acord, zise Cohen, sunt sigur că pentru un timp nu va pleca din ţară, poate nici măcar din oraş. Numai în cazai în care *biserica* lui H vrea în altă pane. Poate acasă…

Cohen aşteptă reacţia lui Alex la

întrebuinţarea cuvântului „biserică”. Se văzu o uşoară încleştare a fălcilor, apoi rusul se aplecă înainte pentru a porni motorul dubei. Yaffe făcu un pas înapoi, dar Cohen îşi lăsă mâna pe pervazul uşii.

— Alex, până la urmă voi afla.

— Nu sunt eu criminalul dumneavoastră, se răsti Alex, pierzându-şi cumpătul.

Ca să poată ieşi din parcare, băgă motorul în viteză, aplecându-se în faţă, folosindu-şi palma „deschisă pentru a răsuci volanul.

Dându-se brusc la o pane, Cohen îi spuse pe față lui Yaffe:

— Chiar că eşti idiot, să ştii. Yaffe încercă să fie împăciuitor.

— Avram, Avram, aşteaptă! zise ofiţerul cărunt. Cohen se opri în mijlocul parcării.

— Ce este? întrebă nerăbdător.

— Ascultă, regret, dar sunt lucruri pe care nu le cunoşti, lucruri care se întâmplă. Dumnezeu mi-e martor că sunt ultimul care ar încerca să împiedice vreuna dintre cercetările tale. Şi Dumnezeu mi-e martor că vreau ca acest caz să fie repede clarificat. Dar sunt lucruri care se întâmplă şi…

— *Nu?* îl îmboldi Cohen. Ce se petrece?

— Ştii că ţi-aş spune dacă aş putea.

— Spune-mi ceva, Mesulam, erai la fel şi înainte de-a te apuca de meseria asta sau meseria te-a făcut să te comporţi aşa?

Lui Yaffe îi trebui un timp să reacţioneze.

— Cohen, fii atent, asta-i tot. Fii atent. Unui diplomat nu-i poţi vorbi aşa. Şi, ca om al bisericii, aici are statut diplomatic. Nu-i un puştan de pe stradă pe care tu şi oamenii

tăi ar putea să-l terorizeze sau să-l încânte ca să-l facă să vorbească.

— N-am afirmat niciodată că este suspect. Vreau să ştiu doar dacă are de gând să ne ajute. Asta-i tot. Iar tu vii şi…

— Nu-mi arunca mie de-alde astea, spuse Yaffe, păstrându-şi calmul. Te-am auzit. Chiar te-am auzit, Avrame. Aceste lucruri sunt delicate. Dar eu sunt de partea ta.

Cohen nu era sigur deloc că Yaffe voia să-l ajute – dacă ajutor însemna complicarea relaţiilor dintre poliţie şi comunităţile diplomatice şi bisericeşti. Dar era sigur că Yaffe era numai de partea lui Yaffe. În măsura în care Cohen putea spune, Yaffe ar fi fost fericit cu orice soluţie care ar fi ţinut lucrurile liniştite, netulburate, calme, line. Dar, fiind mai mult decât Cohen un adept al

curselor cu obstacole întinse de politicieni, Yaffe putea fi în acelaşi timp periculos, deoarece cunoştea manevrele politice din interiorul lor.

— Las-o baltă, rosti Cohen. Spune-mi ceva ce nu ştiu. Spune-mi ceva ce m-ar ajuta.

Îşi reluară drumul spre secţia de poliţie de vizavi de parcare, oprindu-se din cauza circulaţiei de pe strada care trecea prin complexul primăriei oraşului către Strada Profeţilor.

— Vorbeşte-mi despre schit, sugeră Cohen.

Yaffe zâmbi şi se lansă într-o conferinţă despre istoria locului. Menţiona că, o dată trimise la Ierusalim, călugăriţele ortodoxe rar îl părăseau.

— Vrei să spui că nu sunt lăsate să plece

niciodată, nici măcar acasă? întrebă Cohen în timp ce începură să urce treptele late şi uzate ale secţiei de poliţie, acoperite cu iederă.

— Aşa este. O dată ajunse aici, aici rămân.

— La fel ca emigranţii. Refugiaţii.

— Păi, ele cred că schitul este casa lor… Nu este ceva temporar. Ele sunt aici ca să aibă grijă de pelerini…

— Dar nu mai există pelerini, oricum, nu din Rusia.

— Da, asta face ca schitul să susţină şi alte proprietăţi. Am văzut un referat, în el se spunea că proprietatea valorează, pe piaţa liberă, cel puţin o jumătate de miliard de dolari.

— Cât? întrebă Cohen înmărmurit.

— Jumătate de miliard de dolari. Ele

deţin singura plajă particulară de pe Kinneret. Mai deţin jumătate din locurile de parcare din centrul oraşului. Ce spun? Ele deţin sediul vostru. Complexul rusesc. Guvernul l-a concesionat A fost ideea lui Ben-Gurion. Englezii au expropriat proprietatea, iar când Moscova ne-a recunoscut, Ben-Gurion le-a dat totul înapoi.

Cohen urcă grăbit scările, câte două deodată, cu Yaffe în urma lui.

— Ştiu toate astea, spune-mi ceva ce nu ştiu. Yaffe continuă:

— Din 1967 plătim chiria pe încredere, fără documente. Bineînţeles c-au meritat-o, dacă în 1967 au rupt relaţiile cu noi. Oricum, acolo nu a mai rămas mult, râse el, păpat-o inflaţia. Dar zvonurile de la Kirya, spuse Yaffe, iar la cuvântul „zvonuri” Cohen încetini, ca să asculte cu atenţie, spun că

ruşii doresc să îmbunătăţească relaţiile parţial de dragul valutei străine pe care ar putea să o câştige de pe urma proprietăţilor. Aşa că acum înţelegi interesul primului-ministru în această problemă…

— Da, ştiu despre interesul lui. Ştiu al naibii de bine despre interesul lui.

Ajunseră în biroul lui Cohen. Yaffe luă loc la masa de lucru în formă de T, în timp ce Cohen începu să parcurgă un vraf de corespondenţă internă pe care Rutie, secretara pe care o împărţea cu Schwartz, i-o înmânase când intrase.

Se încruntă când văzu că documentele erau toate memorii administrative ce tratau probleme bugetare. Le lăsă să cadă pe tava lui Levy.

— Ascultă, zise el, întorcându-se spre Yaffe, dacă va trebui să vorbesc cu Alex, o

să vorbesc. Dacă este în oraşul meu, pot să vorbesc cu el, cu sau fără imunitate diplomatică, cu sau fără KGB. Dacă ştie ceva ce nu trebuie să aflu, atunci voi face ce trebuie pentru a afla. În ceea ce te priveşte… dacă este ceva ce ştii, de care şi eu trebuie să aflu, atunci mai bine mi-ai spune acum şi nu după ce voi afla de la altcineva.

Yaffe se duse la uşă, se uită afară pe palierul lat de la etajul al doilea şi închise uşa.

— Primul-ministru, şopti el, pregăteşte ceva. Cu sovieticii. O afacere mare. Asta-i tot ce ştiu. Mai mult nu pot să spun.

Cohen îşi dădu ochii peste cap.

— Asta-i marea afacere? Ăsta-i marele secret? în fiecare zi citesc în ziare că primul-ministru face planuri mari eu cineva

pentru o afacere mare. Dar, între timp, nu s-a întâmplat nimic, nu? Toate planurile lui măreţe se transformă într-o virgulă aici, un cuvânt acolo, întotdeauna se găseşte câte o scuză. Deci acum sunt sovieticii.

— Prin urmare, în zilele noastre, nu-i o idee grozavă să răstorni vreo barcă. Nu-i o idee grozavă să te pui cu Alex.

Grimasa lui Cohen îl făcu pe Yaffe să se înfioare.

— Meşulam, Meşulam, să luăm lucrurile pe rând. Nu mă pun cu Alex, i-am pus câteva întrebări. Mi-ar fi putut spune ceva, dacă nu ţi-ai fi băgat nasul. Voiam să stau de vorbă cu eK Asta-i tot. Dar ai dat totul peste cap. Acum referitor la planurile primului-ministru. Nu diplomaţia este ceea ce mă îngrijorează. Mă îngrijorează două călugăriţe moarte şi multe alte lucruri. Uită-

te la asta, spuse el lovind cu palma una din grămezile de bibliorafturi din carton ce-i ajungeau până la brâu. Toate astea mă îngrijorează.

Yaffe ştia că dosarele erau cazurile nerezolvate din oraş. Cele mai multe erau cazuri de crime neînsemnate, dar recunoscu, după culorile lor, cazurile cu priorităţi. Mai mult de jumătate dintre el erau galbene. Ele conţineau „crime serioase”, adică orice implica viaţă sau părţi ale corpului omenesc, droguri sau arme obţinute ilegal. La Ierusalim, categoria aceasta cuprindea crime care ar fi putut fi aprobate de unii, chiar dacă aceştia nu erau mulţi, ca o abordare personală a unei probleme de importanţă naţională sau religioasă deosebită. Chiar deasupra grămezii se afla un dosar pe care erau

scrise cu litere mari de tipar cuvintele „Sidra 13”.

— Prin urmare, dacă-mi dai voie, acum am treabă.

Yaffe părăsi biroul, lăsându-l singur pe Cohen, dând paginile dosarelor, făcând observaţii pe marginea rapoartelor, trecându-le pe unele pentru „acţiune”, pe altele lăsându-le îngrămădite pe biroul lui. Deschise primul dosar Sidra 13 şi, ceea ce i se întâmpla pentru a o sută oară, începu să citească chiar de la început. Interviurile cu potenţialii suspecţi nu duceau nicăieri. Fire ce păreau promiţătoare se uscaseră ca oazele în timpul verii. Din seria de douăsprezece mii de grenade, armata fusese în stare să dea socoteală de aproape unsprezece mii. Mai mult de jumătate fuseseră folosite la aplicaţii. Câteva mii mai

existau în dotarea diferitelor brigăzi. Doar o notiţă scurtă, făcută de Ehud de la brigada militară a serviciului de securitate, îi raporta lui Cohen că cele o mie de-grenade care lipseau vor fi greu de găsit. Grenadele fuseseră transportate cu camionul în Liban, ca o parte a depozitului important de muniţii fixat în sud, curând după începerea invaziei cu trei ani în urmă.

„Şi, după cum bine ştiţi, spunea notiţa, în haosul de atunci a fost posibil orice. Mai lucrăm la aceasta”, adăugase Ehud sub notiţa bătută la maşină. „Dar avem nevoie de noroc”.

În după-amiaza aceleiaşi zile, fotograful poliţiei ieşi din camera obscură cu un vraf de fotografii ale persoanelor care participaseră la funeralii. Lui Cohen şi echipei lui multe dintre feţe le erau

cunoscute. Erau reprezentanţii Ministerului cu Afaceri Religioase, doi ataşaţi de la Ambasada Română care se ocupau cu afacerile diplomatice sovietice din Israel şi câţiva funcţionari est europeni de la Ministerul de Externe. Fotografiile tuturor celor nouăzeci şi şapte de călugăriţe şi preoţi urmau a fi comparate cu cererile lor de viză. Din mai mult de cinci sute de persoane, care participaseră la funeralii, patruzeci şi şapte de chipuri erau necunoscute tuturor ofiţerilor de poliţie şi urmau a fi identificate pentru interogatorii viitoare.

Făcură două grămezi distincte de poze, turişti şi localnici. Uneori era evident cărui grup aparţinea vreun chip; alteori, Cohen încerca să se bazeze pe intuiţie. O piele tuciurie şi păr buclat însemna cineva de la

faţa locului. O barbă rară putea însemna sau o persoană religioasă, sau un turist, exceptându-l pe cel ce purta ceva pe cap, o pălărie, o *kippa.*

Fură trimişi doi detectivi pe promenada Ben-Yehuda şi la Poarta Jaffa cu fotografii mărite de dimensiunile unei cărţi poştale. Ei trebuia să-i cerceteze pe turişti, arătând pozele cântăreţilor ambulanţi care veneau primăvara din Europa ca să cânte pe străzi, recepţionerilor din căminele de tineret, trecând prin localurile frecventate de turişti. La Poarta Jaffa vor lua loc prin cafenelele în care se fac de obicei afaceri cu haşiş, căutând fetele din fotografii. Se vor duce prin hoteluri, de la cele de cinci stele la bombe, întrebând despre oamenii din fotografii.

Levy se întoarse la studenţii de pe

dealurile din Ein Kerem cu o mulţime de fotografii similare, dar niciunul dintre ei nu recunoscu pe nimeni.

Alţi doi detectivi începură să facă turul pe la azilurile de bătrâni şi pe micile bulevarde ale oraşului unde bătrânii stăteau pe bănci. Cohen nu credea că ucigaşul era o persoană în vârstă; aceste crime necesitaseră prea multă forţă. Dar Cohen era interesat de oricine venise la funeraliile celor două călugăriţe. Voia ca fiecare persoană să fie identificată.

Ierusalimul este un mozaic de comunităţi închise ale căror membri se recunosc imediat unul pe aâtul. Arabii îi recunosc pe arabi; *haredim* îi recunosc pe alţi *haredim;* u-niversitarii vechi cunosc feţele familiare din cele două campusuri, iar persoanele oficiale din guvern se cunosc de

la Kirya. Va dura, dar Cohen era sigur că la fiecare fotografie se va alătura un nume. Dar, între timp, în ciuda întregii munci de teren desfăşurate, investigaţia nu avea o strategie autocuprinzătoare. În ceea ce-l privea pe Cohen, el încă mai punea bazele acţiunii. Dar, fără îndoială, apelurile telefonice neobişnuite deja începuseră".

— Inspectorul general manifestă un interes personal, spuse înainte de funeralii şeful departamentului de cercetări criminalistice într-un apel telefonic.

— Nu-mi trânti mie o prostie ca asta, zise Cohen supărat. Nu are niciun interes personal; de când a devenit inspector general nu-l interesează nimic altceva decât să iasă la pensie. Dacă o dau în bară cu chestia asta, adio, n-o să mai ajungă ambasador. De asta face valuri. Este presat,

şi eu ştiu de cine.

Primul-ministru, ascuns după perdelele limuzinei americane ce făcea naveta între biroul său şi reşedinţa oficială din Talbieh, nu făcuse nicio declaraţie publică. Nussbaum dăduse o declaraţie oficială care spunea că primul-ministru şi întregul guvern au deplină încredere în forţele poliţieneşti. Dar Cohen îşi avea propriile îndoieli.

„Publicul vede un copoi într-un spectacol de televiziune şi crede că noi putem să rezolvăm orice caz în patruzeci şi cinci de minute”, murmură Cohen pentru sine când în presă începură să apară primele crâmpeie de dezaprobare. Simţea că nu va mai dura mult înainte ca haita să-şi facă apariţia. Curând vor începe întrebările în Knesset Stânga va dori să ştie dacă

guvernul este sau nu interesat de rezolvarea cazului şi-l va acuza pe primul-ministru sau pe partizanii săi că împiedică cercetările din cauză că, probabil, sunt implicaţi nişte evrei. Dreapta va spune că totul dovedeşte mână arabilor şi va acuza că pălăvrăgeala despre terorişti evrei nu este altceva decât pălăvrăgeala evreilor ce se urăsc pe sine şi a sionişti fără coloană vertebrală. Dacă poliţia ar vrea să facă un efort total ca să găsească ceva, atunci ea ar trebui să-şi concentreze atenţia asupra *intifadei.*

Deci „politicienii naibii" vor presa. Voiau un suspect şi încă repede. Cohen voia adevărul şi nu-l interesa cât va dura până să-l găsească.

11

SPRE UŞURAREA EVIDENTĂ a lui Levy şi spre cea ascunsă a lui Cohen, în acel prim Sabat Gemenii nu-l găsiră pe Goldstein. Îl căutară în blocurile posomorâte din Kiryat Arba, prima dintre aşezările evreieşti de peste Linia Verde de pe Malul de Vest. Urmăriră o informaţie că ar fi în perimetrul fixat de sârma ghimpată pusă pe acoperişurile caselor înalte din cartierul evreiesc, din vechiul Hebron. Merseră mult cu maşina până la o aşezare formată din trei caravane mobile ce serveau drept locuinţă temporară, la capătul unei cărări lungi şi prăfuite pe un vârf de deal din deşertul iudeu; îi luară urma la mormântul lui Iosif, la o adunare politică yeshiva, într-o pivniţă din Shechem. Încercară la trei *yeşivot* fondate de guvern în numele securităţii şi

naţionalismului, în chiar inima cartierului musulman din Ierusalim. Nu-l găsiră nicăieri; peste tot părea că fusese cu un pas înaintea lor.

Numele lor de serviciu erau Rafi şi Danny. Fuseseră recrutaţi din aceeaşi unitate şi în acelaşi timp. Făcuseră cursuri de antrenament împreună şi împărţeau acelaşi apartament dezordonat, cu tavanul înalt de pe Strada Profeţilor, la numai câteva blocuri de sediul poliţiei din complexul rusesc. Li se spunea Gemenii pentru că semănau, scunzi şi îndesaţi, cu păr blond care bătea în roşu-cafeniu, cu ochii căprui închis. După atâţia ani de lucru împreună, chiar şi în picioare aveau aceeaşi ţinută şi amândoi aveau o cicatrice abia evidentă, lăsată de urma nasurilor sparte.

La sfiâsitul lungii lor vânători, Rafi îi

spuse lui Danny:

— Este ca Arafat, nu doarme niciodată de două ori în acelaşi pat.

— Probabil că din motive de securitate. Mai mult ca sigur că nimeni nu-l suportă mai mult de o zi, spuse Danny.

Marţi dimineaţa Şmulik îl sună pe Cohen la birou.

— Băieţii mei nu l-au găsit încă pe Goldstein, raportă el. Mi-au spus că aştepţi veşti de la ei astăzi, dar încă îl caută. M-au rugat să te sun şi să-ţi spun.

— Probabil că le-a fost teamă să mi-o spună în faţă, mormăi Cohen. Spune-le să încerce la Muzeul Apărătorii Patriei, în Nahlaot.

— Au spus că urmează să se ducă acolo, interveni Şmulik.

— Ar fi trebuit să se ducă de la început,

se plânse Cohen.

— Nu sunt obişnuiţi să-i vâneze pe evrei, spuse Şmulik.

— Mă tem că va trebui să se obişnuiască cu asta, răbufni Cohen, adăugând cu ciudă, dar sunt sigur că nu vor descoperi nicio diferenţă faţă de a-i vâna pe arabi.

Acestea fiind zise, închise, nemaiaşteptând răspunsul lui Şmulik.

Muzeul Gărzii Populare avea în Nahlaot un apartament de patru camere, era înconjurat de curţi întortocheate şi clădiri vechi de o sută de ani. Jumătate din clădirile din jur păreau că sunt gata să se prăbuşească din cauza vechimii; pe cealaltă jumătate puseseră mâna yup-pie din Ierusalim. Muzeul cunoscut ca „Muzeul Viitoarelor Victime Evreieşti” era găzduit într-un bloc de trei etaje, la graniţa dintre

partea cea mai săracă din Nahlaot şi vecinătatea mai bogată din Rehavia. Era un apartament de la primul etaj, cu o terasă închisă cu ferestre din sticlă ce dădea spre Valea Crucii. Camerelemuzeului şi ale organizaţiei Garda Populară constau din două birouri, o cartotecă Rolodex, importată, cu date despre mişcările celor patru sute de membri oficiali şi mormane de prospecte care promiteau că, într-o zi, vilele deţinute de arabii din Ierusalimul de Est vor deveni proprietatea evreilor săraci.

Pereţii erau vopsiţi în negru. Prima cameră era decorată cu afişe antisemite. Pe măsuţe pliante de tipul celor folosite în pieţe se aflau vrafuri de cărţi antisemite în limbi diferite. A doua cameră era tapetată cu pagini de ziar luate din periodicele neonaziste americane – cu portrete de-ale

lui Hitler, cu literatură de tip Ku-Klux-Klan şi afişe cu evrei spânzuraţi de nas şi negri cu buze groase linşaţi de albi. A treia cameră era în memoria „evreilor care vor muri dacă nu se vor trezi în faţa ameninţărilor”. Monumentul comemorativ avea forma unui mic altar. Pe o placă din lemn, sprijinită de o biblie mare, era lipită o litografie a vestitei fotografii a băieţelului cu braţele ridicate scos din ghetoul din Varşovia sub rafalele mitralierelor. Biblia era deschisă la descrierea trupelor faraonului înghiţite de valurile înspumate ale Mării Roşii.

Înainte de a ajunge la terasa din spate, unde doi tineri umpleau nişte plicuri, Rafi şi Danny traversară cele trei camere. O tânără şedea pe un scaun din care ieşeau paiele şi care parcă cerea să fie retapiţat. Chiar

şezând, femeia părea înaltă şi greoaie. Era îmbrăcată într-o fustă lungă şi albastră făcută din material de blugi, şi un pulover gri care cândva fusese alb. Părul îi era prins într-o coadă de cal. Croşeta o *kippa,* degetele-i mişcându-se repede, în timp ce croşeta, n-avea nevoie să privească la ceea ce făcea şi se uita lung la cei doi străini, bucata rotundă din mâinile ei tot răsucindu-se şi mărindu-se.

Stând drepţi în picioare, alţi doi activişti din organizaţie îi urmăreau pe Gemeni, suspicioşi. Unul era într-o uniformă militară. Celălalt purta o *Idppa* mare pe care cineva, probabil fata, croşetase o serie de puşti mitraliere Uzi alternând cu stele ale lui David.

După căutările fără succes de-a lungul şi de-a latul ţării, Gemenii nu mai aveau nici

cea mai mică răbdare şi, deci, nici chef de vorbă.

— Goldstein, ceru Danny, ca un client care ştie exact ce caută într-un magazin.

Cei trei din cameră se uitară unul la altul, ca şi cum şi-ar fi transmis un semnal silenţios. Rămaseră tăcuţi.

— Unde este Goldstein? urlă Rafi, păşind în cameră, ca să-l acopere pe Danny care-o luase înainte, apropiindu-se de masa acoperită cu broşuri şi plicuri.

Tot linişte. Ochii femeii se întoarseră clipind nervos spre nişte vestiare verzi ce formau în cameră un perete interior. Danny făcu un pas spre vestiare.

— Da, cine are treabă cu el?

Din spatele vestiarelor ieşi un bărbat scund şi gras, cu cămaşa albă pătată de cafea şi pantalonii bătând într-un gri şters.

Respiraţia grăsanului era grea, astmatică şi hodorogită.

— Poţi să-mi spui Rafi, zise Geamănul. Am dori să vorbim, în particular.

— Şabak, spuse Goldstein, zâmbind.

Danny nu-l slăbea din ochi pe soldatul în uniformă. Tânărul îi răspunse cu o privire sfidătoare.

— Goldstein, să mergem, spuse Rafi.

— Ce doriţi de la el? întrebă soldatul într-o ebraică în care se simţea un puternic accent american.

— Goldstein, încă o dată, cred că ar trebui să vii cu noi, zise Rafi, ignorându-l încă pe soldat.

Grăsanul păşi înainte.

— Putem vorbi aici. Dacă-mi arătaţi vreo legitimaţie.

— Nu cred, răspunse Rafi. Nu aici. Se

apropie de masă şi îşi sprijini mâna pe un vraf de broşuri. Cred, spuse el, iar mâna i se mişcă rapid, împrăştiind broşurile şi plicurile pe podea, cred că aici este o mare harababură. Nu este deosebit de propice pentru o conversaţie. Nu crezi?

— Nu puteţi face asta! strigă în englezeşte membrul Gărzii Populare în civil. Avem drepturi!

El păşi spre Rafi, dar Danny îl prinse brusc de umeri, trăgându-l înapoi şi forţându-l să se aşeze pe podea.

— Ascultă, tu, spuse Rafi, uitându-se în jos la civil. Aici nu-i America. Acesta nu este un joc. Iar tu, spuse el, arătând cu degetul spre soldat, vreau să-ţi ştiu numele şi numărul de identificare. Eşti în uniformă şi asta înseamnă că n-ai ce căuta pe-aici.

— Iar eu vreau să văd legitimaţia, zise

Goldstein.

O clipă Rafi îl ignoră. Soldatul înghiţi în sec.

— Nu pot să vi se adreseze aşa, spuse tânărul de pe podea. Suntem într-o ţară liberă. Doar nu încălcaţi legea.

— Spune-i, zise Rafi.

— Atâta timp cât sunt soldat, nu am dreptul să fac politică, spuse soldatul cu blândeţe.

— Păi, eu nu sunt soldat şi nu pot să-mi facă una ca asta, spuse civilul, ridicându-se în picioare. Vreau să văd legitimaţiile.

Danny oftă şi-şi desfăcu portofelul, lăsând să i se vadă legitimaţia guvernamentală. Rafi fuse mai puţin politicos.

— Ai fi surprins de câte putem face, spuse el. Pustiule, întoarce-te în America,

aici eşti băgat până peste cap în rahat. Nu ştii ce se petrece aici.

— Întoarce-te şi luptă-te cu ceea ce voi numiţi Ku-Klux-Klan. Demonii tăi sunt acolo, spuse Danny, terminând gândul lui Rafi.

Goldstein îşi luă o jachetă sport de pe speteaza scaunului şi-i spuse resemnat lui Rafi:

— Să mergem.

Danny rămase în cameră până ce Goldstein trecu pe lângă ceilalţi. Soldatul şi civilul stăteau în mijlocul camerei şi se holbau la ei. Fata îşi continua netulburată croşetatul, nescoţând nicio vorbă.

— Drăguţo, o să-ţi distrugi degetele tot făcând asta, zise Danny râzând zgomotos şi ieşi.

— De obicei, sunt dus la complexul rusesc, spuse Goldstein cu o îngrijorare

slabă în voce, în timp ce Rafi trecea accelerând pe lângă bifurcaţia de pe şoseaua Yaffa, spre circa de poliţie.

— Ah, noi nu suntem obişnuiţi. Deloc obişnuiţi, spuse Danny.

— Unde mă duceţi?

Ieşiră din oraş, pe lângă cimitirul de pe Muntele Măslinilor, pe şoseaua spre Ierihon şi Marea Moartă.

— Te ducem într-un loc frumos, spuse Danny. Vrem să te ducem la un *ţiul,* într-o excursie frumoasă. Să ne cunoaştem ţara.

Gemenii lăsară ferestrele maşinii în jos şi-n timp ce mergeau mai departe, vântul cald le răcorea feţele.

Goldstein descoperi că mânerele de le ferestrele locurilor din spate fuseseră scoase şi începu repede să transpire. Picăturile i se rostogoleau de pe frunte şi se

strângeau într-o sudoare murdară. La prânz era foarte cald în munţii din deşert, iar strălucirea soarelui orbitor umplea, spre est, o-rizontul. Trecură pe lângă o bază militară construită pe un podiş, pe lângă o tabără de beduini dintr-o vale şi pe lângă intersecţia cu o autostradă nouă construită ca să scurteze distanţa dintre coastă şi valea Iordanului.

Rafi părăsi autostrada principală imediat după ce trecură de un mic marcaj din piatră pe care era scris în engleză şi arabă NIVELUL MARII, o relicvă din zilele în care regele iordanian participa la cursa de care dintre Amman şi Ierusalim.

Nu era niciun pavaj, dar era un fel de drum creat de-al lungul secolelor de beduinii ce-şi mânau turmele şi apoi de jeepurile militare englezeşti, iordaniene şi

israelite care urcau la munte. Limuzina Ford se hurduca şi sălta pe drumul plin de praf. Când toba de eşapament atinse pentru prima dată solul, Danny spuse:

— Este din cauza lui Goldstein. Ar trebui să slăbească.

A doua oară, Rafi îi sugeră lui Goldstein c-ar trebui să plătească pentru stricăciuni.

— Ce vreţi de la mine? se smiorcăi Goldstein. Cămaşa îi era udă la spate de sudoare. Ţinea în mâini o batistă care devenise gri de o jumătate de oră, adică de când mergeau pe dealuri.

În jurul lor peisajul era pângărit de jeepuri ruginite aruncate la întâmplare. Văile seci erau împânzite de tancuri vechi fără senile şi turele.

— Unde ne aflăm? întrebă Goldstein. Transpiraţia lui acidă mirosea ca o pereche

de ciorapi puturosi.

— La un poligon de trageri, spuse Rafi. Nu este nicio problemă. Tragerea nu va începe decât peste o oră. Pute aici, adăugă el. Să coborâm să luăm nişte aer.

Opri maşina. Se aflau într-o vale seacă şi în toate direcţiile erau dealuri. Fundul văii era marcat de mici cratere făcute de proiectilele care explodaseră, în orice direcţie te uitai nu dădeai de orizont, nu se vedea la mai mult de două sute de metri. Danny îi deschise uşa lui Goldstein, dar acesta se ghemui înăuntru.

— Hai, ieşi de acolo, spuse agentul Şabak, vMndu-se înăuntru şi trăgându-l de cămaşă.

Rafi avea o gamelă cu apă. Goldstein se luptă să iasă din maşină.

— Ştim că nu te simţi prea bine, aşa că

ne-am gândit că o plimbare la aer curat nu ţi-ar strica. Nu-i aşa? spuse Rafi pe un ton absolut corespunzător.

Întrebarea îi era adresată lui Danny. Acesta dădu afirmativ din cap.

— Ce vreţi să ştiţi? rosti Goldstein pe un ton tânguitor.

Dar Gemenii nu-i dădură nicio atenţie. Asta îl făcu şi mai nervos.

— Va veni ziua când vom face totul ca în serviciile guvernamentale să nu mai existe oameni ca voi. Într-una din zilele acelea vom avea grijă de oameni ca voi, îşi schimbă Goldstein tonul dintr-odată. De ce nu sunteţi în altă parte să prindeţi nişte terorişti? Le aruncă cuvâiâtul: Socialiştilor!

— Eşti socialist? îl întrebă Danny pe Rafi.

— Comunist, îi votez pe comunişti, se

confesa Rafi cu un chicot.

— Eu votez cu Aguda, spuse Danny cu o faţă imobilă. Ei sunt singurii care ştiu ce vor.

Aguda era partidul *horeai* care negociase susţinerea guvernului în schimbul unor bugete speciale pentru şcolile lor religioase.

— Hai, spuse Rafi, trăgând de cămaşa lui Goldstein, ca să-l împingă spre înălţimea estică a muntelui din apropiere.

— Unde mergem?

— La un *ţiul.* Doar atât, o plimbare scurtă, spuse Danny. Hai, o să ne distrăm.

— Nu am voie să fac astfel de lucruri, spuse Goldstein cu umilinţă.

— Este sănătos, foarte sănătos, zise Rafi.

Luară panta pieptiş, călcând pe straturile de pietre formate cu veacuri în

urmă de cutremure şi de mările care odată umpluseră Valea Iordanului. Pietrele alunecau şi provocau mici avalanşe care erau, pe lângă respiraţia greoaie a lui Goldste în singurul sunet care se auzea. Strălucitoare la lumina soarelui, cămaşa albă de poliester a lui Goldstein i se lipise de pielea şi straturile de grăsime de pe burtă, încerca să se caţăre. Se împiedica des. Avea lacrimi în ochi.

— Mai departe nu merg. Nu mai pot, gâfâi el. Nu mai pot. Ce vreţi de la mine? Ce?

Rafî ajunse în vârful dealului.

— Te aşteptăm aici, Goldstein.

Danny era la jumătatea drumului dintre ei. Privi în jos spre Goldstein.

— Hai, nu-i aşa departe. Probabil că în armată ai făcut mai mult, nu-i aşa? Din câte

ştiu, o dată te-ai plimbat mai mult de un kilometru, pe strada principală din Ramallah, nu? Asta înseamnă mult mai mult decât ne-am plimbat astăzi. Şi în ziua aceea cărai un ciocan. Spărgeai geamurile maşinilor. Astăzi nu mai cari nimic, în afară de tine.

Goldstein se uită în sus la Danny. Agentul Şabak stătea cu spatele la soare, iar ochii lui Goldstein clipeau repede, întredeschişi, încercând să-i localizeze pe Gemeni.

— Am nevoie de o gură de apă. Daţi-mi ceva de băut. Vă rog!

— Goldstein, spuse Danny, vorbind ca un tată fiului său, dar cu ameninţare în loc de dragoste. Goldstein, Goldstein, Goldstein. Ce va urma? Cum vei fi erou, cum te vei lupta cu arabii, dacă nici măcar nu poţi să

te catari pe un deal mic? Acum cred că ar trebui să vii aici, lângă noi, pe vârful dealului. Te aşteptăm. Iar când vei ajunge sus, o să-ţi dăm nişte apă bună şi rece.

Danny se întoarse şi străbătu, târându-se în patru labe, cele două duzini de metri ce-i mai avea până sus pe vârful dealului. Când ajunse pe cu-ne, Rafi îi trecu gamela, Danny luă o sorbitură lungă de apă. La sfârşit, îşi turnă nişte apă în palmă şi îşi frecă faţa cu ea.

Goldstein aştepta. Se uită înapoi la maşina parcată departe la poalele dealului. Se luptă să se ridice în picioare şi brusc, o luă la fugă la vale, împiedicându-se.

În aer se auzi ecoul unei bubuituri puternice. La câţiva metri în faţă, în stânga lui Goldstein, o stâncă se despică în două. Goldstein căzu la pământ. Printre dealuri se

auzi al treilea ecou.

— Goldstein, îl strigă Rafî, studiindu-şi pistolul cu sânge rece. Acum chiar că trebuie să vii până la noi.

— Ce vreţi de la mine? strigă tare Goldstein.

— Dacă vii, îţi spunem, răspunse Danny. Grăsanul se ridică din nou în picioare şi începu să urce spre vârful dealului. Făcea câţiva paşi şi se oprea să se odihnească, să-şi tragă sufletul. Când ajunse la ei, ochii îi erau roşii şi picioarele îi tremurau. Rafi îi întinse gamela, dar nu-l lăsă să o ia.

— Eu o ţin, iar tu bei.

Goldstein de-abia putu să ia o sorbitură când Rafi i-o şi luă.

— Gata, Goldstein, începu Rafi încet şi liniştit. Vrem să te întrebăm despre călugăriţe, îţi plac călugăriţele? Ai regulat

vreodată o călugăriţă? La fiecare silabă vocea sa creştea până ce strigă: Goldstein, ai regulat vreodată o călugăriţă? O călugăriţă rusoaică?

Danny stătea întins pe pământ, cu ochii pe jumătate închişi, cu faţa în sus, ca o şopârlă ce se încălzeşte la soare.

— Călugăriţele, spuse Goldstein, pricepând în cele din urmă de ce-i ridicaseră. Voi credeţi că noi avem de-a face cu călugăriţele. Tăcu pentru puţin. Să vă spun ceva: Nu mi-a păsat deloc când am citit despre asta. Să le fie de bine. Goyim. Goyim ruşi. Cazaci.

Tăcu din nou. Rafi râse tare şi îndelung.

— Cazaci. Asta-i bună, Goldstein. Chiar că-i bună. Goldstein se uită în sus spre Rafi care se ridicase în picioare.

— Da, fir-ar ale dracului de curve

cazace.

Scuipă pe pământ şi zâmbi în sus spre Rafi. Dinţii îi erau stricaţi.

Rafi încetă să râdă. Vocea i se schimbă.

— Nu-i de râs. Nu-i deloc de râs, Goldstein. Piciorul lui îl lovi pe Goldstein în burtă. Grăsanul se rostogoli câţiva metri la vale. Rafi se întoarse spre Danny.

— N-a fost de râs, spuse el, aproape scuzându-se.

Danny coborî cei câţiva metri până unde se rostogolise Goldstein, întins pe spate. Umbra Geamănului căzu pe faţa lui Goldstein, întunecând-o.

— Ascultă, Goldstein. Să ţi-o spun altfel. Tu ştii ce se întâmplă cu nebuniile tale. Iar tu eşti nebun. Ştim asta. Dar cu nebuniile alea eşti un mare şef. Eşti Goldstein şi toată lumea te ascultă. Chiar şi rabinii tăi

maniaci. Dacă mă întrebi, nu ştiu de ce. Spune-ne cine le-a făcut-o călugăriţelor şi noi te ducem înapoi acasă. Chiar până la uşă, spuse Danny.

Rafî strigă în jos spre el:

— Dar, dacă nu ne spui, bineînţeles că te lăsăm aici. Se uită la ceas. O să-ţi lăsăm gamela, desigur, dar, în curând, noi va trebui să o ştergem de-aici. Peste douăzeci de minute încep tragerile.

— Iar când te vor găsi, adăugă Danny, când vor veni să vadă cât de bine trag, vor spune: „Oh, acest Goldstein, un atât de mare iubitor al Pământului lui Israel, s-a dus să facă o plimbare ca să asculte Pământul şi pe Dumnezeu”. Bineînţeles, s-ar putea să supravieţuieşti proiectilelor. Dar nu-mi imaginez cum ai să pleci pe jos de aici. Deci, gândeşte-te la asta ca la un

martiriu. Prietenii tăi vor spune că au făcut-o arabii şi ăsta va fi motivul ca să-i bată bine pe nişte puştani pe jumătate cât înălţimea lor şi pe urmă va fi o confruntare cu cuţite, iar eu o să am de lucru. Deci, ştii ce, Goldstein, îţi sugerez să ne spui ce dorim să aflăm.

Goldstein se uită îndelung la agentul Şabak. Privi în sus spre Rafi, care îşi ţinea gamela lipită de frunte, apoi trecu cu privirea peste jeepurile şi camioanele vechi împrăştiate pe panta dealului.

— Bine, spuse după câteva minute. Ascultaţi. Tot ceea ce am făcut au fost nişte grafiti. Şi câteva scrisori. Am expediat câteva scrisori.

— Cui le-aţi expediat? întrebă Danny. Ce fel de scrisori?

— Erau scrisori, doar ştiţi, în care

spuneam: „Duceţi-vă acasă. Ruşilor, duceţi-vă acasă”. Astfel de scrisori. Dar despre crime am citit în ziare. Asta-i tot. Jur. Vă jur.

— Nu nouă să ne juri, Goldstein, lui Dumnezeu s-o faci, urlă Rafi. Nu nouă trebuie să ne juri. Dumnezeului tău să-i juri. Oricine-ar fi el.

Transpiraţia de pe nasul lui Goldstein se evaporase în căldura uscată tot atât de repede pe cât cursese din porii deschişi.

— Jur, jur în faţa lui Dumnezeu, jur pe mormântul tatălui meu. Jur. Niciunul dintre noi n-are nimic de-a face cu povestea asta. Niciunul dintre noi. Am citit despre asta. Cuţite. Noi nu facem astfel de lucruri. Cuţite nu. Se cutremură, înfiorându-se de teamă. Vă rog, nişte apă, vă rog, imploră el.

Danny se uită lung în jos, apoi îşi înclină capul încet înainte şi înapoi, dezgustat.

Crezuse tot ce auzise.

— Ştii ceva, spuse Danny, te cred, Goldstein. Eu cred. Niciunul ca tine n-ar fi avut curajul să ucidă pe cineva pe care să-l vadă murindu-i în faţă. Niciunul dintre voi n-ar fi avut curajul. Voi aţi fi făcut-o de la distanţă. O puşcă. O bombă. Dar uită-te la tine. Tu n-ai fi avut curajul, nu-i aşa, Goldstein? Ştii Goldstein, nu eşti serios. Deci, spune-mi, ce ştii despre grenade? Ce ştii despre grenade?

Ochii lui Goldstein se măriră de frică.

— Ştii, adăugă Rafi, cele de pe Muntele Templului. Da, voi demonstraţi întotdeauna acolo. Trebuie să ştii ceva.

Hohotele de plâns ale lui Goldstein erau cavernoase şi curând deveniră o tuse dureroasă.

— Nu ştiu nimic! Nimic!

Danny se ridică în picioare „îi făcu cu mâna lui Rafi care stătea pe vârful dealului, în timp ce trecu pe lângă Goldstein, lăsă să-i cadă gamela lângă grăsan, care o înşfacă, bând lacom ultimele înghiţituri care mai erau. Când privi în jos, cei doi agenţi Şabak erau deja la poalele dealului.

— Aşteptaţi! Aşteptaţi-mă! strigă el, ţâşnind în picioare.

Coborî dealul în fugă, căzând şi ridicându-se, căzând şi ridicându-se. Îi ajunse chiar când aceştia erau deja la maşină.

— Ai noroc, Goldstein, spuse Rafi. De data asta, ai avut noroc. Dar nu dorim să trebuiască să te mai vedem, Goldstein, nu? spuse agentul Şabak, întorcându-se spre partenerul său.

— Nu. Cred că nici măcar nu mai vrem

să auzim de tine, spuse Danny.

Când ajunseră la drumul principal, auziră primele proiectile, o bubuitură surdă şi vagă, undeva departe în spatele lor. Rafi şi Danny zâmbiră. Goldstein privi pe geamul din spate şi se înfiora. Tăcu tot drumul de întoarcere spre oraş. Când ajunseră în faţa Muzeului Viitoarelor Victime Evreieşti, Goldstein începu să deschidă uşa.

— Goldstein, nu uita, chiar că nu vrem să mai auzim de tine, spuse Danny.

— Sau să te mai vedem, spuse Rafi.

— Promit, rosti grăsanul. Promit.

— Putem să avem încredere în el? îl întrebă Danny pe Rafi.

— Nu putem avea încredere cu adevărat în nimeni, nu? răspunse Rafi.

— În mine puteţi avea încredere, promit. Eu sunt evreu, voi sunteţi evrei, puteţi să

mă credeţi.

— De fapt, eu mă consider israelit, spuse Danny, în timp ce Rafi acceleră şi porni mai departe.

12

TIMP LIBER NU MAI EXISTA Rapoartele se înmulţeau vărind cu ochii, ca o ploaie de iarnă ce umple cu apă peste noapte o vale seacă. Orice acţiune era înregistrată minuţios, indiferent cât de inutilă era. Fuseseră interogaţi măcelarii – nimic până acum. Fusese studiat mulajul urmei piciorului până se ajunsese la nefolositoarea concluzie că pantofii erau americani, poate italieneşti sau poate de comandă. Dacă erau de comandă, atunci fuseseră executaţi în cartierul pantofarilor

din spatele staţiei de autobuz Tel Aviv. Rapoartele asupra apelurilor telefonice ce sosiseră după ştirea uciderii călugăriţelor nu duceau nicăieri, dar se transformară în lucrări pentru dosare.

Fără nicio altă ştire despre desfăşurarea cercetărilor, mass-media rămase numai cu câteva elemente, de la portretele reprezentanţilor divizatei biserici ruse până la readucerea pe tapet a desenelor grafiti antisovietice mâzgălite pe pereţii schitului. Reporterii încă nu aveau cunoştinţă de interesul manifestat de primul ministru pentru acest caz. Nici de Alex nu ştiau nimic. Cohen spera că totul va rămâne aşa. Dar optimist nu era.

În ciuda tuturor rapoartelor – la cinci zile după crime se umpluseră deja două dosare şi jumătate – Cohen îşi găsise timp

de două ori să urce şi să coboare dealul satului.

O dată se dusese destul de devreme. Voia să prindă camionul cu pâine de dimineaţă care livra pâini calde celor două băcănii din oraş. Din cauza temperaturilor schimbătoare, ceaţa din zori se transformase într-o burniţă care ţinuse cât fusese ziua de lungă.

Cohen purta, ca de obicei, pantofi sport cu talpă de cauciuc, pantaloni gri din ţesătură în diagonală, din bumbac, şi, pe sub vindiac, o cămaşă albă. Când coborî din maşina pe care o parcase în punctul cel mai îndepărtat al satului, se uită la ceas. Apoi, trăgând aer adânc în piept, apăsă pe butonul de pornire al catetofonului său şi o luă spre schit, cu vântul în faţă. În timp ce urca tot mai sus pe deal, *recviemul* lui

Mozart îi pătrundea în urechi. Din când în când se dădea la o parte din drum, dar aproape de el, trăgându-şi sufletul. Nu după mult timp începură să-l doară picioarele, apoi simţi o împunsătură într-o parte, încercă să se aplece în faţă pentru a o îndepărta şi se îngrijoră că înainta încet, prea încet. Am îmbătrânit pentru o treabă ca asta, îşi spuse el, auzindu-şi vocea lăuntrică, îşi dădu seama că, de fapt, vorbise tare, acoperind sunetele muzicii. Scoase o clipă căştile de pe urechi, ca să asculte sunetele pădurii. Dar tot ce auzi fu propria-i respiraţie grea şi ecoul vocii Ahuvei care, în seara în care plecase, încercase să-i smulgă o promisiune la aeroport

„Cât timp sunt plecată, spusese ea, încearcă să mai reduci fumatul şi băutura”.

Ar fi zâmbit, amintindu-şi de telefonul din ultimul minut de la aeroport, dar durerea din piept, pe care i-o produsese căţăratul, îi schimonosi fata. Aşteptă câteva minute până ce respiraţia îi reveni la normal. Apoi reluă căţăratul, punându-şi bine căştile la loc pe urechi.

În cele din urmă, ajunse sus. Pe scaun, chiar după poarta verde, stătea Yerahmiel, poliţistul pensionar, şi se încălzea la lumina razelor de primăvară. Când îl văzu apropiindu-se pe Cohen, poliţistul sări în picioare.

— Avram! Ce mai faci? întrebă el cu familiaritatea pe care i-o permiteau cei treizeci de ani de când se cunoşteau. Soţia mea mi-a spus să-ţi transmit complimentele ei. Iată, mi-a făcut nişte turtă dulce pentru o gustare. Nu vrei şi tu o bucăţică?

Poliţistul se aplecă şi trase o pungă de plastic de sub scaunul din lemn.

Încă fără respiraţie, Cohen stătea fără să scoată o vorbă. Se blestema în tăcere că nu avea mai mare grijă de el însuşi. Totuşi, nu putu să nu zâmbească de volubilitatea poliţistului.

— Ea mi-a spus: Yerahmiel, să nu uiţi să-i spui lui Avram Cohen că este oricând binevenit în casa noastră şi că, dacă are Nevoie vreodată de un loc unde să ia masa… Păi, i-am spus eu, i-am povestit că Avram Cohen este un mare bucătar. Un gurmand, ăsta-i cuvântul, nu? Dar ea mi-a spus…

— Să-i transmiţi că a fost foarte amabilă că m-a invitat, spuse Cohen, în sfârşit capabil să vorbească. Dar nu, mulţumesc, fără prăjitură. Dacă ai avea nişte apă.

Numai gândul la mâncare uscată şi gura i se strânse.

— Am ceai, mai bun. Poftim, spuse bătrânul poliţist şi desfăcu capacul unei sticle de termos. Nu arăţi bine. De ce nu te aşezi?

Cu termosul încă la buze, Cohen refuză.

— Nu, trebuie să ajung acolo jos.

— Avram, nu mai suntem la fel de tineri precum eram. Trebuie să învăţăm să ne îngrijim. Trebuie să te îngrijeşti.

Cohen încuviinţă din cap şi surâse. Nu-i acorda atenţie. Calcula cât îi trebuie să facă tot urcuşuLDouăzeci şi cinci de minute. Unuia mai tânăr i-ar fi trebuit pe jumătate. Se simţea dezgustat de sine.

A doua oară conduse Levy. Cohen îi spuse că trebuie să treacă de intersecţia pe care o luau de obicei spre sat şi să se

îndrepte spre spitalul Hadassah. Chiar deasupra satului, la scurta lărgire a autostrăzii, Cohen îi ceru să oprească. Panta era abruptă. Când Levy îi sugeră că lui îi era mai uşor să se ducă până sus, Cohen insistă:

— Nu sunt invalid şi nu sunt nici bătrân.

— Spuneţi-mi ce căutaţi, am să caut eu, spuse Levy, dar asta nu făcu decât să-l enerveze şi mai mult pe Cohen.

— Dacă aş şti ce caut, n-ar trebui să mă duc personal, nu-i aşa? Văzu dezamăgirea de pe chipul lui Levy. Ascultă, îmi pare rău, n-am vrut să te supăr. Doar că trebuie să faci ce spun eu.

— Vreau să* fac ceva mai mult decât să completez nişte formulare şi să iau notiţe. Vreau să simt că ceea ce fac împinge cazul înainte.

— Vrei să fii cowboy, se burzului Cohen, dar schimbă repede tonul. Nissim, spuse el, folosind nuifiele de botez al lui Levy, aşa cum o făcea ori de câte ori voia să-i demonstreze că îl apreciază, dacă vrei să mă ajuţi, atunci fă, te rog, ce-ţi spun.

Fără să aştepte răspunsul lui Levy, ridică un toron vechi de sârmă ghimpată care odată delimita liziera păduricii şi trecu pe vine prin gaura din gardul ruginit.

Levy ţinea la ochi un binoclu şi scruta zarea. Trecuse aproape o jumătate de oră până când îl văzu pe Cohen în piaţă, pe drumul ce ducea la fântână. Lui Levy îi fură necesare câteva minute ca să parcurgă cu maşina autostrada de pe coama dealului până la Calder şi apoi în jos în vale. Acolo îl găsi pe Cohen stând de vorbă cu un puşti cu un rucsac plin de cărţi.

— Inspector şef Levy, spuse Cohen pe un ton grav, oficial, care-l făcu pe Levy să surâdă. Aş dori să vi-l prezint pe domnul Şuki Mizrahi care mi-a explicat amănunţit că izvorul de acolo are un tunel ascuns. Domnul Mizrahi l-a vizitat cu mai multe ocazii.

Levy îi întinse mâna băiatului care-i ajungea până la brâu. Ochii copilului se măriră la vederea pistolului lui Levy, un Baretta 22 într-un toc de piele prins la cureaua blugilor strâmţi ai lui Levy.

— Încântat de cunoştinţă, spuse Levy, pe un ton la fel de grav şi oficial ca cel ai lui Cohen.

Mândru, băiatul şi-o întinse pe a sa şi îşi scuturară mâinile.

— Domnul Mizrahi m-a ajutat mult în cercetările mele, spuse Cohen. El spune că

acolo, în tunel, a găsit multe lucruri. Mi-a spus că o dată a găsit un cuţit vechi.

— Chiar aşa? rosti Levy impresionat. Păi, va trebui să ne aruncăm şi noi o privire pe acolo, nu domnule?

Levy se urcă pe zidul ce înconjura fântână şi îşi făcu drum în jurul bazinului până ce putu să-şi plece capul pe sub o ieşitură din marmură care ducea în spatele jgheabului fântânii. Sări sprinten jos şi se îndreptă spre maşină de unde luă o lanternă. Cohen şi băiatul îl urmăreau.

Câteva minute văzură reflecţia luminii pe apele întunecate ale bazinului, dar probabil că tunelul făcuse o cotitură, pentru că, de-o dată, se făcu întuneric.

— Eu intru acolo înăuntru numai cu tata, zise băiatul sobru.

— Te cred, spuse Cohen. Trebuie să fie

înfricoşător.

— Puţin, puţin cam înfricoşător. Dar cu tata nu este. După cinci minute Levy ieşi afară.

— Pot fi străbătuţi cam treizeci de metri de unul ca mine, dar apoi se îngustează şi nu se poate merge mai departe.

Pantofii sport şi pantalonii îi erau uzi leoarcă de apă.

— Sunt stânci. Dar sunt şi lucruri. O păpuşă. Un pachet gol de ţigări. Oamenii şi-au scrijelit numele pe pereţi, în câteva limbi. Niciun cuţit.

Cohen se întoarse spre băiat. O clipă băiatul crezu că detectivul o să se înfurie.

— Ei bine, nu poţi avea întotdeauna noroc, nu-i aşa? spuse Cohen, dar, în timp ce-i întinse acestuia mâna să i-o strângă în semn de rămas bun, zâmbi.

— O dată am ghicit douăsprezece rezultate exacte la jocul de fotbal, spuse băiatul. Ăsta noroc. Tata a depus banii la bancă şi când am să termin armata o să mă pot înscrie la universitate.

— Da, ai avut noroc, spuse Cohen. Eu nu am reuşit niciodată mai mult de cinci sau şase rezultate exacte.

Urmă o pauză, după care băiatul începu să scuture pe rând mâna lui Levy, apoi a lui Cohen.

— Păi, noi trebuie să plecăm, zise Cohen. Mulţumim pentru ajutor.

— Pentru puţin.

Îndrăzneala băiatului îl făcu pe Levy să surâdă.

Băiatul se uită după ei până se urcară în maşină şi plecară. Apoi se îndreptă spre casă, o construcţie din piatră cu multe

coridoare, locuită de trei familii, la câteva case mai sus de băcănie.

Nici băiatul, nici Levy şi nici Cohen nu-l văzură pe bărbatul cu ţăcălie ce purta peste pieptu-i gol o vestă brodată din catifea galben verzuie, îi urmărise printre tufele dese de oleandri albi şi roz ce acopereau zidurile hanului de lângă izvorul din Ein Kerem. Vederea lor nu-l tulbură.

13

TOT RESTUL ZILEI ŞI NOPŢII Cohen lucră la biroul lui. Mai întâi citi prin dosare. Apoi studie raportul sărăcăcios despre Alex pe care catadicsise Şmulik să i-l trimită. Nu dezvăluia nimic deosebit în afara unei date: cea a aplicării vizelor de rezidenţă a celor două călugăriţe; asta îl făcu pe Cohen să

revină să caute înfrigurat în primul biblioraft.

Nu numai că Alex şi fata sosiseră în acelaşi an. Sosiseră cu acelaşi avion.

Dar informaţia era insuficientă, nimic altceva decât o întâmplare datorată birocraţiei. „Cu agenţia de voiaj, Moscova are un acord global”, mâzgălise Şmulik pe o bucăţică de hârtie prinsă cu o agrafă de dosar, cu un post-scriptum în care îşi cerea scuze pentru trimiterea cu întârziere a documentelor.

Cohen bombăni când desprinse bucăţica de hârtie şi începu să citească. La miezul nopţii începu o a doua repriză şi continuă să se afunde în dosarele cu cazuri, semnând ceea ce trebuia să semneze, făcând observaţii pe rapoartele detectivilor, trimiţându-le înapoi pentru continuarea

acţiunilor, în ultimul sertar din dreapta biroului avea o sticlă de coniac şi, până la ora două noaptea, băuse trei pahare mici şi desfăcuse cel de-al treilea pachet de ţigări al zilei.

La ora trei adormise sprijinit de speteaza înaltă a scaunului său ciudat înclinat.

Telefonul sună exact la cinci şi patruzeci şi cinci de minute. Cohen notă acest lucru imediat ce începu să recepţioneze mesajul ce venea de la celălalt capăt al firului.

— Un alt caz de omor cu cuţitul, spuse Rotem, dispecerul care suna de la camera d'e comandă din subsolul secţiei de poliţie.

— Unde?

— Un depozit de cărţi vechi, la capătul promenadei Ben-Yehuda, strada Dorot Risonim.

— Cunosc locul, se răsti Cohen, alungându-şi somnul prin ridicarea vocii. Trimite o echipă, dă-mi-l pe Levy la telefon. Voi fi pe linia patru, ordonă el, smulgându-şi radio-telefonul de la sursa de încărcare de pe raftul de lângă biroul său. Am plecat acolo.

Trecură trei minute, inclusiv timpul necesar să pornească motorul rece al maşinii. La depozitul de carte găsi o femeie căruntă care-i ieşi în întâmpinare.

— Tu de colo, ordonă ea imediat ce el deschise uşa. Eşti de la poliţie?

— Da.

— Extraordinar, în toţi aceşti ani am auzit de la oameni că poliţia noastră nu se prea grăbeşte. Şi când, în cele din urmă, chem şi eu poliţia pentru ceva, iat-o ce repede vine. Nemaipomenit.

— Înţelegea…

— Da, acolo, uitaţi-vă. Am văzut mulţi oameni morţi şi multe morţi îngrozitoare, dar niciodată aşa ceva. Am participat la lupta împotriva britanicilor. Am avut noroc, am scăpat din Polonia. Şi apoi aici, toate războaiele de aici. Vă amintiţi de bomba de pe bicicletă? S-a întâmplat chiar acolo, spuse ea, arătând, ca un ghid, spre cafeneaua de la capătul străzii unde, cu trei ani înainte, explodase o bicicletă ticsită cu explozive. Şi aceea a fost îngrozitoare. Dar nimic nu se compară cu asta. Nemaipomenită.

Cohen nu era şocat de flecăreala ei. În Ierusalim mulţi erau obişnuiţi cu moartea violentă. Dar el nu avea timp de memoriile femeii.

— Dragă doamnă, spuse el, folosind o

expresie formală pe care ştia, intuitiv, că ea o va aprecia. Dacă aţi avea amabilitatea să-mi arătaţi…

— Da, bineînţeles, spuse femeia, flatată de respectul ofiţerului, evident prin tonul uşor glumeţ ce răzbătea din formula de adresare a lui Cohen. Bineînţeles, poftiţi, veniţi.

Îl conduse afară.

— Poftim, chi Sr acolo, spuse ea, arătând cu degetul. Ochii lui Cohen urmăriră direcţia indicată.

În Ierusalim, pe orice alee dintre două clădiri, ar fi fost uşor să nu dai atenţie unei grămezi de haine vechi şi sfâşiate de lângă containerele de gunoi. Un palton vechi şi doi saci din plastic vârâţi în alţi saci din plastic. Dar, cu cât se apropia mai mult, Cohen zări sângele şi, când se aplecă peste

forma gri, văzu de ce chiar şi o femeie care supravieţuise luptei cu britanicii şi bombardamentelor numise crima îngrozitoare.

Faţa fusese ciopârţită de câteva ori, nasul aproape tăiat, gâtul la fel, ochii străpunşi, întreaga faţă plină de tăieturi. Până şi paltonul era tăiat şi ciopârţit, dar, observă Cohen în timp ce privea fără să atingă, niciuna dintre tăieturi nu era prea adâncă. Cohen presupuse că cerşetorul murise prin pierdere de sânge.

— În fiecare zi, în fiecare zi îi dădeam un sandviş din pâine neagră şi caşcaval, spuse femeia. De ani şi ani, da, de ani şi ani de zile. Şi, ştiţi, nici măcar nu ştiu cum îl cheamă. Nu ştiu nimic despre el. Absolut nimic, într-adevăr, nemaipomenit.

Cohen auzea totul şi nimic, ochii săi

fixând imaginea, urechile lui auzindu-i cuvintele, dar mintea întorcându-i-se la acei ani pierduţi în care văzuse oameni transformaţi în cei mai brutali ucigaşi pe care ţi-i poţi imagina, doar pentru o strachină de supă din cartofi stricaţi. Stătea în picioare şi se uita îndelung la faţa ciopârţită, îşi privea propriul trecut.

Sirena maşinii de patrulare care îşi făcea rondul începu să sune. Ecoul ei se auzea în jos pe promenadă şi, cu cât se apropia, Cohen revenea la realitate. Auzi cum se deschideau ferestrele la etajele superioare a câtorva apartamente din jur.

Imediat după maşina de patrulare îşi făcu apariţia şi Levy. Era îmbrăcat într-un trening şi papuci din lână care se închideau în faţă cu un fermoar.

— Era un cerşetor, zicea femeia. Ştiţi

cum sunt cerşetorii. Nu ştiu de ce alesese aleea mea.

Brusc, Cohen simţi că pălăvrăgeala femeii îl dezgustă.

— Vreau să fie luat corpul de *Mei cil* mai curând posibil şi mai vreau să i se facă autopsia chiar în această după-amiază. Dacă Raoul nu poate veni într-o oră, atunci s-o facă unul dintre medicii spitalului.

— Le suntem datori celor de la etajul al cincilea, îl avertiză Levy, şi nu suntem nici măcar la jumătatea anului, adăugă el, îndeplinind funcţia cea mai importantă pe care-o avea – aceea de ai aminti lui Cohen de constrângerile birocratice.

— Fă tot ce poţi ca rezultatul autopsiei să fie pe biroul meu până la patru după-amiază, insistă Cohen.

Se întoarse spre femeia care explica

patrulei cum auzise ea că poliţia nu vine niciodată când ai nevoie. Cohen îl prezentă pe Levy.

— El vă va lua declaraţia.

Apoi îi aruncă lui Levy unul dintre zâmbetele sale forţate şi plecă pe jos spre birou. Dacă cineva l-ar fi întrebat chiar atunci ce crede, ar fi putut să răspundă doar atât: „Sunt derutat”.

Cuţi ţării erau ceva rar în Ierusalim.

În oraşul vechi, cu un an înainte, fusese un cuţitar, un arab care lovea pe la spate, motivat de ură, ţintind evreii religioşi şi turiştii. Fusese prins după trei victime de unul dintre oamenii lui Şmulik ce lucra la un caz în care era implicată o celulă fundamentalistă islamică.

Acum, în mai puţin de-o săptămână, fuseseră trei victime ucise cu cuţitul.

Călugăriţele fuseseră omorâte cu o singură lovitură puternică. Cerşetorul fusese şi el omorât cu un cuţit, dar cercetarea superficială a corpului îi arătase că rănile erau făcute de cineva mult mai slab decât ucigaşul călugăriţelor.

Nu mergea, nu se potrivea. Nu era nicio legătură între cele două crime. Totuşi, în minte, existenţa cuţitului făcea legătura între cele două cazuri.

Începu un nou dosar galben cu această observaţie: „Un singur lucru este clar: ucigaşul cerşetorului dor ea să fie sigur că mortul este de nerecunoscut”.

Câteva ore mai târziu, Levy îi înmână lui Cohen un raport al autopsiei făcut de un patolog de la spitalul Şaare Zedek. Cohen îşi trimise subalternul după ajutor la Yad Vashem, Institutul de Cercetări al

Victimelor Holocaustului. Clădirea institutului era impunătoare şi domina Ein Kerem dinspre nord. Singurul semn distinctiv găsit pe corp era numărul tatuat în tabăra de concentrare. El diferea de cel al lui Cohen cu zece mii, în aceeaşi serie. Un alt supravieţuitor al holocaustului ar fi fost în stare să descifreze numărul secret, dacă ar fi cunoscut codul şi ar fi putut spune când şi unde fusese numerotată persoana de către nazişti. Dar Cohen nu dorise niciodată să ştie mai multe despre taberele de concentrare şi sistemele lor decât aflase pe când era închis în ele.

Levy era la Yad Vashem împreună cu o daneză convertită ce mirosea plăcut şi care îşi luase numele de Rachel. Trecură în revistă tomuri de nume şi numere, liste scrise de mână sau din computer. Când

ajunseră la concluzia că cerşetorul scăpase probabil din lagărul de la Birkenau – un fir ce putea fi urmărit cu ajutorul organizaţiilor de supravieţuitori – Levy hotărî că, decât să afle despre taberele de concentrare, prefera să afle mai multe despre fata care părăsise ferma din Danemarca pentru a se alătura poporului evreu.

14

UNUL DINTRE CERŞETORII fără nume se strecură repede din Mea Şearim şi o porni spre *Kotel,* Zidul din Vest. Se pare că omul era unul dintre mulţii săraci care vagabondau pe aleile micuţului *suk* din spatele lui Agadot Şlomo, bastionul celor mai mulţi militanţi *haredim* din Ierusalim, cei mai credincioşi ortodocşi din Ierusalim,

cei mai zeloşi păstrători ai tradiţiilor. Paltonul îi era prăfuit, iar pantalonii negri erau legaţi la brâu cu o sfoară. Purta pantofi sport, după moda evreilor religioşi din Yom Kip-pur. Când se pocăiesc, aceştia se lipsesc de luxul unei încălţăminte din piele. Pălăria îi era ridicată pe ceafa capului ras. O luă grăbit pe Strada Profeţilor, trecu prin Poarta Damascului şi intră în Oraşul Vechi. Pentru orice locuitor al Ierusalimului, el era doar unul dintre piosii credincioşi ce se îndreptau spre locul de rugăciune de la baza vestigiilor antice ale Templului.

Dar cerşetorul era Daniel, spionul lui Cohen în Mea Şearim. El crescuse în lumea *horeai* a oraşului mistic al lui Safed din Galileea. Era, unul dintre puţinii care renunţaseră la securitatea religiei absolute după ce fusese născut şi format în ea. Pe

Pământul Sfânt mulţi îşi îndreaptă credinţa mai mult spre Dumnezeu decât oriunde în altă parte. Când Cohen auzise de originea noului recrut, îl adoptase imediat ca învăţăcel şi urmaş, combinând atitudinea paternă cu ideea că Daniel s-ar potrivi perfect cu lumea *horeai.* Lumea religioasă îi înconjoară pe noii veniţi cu căldură, îndrumându-i. Dar, pentru acei care o părăsesc, viaţa poate deveni singuratică, deoarece familiile întorc spatele scepticilor. De aceea Cohen făcuse tot posibilul ca Daniel să se simtă apreciat şi, în loc să-l dea să fie instruit de alt ofiţer superior, îl luase chiar el.

Sarcina lui Daniel era să-l ţină la curent pe Cohen de ce se întâmpla prin împrejurimi. Rapoartele lui erau întotdeauna concise, conţinând, de obicei,

date despre demonstraţiile planificate sau despre un nou conflict între una sau mai multe fracţiuni din vecinătate.

În Mea Şearim, dezbaterile teologice, vechi de două sute de ani, aveau un mod propriu de a se transforma în bătăi cu pumnii sau chiar revolte, lupte decisive între prozeliţii diferiţilor rabini care interpretau diferit acelaşi pasaj talmudic.

Uneori Daniel putea să-i spună dinainte despre aceste lupte iminente. Alteori el raporta despre un moment rar de unitate, când întreaga comunitate *haredi* – care se înmulţea mai rapid decât oricare alta dintre ramurile demografice din mozaicul oraşului – era gata să-şi strângă rândurile pentru o demonstraţie împotriva forţele r seculare din Oraşul Sfânt. Daniel avea cunoştinţă de protestele împotriva restaurantelor deschise

în serile de vineri, de acţiunile împotriva buticurilor ce vindeau îmbrăcăminte indecentă de damă aflate prea aproape de Mea Şearim şi de atacurile asupra cinematografelor unde era încălcată fără ruşine, în public, credinţa *haredim-ilor* în poruncile biblice împotriva adulterului şi imaginilor vulgare. Deseori, menţionarea bolborositǎ a unui rabin bătrân despre asemenea „orori” se transforma în incendieri premeditate, spargeri de vitrine sau o demonstraţie spontană a sute de studenţi yesiva furioşi. Adesea, Daniel putea să numească persoana din spatele acţiunii, deşi niciun rabin n-ar fi fost arestat vreodată pentru incitare sau conspiraţie atâta timp cât puterea politică era deţinută de Aguda.

O dată la două săptămâni, duminica

dimineaţa, Cohen primea de la Daniel informaţiile ce proveneau de prin vecinii care-şi păstrau secretele după zidurile curţilor, îl întâlnea la locul obişnuit, pe palierul îngust de la capătul unor scări, chiar în mijlocul aleii dintre Poarta Damascului, cea mai apropiată intrare în Oraşul Vechi de Mea Şearim şi *Kotel,* ultima relicvă a Primului şi a Celui de-al Doilea Templu.

Înainte ca cerşetorul să-şi facă apariţia pe palier, Cohen şi Levy aşteptară aproape douăzeci de minute. De obicei, acesta zâmbea când îi vedea aşteptându-l, dar, în această dimineaţă de duminică, faţa îi era preocupată, ochii umbriţi de nesomn.

— Trebuie să mă scoateţi de aici, spuse Daniel, chiar înainte de a ajunge pe palierul unde Cohen şi Levy îl aşteptau.

— Liniştеşte-te, liniştеşte-te, zise Cohen, ce s-a întâmplat?

— Tata, tata-i pe aici, rosti Daniel cu vocea tensionată.

Când Daniel îşi pierduse încrederea *împayot,* semn că n-ar mai fi fost în stare să suporte tensiunea îndoielilor sale legate de o credinţă mai puternică în existenţa lui Dumnezeu, tatăl său stătuse şapte zile în doliu, îngropându-şi fiul în minte. Cohen înţelese imediat îngrijorarea lui Daniel.

— Te-a văzut?

— Nu. Dar eu l-am văzut şi vreau să plec de aici. Dacă mă vede, nu v-a putea să înţeleagă niciodată…

— De ce-i aici? în Ierusalim?

— Nu ştiu, dar este. Studiază la Ungrin Kollel.

Cohen cunoştea yeşiva, o construcţie

mare, neregulată, care domina intersecţia principală de la Mea Şearim. Locul era cunoscut ca Piaţa Sabatului, deoarece acolo aveau loc toate demonstraţiile şi revoltele organizate de comunitatea *haredi* ca protest împotriva nerespectării tradiţiilor Sabatului, sancţionate sau uitate de secole de autorităţile din Ierusalim.

Cohen se uită o clipă la Daniel, apoi se întoarse spre Levy care aştepta cu o treaptă mai jos de palierul aleii. Vântul de primăvară *hamsin* – vântul fierbinte din est – era uscat şi-i crăpa buzele.

— Nissim, te-ar deranja dacă ne-ai aduce ceva rece de băut?

Ştia că pe Levy îl deranja, dar ignoră scânteia de resentiment din ochii locotenentului său. Voia să fie singur cu Daniel câteva clipe.

Întorcându-se spre Daniel, Cohen spuse:

— Ce zici, te va recunoaşte?

— Da. Nu. Nu ştiu. Este suficient că l-am recunoscut eu. Dacă mă vede, nu ştiu, dacă mă vede şi mă recunoaşte... Nu meseria mă îngrijorează. El mă îngrijorează. Dacă ar fi să creadă că am decăzut, că sunt cerşetor, ar fi destul de rău, dar că m-am întors şi nu i-am spus...

Cuvintele lui Daniel parcă se rostogoleau, vocea îi creştea şi scădea ritmat, aproape ca într-o cantată. Pare că se roagă, gândi Cohen...

— Gata, gata, calmează-te. Povesteşte-mi.

— Înţelegeţi, nu? înţelegeţi ce se întâmplă. Nu mai ştiu cine sunt. Ce se întâmplă cu mine?

— N-o să se întâmple nimic. Te-ai

descurcat foarte bine, foarte bine. Ai fost excelent. Trebuia să-l facă să nu plece şi, mai mult, trebuia să-i ofere un motiv, încă puţin, Daniei, continuă Cohen, încercând din toate puterile ca vocea să nu-i trădeze insistenţa, încă puţin, repetă el, deliberat, cu vocea joasă şi naturală, ca un antrenor cu calul său pur sânge. O sarcină deosebită, încă un lucru pe care să-l afli. Asta-i tot.

Chiar atunci îl zări, la capătul scărilor, pe Levy care se întorcea cu trei sticle de oranjadă, îi făcu un semn uşor din mână să nu se apropie.

— Nu pot, spuse Daniel, îmi este teamă pentru tata. Dacă mă vede…

— Ai auzit ceva despre călugăriţe?

— Călugăriţe?

— Rusoaicele. Poate Keset?

— V-am povestit despre Keşet, răspunse

Daniel supărat. E o adunătură de puştani. Puştani, aşa cum am fost şi eu, împinşi de credinţă. Ei îi urăsc pe *Tzionistim,* blasfemia unui stat fără Mesia, aşa că stropesc cu vopsea pe mormântul lui Herzi. Ard câteva staţii de autobuz. Dar să omoare pe cineva? Cohen, nu-mi place că trebuie s-o spun, dar băieţii ăştia nici măcar n-ar putea sta în aceeaşi cameră cu două călugăriţe. Asta ar fi un păcat de moarte.

— Au incendiat chioşcul acela, spuse Cohen, referinjdu-se la standul de ziare din Mea Şearim, unde un bătrân vindea ziare de ani de zile.

Cu un an mai înainte, fusese distrus de o sticlă incendiară. A doua zi pe ziduri apăruseră afişe care promiteau aceeaşi pedeapsă oricui ar fi îndrăznit să vândă ziare sioniste b lasfematoare. Afişele erau

semnate Keşet, un acronim pe care nici măcar Daniel, cu toate cunoştinţele sale în materie, nu fusese în stare să-l descifreze.

— Poate aveţi dreptate. Nu ştiu, spuse Daniel exasperat de dilema sa, admiţând posibilitatea. O să încerc. Pe cuvânt, o să încerc, insistă el, şi, în acel moment, Cohen ştiu că Daniel nu-l părăsea, cel puţin, deocamdată.

— Vrem să fii acolo. Avem nevoie de tine. Acolo tu eşti şeful. Dar mai este nevoie de timp. Poate va apărea ceva. Poate o să auzi ceva despre Ein Kerem. Călugăriţele moarte din Ein Kerem. Zvonuri, şoapte. Orice.

Cohen îi făcu din cap lui Levy să urce scările. Levy îi oferi o sticlă lui Daniel, iar pe cealaltă, lui Cohen.

— Acum bea, spuse Cohen, te va ajuta să

te calmezi. Cei trei bărbaţi băură în tăcere băutura prea dulce.

Brusc, tăcerea aduse mai aproape agitaţia bazarului ce se afla la câţiva paşi mai încolo. Daniel îşi goli sticla, apoi şi-o lipi de frunte, încercând parcă să-şi răcorească fierbinţeâla. Dintr-odată spuse:

— Există zvonuri. Nu chiar zvonuri. Oamenii vorbesc despre profeţi. Profeţi falşi. Profeţi adevăraţi.

— Cine sunt aceşti profeţi? se interesă Cohen. Dar Daniel putu doar să ridice din umeri.

— Încă nu ştiu, dar profeţia nu este un domeniu al muritorilor. Nu de când este Templul. Dar circulă vorbe. Despre profeţi şi sacrificii de purificare.

— Junca roşie, spuse Cohen cu subînţeles.

— Ce-i asta? întrebă Levy.

— Cenuşa unei junei roşii lipsite de păcat este folosită la purificarea preoţilor, explică Daniel. Este interzisă încă de pe vremea Templului.

Levy îşi dădu ochii peste cap, dar Cohen înţelegea semnificaţia unor astfel de eforturi de purificare.

— Templul ar putea fi construit numai de oameni neprihăniţi, spuse el, gândind cu voce tare. Scopul lor este Templul. 6 ricine-ar fi, sunt după Munte.

— Nu ştiu, zise Daniel.

— O să afli, spuse Cohen încurajator, sperând să-i insufle încredere, fără să-şi trădeze propria-i incertitudine. Eşti singurul care ne poate ajuta, singurul.

— Foarte bine, spuse Daniel după o lungă pauză de gândire. Dar jur, jur în faţa

voastră, spuse el, ţinând sticla în mână ca pe o armă, că, dacă mă vede tatăl meu, dacă mă recunoaşte, dacă i se întâmplă ceva, jur că asta-i ultima oară când mă mai vedeţi. Voi părăsi poliţia imediat. Nu sunt pregătit să fac faţă situaţiei.

— Într-o zi va trebui să vorbeşti cu el, spuse Cohen blând, cel puţin va trebui să încerci.

— Poate, poate aveţi dreptate, încă nu sunt pregătit.

— Asta tu hotărăşti. Dar, acum, cutreieră împrejurimile, află orice indiciu. Orice-i ieşit cu totul şi cu totul din comun.

15

LA ÎNCEPUT, Levy insistase pe lângă Cohen, so-licitându-i sarcini de teren. „Simt

nevoia să contribui, să fac ceva important”, spunea el.

La început Cohen rezistase insistenţelor lui Levy.

„Am nevoie de tine aici, spunea Cohen şi-i azvârlea pe tavă un alt teanc de rapoarte administrative. Am nevoie de mintea ta”.

Levy bodogănea, dar ceda în faţa autorităţii lui Cohen. Jongla cu planificările efectivelor poliţiei şi diagramele parcului de maşini; înainte de a-i înmâna o hârtie lui Cohen, o citea. Cunoştea toate secretele, afară de cele pe care Cohen le ţinea în propriul carnet de notiţe şi nu le dezvăluia nimănui. Dar funcţia sa cea mai importantă era aceea de a servi drept amortizor între politicienii de la etajul al cincilea şi Cohen. Levy era administratorul lui Cohen şi, în

această meserie, excela. Curând Cohen va trebui să-l lase să plece, să-l vadă făcând încă un pas în ierarhia sistemului. Dar mai mult ca niciodată în cei cinci ani de când lucrau împreună, avea nevoie de ajutorul ofiţerului mai tânăr.

După întâlnirea cu Daniel, solicitările lui Levy de a avea propriile însărcinări de teren deveniră şi mai insistente.

Într-o dimineaţă, când Levy îi dovedise că-şi terminase toate lucrările pentru săptămâna următoare şi insista, spunând că nu are de gând să renunţe, Cohen cedă.

— Foarte bine. Iată o listă cu abatoarele care mai trebuie încă cercetate, spuse el şi bătu cu palma o hârtie ce se afla pe biroul lui Levy. Poţi s-o faci, dar, de îndată ce termini, vreau să te întorci la biroul ăsta.

— Dar dacă-l găsesc pe omul nostru?

întrebă Levy cu un zâmbet.

— Ieşi, rosti scurt Cohen, dar înainte ca inspectorul să se îndrepte spre uşă, îi aruncă un surâs.

Levy începu cu cel mai îndepărtat dintre abatoarele din zona industrială Şuafat din nordul Ierusalimului. Abatorul se afla lângă o tabără de refugiaţi, pe şoseaua care duce la Ramallah. La primele două încercări nu obţinu nimic. Puţini erau aceia care auziseră de uciderea călugăriţelor. Dar şi aceia habar n-aveau de motiv, nicidecum să numească vreun posibil suspect. Când ajunse la al treilea abator, era după-amiaza târziu.

Se plimbă printr-o hală cu temperatura foarte scăzută împreună cu proprietarul unei întreprinderi de ambalare a cărnii, într-un capăt al halei, vacile tăiate pe jumătate

de fierăstraie electrice uriaşe atârnau de cârligele prinse de un sistem de cărucioare ce trecea pe deasupra capului şi ducea carcasele de jur-împrejurul halei. Aproape toţi măcelarii erau arabi, cei mai mulţi locuitori ai taberei din apropiere. După douăzeci de ani de experienţă cu poliţiştii şi alte autorităţi evreieşti, arabii aveau instinctele foarte dezvoltate.

Levy era îmbrăcat obişnuit – pantofi sport, blugi, o cămaşă flanelată în carouri şi un halat alb din bumbac, pe care i-l dăduse directorul fabricii înainte de începerea vizitei de la etajul zgomotos unde aveau loc sacrificările de animale. Halatul ascundea pistolul, un Baretta 22 cu opt gloanţe în magazie, vârât în spatele curelei. Dar zvonul trecu din gură-n gură ca o scânteie: la etaj se află o autoritate – poate un

poliţist, poate un reprezentant Şabak. În timp ce şeful lor trecea prin camera rece împreună cu străinul, muncitorii îi priveau atent şi duşmănos. Carnea de vacă ce atârna de cârlige era adunată în fundul halei, aşteptând ca, de la diferite puncte de lucru, să fie împinsă într-un culoar central. Pe laturile halei erau mese de tăiere, unde muncitorii foloseau satâre şi ferăstraie electrice şi apoi, la sfârşit, lame lungi şi ascuţite pentru a tăia carnea de împachetat în bucăţi mari, apoi în bucăţi mai mici şi felii.

Levy şi directorul trecură pe lângă o masă lungă, unde trei bărbaţi făceau cotlete din hălci mari de carne de vacă proaspătă. Măcelarii lucrau rapid şi graţios cu cuţite lungi şi subţiri. Lamele strălucitoare se ridicau şi cădeau cu precizie. Levy era

zăpăcit de frig, de explicaţiile obositoare ale directorului, de viteza cu care lucrau muncitorii. Nu-l observă pe arabul înalt care îl privea de la următoarea masă. În timp ce Levy urmărea cotletele ce zburau din mâinile măcelarilor în foliile din plastic, în care erau ambalate, bărbatul de la masa de alături se îndreptă spre culoarul central şi începu să se îndepărteze repede.

— Abed! strigă tare unul dintre bărbaţii de la masă. Întoarce-te, n-ai terminat încă.

Abed îşi arătă gura cu degetul mare, un semn că se duce să bea puţină apă. Directorul fabricii se întoarse să vadă cine strigase. Levy făcu la fel.

Când Levy întoarse capul, Abed intră în panică şi o rupse la fugă. Levy îl urmă, cu braţul drept căutând deja pistolul.

— Chemaţi poliţia, cereţi-l pe

comandantul Cohen, ţipa Levy în timp ce-l urmărea pe Abed în spatele unui şir de carne de vacă atârnată.

Bărbatul era înalt, mult mai înalt decât Levy care însă era zvelt şi agil. Dar, chiar din momentul începerii cursei, măcelarul avea avantajul surprizei şi cunoaşterii primului etaj al abatorului.

Doar după câteva întoarceri rapide printre rândurile de carne, Levy îşi dădu seama că bărbatul cel solid cu cuţitul în mână dispăruse. Dând la o parte o carcasă de carne grea, Levy zări o uşă din trei folii groase de vinilin. O împinse în lumina strălucitoare a soarelui şi în căldura lui şocantă. Nici urmă de Abed. Apoi simţi ceva. Se întoarse. La capătul rampei de încărcare, în spatele unei magazii mari, îşi zări vânatul stând pe vine.

Levy alergă prin docul gol, cu pistolul pregătit, gâflind dureros. După câteva secunde, dădu colţul magaziei, cu paşi mici. Dar Abed se mutase pe terenul din spate, o pantă lungă cu tufe şi pietre ce urca în sus. Levy ştia că după creastă era tabăra de refugiaţi, o îngrămădeală de construcţii din chirpici şi tablă printre care măcelarul ar fi putut să dispară cu uşurinţă. Levy alergă.

Abed se împiedică de două ori. De fiecare dată Levy câştigă ceva din distanţă, în cele din urmă, ajunseră faţă-n faţă, la buza dealului unde aceasta se afunda într-o pantă abruptă, în spate, Levy văzy tabăra. Zări şi cuţitul din mâna lui Abed. Levy avea Baretta, un pistol mic, de calibru mic. În spatele lui Abed văzu câţiva copii care se jucau cu praştia, ţintind într-un copac singuratic de pe panta deluroasă şi se

îngrijoră la gândul că, dac-ar fi nevoit să tragă, un glonţ rătăcit i-ar putea nimeri pe unul dintre ei.

— De ce. Ai. Fugit? gâfâi Levy, fiecare cuvânt ieşindu-i separat, încet.

Departe sub ei, în parcare, îşi făcu apariţia o maşină a poliţiei şi jeepul patrulei de grăniceri. Directorul fabricii arătă în sus la ei, strigând ceva.

— În sânge şi foc îl răscumpăr pe Falastin, strigă Abed, năpustindu-se spre Levy.

Poliţistul trase trei gloanţe în burta lui Abed, dar măcelarul nu se opri. Levy se dădu înapoi, ţinti şi trase un alt glonţ în piciorul lui Abed. Arabul încă avansa, cu cuţitul ridicat.

În timp ce alerga înapoi, Levy trase din nou, încercând să ochească în genunchiul

măcelarului. Făcu încă un pas înapoi, mergând cu paşi uşori. Umbra lui Abed îi căzu pe faţă. Detectivul ochi pentru ultima oară şi atinse imediat pământul, încercând să se rostogolească într-o parte.

Mai trase o dată. Capul lui Abed explodă. Corpul îi căzu direct peste Levy, cuţitul vârându-se adânc în umărul detectivului, la câţiva centimetri de gâtul acestuia.

Se trezi la spital. Cohen şedea pe un scaun la marginea patului, cu un dosar galben în poală.

— Cât timp mi-am pierdut cunoştinţa? întrebă Levy.

— Câteva ore. Ai nevoie de un pistol mai mare, spuse Cohen îmbufnat.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat, spuse Levy şi se chirci de durere când încercă să

se ridice în şezut. Ce s-a întâmplat? Eu trăgeam în el şi el continua să se apropie.

Am crezut că mi-a sosit sfârşitul. De ce fugea? Cine era? El a fost? Ce s-a întâmplat?

— Acum pricepi de ce voiam să stai la birou? spuse Cohen şi pentru moment îi ignoră întrebările.

— Nu a fost greşeala mea, spuse Levy cu o furie defensivă. Am tras de trei ori.

— De patru, spuse Cohen, corectându-l automat pe tânărul ofiţer.

— Trei, patru, ce mai contează? El era? El era cel pe care-l căutăm?

Cohen negă.

— Nu? Atunci de ce fugea?

— PFLP. Un membru al celulei. Cel puţin, aşa spune Şmulik. S-a speriat. A crezut că eşti vreun cowboy. N-a ştiut că te

descurci mai bine cu stiloul decât cu arma.

Levy închise ochii, dezamăgit încă o dată de cele spuse de Cohen.

Urmă o tăcere scurtă. Apoi Cohen vorbi din nou.

— În cele din urmă, l-a răpus un grănicer, explică el. Dar a căzut peste tine.

Levy deschise ochii şi-i ţinti asupra lui Cohen.

— N-a fost vina mea, insistă el. Începuse să fugă, şi eu am crezut…

Cohen înclină din cap afirmativ.

— Ai crezut. Aici este necazul. Asta am încercat să-ţi spun mereu. Nu poţi presupune.

Levy începu să protesteze din nou, dar Cohen îşi ridică mâna.

— Ai făcut ce trebuia. Te-ai descurcat de minune. Dar acum vei fi nevoit să stai

deoparte un timp. Iar eu aveam nevoie de tine. Lui Cohen îi era greu să admită aşa ceva. Da, aveam nevoie de tine. La birou. Nu la spital. Dar trebuia să fii erou. Cowboy. N-aveam nevoie de cowboy. Am o mulţime. Prea mulţi, dacă m-ai întreba. Am nevoie de mintea ta, de ideile tale, de…

— Competenţa mea administrativă, fi întrerupse Levy cu sarcasm.

— Ai dreptate, spuse Cohen furios. Ai dreptate. Făcu o pauză şi apoi rosti, jumătate pentru sine, jumătate pentru Levy: Ştiam că n-ar fi trebuit să te las să te duci acolo. Desigur, nu singur.

— Număplâng.

— Ştiu, spuse Cohen blând.

Era singura modalitate prin care-şi putea exprima afecţiunea faţă de Levy. Admira efortul tânărului ofiţer, chiar dacă îi

displăcea ambiţia personală calculată care-l motiva. Cohen nu se gândise niciodată la promovare. Era rezultatul eforturilor sale, nu scopul. Dar Levy făcea parte din noua generaţie. El avea o carieră, nu o chemare şi, uneori, Cohen credea că deosebirea dintre vederile sale şi cele ale lui Levy consta atât în succesul, cât şi în eşecul sionismului.

Levy se luptă să se ridice în şezut. Umărul îi era înfăşurat într-un bandaj strâns bine, iar braţul, într-o eşarfă. La fiecare mişcare Cohen vedea cum faţa lui Levy era străfulgerată de durere, încercă să-l ajute.

— Mă descurc, insistă Levy, încercând să-şi păstreze demnitatea.

— Stai liniştit, ordonă Cohen.

— Trebuie să ies de-aici, îi răspunse Levy scurt. Trebuie să-mi rezolv lucrările,

adăugă cu amărăciune.

Cohen simţi deodată că-i vine să râdă. Îi plăcea încăpăţânarea lui Levy. În schimb, repetă ordinul ca acesta 1 să stea liniştit. De data asta, nu ştiu dacă durerea sau ordinul îl făcură pe Levy să se supună, dar bănui că, Levy, în sinea lui, îi era recunoscător pentru ordinul de-a sta liniştit. Doctorii îi spuseră lui Cohen că lui Levy îi fuse se zdrelită clavicula. Cohen ştia cât de dureroase sunt rănile la oase.

Cohen se duse la capătul patului. Ridică buchetul de flori de pe măsuţa joasă aflată în afara vederii lui Levy. Buchetul îl cumpărase în holul spitalului, în timp ce scoase florile la iveală, arătându-i-le, ridică stânjenit din umeri, căutând în jur ceva în care să le pună.

Levy scutură din cap, descoperind astfel

că mişcarea îi provoca o durere ce se ridica de la umăr spre gât.

— Să le dea infirmiera unei persoane la care nu vin vizitatori, i se adresă slab lui Cohen.

Cohen surâse larg.

— Desigur, de ce nu. Ascultă, trebuie să plec. Adunarea săptămânală despre *intifada.*

Era o întrunire a conducerii statului major din Ierusalim pentru a discuta strategia şi tactica împotriva revoltelor. De obicei, la ea participa Levy, ca reprezentant al lui Cohen care, din start, ura întrunirile interminabile ce se sfârşeau inevitabil cu o cuvântare a lui Abulafia despre cum ar trebui să acţioneze armata, ca revoltele să fie înăbuşite din faşă. Participarea lui Cohen nu era absolut necesară, dar, pentru a pleca

din spital, era o scuză la fel de bună ca oricare alta. Voia să scape de stânjeneala sentimentelor pe care le simţea faţă de Levy.

Levy zâmbi şi-i spuse lui Cohen că procesele-verbale ale ultimei adunări despre *intifada* erau în sertarul de sus al biroului din dreapta. Cohen pricepu că Levy îl ajuta sub pretextul de a ajunge la timp la întrunire.

— Nu te gândi la asta acum. Odihneşte-te. Vin să te văd mâine.

— Faceţi-mi un serviciu, spuse Levy, în timp ce serul lui ajunse la uşa camerei. Cohen se aştepta la o glumă, dar expresia feţei lui Levy era serioasă. Sunaţi la mine acasă. Spuneţi-i lui Rachel că sunt aici.

— Nu mi-ai spus că staţi împreună, spuse Cohen surprins.

— Am şi eu dreptul la secrete, replică Levy, radiind, şi îşi închise ochii să se odihnească.

16

CA SĂ PLECE DE LA ÎNTRUNIREA legată de *intifada,* înainte ca Abulafia, vărsând foc pe nări, să-şi înceapă cuvântarea, Cohen inventă o scuză. O oră mai târziu se întâlni cu Şmulik în grădina unui restaurant micuţ, ascuns în spatele unui zid de piatră, la un bloc de reşedinţa primului-ministru din Talbieh. Se întâlneau ades acolo, la o cafea, îşi împărtăşeau informaţiile şi se văicăreau de ce ştiau sau nu ştiau.

Când sosi Cohen, Şmulik comandase deja cafea, îi făcu semn barmanului să mai

aducă câte un longo, denumirea locală pentru un espresso dublu.

— Cum se simte omul nostru, se interesă Şmulik, informat deja despre incidentul de la Şuafat.

— Destul de bine. Este mai serios el decât rana.

Era cel mai mare compliment dintre toate cele care se făceau în serviciul de securitate. Cea mai mare insultă era să te numească cineva „neserios”.

— Dar tu?

— Bine, bine, răspunse Cohen automat. Barmanul aduse cafeaua.

— Am vrut să te văd, ca să aflu dacă au obţinut rezultate, continuă Şmulik, iar Cohen ştiu că se referea la Gemeni.

Cohen începu să protesteze.

— Ei, aşteaptă, nu mi-o lua în nume de

rău, continuă Smulik, nu vreau tortură sau bătaie, sau duşuri reci în mijlocul iernii. Nu-mi place să-mi văd oamenii stând ca nişte funcţionari guvernamentali deasupra unui şir de oameni trântiţi la pământ. Nu mai este cum a fost, nu mai este la fel. Au trecut douăzeci de ani de când am fost acolo, spuse el şi-şi ridică braţul, arătând cu degetul spre est, prin uşa deschisă a restaurantului, către zidurile Oraşului Vechi şi în spatele teritoriilor. Am fost în Liban şi înapoi. Timpurile s-au schimbat. Noi nu ne-am schimbat. Mâna lui Cohen *izbi* în masă.

— Nu-mi ţine lecţii, ordonă el. Şmulik rămase înmărmurit de reacţia lui Cohen. Nu începe să mă dăscăleşti despre ce s-a schimbat. Ştiu ce s-a schimbat. Acum acţionează terorişti evrei:

— Asta n-o ştim sigur.

— Nu te amăgi singur, Şmulik. Nu te amăgi, îi aruncă Cohen.

Şmulik oftă.

— Tu te-ai schimbat.

— Ce tot vorbeşti? se răsti Cohen.

— Nu ştiu. În tine s-a schimbat ceva. Îi învinuieşti mai întâi pe politicieni, înainte doar îi înjurai şi te răcoreai… Acum îi acuzi de parcă *ei sunt* criminalii. Dar mai este un lucru. Cred că ţi-e teamă de ceva. Nu ştiu să-ţi mai fi fost teamă de ceva. Cum Cohen nu negă, Şmulik continuă agresiv: Asta este, nu-i aşa? Te temi de ceva. Ce este? Ce-i?

— De noi mi-e teamă, mârâi Cohen. De ce devenim. Abulafia vrea un tanc. Poţi să crezi una ca asta? Vrea să pună un tanc la intrarea de la Poarta Damascului. Dar nici nu ştiu ce mă mai miră. L-am văzut pe primul-ministru. Dacă el se află în starea pe

care am văzut-o, atunci de ce n-ar crede şeful poliţiei din Ierusalim că ar putea rezolva problemele cu un tanc. Şi tu. Tu ştii de starea primului-ministru, dar nu spui nimic nimănui. Mare secretos mai eşti. Toate secretele de stat se află în mâinile tale, inclusiv cel mai important secret dintre toate. Schizofrenia primului-ministru.

— Avram, te previn, el nu este în necunoştinţă de cauză. Deloc. O s-o afli destul de curând, dacă nu încetezi cu astea.

— Să încetez cu ce?

— Să continui să-i ataci pe politicieni. Cohen se încruntă.

— De ce? Doar n-o să-mi facă onoarea să mă admită la etajul al cincilea, nu?

— Nu, dacă o să începi să vorbeşti despre terorişti evrei. Oricum, n-ai accepta-o, chiar dacă ţi-ar oferi-o pe o tavă de

argint, spuse Şmulik batjocoritor, dar cu respect.

Cohen îşi reprimă un zâmbet.

— Nu asta-i problema. Problema este că ei nu fac tot ce le stă în putinţă ca să calmeze lucrurile.

— Ei sunt stăpânii noştri.

Cohen rămase tăcut. În cealaltă parte a restaurantului, o pereche de turişti, în care Cohen recunoscu nişte proaspăt căsătoriţi, îsî prinseră mâinile peste masă. Se gândi la Ahuva, la conferinţa ei de la New York şi speră să-l sune în curând.

Şmulik îi întrerupse gândurile.

— Te-ai lăsat păcălit de povestea noastră cu sindromul. Ca şi cum ar fi fost vina noastră.

Sprijinindu-se de speteaza scaunului, Cohen închise ochii, ca soarele de amiază

să-i încălzească faţa.

— Toţi vor oraşul şi nimănui nu-i place faptul că îl au evreii. Bisericilor nu le place, americanilor nu, le place, arabilor şi ruşilor, tuturor nu le place ideea ca oraşul să fie al evreilor, îşi deschise ochii. Ha! mai degrabă ar lăsa să explodeze oraşul decât să renunţe la ideologiile lor sau la scaunul lor din cabinetul de miniştri.

— Ei, uite cine dă lecţii, spuse Şmulik.

Cohen cedă în faţa mustrării lui Şmulik şi schimbă conversaţia spre scopul ei real – negocierea.

— Am auzit că ruşii au de gând să le aducă pe călugăriţe la Consiliul de Securitate.

Era doar o aluzie la o informaţie pe care se aştepta ca Şmulik s-o cunoască deja. Dar era acel fel de aluzie care indica faptul că el

ştia mai mult şi, în relaţia lor, cea mai importantă modalitate de a se ajuta erau informaţiile pe care puteau să şi le dea unul altuia pentru ceea ce încă mai reprezenta cauza lor comună – pacea oraşului.

Şmulik se gândi puţin, apoi făcu propria ofertă.

— N-ar trebui să-ţi spun asta. Nu credem că este vorba de KGB. l-am ţinut sub observaţie şi n-am aflat nimic care să arate că ei ar avea vreun motiv să le facă de petrecanie călugăriţelor. Aşa că ne-am concentrat atenţia asupra verilor, spuse el, folosind pentru arabi acelaşi argou ca în povestea biblică despre Avraam şi fiii săi. Poate fundamentaliştii, poate PLO. Dar nu ruşii. Crede-mă.

Cohen oftă, murmurând pentru sine: „Crede şi nu cerceta”.

— Asta ce mai e? întrebă Şmulik.

— Nimic, nimic, răspunse Cohen dând din cap.

— Ţi-am trimis dosarul despre Alex, spuse Şmulik conciliant.

— Nu mi-a fost de prea mare ajutor, doar câteva documente de la Ministerul de Interne despre sosirea lui, vreo două rapoarte de supraveghere de la începutul activităţii sale aici. Nimic altceva în plus. Dar, întâmplător, ştiu că l-ai pus sub urmărire, adăugă el, şi că îţi planificaseşi să mi-o spui.

— Nu mai este nimic de adăugat, insistă Şmulik. Se pare că nu face prea multe. De la crime încoace n-a făcut nimic extraordinar. La fel ca de obicei, îi urmăreşte în continuare pe cetăţenii sovietici de aici, pe clerici şi pe alţi câţiva

pe care-i urmărim şi noi. Poate, şi acesta este un poate important, are contacte cu agenţii implantaţi printre imigranţi. Dar n-am descoperit nimic de felul acesta. Nu se apropie de teritorii. N-a fost niciodată zărit le est de Linia Verde. Dă-mi voie să-ţi spun, îngrijorările legate de KGB sunt un pic cam umflate. Rusii au învăţat de la americani. Folosesc tehnologia. Vapoare, sateliţi. Adevărat, au avut aici întotdeauna cârtiţele lor, iar noi am avut întotdeauna pe cineva care să le descopere. Uneori la timp, alteori prea târziu. Dar le-am găsit. Nu, pe Alex nu-l folosesc pentru spionaj. El este doar o dădacă, atât şi nimic mai mult. Poate destul de periculos pentru cei ce-l urmăresc, dar doar o dădacă. Nimic altceva. Oricum, cei care au cea mai bogată activitate sunt americanii. Se duc unde doresc şi află orice

vor să ştie, dau o petrecere şi îmbată câţiva miniştri. Dar Alex? De la crime încoace el a stat fie la schit, fie la birourile misiunii. Nicăieri altundeva.

— Atunci de ce insistă primul-ministru atât de mult? îi presă Cohen. Trebuie să fie ceva mai mult decât manevre diplomatice.

Şmulik ridică din umeri şi, pentru a doua oară în mai puţin de o săptămână, Cohen se trezi întrebându-se dacă tăcerea lui Şmulik era rezultatul ignoranţei sau al unui secret pe care el nu trebuia să-l afle.

Cohen se aplecă peste masă şi râse cu subînţeles.

— Este ceva ciudat la acest Alex. Să nu-mi spui că un ofiţer KGB implantat în străinătate nu-şi face singur propriile investigaţii. Dacă m-ai întreba, ţi-aş spune că tocmai asta dă naştere la suspiciuni. Şi-

am să-ţi mai spun ceva. Dacă primul-ministru se interesează de KGB, indiferent de motive, atunci mă voi interesa şi eu tot de KGB.

Şmulik râse.

— Dar tu eşti singurul care spune: „Băga-i-aş în mă-sa de politicieni”.

— Da, băga-i-aş spuse Cohen. Înainte de a te băga ei. Îşi turnă pe gât ultimele resturi de cafea. Ascultă, tot ceea ce-ţi cer este să-mi dai orice ai relevant despre legăturile dintre arabi şi ruşi. Îţi propun un târg. Aşa ne înţelegem cel mai bine, nu-i aşa, Şmule? în vocea sa era o nuanţă sardonică. Deci iată ce-ţi propun. Băieţii tăi să ne facă rost de un *ştinker* care să ne spună orice, chiar dacă ar fi ceva care ar dovedi că Abed sau orice alt arab, sau rus n-ar avea nimic de-a face cu asta. Dacă o faci, îţi rămân dator.

— Ce-ai putea să faci pentru mine? îl întrerupse Şmulik cinic.

În mod automat, rapoartele lui Cohen mergeau la servicii, dar era un act de generozitate din partea lui Şmulik să-i transmită lui Cohen copii ale rapoartelor pe care le considera interesante pentru acesta.

Cohen avea o carte de jucat şi trebuia să fie atent.

— Asta n-am s-o fac, spuse el.

Şmulik făcu o pauză lungă. Cohen îl urmări, ştiind ce-i trecea acestuia prin minte. Ameninţarea era în legătură cu ceea ce în Şabak se ura mai presus de toate: violarea secretelor care învăluiau întreaga operaţie. Inerenta neîncredere în presă a serviciului de spionaj, precum şi cenzura militară, ţinuseră la distanţă menţionarea în ziare a acestui serviciu.

Smulik îşi ridică încet ceaşca de cafea. Era goală, şi o puse jos cu o privire ameninţătoare.

— Avrame, joci un joc periculos. Eşti gata să ne expui pe toţi şi pentru ce? Pentru două călugăriţe moarte? Nu pot să cred că Avram Cohen ar face ceva care să pună în pericol securitatea statului.

— Şmule, nu vreau asta, spuse Cohen sincer, dar am nevoie de ajutor şi voi face orice ca să obţin acel ajutor, în plus, securitatea statului n-are nimic a face cu unele lucruri pe care le ştiu. O să-ţi dau un exemplu, dacă-l vrei. Ce are a face securitatea statului cu protecţia de către Şabak a celui mai mare producător de haşiş din Liban?

Smulik replică prompt.

— Este puternic. Iar duşmanii lui sunt

duşmanii noştri. Este bine informat. Noi avem nevoie de informaţii. Este simplu ca bună ziua. Înainte înţelegeai asemenea lucruri.

— Nu, spuse Cohen autoritar. Asemenea lucruri nu existau înainte. Nu trebuia să le înţeleg.

— Te joci cu focul, repetă Smulik.

— Ne jucăm cu focul de ani de zile, nu-i aşa, Şmule? Aşteptând ca Smulik să-i răspundă, Cohen scoase din pachet a cincea ţigară. De la prima sorbitură de cafea şi până în momentul acela fumase deja patru ţigări.

— S-a făcut, acceptă ofiţerul Şabak. Voi pune accent pe acest aspect al spionajului. Am crezut că-i supraveghem pe toţi agenţii sovietici în acţiune. Poate am omis ceva. Dar aceste lucruri cer timp. Şi trebuie

făcute cu delicateţe.

— Asta-i problema mea, spuse Cohen, ridicându-se de la masă. Tu să-mi sari în ajutor doar când voi avea nevoie de el. Doar atât. Ştii doar că aş face acelaşi lucru pentru tine. La urma urmelor, la ce-s buni prietenii?

Smulik zâmbi. Pentru o clipă, Cohen îşi aminti de primul an al ofiţerului din Şabak, când el fusese comandantul agenţiei din Ierusalim. Petrecuseră împreună ore întregi, Cohen ca profesor, Smulik ca elev. Dar zilele acelea s-au dus de mult, se gândi Cohen. În timp ce părăseau restaurantul, Cohen refuză invitaţia lui Şmulik de a-l duce acasă cu maşina.

Preferă să se plimbe pe străzile din Talbieh umbrite de copaci, apoi la lumina strălucitoare din grădina Liberty Bell şi apoi

iar pe la umbra unei mici fundături, departe de Emuk Refa im unde locuise în colonia germană.

Avea nevoie de somn. O oră, poate două, se gândi el când intră în apartament Dădu drumul casetofonului stereo, la *Recviem*, şi se duse în dormitor. Nu era sigur dacă mirosise parfumul Ahuvei sau poate doar memoria parfumului, dar asta visa în clipa în care se trezi în întunecimea adâncă a nopţii, singur în apartament, în depărtare se auzea o sirenă care parcă accentua sunetul accelerat al bătăilor inimii sale.

17

EXISTĂ RUGĂCIUNI DEOSEBITE care se spun pe lună plină, pentru a-i mulţumi lui Dumnezeu pentru succesiunea

anotimpurilor. Dar, la un grup mic de bărbaţi, îmbrăcaţi în haine lungi din pânză simplă şi papuci din piele de oaie, luna plină cerea mai mult decât rugăciuni deosebite.

Lecţiile rabinului lor erau pline de promisiuni despre alegerea lor în clerul Templului. Ei erau aleşii ce îl urmau pe orbul în care aveau o încredere nemărginită.

Îi învăţase ani de zile, iar ei îi cunoşteau bine lecţiile. Nu prea erau altele de făcut în celulele puşcăriei pe care acum îi numea anii lui de înflorire în desert. Unii fuseseră cu el în acel desert şi-i cunoşteau vorbele pe dinafară.

Jnainte de a-mi pierde vederea eram orb, deşi aveam ochi Dar, după ce mi-am pierdut vederea în acel loc, am învăţat să văd”.

Alţii îl găsiseră acolo şi în ochii lui fără vedere se văzuseră pe ei, găsind sens în cuvintele lui.

Acum erau aproape douăzeci şi toţi îi cunoşteau poruncile:

După izvorul din podgorie, sub teascul pelerinilor. Deasupra peşterii profetului, în spatele ramurii de dafin”.

Astfel mergeau ei, ducând capra pe rând, exact după cele spuse în această poruncă, ajungând pe vârful dealului unde orbul făcea rugăciuni şi comentarii, îi ascultau promisiunile despre gloria viitoare, mai întâi, stând în picioare, apoi şezând. La început împreună, apoi despărţiţi.

Seara începea întotdeauna cu un rug în faţa peşterii care le păstra secretele. Propovăduitorul vorbea despre monstruozităţile ce au împiedicat coborârea

Domnului.

orbea despre mesagerul Domnului şi despre salvarea mesajului. Şi când veni timpul, îşi scoase cuţitul curbat dintr-un buzunar ascuns al robei sale, un semn că sosise timpul sacrificării caprei.

Era puţin înainte de răsărit şi onoarea de a ţine capra pentru cuţitul profetului îi revenise unui tânăr cu faţa ciupită de vărsat şi dinţii îngălbeniţi de fumat, în timp ce capra care behăia era forţată să îngenuncheze în faţa profetului, acesta prinse cuţitul cu o mână, ridicând-o pe cealaltă spre ceruri.

„Vedeţi”, cântă el chiar în clipa în care strălucirea soarelui se ivi peste vârful dealului, iar oraşul lucea şi scânteia pe culmea îndepărtată. Cuţitul lovi cu aceeaşi izbucnire de lumină şi sângele ţâşni din

gâtul înjunghiat – behăitul deveni o gâlgâială. Propovăduitorul se ridică, iar doi bărbaţi luară animalul mort şi-l aruncară în flăcările rugului. Nu după multă vreme mirosul de carne arsă se ridica în valuri împreună cu norii de fum.

/leum*, vedeţi, iar într-o zi veţi vedea de aici veşnicia acestei lumini Templul va fi lăcaşul Domnului, iar voi veţi fi slujitorii lui şi veţi trăi în gloria veşnică. Noi suntem aleşii şi vom arăta calea. Fie ca acest animal să reprezinte simbolul sacrificiilor pe care suntem gata să le facem în numele acestei cauze”.*

Era o rugăciune pe care trebuia s-o facă în inimile lor, un secret ce trebuia să-l păstreze. El îi învăţase că rugăciunile sunt făcute să se materializeze, că până şi un orb vede asta. Începuse o lună nouă. Coborâră

încet spre oraş, cu feţele acoperite de glugi, numai ochii privind spre soarele nou care răsărise.

La puţin timp după ce plecară, în luminişul în care se rugaseră, apăru un bărbat cu o vestă galben-verzuie care căra pe umăr un sac gol. Lovi cu piciorul corpul umflat al animalului mort ce zăcea pe tăciunii stinşi. Forma neagră a animalului se făcu cenuşă.

Apoi se întoarse şi traversă luminişul spre terasa de măslini de sub coama dealului. Dădu la o parte o creangă groasă de dafin şi de după ea apăru intrarea într-o peşteră. Ieşi după câteva minute. Sacul aproape că-l punea jos de greu ce era.

18

sarcinile deveneau din ce în ce mai grele, în fiecare noapte, până la răsăritul soarelui, Co-hen citea din dosarele galbene. Acestea conţineau rapoartele Gemenilor despre Goldstein; un teanc gros de formulare birocratice superficiale descriau suspecţii eliberaţi din închisori şi spitale psihiatrice care fuseseră deja verificaţi; fotografii de la funeralii, rapoarte ale autopsiilor, fotografii de la locul crimei, paşapoartele călugăriţelor, amprentele degetelor şi ale picioarelor, fragmentul de scrisoare găsit sub pat.

Celelalte dosare de pe masa lui Cohen se îngroşau şi ele. Foi de hârtie, la fel de neînsemnate ca şi informaţiile pe care le conţineau, erau prinse în dosare groase cu numele „Sidra 13”. Detectivii lui Cohen interogaseră aproape trei sute de persoane,

iar referatele lui Ehud continuau să sosească cu alte şi alte nume de persoane ce urmau să fie interogate.

Iniţialele lui Cohen erau scrise în colţul de jos al fiecărei pagini din fiecare dosar, cu data semnării şi ora sosirii informaţiei. Celelalte pagini din dosare erau pline de scrierea citeâţă a lui Cohen. El scria cu cerneală neagră şi cu stiloul primit cu ani în urmă de la Ahuva. Ea era iubita şi prietena lui, dar era încă foarte departe, îi lipsea atingerea ei reconfortantă şi-i era dor de momentele lor de intimitate din cursul nopţii.

Când aceste nopţi de singurătate se terminau odată cu ivirea zorilor şi când scrisul de mână din dosare începea să arate mai mult a sanscrită decât a ebraică, Cohen renunţa şi adormea. Ştia că Rutie, secretara

lui, îl va trezi când va veni la birou.

Hârtiile erau justificarea raţională a sistemului, scârţâitor şi defectuos, o mlaştină de încurcături birocratice. Cohen avea o răbdare nesfârşită cu hârtiile din dosare, dar n-avea niciun fel de răbdare cu munca administrativă.

Cohen ciocăni la uşa subalternului său de la etajul al patrulea dintr-o construcţie din Kiryat Yovel care nu era cu nimic mai deosebită decât altele.

Când Levy deschise uşa, Cohen îi întinse o sacoşă din plastic şi-i spuse morocănos:

— Poţi lucra şi cu braţul prins într-o eşarfă.

Fără să întrebe ce se află înăuntru, Levy râse pe înfundate de mulţumire şi zise:

— Mine mă întorc la treabă.

— Ei bine, nu mă pofteşti înăuntru?

întrebă Cohen, simulând că se simte ofensat de lipsa de ospitalitate a lui Levy.

Levy se dădu la o parte din uşă şi-i arătă cu mâna spre un pat metalic vechi, de campanie, cu arcurile rupte, acoperit cu o cuvertură indiană.

— Dacă vi se pare confortabil.

Se înţepau în mod special, dar cu o afecţiune pe care n-ar fi recunoscut-o niciodată în mod direct.

— N-am mai fost pe aici de când te-ai mutat, recunoscu Cohen, încercând să-şi găsească o poziţie confortabilă pe patul de campanie.

— Nu-i nimic, spuse Levy, domolit de acelaşi gând. Asta face vizita mai specială.

Cohen îi aruncă lui Levy un surâs deschis, apoi tăcu şi se uită prin cameră.

— Deci, când începem cu urmărirea lui

Alex? continuă Levy, punând punga din plastic a lui Cohen pe o ladă de ambalaj vopsită în roşu, care servea drept masă de servit cafeaua.

— Tu n-ai de-a face cu Alex. Un timp ai să fii legat de birou.

O clipă Levy se bosumflă. Apoi ochii îi căzură pe pungă.

— Hârţogăraia asta mă înnebuneşte, admise Cohen. Levy râse. Cohen desfăcu punga, din plastic, pe care o cărase de la maşină şi scoase un teanc de referate administrative mimeografiate, primite de la sediul central naţional al poliţiei. Stăteau pe sofa, în faţa unui perete decorat cu litografii inexpresive de artă israelită. Cărţile lui Levy de pe când studiase, târâş-grăpis, dreptul erau aliniate ordonat pe un singur raft care înconjura camera la nivelul ochilor. Este o

cameră studenţească, gândi Cohen şi nu avea niciun dubiu că în frigider se afla doar atâta lapte cât era necesar pentru cafeaua instant proastă pe care o oferea Levy.

Cohen se ridică cu greutate de pe sofaua joasă, ca să se ducă la toaletă, în drum aruncă o privire prin coridorul îngust şi prin uşa deschisă a dormitorului lui Levy. Când se întoarse, intră în bucătărie să-şi toarne un pahar de apă şi astfel cercetă frigiderul. Când ieşi din bucătărie, zâmbea.

— Văd că şi-a adus mai mult decât un sutien. Acum ai ceva mâncare în frigider.

Levy roşi şi îşi ridică ochii din hârtii.

— Este vreo aluzie? Vă este foame?

— Nu te-aş lăsa să-mi găteşti nici dacă ai fi perfect sănătos, chicoti Cohen. N-ai niciun motiv să te simţi stânjenit, adăugă el.

— Nu ştiu, îmi place. Este serioasă.

— Da, asta o ştiu, spuse Cohen conştient că, în timp ce vorbea, glasul său purta o tristeţe pe care nu dorea să i-o explice lui Levy. Acesta ştia de legătura lui cu Ahuva, dar nu discuta despre ea. Ascultă, trebuie să plec, spuse el brusc preocupat. Hârtiile acelea poţi să le aduci mâine dimineaţă.

— Până diseară sunt gata, se oferi Levy. *Îşi* dăduse seama că schimbarea de ton şi subiect erau de fapt o camuflare a sentimentelor lui Cohen. Sunt uşoare. Cei de la efective solicită ture suplimentare, iar intendenţa doreşte un raport despre reparaţiile făcute la echipamente. Cei de la depozit cer o confirmare semnată de dumneavoastră săptămânal că în seif mai deţineţi anumite articole. Iată o listă. Cred că de asta va trebui să vă ocupaţi personal, spuse el, şi îi întinse referatul lui Cohen.

Dar, în rest, nu-i nicio problemă.

— Mulţumesc.

— N-aveţi pentru ce. Asta-i meseria.

Cohen se simţea stânjenit.

— Ascultă…

— Nu, e-n regulă. Dar voiam să vă întreb ceva. Aveţi de gând să-l trimiteţi pe Şvilli la schit?

Cohen râse tare.

— Vezi, de asta am nevoie să fii lângă mine. Ştii ce fac chiar înainte de-a şti eu.

— Aş fi vrut să mă duc eu acolo.

— Nu ai fi de niciun ajutor. Nu vorbeşti ruseşte, iar Alex te-a văzut. Ar fi o prostie să te pun de pază acolo.

— Da, bine, înţeleg. Voiam doar să ştiţi că înţeleg.

— Bine, Nissim, nu-ţi face probleme. Ascultă, o să mai vedem cum stăm. Poate-ţi

vei găsi şi tu o muncă de teren. Poate. Dar între timp…

Levy ridică teancul de hârtii.

— Da, ştiu, până la şapte în seara asta. Întoarce-ţi-vă după ele şi luăm cina împreună. Toţi trei. Rachel ştie să gătească…

— Ai nişte fructe de avocado minunate acolo, în frigider, admise Cohen. O să văd cum merg lucrurile. Ehud mi-a promis câteva nume de la unităţile care au fost în Liban cu ultima mie de grenade. Vreau să parcurg lista.

— Dacă terminaţi, sunaţi-mă. Oricum, eu rezolv ce mi-aţi adus până diseară la şapte.

— Când Rachel se întoarce de la lucru, o să fii şi tu gata, ghici Cohen.

Levy încă mai zâmbea când Cohen închise uşa.

informaţiile pe care le afla presa proveneau sub formă de comunicate de la sediul central al poliţiei naţionale. Ele erau redate cu atenţie de presa se rioasă şi deformate de presa de scandal. Un comunicat spunea că inspectorul general alesese deja o echipă nouă de cercetări care să se ocupe de caz, formată din personal de la etajul al cincilea. Cohen era nevoit să interpreteze informaţiile pe care le cuprindea acest comunicat. Nu auzise nimic direct despre acest nou personal şi nici nu mai fusese chemat la biroul primului-ministru. Dar ceea ce ştia cu siguranţă era că în spatele întregii presiuni politice din ţară stătea biroul primului-ministru.

Cohen ştia că nu era nimic mai direct decât un ordin explicit primit de inspectorul general de la primul-ministru. Dacă acest ordin nu exista, toate se desfăşurau pe ocolite. Ministrul transporturilor, cunoscut ca unul dintre favoriţii primului-ministru din generaţia de politicieni mai tineri, anunţă dintr-odată că biroul său avea în plan să implanteze o unitate independentă de patrulare pe autostrăzi, care să ajute la micşorarea numărului mereu crescând al accidentelor de circulaţie. Dar, din cauza resurselor băneşti şi aşa limitate, etajul al cincilea nu mai avea nevoie de încă o forţă poliţienească. Ca urmare, de la etajul al cincilea sosi cererea prezentării rezultatelor care să confirme că ei făceau faţă tuturor responsabilităţilor. Aveau nevoie de o arestare senzaţională, şi Cohen chiar lucra

la un caz senzaţional.

De aceea comunicatele pentru presă formau o parte din presiunea care se exercita asupra lui. El înţelese că acestea se bazau pe şoaptele de pe coridoare. Cohen era învins că-i va fi greu să lupte contra unei campanii de şuşoteli. Dar acest caz era diferit, prea diferit faţă de cele din trecut. Implicaţiile cazului – călugăriţe, ruşr şi naţionalism – făcuseră ca, încă de la început, acest caz să fie pe prima pagină a presei. Fusese umbrit de acţiunea cu grenade căreia Cohen ar fi vrut să-i acorde toată atenţia. Între timp, se simţea norocos că, încă de la începutul cazului, reuşise să evite presa complet. Aceasta îşi ţinea comunicatele la etajul al cincilea al sediului poliţiei. Din acest motiv, în loc să urmărească mişcările lui Cohen, reporterii

îşi concentrau atenţia asupra discuţiilor. Deocamdată, Cohen îşi punea la punct cea mai importantă mişcare.

A doua zi Levy se întoarse la muncă. Treceau în revistă o listă cu detectivii care puteau fi eliberaţi de la alte cazuri pentru a prelua interogatoriile cazurilor cu grenade când, în birou, intră un bărbat cu barbă căruntă, înalt şi zvelt, cu o bonetă mare împletită şi un rânjet care-i dăd ea la iveală nişte dinţi galbeni ca de şacal.

— Tu eşti Cohen? întrebă el, iar la aprobarea acestuia continuă: Eu sunt Ben-Yehoşua, membru în Knesset, de parcă Cohen nu ştia.

— Ei, ţi-ai făcut intrarea cu surle şi trâmbiţe, spuse Cohen.

Afară, jos în stradă, la poarta principală, vreo şase dintre tovarăşii lui Ben-Yehoşua îi

înjurau de mama focului pe poliţişti, conduşi de Goldstein.

— De ce-mi hărţuieşti oamenii? întrebă Ben-Yehoşua. Cohen se uită la membrul Knesset-ului cu dispreţ. Ce doreşti?

— Să aflu dacă oamenii tăi au ceva de-a face cu crima celor două călugăriţe rusoaice, spuse Cohen cinstit.

Ben-Yehoşua râse. Ochii îi erau umflaţi, cu cearcăne adânci sub fiecare ochi.

— Păi, află că n-au. Aşa că opreşte-ţi hărţuiala. Cohen nu pusese pe nimeni să-i urmărească pe cei din

Garda Populară. Dar Şmulik îi spusese că ar vrea s-o facă. Cohen nu-i dezvălui nimic lui Ben-Yehoşua.

— Voi face ce trebuie să fac, spuse el simplu.

— Ei bine, şi eu voi face ce trebuie să

fac, spuse Ben-Yehoşua amenințător.

Se întoarse să plece.

— Stai! ordonă Cohen.

— Sunt arestat?

— Încă nu.

— Vreau un avocat. Cohen râse.

— De ce râzi? Am dreptul la un avocat, exclamă Ben-Yehoşua.

La asta, în timp ce se ridica de la locul lui, pumnul lui Cohen bătu în masă. Corpul părea că i se măreşte din ce în ce mai mult, iar când deschise gura, vorbi cu o voce groasă ce părea că se înalţă cu fiecare cuvânt, deşi, când termină, nu-şi ridicase vocea mai mult decât într-o conversaţie obişnuită.

— Aici nu ne aflăm în America. Nu te pot reţine, este adevărat. Eşti membru în Knesset. Dar îl pot reţine pe oricare dintre

oamenii tăi timp de patruzeci şi opt de ore. Îi pot aresta pentru patruzeci şi şapte de ore, le dau drumul o oră şi îi arestez din nou pentru patruzeci şi şapte de ore. Pot să-i ţin într-o cameră numai cu un robinet şi o gaură-n podea. Pot să fac tot ce doresc, dar am să-ţi spun ceva. Aştept. Aştept ocazia să o fac. Nu lor. Ţie. Niciun avocat. La prima cuvântare pe care o vei ţine şi care, după părerea mea, va duce la incitare la violenţă împotriva cuiva, te vei afla aici, împreună cu cererea de ridicare a imunităţii adresată procurorului general pe care acesta s-o înainteze Knesset-ului. Prinia oară când îţi prind un om bătând un arab sau un altul pe care nu-l place, am să-l poftesc în una dintre încăperile mele de aici, acuzat de la conspiraţie până la crimă. Sunt sigur că eşti conştient că ai o mulţime de colegi

parlamentari cărora le-ar plăcea la nebunie să te vadă acuzat şi care, dacă ar avea ocazia, te-ar despuia bucuroşi de imunitate. Nu. Aici nu-i America. Niciun avocat, încă nu. Mai târziu. Mult mai târziu.

La sfârşitul discursului lui Cohen, rânjetul lui Ben-Ye-hoşua dispăruse. Dar rămase în picioare, ţintuindu-l pe Cohen.

— E-n ordine, domnule poliţist. Pentru că trebuie, să-ţi spun ceva. Poliţiştii tăi, oamenii tăi, chiar ei sunt cu mine. Eu spun doar ce gândesc ei. Îi întreb doar de ce-i apără pe arabii care-i înjunghie. Eu spun ce ar dori ei să spună, dar tu nu le dai voie s-o facă. Aşa că eu voi fi acela care voi spune adevărul şi, într-o bună zi, până şi tu o vei recunoaşte.

Cohen făcu un pas în jurul biroului şi-l înfruntă pe Ben-Yehoşua. Instinctiv, acesta

se dădu înapoi.

— Să nu contezi pe asta, spuse Cohen. Şi acum, ieşi de aici. Data viitoare când o să mai vii pe aici, o să fii în stare de arest. Poftiţi-l pe domnul Lifşitz afară, adăugă Cohen, folosind numele ce apărea pe paşaportul american al lui Ben-Yehoşua.

— Sunt rabinul Eliahu Ben-Yehoşua, spuse bărbatul, privindu-l pe Cohen în faţă.

— Pentru mine eşti un parazit. Ieşi afară. Ben-Yehoşua părăsi camera, rânjind spre Levy.

De îndată ce Ben-Yehoşua ieşi din cameră, Cohen deschise cu brutalitate sertarul din stânga jos al biroului său şi scoase sticla de coniac extra fin pe care o ţinea acolo pentru cazuri de urgenţă, îşi umplu o jumătate din ceaşca de ceai goală de pe masă. Aruncă băutura pe gât şi se

strâmbă din cauza lichidului care-l ardea.

Încercă să-şi alunge supărarea gândindu-se la Alex. Goldstein le mărturisise Gemenilor despre nişte scrisori de ameninţare. Agentul rus de securitate nu menţionase nimic despre ele. Asta trebuia să însemne ceva. De ce ruşii, care sunt mereu în căutarea de ocazii prin care să pună guvernul în încurcătură, nu protestează împotriva scrisorilor de ameninţare. De ce nu protestează el? *Glasnost?* Relaţii îmbunătăţite? Afaceri secrete? Un motiv trebuia să existe. Trebuia să existe o cheie.

Tăcerea lui Alex. Asta-i cheia. Cel puţin, asta pare a fi cheia. Aminteşte-ţi, Avram, aminteşte-ţi. Mai uită-te o dată pe notiţe, gândeşte-te, gândeşte-te.

Ordinea obişnuită din viaţa lui Alex nu

se schimbase. De la birourile misiunii la schit şi înapoi în fiecare zi şi la aceleaşi ore. O dată la trei zile încărca în camionetă cele mai ieftine legume de vânzare la şuk şi aducea cumpărăturile la schit. Oamenii lui Şmulik îl ţineau sub supraveghere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar rapoartele lui nu dezvăluiau nimic. Cohen era convins că agentul KGB ascundea ceva. Era momentul să-l pună pe Şvilli la treabă. Levy îl găsi pe detectivul rus în complex. Şedea într-un şezlong, la bârfă cu un poliţist de circulaţie foarte voinic.

— Vă stau la dispoziţie, spuse Şvilli când ajunse în biroul lui Cohen.

Era înalt, şi totuşi părea solid şi muşchiulos, parţial din cauza hainelor destul de strâmte care lăsau să i se vadă forţa. Avea păr lung ce-i cădea pe frunte, un

dinte de aur care se vedea când zâmbea şi mâini mari ce se terminau cu unghii roase.

Pe când era tânăr fusese boxer în Erevan, chiar lângă graniţa turcă cu muntele Ararat, pe vârful căruia se spune că s-a pietrificat arca lui Noe. Evreu georgian, cel mai mic dintr-o familie cu doisprezece fii, se mutase cu familia în Armenia când avea zece ani. Şapte ani mai târziu venise la Ierusalim. S-a înrolat în poliţia militară. I-a plăcut, dar după aceea a optat pentru spionaj. De atunci trecuseră zece ani.

Şvilli avea un fel propriu de a-şi ascunde identitatea, în funcţie de limba pe care-o vorbea. Este un actor bun, credea Cohen despre el, ceea ce-l face perfect pentru munca de spionaj.

Cei doi bărbaţi, fostul boxer care vorbea fluent şapte limbi şi bătrânul detectiv care

vorbea limba răbdării, statură ore în şir ca să pună la punct toate detaliile, în timp ce Levy stătea afară de pază, un loialist liniştit ce apăra un sanctuar ascuns. Ei erau singurele trei persoane care aveau cunoştinţă de plan. Cohen avea nevoie de absoluta încredere a lui Şvilli, iar acesta de absoluta acoperire a lui Cohen.

— Să nu faci nimic compromiţător, absolut nimic. Doar să tragi cu urechea. Fără întrebări. Fără discuţii. Fără flirturi. Te duci şi asculţi. Dar cel mai important, extraordinar de important, trebuie să pleci de acolo în patruzeci şi opt de ore, ca să nu trebuiască să ne prezentăm în faţa curţii de judecată.

Cohen putea ţine închis un suspect maximum două zile fără a fi nevoit să-l ducă în faţa curţii de judecată.

— Dar dacă aflu că… începu Şvilli de câteva ori în timpul conversaţiei.

Cohen îl întrerupse de fiecare dată:

— Nu. Fără dacă. Singurul dacă este dacă ceva nu merge, dacă simţi că se întâmplă ceva. Atunci ieşi de acolo. Imediat.

Cohen voia să nu fie nici cea mai mică neînţelegere. O singură mişcare greşită din partea lui Şvilli şi întregul caz se va nărui în jurul lor.

— Şvilli, patruzeci şi opt de ore. Un minut mai mult şi nu te mai pot acoperi. Acesta-i lucrul cel mai important. Nu are importanţă cum, trebuie să ieşi de acolo… Patruzeci şi opt de ore. Nu uita asta. Nu ai mai mult timp. Dacă până atunci nu părăseşti locul amândoi dăm de dracu’.

Întreaga acţiune depindea de acest timp limită, pentru că planul lui Cohen era cu un

pas peste limite. Dacă misiunea dădea greş, speculaţiile din presă despre schimbarea conducerii investigaţiilor puteau deveni realitate.

Cât timp stătu Şvilli înăuntru, Levy rămase la uşa lui Cohen. Când sosi momentul ca Şvilli să plece, Levy trebui să se asigure că nu-l vede nimeni. Nu trebuia să existe nicio breşă în planul lui Cohen. Levy flirta cu secretarele şi bârfi cu detectivii care treceau pe acolo. Dar, în cea mai mare parte a timpului, rămase tăcut şi citi dosarul unui caz pe care-l ţinea pe genunchi, întorcea foile încet şi căuta legătura care lipsea între o probă şi alta. Când veni Păsărilă, Levy bătu la uşă, o întredeschise, îşi anunţă intrarea, apoi luă tava de la sergent şi o duse personal înăuntru. Ieşi imediat afară, cu paharele

goale şi i le întinse lui Păsărilă.

Trecură trei zile. În a treia noapte, puţin după ora două, toţi trei ieşiră din biroul lui Cohen. Cohen îl bătu pe Levy pe spate.

— Vino, Şvilli ne invită la o băutură.

Levy îi urmă pe scările mari şi uzate din piatră ale holului clădirii, în spatele gheretei gardianului, la capătul şoselei, văzură biserica albă din piatră care strălucea în lumina lunii, în loc să o ia spre parcare, ieşiră în stradă. O

luară la dreapta, în jos, spre şoseaua Jaffa, aplecându-se pe sub o arcadă ce se ridica între un restaurant cu mâncare pregătită la rotisor şi un chioşc de ziare şi ţigări. De sub arc, muzică rock-and-roll se auzea la concurenţă cu muzică arabă şi ciocnit de pahare şi voci. Pe alee se aflau, unul lângă altul, trei localuri. Aleea servea

drept scurtătură între şoseaua Jaffa şi biroul de presă al guvernului. Cel de-al treilea local de pe alee se numea Votcalovski. Se îndreptară spre el.

În frigiderul său, Grobman, un evreu rus din Moscova, păstra şaptesprezece feluri de votcă. Unele erau condimentate cu căţei de usturoi şi coji de lămâie, altele aveau pătrunjel şi ardei iute ce pluteau pe fundul sticlei. Pe lista de bucate a localului găseai feluri de peste afumat, ceapă crudă şi ardei graşi. Fiecare masă avea b pâine neagră şi un cuţit mare de tăiat pentru toţi mesenii. Mulţi dintre intelectualii evrei ruşi, care veniseră la Ierusalim prin anii ’70, transformaseră restaurantul şi barul într-o cameră de zi colectivă.

Nu era deloc asemănător cu cele de la Moscova sau Leningrad, dar, oricum, era

rusesc, cu scaune grele şi pereţi întunecaţi. Era un loc în care intrau doar câţiva băştinaşi şi turişti; nu prea se simţeau la locul lor, fiindcă limba încâlcită devenea repede strigăte sau sorbituri. Părea un loc nebunesc, mai ales după ce Grobman îşi încălcase propriul regulament de a nu bea în timp ce servea. Câteodată era destul de beat ca să se urce pe masă şi să recite, din memorie, poezii futuriste de prin anii ’20.

Când intrară, ultimul client deja plecase, iar Grobman era la bar şi-şi strângea grămadă notele de plată. Şvilli le arătă lui Cohen şi Levy o masă dintr-un colţ şi se apropie de prietenul lui. Acesta îi spusese deja Irkăi, soţia sa, care combina servitul la bar cu cel la mese, să pregătească trei pahare, o sticlă şi o farfurie din lemn cu peşte afumat.

— Pe unde mi-ai umblat? îl întâmpină Grobman în ruseşte pe Şvilli. Nu te-am văzut de câteva săptămâni.

— Oh, am treabă. Atâta treabă.

— Aşa. Cine n-are treabă? Cine poate spune că n-are?

Simulând surprindere, Şvilli spuse, glumind:

— Tu! Tu, Grobman, un parazit al naturii, te consideri ocupat bând toată ziua şi toată noaptea? apoi repede trecu la ce-l durea, cu o voce confidenţială şi scăzută.

l Ascultă, prietene, a trecut vreunul dintre ei pe aici? Grobman îl privi şi întrebă nedumerit:

— Dintre ei?

— *Tihusnici.* Tăcuţii. De acolo, din spate. Doar ştii. Chiar *acolo,* la capătul străzii e o biserică şi…

— Ah, ei.

Grobman îşi aruncă privirile spre masa din colţ unde şedeau Cohen şi Levy. Cei doi îşi aleseseră locurile în aşa fel, încât să poată vedea întregul bar, inclusiv aleea din curte.

Grobman dispăru puţin în spatele tejghelei. Apăru cu o sticlă în mână. La fundul acesteia plutea un căţel de usturoi în lichidul limpede. Şvilli privi spre Cohen şi Levy. Cohen vorbea, iar Levy dădea afirmativ din cap.

— Da, confirmă Grobman. De două ori. Foarte înalt, vorbeşte foarte puţin. Se opri puţin să comande, în ebraică, ceva de mâncare. Ştii, uneori sunt foarte proşti, cred că nu-i recunoaştem; chiar aici, unde miroase altfel, tot îi mirosim. Le simt mirosul de la o poştă. Am venit aici să scap

de ei, dar m-au găsit ei pe nune. Dar aici nu se pot atinge de mine. Nu se pot atinge de mine, dar eu îi pot atinge pe ei, dacă vreau. Dar vreau? Nu, nu-mi pasă. Nu mă mai pot atinge.

Grobman bău votca, trânti paharul pe masă şi-i oferi ceva de băut lui Şvilli.

— Era singur?

— Prima dată era singur. Cam acum un an, seara foarte târziu. Eu n-am spus nimic. Cei de la masa de alături, Maya, scriitoarea, o ştii, şi unul din băieţii ei l-au observat şi s-au mutat la o altă masă, să scape de el. Toţi au observat. El şi-a băut votca şi, după puţin timp, a plecat. Grobman mai turnă un rând şi continuă: A doua oară era cu o fată. Păr lung, arăta bine. Părea tânără. Dar greu să-i dai vârsta. Poate douăzeci şi cinci, poate treizeci. Ştii, arăta bine. Sfârcuri frumoase.

Grobman se uită la soţia lui. Ştii doar că mă uit cu atenţie la astfel de lucruri, mă uit. Zâmbi şi adăugă: Şi-mi aduc aminte. Dar îi sunt întotdeauna credincios Irkăi. Chiar când sunt beat şi mă agăţ de nevasta altuia, chiar şi atunci îi sunt credincios.

— Cum arăta? Cum se comporta? Când s-a întâmplat asta?

Grobman îşi avea propriile priorităţi.

— Îmi amintesc toate din cauza sfârcurilor, îmi dădeau fiori. Ploua. Acum trei sau patru luni în urmă. La începutul iernii. Oricum, ea era nervoasă. Foarte nervoasă. Se tot uita la ceas. Au stat foarte puţin. De atunci n-am mai văzut-o.

— Evreică, rusoaică? Ce limbă vorbeau? Grobman se gândi puţin.

— Poate evreică, faţă ovală, păr frumos, închis la culoare. Dar apoi adăugă: Poate

rusoaică – îl asculta în toate. El comandase şi pentru ea. Ea a băut. Nu ca o evreică.

— Ce limbă vorbeau? îl presă Şvilli.

— Nu ştiu. El se sprijinea de ea, îi şoptea. Poate ruseşte, poate ebraică. Cine ştie, ridică Grobman din umeri.

— Ea n-avea ceas?

— Nu, mi-amintesc, s-a uitat la al lui.

Şvilli se întoarse să se uite la Cohen şi Levy. Ei urmăreau discuţia lui cu Grobman. Şvilli le făcu afirmativ din cap, probabil prea exuberant, deoarece Cohen scutură uşor din cap, ridică un deget ca şi cum încerca să-i aducă aminte de ceva. Şvilli confirmă, de data aceasta abia mişcând din cap, ca o sclipire de încuviinţare.

Grobman spuse râzând:

— Ei, hai Şvilli, eşti prietenul meu, iată am un prieten copoi. Dacă o să-mi spui

vreodată că am un prieten copoi, am să-ţi rid în nas. Aici avem copoi evrei. Copoii noştri. Aşa că spune-mi de ce-i cauţi. De asta nu se ocupă poliţia secretă?

Dintr-odată Şvilli deveni serios. Ignoră întrebările lui Grobman şi, cu o privire intensă, învinse jovialitatea naturală a acestuia.

— Grobman, ascultă. Poate mai trece pe aici. Poate o să-ţi arate o poză de-a mea. Ascultă-mă bine. Nu mă cunoşti, înţelegi? Dacă te întreabă de mine, dacă-ţi arată o fotografie de-a mea, dacă te întreabă de un copoi rus, tu răspunzi: „Nu ştiu. Nu cunosc copoi ruşi”. Fii încăpăţânat, persistent. Nu mă mai cunoşti. E clar?

— Te duci să-l arestezi?

— Poate va trebui să-l arestăm, nu ştiu. Poate. Dar să nu spui nimănui. Ai înţeles?

Irka la fel Niciun cuvânt. Nu mă cunoşti.

Şvilli încheie. Sorbi dintr-o suflare votca pe care i-o turnase Grobman. Se ţinea de marginea barului. Căldura băuturii se împrăştia pe spate în jos, pe şira spinării, apoi în sus, spre cap, ca o pătură de zăpadă.

— Irka, strigă Grobman.

Soţia sa apăru, ştergându-se pe mâini cu un prosop.

— Ascultă, îl vezi? Nu-l cunoşti.

Irka se uită la Şvilli. El încuviinţă. Se uită din nou la soţul ei şi încuviinţă la rândul ei. Apoi se aplecă peste tejghea şi-l sărută pe Şvilli pe obraz. El roşi şi spuse:

— Nu uita. Nu mă cunoşti. Nu înainte de-a vă spune eu că totu-i în ordine.

Ea confirmă din nou şi plecă înapoi să clătească paharele mici şi înguste în care serveau votca.

— Şi mai este ceva. Uită-te la bărbaţii aceia cu care am venit. Uită-te la cel tânăr. Va trece pe aici în fiecare seară. Dacă vine cineva pe aici şi întreabă dacă cunoşti vreun copoi rus, nu spui nimic. Dar mai târziu, când o să-l vezi pe tânărul de colo, îi faci un semn afirmativ cu capul, iar el va veni şi va sta de vorbă cu tine. Dacă nu întreabă nimeni de mine, atunci scuturi din cap şi n-o să-l mai vezi. Ai înţeles?

Grobman aprobă şi-i mai turnă un pahar pe care Şvilli îl luă şi se întoarse cu el la masa unde-l aşteptau Cohen şi Levy.

— E-n regulă. Ascultaţi, Alex are o fată. Sau avea o rată. O fată tânără, chiar arătoasă. Asta nu-i în dosarele noastre. Ce fată?

Cohen umplu cele trei pahare cu votcă, fi ridică pe-al său, se sprijini într-un cot şi-i

răspunse:

— Asta o s-o afli tu.

Ciocniră pentru misiunea lui Şvilli.

Cohen îşi aruncă votca pe gât, îşi lăsă braţul uşor în jos şi puse paharul, graţios, pe masă. Când puse paharul pe masă, spuse tuşind, simţind cum băutura îi pătrunde în corp:

— Acum să începem etapa următoare.

Tuşi în timp ce votca acţiona asupra sa. Şvilli râse. Levy se ridică. Şvilli luă votca neatinsă a lui Levy, o bău şi-i făcu semn de rămas bun lui Grobman.

Levy rămase ultimul şi, când păşi peste pragul uşii, se întoarse să se uite la Grobman. Rusul înclină capul o dată, dar fu chemat de Irka, aşa că o clipă dispăru. Când se întoarse, tânărul detectiv se evaporase în întuneric, dar în locul lui era un bărbat

uscăţiv, cu o vestă galben-verzuie peste un tricou.

Bărbatul se furişă până la bar, cu o expresie de curiozitate şi nedumerire pe faţă, iar Grobman presupuse că era expresia unui turist nou prin oraş.

— Închidem, strigă Grobman în ebraică. Străinul cu ţăcălie îşi ridică sacul pe umeri şi ieşi.

20

UN JEEP PLIN CU GRĂNICERI trase în faţa căsuţei grădinarului schitului, undeva la periferia nordică a Betleemului.

În timp ce şoferul aştepta, din maşină coborâră un ofiţer şi doi soldaţi. Alt soldat alergă în spatele casei. Ofiţerul, urmat de cei doi soldaţi, se duse la uşa de la intrare şi

bătu în ea.

Urmă o lungă tăcere. Iluminaţia Ierusalimului în noapte trimitea spre cer, către nord, o lumină roşiatică ştearsă, dezvăluind profilul tocit al bătrânelor dealuri, în final, pentru că ofiţerul continua să bată, la o fereastră apăru o lumină.

— Poliţia, strigă ofiţerul în arabă.

— Un moment, un moment, răspunse vocea unui bărbat. Vin, vin acum.

Ofiţerul numără în gând până la zece şi apoi le făcu semn din cap celor doi soldaţi. Aceştia se proptiră în uşă. Când încuietoarea cedă, soldaţii năvăliră în sufrageria cu canapele modeste, scaune şi duşumele fără covoare.

În dreapta văzură feţele a patru copii care se holbau la ei din întunecimea camerei. Ofiţerul le zâmbi.

— Unde este George Hamdiya? întrebă ofiţerul cu voce tare.

Copiii îşi întoarseră privirea cu teamă şi ură. Dintr-un coridor apăru în grabă un bărbat scund şi subţirel.

— Eu sunt George Hamdiya, spuse el evident însgăimântat.

Îşi ţinea ridicate poalele halatului de baie, ca o matroană. Era în picioarele goale şi părea că tremură.

— Îmbracă-te. Te luăm cu noi, spuse ofiţerul.

— De ce? Ce-am făcut? N-am făcut nimic. Nimic.

— Am primit ordin să te ridic. Dacă vor, o să-ţi spună când ajungi acolo.

— Pot să mă îmbrac? Când o să mă întorc? Unde mă duceţi?

— Îmbracă-te cu ceva.

Ofiţerul îi spuse soldatului să se dea la o parte şi să-l lase pe arab să treacă. Se făcu că n-aude celelalte două întrebări.

— Familia mea cum o să afle unde sunt?

— O s-o anunţăm noi.

O oră mai târziu, Hamdiya era la închisoarea poliţiei din complexul rusesc, în timp ce fuma o ţigară, paznicul din tura de noapte îi completa formularul. Din ţigara paznicului căzu un scrum lung. Cohen suflă spre el până ce deveni praf şi se înălţă în aer.

— Dă-mi hârtiile* şi adu-l aici, spuse Cohen.

— Hârtiile ar trebui date mâine dimineaţă sergentului de serviciu, spuse paznicul.

— Am eu grijă de asta. Acum adu-l, zise Cohen, luând o ţigară din pachetul de pe

masă.

Când auzi zdrăngănitul cheii, scârţâitul metalului ce aluneca pe alt metal la deschiderea zăvorului uşii de fler, fata lui Cohen se strâmbă. Fiecare sunet îi era tot atât de familiar cât sunetul propriei voci, familiar de la locul de muncă şi dinainte, cu mulţi ani în urmă.

Amintirile îi fură întrerupte de paşii lui Hamdiya şi înjurăturile de rutină ale gardianului contra arabilor şi ofiţerilor.

— Scoate-i cătuşele, ordonă Cohen. Gardianul ridică dintr-o sprânceană.

— Arabii trebuie ţinuţi cu cătuşele la mâini, ripostă el.

— Scoate-i-le.

Autoritatea sa aspră îl copleşi pe paznic.

Omul scoase un set de chei din sertarul biroului său şi desfăcu, furios, cătuşele, îl

împinse pe Hamdiya mâi aproape.

Hamdiya îşi frecă încheieturile.

— Vino cu mine, îi ordonă el grădinarului.

Ieşiră din închisoare şi începură să traverseze curtea.

— Ştiu că vorbeşti ebraica. Asta o să facă să ne fie mai uşor. Vino. Să-ţi fac o cană de cafea.

Hamdiya dădu de câteva ori repede afirmativ din cap. Nu fusese arestat niciodată, deşi fusese de multe ori, pe ploaie şi pe frig, în zori şi la apus, împreună cu alţi arabi oprit de poliţie sau blocade ale armatei la intrările şi ieşirile din Ierusalim. Uneori nu putuse ajunge la lucru din cauza decretărilor de stare excepţională, alteori nu putuse ajunge acasă decât noaptea târziu din cauza blocării drumurilor, în timp

ce se plimbau prin parcare i se adresă lui Cohen:

— Nu sunt terorist. Eu nu arunc cu pietre şi nici copiii mei n-o fac.

Cohen scoase un râset scurt.

— Ştiu, George, ştiu. Tu eşti un om bun, George, un om bun. N-ai avut niciodată probleme. M-am interesat. N-ai probleme. Dar vărul tău din Dahaisha, asta-i altceva, nu-i aşa George?

— Nu ştiu ce face, eu nu sunt... cum ziceţi dumneavoastră? spuse Hamdiya făcând o pauză, încercând să găsească cuvintele pentru „răspunzător de ce face el”.

Cohen îl conduse în partea cealaltă a curţii, într-un birou în care pregătise deja un ceainic cu apă fierbinte şi două pahare cu cafea şi o zaharniţă.

— George, cum îţi place cafeaua? Zahăr mult? Mie aşa-mi place, dar doctorul spune că pentru mine nu este bun zahărul. Nici ţigările, nici cafeaua, niciuna din ele nu este bună pentru mine. Nici meseria asta nu-i bună pentru mine. Nu-i ca meseria ta. Ai o meserie sănătoasă, nu-i aşa, George? Cohen ştia că vorbea atât de mult, ca să-l facă pe George să-şi revină şi să-i înlăture teama. Continuă, dorind să-şi alunge din voce orice urmă de superioritate: Ai o viaţă curată. Nu spun că-i o viaţă uşoară. Dar este o viaţă bună. Simplă.

Hamdiya nu înţelegea toate cuvintele ebraice. Dar Cohen se aşteptase la asta. Îi testa cunoştinţele de ebraică, încercând să afle cât de complicat putea fi vocabu – ilarul pe care să-l folosească în continuare.

— Ascultă, George. Arh o problemă, şi tu

eşti singurul care mă poate ajuta. Ceea ce s-a întâmplat celor două călugăriţe este un lucru îngrozitor, nu?

Hamdiya îl privea prostit, şi Cohen simţi că nu-l înţelesese.

— Femeile de la schit. Cele două femei, explică Cohen cât mai blând posibil.

George se închină.

— Rău, rău, da, foarte rău.

Se uită în jos la cafea, evitându-l pe Cohen. Pe suprafaţa apei fierbinţi pluteau bucăţele fine de cafea măcinată. George scoase din buzunar un chibrit din lemn şi mestecă cu el, strângând bucăţelele de zaţ. Cohen făcu la fel cu chibritul lui.

Deodată, George îşi ridică privirea de la cafea.

— N-am făcut-o eu.

Vocea îi tremura, dar ochii erau cinstiţi.

Timp de o secundă Cohen văzu în ochii bărbatului o seninătate pe care, pur şi simplu, o invidie.

— Nu, nu cred că ai făcut-o tu. De fapt, ştim că n-ai făcut-o tu. În noaptea aceea erai la o nuntă. Nunta fiicei vecinului tău. Te-ai dus la culcare foarte târziu, dar a doua zi te-ai dus totuşi la muncă.

George îl privi pe Cohen înmărmurit.

— De unde ştiţi?

— Noi ştim o mulţime de lucruri. Noi trebuie să le ştim. Dar sunt totuşi lucruri pe care nu le cunoaştem şi acesta este motivul pentru care avem nevoie de ajutorul tău.

— Generale Cohen, sunteţi foarte mare, eu sunt foarte mic. Ce pot să fac ca să-l ajut pe un om care cere ajutor de la un om aşa de mic?

În vocea arabului era şi suspiciune, şi

linguşeală.

— George, vrei să ne ajuţi să-l prindem pe cel care le-a omorât pe călugăriţe?!

— Bineînţeles, trebuie să-l prindeţi.

— Atunci avem nevoie de ajutorul tău. Vrem să nu te duci la lucru. Două zile. Nu mai mult. Începând de acum. O să-ţi fie bine. Fără cătuşe, îţi promit. Două zile. Iată, îţi plătesc pentru ele. Cohen scoase portofelul şi trase două bancnote de o sută de şecheli. E chiar mai mult decât câştigi de obicei, nu? Cu ei poţi să cumperi multă mâncare pentru copii. Ştiu că nu-i uşor. Dar este singura posibilitate. Singura pe care o am. Dar, George, trebuie să rămâi aici.

— Dar familia mea ce-o să creadă? Vor crede că eu le-am ucis.

Cohen se scarpină pe braţ.

— Nu, îţi promit, George. Nimeni n-o să

creadă aşa ceva. Pentru că asta-i un secret. Un secret foarte mare şi, dacă tu mă ajuţi să-l păstrez, fă-o, şi asta o să ne ajute să-l găsim pe adevăratul ucigaş.

Cohen ar fi vrut s-o creadă chiar el. Spunea adevărul, dar până şi el simţea nesiguranţa din vocea lui.

George îşi duse cafeaua la buze. Nu-şi dezlipea ochii de pe Cohen. Cohen simţi mâncărimea de pe braţ, dar rămase liniştit. Aştepta răspunsul arabului. Acordul lui Hamdiya nu era necesar. Cohen l-ar fi putut trimite în celulă cu cătuşe; un suspect de crimă împotriva căruia nu se vor găsi probe, eliberat după două zile de interogatoriu, o altă victimă a politicii. Dar Cohen avea nevoie de complicitatea grădinarului pentru propria sa siguranţă. Fără ea, simţea Cohen, cele patruzeci şi opt de ore vor fi urmate de

o lungă insomnie. Cohen tânjea după vremurile de demult, când supravieţuirea era un instinct nevinovat şi; nu un calcul pe care-l făcea cu propria-i conştiinţă.

După un timp îndelungat, uitându-se direct în ochii lui Cohen, grădinarul spuse:

— De acord.

— Mulţumesc, George, spuse Cohen recunoscător.

Îl duse pe grădinar înapoi la închisoare şi se asigură că paznicul îi va respecta instrucţiunile şi-i va da lui Ham-i diya o celulă separată. Şvilli şi Levy îl aşteptau.

— S-a făcut. El spune că ar trebui să fii acolo imediat după răsăritul soarelui. La poartă îl aşteaptă întotdeauna sora Elisabeta. Astăzi o să te aştepte pe tine în locul lui George.

Şvilli zâmbi. Nu se mai bărbierise chiar

din momentul în care Cohen îi explicase ce are de făcut. Tot de atunci îşi exersase arabă cu o bâlbâială pe care o perfecţionase într-atât, încât oricine i-ar fi adresat o întrebare ar fi garantat că este înapoiat mintal. Purta cea mai veche pereche de pantaloni pe care o avea, o pereche uzată de pantofi pe care o găsise la serviciul de obiecte pierdute de la gară şi nu avea ciorapi în picioare. Era gata să joace rolul pe care-l scrisese Cohen pentru el.

— Acum să sperăm că totul va merge strună, spuse Cohen.

Era obosit, dar nu era numai epuizarea fizică. Mai era ceva, ceva mult mai dureros decât lipsa de somn. Se gândi la Ahuva şi la cum învăţase ea să-şi plimbe degetele pe umerii lui, desfăcând nodurile care i se adunau sub piele. Se gândi la corpul ei şi,

deodată, văzu în minte picioarele lungi ale tinerei călugăriţe moarte. Se frecă la tâmple.

— Du-l până în vârful dealului, îi spuse lui Levy. De acolo o să mergi pe jos până la schit, i se adresă lui Şvilli.

Levy îşi luă cheile de pe birou, iar Şvilli îl urmă spre uşă. Chiar înainte de-a închide uşa, Cohen strigă:

— Şvilli, nu uita, patruzeci şi opt de ore. Şi să fii atent, nimic mai mult.

Şvilli râse cu toată gura.

— Promit. O să fiu atent, şi închise uşa.

Cohen se aşează comod în scaun, deschise casetofonul şi fixă bine căştile, îşi frecă braţul şi ascultă *Recviemul,* cu ochii închişi, lăsat pe spate, până ce aţipi în scaun.

sunetul strident al telefonului îl trezi din somn. Se uită la ceas, Hamdiya era în custodia sa de trei ore. Şvilli era la schit de o oră.

— *Nu?* întrebă Yaffe.

— Mi ce? răspunse Cohen.

— Grădinarul. El e? Ce-i cu grădinarul? Cohen rămase tăcut. Avram? Mai eşti pe fir?

— Da.

— Ascultă, te-am întrebat ce-i cu grădinarul.

— Ce grădinar?

— Să nu-mi faci mie una ca asta. Ştii al dracului de – bine ce grădinar. De la schit.

— Fî reţinem. După cum se pare, eşti bine informat, adăugă Cohen, sperând să-l facă pe Yaffe să-i spună de unde ştia despre

grădinar fără să-l întrebe direct.

— Asunatălex

Cohen se ridică, încheieturile mâinilor i se albiră de cât de tare strângea telefonul. Dacă Alex ştia despre grădinarul care lipsea, însemna că se întâlnise deja cu Şvilli.

Yaffe continuă.

— Ce veste minunată. Minunată! Primul-ministru va fi în al nouălea cer. Asta-i salvează călătoria.

— Ce călătorie, despre ce vorbeşti?

— Trebuia să nu spun nimănui, dar acum presupun că nu mai există niciun motiv să păstrez tăcerea. Urmează să plece în Europa. Are o întâlnire cu ministrul rus de externe.

Lui Cohen îi pică fisa. De aceea acorda primul-minis-iru atâta atenţie cazului. Şi mai simţi cum se îmbujorează brusc când

înţelese că în patruzeci şi opt de ore, dacă Şvilli nu putea să afle identitatea adevăratului criminal, încrederea primului-ministru în eficacitatea forţelor poliţieneşti se va transforma în fum şi ceaţă. Rămase calm în timp ce răspundea entuziasmului Lui Yaffe cu cinismul său obişnuit faţă de tot ce considera acesta ca fiind important.

— Da? Crezi c-ar putea să-mi aducă un casetofon nou când se întoarce?

Aparatul îi căzuse din braţe în timp ce dormise şi acum, ascultându-l pe Yaffe, căuta bateriile pe bâjbâite, pe podea.

— Avram, fii serios. Ştii cehrea să spună primul ministru la întâlnire? îţi spun eu ce vrea. Vrea să spună că poliţia din Ierusalim a rezolvat cazul călugăriţelor rusoaice omorâte, astfel că, dacă ei vor să-şi trimită diplomaţii, dacă se reiau relaţiile

diplomatice, atunci noi le putem garanta securitatea.

— Aşa? spuse Cohen, încercând să-l facă pe Yaffe să continue să vorbească în timp ce el calcula riscurile securităţii lui Şvilli şi ale sale personale, când adevărul despre arestarea grădinarului va fi dat la iveală.

— La fel şi aici, spuse Yaffe, făcând aluzie la etajul al cincilea din sediul central din Sheik Jarrah. Ei tot spun: Ce se întâmplă cu Cohen? Dar eu îi asigur că nu-i nimic, să nu-şi facă probleme. Şi ai dovedit că am dreptate. Să ştii, eu sunt de partea ta.

Nefiind prea sigur că Yaffe este de partea sa, Cohen întrebă:

— Atunci de ce eşti îngrijorat?

— Sunt îngrijorat pentru că nu mi-ai adus la cunoştinţă nimic despre grădinar. Ar fi trebuit să ştii că eu raportez directorului

general al primului-ministru, că trebuie să spun clerului ceva.

— Spune-le să angajeze un alt grădinar, spuse Cohen, gândind rapid.

— Au făcut-o. De asta s-a aflat. Grădinarul a trimis un mesaj unui prieten să se ducă la schit. Ciudat, nu? în zilele noastre este greu să mai spui ceva de loialitate.

Bineînţeles c-ar fi fost corect dacă aflam de la tine. În schimb, m-a contactat Alex.

— Frumos din partea lui.

— Săteiadracu.

— Şi pe tine, Yaffe.

Cohen închise telefonul şi se întinse în scaun.

— A început, îşi spuse când Levy apăru în uşă imediat după ce convorbirea telefonică se încheiase.

— Ce-a început? se interesă Levy.

— Presiunea. Dacă Şvilli nu se întoarce cu ceva, mânia zeilor o să se abată asupra noastră.

— Ce putem face?

— Aşteptăm. Avem o singură veste bună. Şvilli e acolo. L-am păcălit pe Alex. Aşa că aşteptăm şi lucrăm. La ăsta, spuse el, bătând cu palma dosarul gros de pe biroul său care conţinea cazul grenadelor.

Venise cu o seară înainte, când Cohen se ocupa de Hamdiya şi Şvilli.

În dosar se aflau toate înregistrările legate de grenade, până la ultima sută care fusese încărcată într-un camion pentru un regiment de paraşutişti ce răspundea de sectorul vestic din zona de securitate din Libanul de Sud. Erau enumerate de două ori mai multe nume decât grenadele lipsă. La

lista numelor erau anexate fotocopiile formularului de solicitare a muniţiilor, semnate neciteţ de comandantul regimentului, şi formularul de livrare, semnat şi el neciteţ de şofer şi de comandantul regimentului care preluase încărcătura. Scrierea neglijentă a lui Ehud în partea de sus a primei pagini sublinia faptul că, la o săptămână de la data livrării, comandantul regimentului fusese ucis de o bombă sinucigaşă a Hezbolah-ului, pusă într-un Mercedes încărcat cu explozibil. Maşina intrase într-un camion ce transporta douăzeci şi cinci de soldaţi evrei în fâşia stabilită după retragerea din Liban, în atac mai muriseră alţi doisprezece soldaţi. La sfârşit Ehud notase „Nu te pripi*5. Pe exemplar erau două sute de nume, cu funcţia, gradul, numărul de ordine, adresa

de acasă şi de la locul de muncă, numerele de telefon şi calificările deosebite.

Cercetarea identităţii cerşetorului mort nu dusese nicăieri. Prietena lui Levy triase arhivele de la Yadvasem şi încercase să alăture numărului un nume, dar în zadar.

Nu se prezentase nimeni să revendice cadavrul, aşa că, imediat după autopsie, societatea de pompe funebre *He-vra Kadişa* găsise un loc pentru înmormântare într-un colţ la marginea uriaşului cimitir Givat Şaul, în partea vestică de la periferia oraşului, înmormântafea urma să fie plătită de institutul naţional de asigurări. Cohen îi adunase pe cerşetorii din triunghiul central al oraşului ca să-i întrebe despre mort, dar nici asta nu scosese nimic la iveală, în total nu erau mai mult de douăzeci de cerşetori. Fiecare îşi avea locul sub un felinar.

Aproape toţi erau nebuni inofensivi, iar restul erau plini de resentimente faţă de autorităţi, dar toţi spuneau că n-au nici cea mai vagă idee de ce-ar fi vrut cineva să-l omoare, îl cunoşteau ca pe unul dintre cerşetorii liniştiţi, tăcuţi

— Nu vorbea cu nimeni, spuse bărbatul care, pe ploaie sau pe vreme frumoasă, stătea cu o cutie din plastic plină cu monede vizavi de strada de la poşta centrală. Nici măcar cu el însuşi.

Totuşi, dosarul cerşetorului fu pus în biblioraftul ce cuprindea cazul călugăriţelor, un aspect al cazului care nu-l deranja decât pe Cohen.

Lucrară aşa toată dimineaţa, împărţind lista detectivilor pe care-i aveau disponibili, contactând unităţile de spionaj din toată ţara, în funcţie de adrese, pentru a pune

întrebări rezerviştilor. Era o muncă plictisitoare, înrăutăţită şi de anticiparea rezultatului misiunii lui Şvilli. De câte ori suna telefonul, Levy îl înşfăca înainte de a se termina primul apel. De fiecare dată, Cohen îşi înălţa capul încet din hârtii şi se uita întrebător la ajutorul său. De fiecare dată, Levy nega din cap. Îl aşteptau pe Şvilli şi se rugau.

22

LA O ORĂ DE LA SOSIRE, Şeffli se afla în faţa biroului surorii Elisabeta. Ea îi acceptase povestea. De pe scara unde începuse să vămiască un perete al clădirii, o auzi formând un număr de telefon.

— Grădinarul a fost arestat, spuse ea. Urmă o pauză. Nu, nu ştiu de ce. Azi

dimineaţă a apărut un prieten de-al lui să-i ţină locul. Nu. Nu. Pare retardat. Şvilli zâmbi. l-am dat să văruiască ceva.

Urmă o pauză mai lungă.

Şvilli se căznea să audă, nemişcat pe scara de lângă fereastra pe jumătate deschisă, lipsind puţin să nu fie zărit de călugăriţă.

Ea vorbi din nou.

— Nu cred că George... Iar urmă o pauză. Era beat, ca de obicei, spuse ea cu dispreţ. Şvilli ghici că se referă la arhimandrit. Voi fi aici.

Când auzi zgomotul făcut de receptorul pus în furcă, îşi reluă repede treaba. Era încă pe scară când Alex îşi făcu apariţia o jumătate de oră mai târziu.

— Tu. Butros. Coboară, ordonă Alex.

Şvilli coborî încet şi, înainte de a se

îndrepta cu ochii în jos, spre Alex, puse atent pe pământ cutia cu var şi aşează bidineaua pe capacul metalic. Păşea intenţionat încet, sperând ca efortul lui să pară absolut nevinovat şi să-l facă pe Alex să creadă că era efortul unui om ce încerca Edin răsputeri să-şi facă treaba cum trebuie.

— Te-a trimis nevasta lui George?

— Da, da, da.

— Ce ţi-a spus? întrebă Alex.

— Geo-Geo-Geo-Geo.

— George, spuse Alex nerăbdător.

— Da.

— Ce-a spus George?

— Să-să-săsă…

— Să vii aici. Da. Da. Dar cum ţi-a spus. Au venit izraeliţii să-l ridice. De ce?

— Nu-nu-nu şt…

— Nu ştii. Cum ţi-a spus? Au venit izraeliţii. Să-l ia. Cum ţi-a transmis să vii aici?

— E<i-eu-eu-eu era-era-era-eram acolo.

— A-a-a-a-ase-ase-ase-asea…

— Aseară?

Şvilli încuviinţă din cap. Îşi simţea transpiraţia pe sprânceană şi se întreba dacă Alex observase, dar îi era recunoscător lui Cohen care anticipase întrebările. Spera ca şi răspunsurile pe care le alesese Cohen să fie la fel de nimerite.

— Ce făceai acolo?

— Geo-Geo-Geo-Geo-Geo…

— Ajunge. E-n regulă. E…

Şvilli încetă să se mai bâlbâie; ştia că deghizarea funcţionase.

Alex îi mai aruncă o ultimă privire cercetătoare. Şvilli zâmbi şi ridică din

umeri. Alex plecă înfuriat, o luă prin spatele clădirii, intră în ea şi se duse în biroul surorii Elisa-beta. Vorbiră câteva minute cu voce scăzută, apoi Alex ieşi din nou afară, aruncă o ultimă privire spre Şvilli şi se îndreptă spre locul de parcare.

Când auzi motorul dubei pornind, Şvilli se urcă înapoi pe scară. Aştepta să-i surâdă norocul.

Până pe la prânz nu mai avură ce să lucreze la cazul cu grenade, aşa că Levy trecu la lucrările obişnuite care păreau că vin în birou aduse de un potop. Jlutie intra aproape din oră-n oră cu un alt vraf de hârtii. În biroul lui Cohen curgeau rapoartele pe etape ale cazurilor, copii la indigo după diferite rapoarte de la grăniceri, toate informaţiile strânse de poliţie în cursul dimineţii. Pe masă erau

îngrămădite dosare şi bibliorafturi cu cazurile în curs de rezolvare. Ele se aflau nu numai pe masă, dar şi pe dulapurile de cartare, chiar şi pe jos.

Pe Cohen îl mânca teribil antebraţul, era epuizat.

— De ieri nu m-am mişcat din scaunul ăsta, bombăni el. Atent, Levy îi recomandă să se ducă acasă şi să se odihnească un pic.

— Dacă nu ne-a dat de veste până acum, nici n-o va face până diseară, încercă el. Mă descurc eu aici.

Cohen se gândi puţin.

— Bine, mă duc, spuse el, uitându-se la ceas. Mă întorc la şase şi jumătate.

Se ridică cu un aer obosit şi părăsi camera, traversă holul principal spre scara din spate ce ducea la locul de parcare. Levy îşi reluă activitatea.

Dar Cohen nu se duse acasă. Când ieşi din complexul rusesc, în loc să o facă la dreapta, spre zidurile Oraşului Vechi, o luă la stânga. Puse caseta cu *Recviemul* lui Mozart în casetofon şi trecu pe lângă Poarta Damascului, spre vechiul drum ce ducea în partea de est a Ierusalimului, către Marea Moartă.

Drumul începea dintr-o vale la poalele Muntelui Măslinilor, unde biserica albă rusă îşi avea propriul schit şi o biserică cu o cupolă în formă de ceapă. Yaffe îi explicase punctul de vedere al ruşilor albi, dar el nu aflase nimic. Din cauza politicii arhimandriţilor şi diplomaţilor beţi de la Paris, între cele două biserici nu era nicio legătură. Iar la Ierusalim, disputa dintre bisericile albă şi cea roşie era ca o pleavă în bătaia vântului politic.

Drumul o cotea imediat în sus, pe lângă biserică, şi de-a lungul gardului cimitirului de unde se spunea că într-o bună zi se vor ridica morţii. Apoi o luă în jos, spre Marea Moartă, prin nişte văgăuni lăsate în voia Domnului de arabii din zonă, pe lângă nişte vânzători care vindeau la marginea drumului obiecte din răchită şi pe lângă nişte maşini lovite din care se luau piese de schimb. Cohen era atent să nu creeze vreo ambuscadă, pentru că o maşină evreiască putea deveni imediat ţinta unei furtuni de pietre aruncate într-o intersecţie de o gloată de copii. Maşinile poliţiei, înregistrate sau nu, nu făceau excepţie. Ar fi putut să o ia pe autostrada cea nouă care o tăia peste Muntele Măslinilor, dar îi plăcea orice colţişor al oraşului şi, în ceea ce-l privea, Betania nu acea parte mai puţin din

Ierusalim decât Rehavia, iar Abu Dis nu mai puţin decât Nahlaot.

De când începuseră revoltele, autostrada cea nouă, ce ocolea toate părţile populate ale Ierusalimului de Est – şi aruncătorii de pietre – devenise un drum obişnuit. Dar Cohen prefera ruta veche, îi plăcea felul în care oraşul ceda brusc în faţa desertului, lângă o tabără beduină din carcase de maşini şi corturi negre din piele de capră, ultimul semn al unei aşezări omeneşti înaintea coborâşului abrupt spre Valea Iordanului.

Cohen străbătu în viteză dealul lung ce ducea la intersecţia Ierihon. Când trecu la stânga de ultima intersecţie plină de turişti şi soldaţi care o luau spre nord, în sus pe Valea Iordanului până în Galileea, un poliţist de la circulaţie, cocoţat pe o piatră în

mijlocul drumului, încetinea circulaţia spre Marea Moartă, dând alene din mână. Maşinile cu plăci de înmatriculare negru pe albastru, ale rezidenţilor arabi importanţi, ar fi putut fi oprite, dar maşina lui Cohen, cu placa alb pe roşu, îl identifica drept poliţist.

Când îi apăruse prima dată pe braţ spuzeala eczemei, Cohen făcea cu religiozitate excursia până la apele bogate în substanţe calmante. Dar, nu după mult timp, Cohen nu mai reuşise să respecte programul. Nu era în stare să-şi facă timp cu regularitate pentru o jumătate de zi de lene-veală pe una dintre plajele pline cu stânci, nu putea să alerge la mare ori de câte ori simţea împunsătura dureroasă.

Uneori se ducea la mare cu Ahuva. Ca să guste aventura din plin, o porneau pe

nepregătite dimineaţa, într-o zi de lucru. Maşina îi ducea la Marea Moartă, căutau plaje pustii oriunde între câmpiile de la poalele Masadei şi fabrica de potasiu din Sodoma. Se plimbau fără grabă prin grădinile luxuriante din Ein Gedi până ce găseau un loc potrivit pentru picnic, singuri, departe de toate amintirile oraşului. Câteodată luau prânzul într-un mic restaurant din Ierihon. Mâncau pui de găină pregătiţi în sos de usturoi cu susan. Se aşezau la umbră şi ospătarii le aduceau tăvile, trecând peste podeţele din p iatră. Se gândi la ea şi se miră că nu-l sunase. O dorea lângă el.

Recviemul se terminase, şi Cohen scoase căştile de pe urechi. Trecu în viteză pe lângă marea aflată în stânga sa, accelerând în dreptul unei relicve de tanc iordanian

abandonat de soldaţii evrei cu douăzeci de ani în urmă. Briza nu adia deloc, iar frunzele lungi şi palmate ale plantaţiilor de palmieri din kibuţuri erau la fel de nemişcate ca şi munţii din dreapta. Trase la marginea drumului, la numai câţiva kilometri de ultima plajă publică; fiind zi de lucru; plaja era goală, fără vilegiaturist!

Cohen se dezbrăcă la umbra tufelor de trestie şi păstră doar pantofii sport, ca să se ferească de pietrele ascuţite. Se duse la malul apei şi intră, înfiorându-se când apa sărată îi alină mâncărimea de pe picior, gemând când apa *U* atinse şi-i acoperi braţul. Când apa îi ajunse la gât, se întinse pe spate. Apa fi ridică, capul păru că se odihneşte pe o pernă de apă. Picioarele îi fură ridicate de flotabilitate aşa că, fără efort, plutea pe un pat perfect

Rămase aşa cam aproape o jumătate de oră. Închidea şi deschidea ochii în lumina puternică a soarelui. Plutea uşor pe apa grea. Se întoarse la haine, aplecându-se din când în când să ia câte o mină de nămol pe care îl întindea pe braţ şi pieptul gol. Straturile negre şi gri de nămol se uscară repede. Se înmuie din nou şi se spălă de nămolul uscat. Când ajunse în dreptul locului de pe plajă în care-şi lăsase hainele, rămase gol la marginea apei, aplecându-se şi ridicând din apă bucăţi mari de nămol cu care se frecă pe piele. Curând deveni o statuie neagră-gri, zăcând mare şi grea pe plajă, în lumina puternică a soarelui.

Îşi ascultă gândurile, pericolele presiunii politice care-l bântu iau, vocile cazurilor trecute şi prezente. Auzi vocea soţiei şi a copilului pe care l-ar fi putut face, dar pe

care şi-i putea doar închipui. Auzi vocile părinţilor, dar când se crispa de durere la amintirea vocilor din taberele de concentrare, nămolul de pe faţă crăpă ca un deşert parcelat de milioane de linii. Ca să-şi potolească gândurile, alese vocea Ahuvei. Îşi aminti prima dată când fuseseră singuri împreună, la un an după ce fusese numită ca cel mai tânăr judecător din ţară, când el încălcase toate manierele elegante impuse de protocol şi o invitase la cină şi când îi auzise râsul pentru prima oară.

Râsul se combina cu valurile care se spărgeau la mal şi, treptat, toate vocile, gândurile şi zgomotele vieţii sale făcură loc şoaptei minusculelor unde ce-i cădeau grele pe labele picioarelor. Rămase aşa aproape o oră când, deodată, scârţâitul roţilor unei maşini pe pietrişul drumului de deasupra lui

îl readuse la realitate. Se ridică, se aplecă de la jumătate şi efortul îi trimise sângele rapid prin corp. O clipă simţi o ameţeală de om băut. Se aruncă în apă, îşi spălă corpul de nămolul uscat, şi când turiştii apărură pe plajă, printre tufele de papură, era deja îmbrăcat

Peste o oră se afla deja la periferia oraşului, cu mintea refăcută. Prin trimiterea lui Şvilli la schit schimbase întreaga situaţie. Riscul fusese enorm, dar acum avea din nou totul sub control.

23

DRUMUL LOR SPRE EUROPA, graurii care se întorceau din Africa umpleau vârfurile copacilor schitului cu bogata lor orchestraţie, în timp ce lucra, Svilli fluiera

odată cu ei. Diluase intenţionat varul, în aşa fel încât peretele să necesite straturi suplimentare, asta permiţându-i să rămână mai mult timp în clădire şi în jurul ei. Pe lângă el trecură câteva călugăriţe ciripind ca păsările despre prezenţa lui în schit sau tăcând ca fantomele călugăriţelor moarte. Dar el nu le acordă nicio atenţie. Se conce ntră asupra unui singur ţel: biroul surorii Elisabeta de la capătul unui coridor îngust, dincolo de sufragerie.

Instrucţiunile lui Cohen erau să asculte, dar, în afară de conversaţia telefonică dintre sora Elisabeta şi Alex, Svilli nu auzise decât graurii şi foşnetul măslinilor.

Două surori care lucrau în bucătăria aflată departe de sufragerie îşi împărtăşeau numai bombăneli, iar din biroul maicii stareţe auzi, din dulapul cu dosare, numai

foşnete întâmplătoare. După întâlnirea scurtă de dimineaţă, Alex dispăruse. Aşa că Svilli continua să lungească văruitul, aşteptând să i se ivească ocazia.

Aceasta apăru când maica stareţă ieşi din clădire, strângând bine în mâini o carte de rugăciuni.

— Este foarte bine, spuse ea, uitându-se în sus la el. Ajunge, aici ajunge. De ce nu faci o pauză de masă şi pe urmă să continui la clădirea de colo? îi arătă cu degetul clădirea de alături, îi zâmbi. O să mă întorc mai târziu să văd ce-ai făcut.

Spunând acestea, cu cartea strânsă bine la piept, o luă grăbită pe cărarea ce ducea la capela acoperită cu ţiglă, roşie pe care Svilli o vedea de pe scară.

Şvilli aşteptă să se facă nevăzută, apoi îşi ridică găleata cu var şi punga din plastic

în care îşi avea mâncarea şi intră în clădire prin uşa laterală ce dădea în cămară. Lăsă varul la toaletă şi, cu atenţie, merse pe holul îngust până ce le zări pe cele două călugăriţe din bucătărie. Curăţau cartofi. Pe cei curăţaţi îi aruncau într-un cazan enorm ce se afla pe duşumea. Stăteau cu spatele la el.

Se mişcă repede, dintr-un pas mare intră în sufragerie, îndreptându-se spre holul din cealaltă parte. Dar la piciorul stâng avea un toc nenorocit, uzat atât de rău, încât un cui din talpă zgârie podeaua. Se strâmbă şi rămase încremenit pe loc. Scârţâitul fleculuifusese pentru el cel mai puternic sunet pe care îl auzise toată dimineaţa. Se uită la ele, aşteptându-le să se întoarcă, pregătit să o ia la fugă, a-mintindu-şi bâlbâiala, rolul pe care-l juca, dar nu şi motivul pentru care se

afla acolo.

Dar femeile îşi continuară fredonatul, un cântec pe care era sigur că şi-l aminteşte din copilărie, dar pe care nu-l putea numi. Ultima porţiune până la camera surorii Elisabeta o parcurse în vârful picioarelor. Ajuns în locul de unde nu mai putea fi zărit din sufragerie, se aplecă şi-şi scoase pantofii pentru a face în picioarele goale ultimii paşi pe care-i avea până la uşa călugăriţei.

Era închisă. Ajunse la mâner. Spuse o rugăciune în minte. Era neîncuiată. Pătrunse înăuntru fără niciun zgomot, închise uşa după el, trase minerul bine şi-i dădu drumul ferm, dar încet.

Mai întâi, se duse la fereastră. Căută un drum sigur pe unde să fugă. De la fereastra care dădea spre o terasă micuţă, se întoarse

la birou. Pe birou nu era nimic altceva decât telefonul şi o colecţie de crucifixuri sculptate din lemn de măslin, aliniate ca un gard la marginea suprafeţei din lemn a biroului.

Transpira. Aproape sărif spre dulapul cu dosare şi, când descoperi că era descuiat, îi mulţumi din nou lui Dumnezeu.

Tresărind la fiecare trosnitură a sertarelor din lemn, se uită în sertarul de sus. Căuta nume – Elena, fiica, Minam, mama, sau Alex, *tihuşnicul,* tăcutul a cărui voce îl făcuse pe Şvilli să asude.

În primul sertar nu se afla nimic.

Trecu la al doilea. Ridică încetişor minerul, ca să uşureze greutatea sertarului pe ceea ce-şi imagina c-ar fi nişte rulmenţi ruginiţi. Dincolo de uşă fredonatul încetă.

Nu se mai mişcă, îşi ţinu respiraţia. Dar

cântecul reîncepu, şi el reveni la căutările sale.

Frunzărise fiecare dosar din cele patru sertare. Nimic. Fiecare călugăriţă din schit avea un dosar. Numai cele două călugăriţe moarte, nu. Se pregătea s-o şteargă când, din spatele sertarului de jos, auzi rostogolitul unei sticle. Nemulţumit, întinse mâna după sticlă, nu numai ca o recompensă parţială pentru efortul său, cât mai mult din curiozitate pentru gustul surorii Elisabeta în ale băuturii. Era un coniac ieftin. Dezamăgit, desfăcu totuşi capacul şi trase o duşcă zdravănă. Se tot întreba ce-ar mai fi putut face ca să afle mai mult despre călugăriţele moarte şi despre Alex.

Stătea în stilul arab, îngenuncheat pe podea, şezând pe călcâie. Când vru să aşeze

sticla chiar în fundul sertarului, simţi un ultim dosar, culcat, în loc să stea în picioare ca toate celelalte.

Părea gol, dar când îl desfăcu, văzu că erau două pagini cu un scris mic, în chirilică. După ce citi primele raiduri, dezamăgirea lui deveni neîncredere, apoi fascinaţie şi nerăbdare. Şvilli se concentra asupra lor şi încercă să memoreze. Citea cât de repede putea, în spatele ferestrei deschise, graurii ciripeau puternic prin copaci.

Dintr-odată, bolboroseala din bucătărie încetă, fiind înlocuită de voci. O clipă Şvilli ezită, punând în balanţă dacă să ia documentul sau să-l pună la locul lui în dosar, după sticla cu coniac.

Vârî hârtiile la loc în dosar şi îl puse sub sticlă, în partea din spate a sertarului,

închise sertarul cât putu de repede şi-şi înşfacă pantofii.

De după uşă se auzi vocea surorii Elisabeta care le întrebă pe călugăriţele din bucătărie dacă-l văzuseră pe grădinar. Şvilli se duse la fereastră. Aruncă o ultimă privire de jur-împrejur. Pe biroul ei se afla punga lui din plastic cu înfocare. Făcu câţiva paşi mari, o înşfacă şi se întoarse la fereastră. Se urcă pe pervaz şi acolo, ţinându-se cu o mână de pervaz, o folosi pe cealaltă ca să tragă geamul după el, înainte de a sări în grădină de la o înălţime de două ori cât el. Se furişă până la capătul grădini, lipindu-se de perete. Avea de ales.

Se uită precaut pe cărarea care dădea spre locul de parcare. Două călugăriţe măturau un şir de trepte de la capătul cărării ce urca în sus pe deal. Se uită în

direcţia opusă. Capul surorii Elisabeta ieşise pe fereastră, dar, spre norocul lui Şvilli, privirea ei era îndreptată în direcţia opusă. Se trase înapoi şi se gfodi. S-o ia direct prin pădure? L-ar putea vedea cele două călugăriţe care măturau. Să-şi facă apariţia, ca şi cum n-ar fi făcut nimica? L-ar putea vedea sora Elisabeta. S-o ia spre autostrada care duce la Hadassah?

— Butros, auzi el chemarea călugăriţei pe un ton de căutare.

Fără pericol era doar un singur drum. Îşi trase pantofii şi traversă terasa de deasupra, îndreptându-se către drumul cu patru artere de circulaţie pe care-l ştia mai sus cu doar două sute de metri, pe lângă pădurea întunecoasă şi tufele de la poalele muntelui.

24

N-AR FI FOST DESENUL, ca de copil, din dreapta jos, de pe un formular completat peste noapte de o echipă de pază din partea centrală a oraşului, Levy ar fi parcurs pagina şi ar fi trimis-o mai departe. Dar schiţa, desenată de patrula trimisă la Nahlaot să cerceteze o plângere făcută înainte de zorii zilei despre o femeie urmărită de un bărbat neidentificat, era a unui individ cu ţăcălie.

— Am găsit ceva! strigă Levy şi ridică bucata de hârtie în aer, ca pe un trofeu.

O studie încă o dată, de două ori, de trei ori. Plângerea venea de la un oarecare Rahamim Aboudi, vânzător de legume şi fructe în piaţa Mahane Yehuda. El îi povestise poliţistului Sasson că auzise

primul strigăt în timp ce se spăla, pregătindu-se să plece la lucru. Pentru că strigătele continuaseră, se dusese la fereastră şi se uitase afară.

Raportul spunea că acesta văzuse o turistă. Sasson citase cele spuse de Aboudi: „O *blondină* drăguţă”. Conform celor scrise în raport, Aboudi îl văzuse pe bărbat alergând la numai câteva secunde după aceea. „Un hippy”, îl cita raportul din nou pe Aboudi despre bărbatul care fugărise fata cea blondă. Aboudi spusese: „Păr lung şi o barbă caraghioasă”. În dreptul acestei declaraţii a lui A-boudi, Sasson îşi făcuse desenul. Raportul continua cu explicaţia că Rahamin Aboudi nu ştia cum se numeşte fata. Dar credea că locuia în Nahlaot/Adresa şi numărul cărţii sale de identitate se aflau la locul lor, pe formular.

Levy se uită la ceas. Era ora patru şi jumătate după-amiază. Cohen plecase de o oră. Încercase să dea de el acasă, dar nu răspundea nimeni. O sună pe Rutie la birou.

— Până mă întorc, sună-l pe comandant din zece în zece minute, ordonă el. Spune-i c-am găsit un fir care duce la hippy şi că mă întorc la cinci şi jumătate. Spune-i că am încercat să-l prind la telefon, dar că nu l-am găsit.

Levy coborî, alergând pe scările din marmură, şi ieşi pe uşa din faţă, trecu pe lângă o coloană romană neacoperită care zăcea stingheră într-o groapă din grădina împrejmuită a sediului central al poliţiei; apoi prin parcare, pe lângă biserica albă şi strălucitoare. O luă la dreapta, pe o străduţă ce dădea în drumul spre Jaffa. De acolo erau cinci minute de mers vioi în sus

şi-n jos pe dealurile străzii principale din centrul Ierusalimului până la *şuk-id* Mahane Yehuda.

Cu un bloc înainte de *shuk,* traversă strada, apoi alte trei cvartale pe o alee şi apoi crescătoriile de iepuri de casă din împrejurimi. Găsi locul din Nahlaot descris în raportul pe care-l avea în mână şi căută adresa lui Aboudi. Nu era nimeni acasă, începu să bată pe la uşi, căutând pe cineva care o cunoştea pe turista *blondină.* Până la a patra uşă, nu primi niciun răspuns.

O femeie în vârstă, cu faţa tot atât de zbârcită şi păroasă ca un smochin, cu părul acoperit cu o basma cu buline portocalii, roşii, verzi şi galbene, se zgâia la el de la o fereastră de la etaj.

— Mătuşica, strigă el în sus, blonda care locuieşte pe aici, ai văzut-b?

— Poftim? strigă femeia spre el.

— Străina, fata, strigă Levy în sus. Turista?

— Nu ştiu. Nu ştiu nimic, răspunse femeia şi-şi trase capul din fereastră.

Când Levy se întoarse la birou, Cohen explodă.

— Unde dracu-ai fost? Ţi-am spus să aştepţi în caz că sună Şvilli.

— Hippy. Hippy a fost reperat, începu Levy să explice.

— Nu-mi pasă nici dacă Mesia a fost reperat pe un măgar alb, trebuia să stai în birou în caz că sună Şvilli. Avem un om pe teren. Singur. Suntem singurii care ştim că-i acolo. Nu-l putem părăsi aşa, pur şi simplu.

Levy încercă să explice din nou.

— A venit un raport, un hippy, cu ţăcălie. Şi un cuţit. În Nahlaot. Am luat o hotărâre.

— Puteai să fi trimis pe altcineva. Oricine. Omul nos – tru era acolo, iar noi l-am abandonat.

Furia lui Cohen se revărsa asupra lui Levy, deşi ştia că acesta făcuse la fel ca el când îl trimisese pe Şvilli la schit. Riscase. Levy greşise când părăsise biroul, dar informaţia era de primă mână. Cohen îşi mai îmblânzi tonul.

— Ce-ai aflat?

Levy îi înmână raportul patrulei. Cohen trecu repede peste el şi-i recunoscu importanţa imediat.

— Ce-ai făcut?

— L-am găsit pe Aboudi la lucru, la *shuk.* Am reluat depoziţia împreună cu el. Dar n-a mai adăugat nimic. Mi-am lăsat cartea de vizită peste tot. În magazine, la bătrânii de pe bănci. Am cercetat

împrejurimile, patru străzi în fiecare direcţie de la casa lui Aboudi care se află pe strada Abulafia. l-am întrebat pe oameni despre *blondină* şi hippy. Le-am lăsat cartea mea de vizită. Dacă apar, ne vor suna. Cred c-ar trebui să facem o percheziţie din casă în casă prin Nahlaot.

— Nu putem decreta stare excepţională ca în cazul unor terorişti, zise Cohen neliniştit.

— Este periculos. Şi este acolo, liber, nu se lăsă Levy. Cohen rămase tăcut. Se gândea cum să rezolve problema.

Levy îi interpreta tăcerea în favoarea sa. Insistă.

— Ştiu că-i el. Ştiu. O simt. O urmărire în toiul nopţii. Un cuţit, înseamnă ceva, sunt sigur. Şi Dumnezeu ştie ce are de gând să facă. Din Nahlaot nu ne-au parvenit ştiri

despre dispariţia vreunei persoane. M-am uitat peste toate rapoartele. Am cerut înregistrările de la hoteluri, de la cele ieftine… pensiunile din Oraşul Vechi, Petra, locuri ca astea. Locuri în care locuiesc hippy. Ştiu că-i el. Sunt sigur de asta.

Levy era de neînduplecat. Era gata să continue, când telefonul începu să sune. Cohen ajunse la el înaintea lui Levy.

— Cohen.

— Şefule, şefule. Am găsit dovada. Alex. Călugăriţa. Şvilli vorbea sacadat. Fugise.

— Unde eşti? întrebă Cohen.

— La spital. Hadassah Ein Kerem.

— Eşti rănit? întrebă Cohen îngrijorat.

— Nu, nu. Sunt la un telefon public. Lângă intrare.

— Ce-i cu Alex? Care călugăriţă?

— Erau combinaţi. Vă vine să credeţi? O

călugăriţă şi un *tihuşnike, exclamă Şvilli. Moarta. Elena.*

— Rămâi acolo, ordonă Cohen. Vin să te iau.

Levy îşi luase deja cheile până să închidă Cohen telefonul.

— Ce-a aflat? întrebă Levy în timp ce coborau alergând pe scări.

— Alex şi Elena au avut o legătură amoroasă.

— Deci el a omorât-o? întrebă Levy neîncrezător.

— Aşa crede Şvilli.

Când ajunseră în parcare, Cohen trecu pe lângă maşină, spunându-i lui Levy s-o tragă în faţa închisorii. Urcă cele patru trepte din fier care duceau la intrarea clădirii cu carcere. Se adresă sergentului.

— Iţic, arabul pe care l-am adus, George

Hamdiya, adu-l. Acum.

Cohen puse hârtiile pe birou. Sergentul se mişcă rapid.

Auzise de la colegul din tura anterioară că în închisoare era un musafir deosebit şi, din graba cu care vorbea Cohen, înţelese că, fără nicio îndoială, comandantul n-avea chef să facă conversaţie.

După două minute Hamdiya apăru pe coridor.

— Ei, George, spuse Cohen zâmbind. Se pare că poţi pleca deja acasă.

Arabul îl privi în faţă.

— L-aţi găsit pe cei care le-a omorât pe surori?

— Poate, poate, nu-ţi face griji. Poţi pleca acasă. Poftim. Poftim ia nişte bani. Ia un taxi. Dar, George, să nu te duci astăzi la schit. Aşteaptă până poimâine.

— Dar…

— Fără niciun dar.

Hamdiya clipi şi privi la uşa deschisă prin care pătrundea lumina soarelui din parcare. Cohen încuviinţă din cap şi Hamdiya ieşi grăbit. Sergentul îi prezentă la semnat lui Cohen un set de formulare.

— Un *ştinker,* nu? întrebă sergentul cu dispreţ, în [timp ce Cohen îi înapoie formularele.

— Nu. Un grădinar.

Se întoarse pe călcâie şi ieşi pe uşa deschisă. Gardianul rămase perplex. Levy n aştepta.

— Foloseşte sirena, spuse Cohen, urcându-se în maşină.

Levy surâse şi se întinse spre comutator, iar Cohen îşi scoase mâna pe fereastră, ca să pună lumina albastră rotitoare pe capota

maşinii.

25

ŞVILLI ÎI AŞTEPTA la intrarea de lângă parcarea spitalului. Când Levy opri maşina lângă el, aproape că dansa pe vârful picioarelor. Şvilii sări în maşină şi începu imediat să turuie ce aflase.

— Alex şi fata aveau o legătură amoroasă. Sau cel puţin aşa spune sora Elisabeta. Sora a scris o scrisoare acum un an. Era adresată „Sanctităţii sale”. Bănuiesc că episcopului. Oricum, ascultaţi. După cele din scrisoare, la început făceau plimbări lungi, erau mereu împreună. Pe urmă au început să plece singuri cu maşina şi se întorceau noaptea târziu. Tot în scrisoare scrie că avea în cameră haine civile. Trăiau

împreună.

Levy ocoli parcarea şi se îndreptă încet spre oraş.

— Ia-o de la început, ordonă Cohen.

— S-a întâmplat aşa cum am plănuit. M-am dus acolo devreme şi am spus: „Prietenul meu George m-a rugat să vin în locul lui”, îşi reaminti Şvilii experienţa, savurându-şi succesul. M-am bââbâit mult, iar ei nu mi-au pus întrebări. Mai târziu a venit Alex, m-a văzut muncind şi m-a întrebat de unde sunt. Bâlbâiala a mers de minune. Sora Elisabeta. Ea i-a spus lui Alex că sunt înapoiat mintal. Am auzit-o spunându-i-o la telefon. Dar ea – i tâmpita. Să ţină aşa ceva în dulapul cu dosare!

— Ai intrat în biroul cu dosare? întrebă Levy impresionat. Cohen simţi invidia din vocea acestuia. Şeful ţi-a spus să nu faci aşa

ceva, continuă Levy. Ţi-a spus să asculţi, să priveşti. Nu să te atingi de…

— Linişte, ordonă Cohen.

Leyy tăcu. Şvilli stătea cu braţele încrucişate în spatele | maşinii, cu o mină îmbufnată. Cohen se întoarse spre Şvilli e şi-i ordonă:

— Continuă.

— Aşa că am văruit pereţii, exact cum îmi ceruse sora Elisabeta. Şefule, îmi place chestia asta cu grădinăritul E

f frumoasă, liniştită. Cohen râse.

— Ce-i aşa nostim? întrebă Şvilli ofuscat.

— Nimic, nimic, îmi imaginam doar cum ţi-ar sta ca grădinar.

— Oricum, mi s-a ivit un prilej. Ea a stat în birou toată dimineaţa. Am văzut-o prin geam. Mi-a făcut chiar şi cu mina în timp ce văruiam.

Amintindu-şi, râse din nou.

— Treci la subiect, zise Cohen.

— Apoi a ieşit. Cred că la rugăciuni. M-am dus la ea în cameră. Camera era frumoasă şi liniştită. Am găsit-o.

Scrisoarea era scrisă de ea. Ca un raport, ca şi cum trebuia să raporteze întâmplarea episcopului. Am găsit-o. Era ultimul dosar din dulap. Ea l-a ascuns. Dar eu l-am *t* găsit.

— Evident că nu l-a ascuns prea bine, adăugă Levy, gelozia faţă de succesul lui Şvilli fiind clară.

— Sunt o mulţime de detalii, spuse Şvilli, ignorând comentariul lui Levy. Dar ăsta-i lucrul cel mai important. Aveau o legătură amoroasă.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc ce este important, zise Cohen. Continuă.

— Alex şi Elena, fiica, o făceau undeva, repetă Şvilli

— Şi? se interesă Cohen. De ce-l face asta ucigaş pe Alex?

Cohen era obtuz în mod intenţionat. Voia să-l forţeze pe Şvilli să-şi continue logica cu toate sensurile ei posibile!

— Şi? Şi! Şvilli era nedumerit de întrebare. O călugăriţă şi un *tihuşnkl* KGB-ist! Asta-i ceva! Dacă află Moscova, toată lumea o să aibă necazuri. Şefule nu-i. cunoşti pe aceşti oameni. Eu îi cunosc. Nu înţelegi ce puternic este Xlex pentru ele. El le dirijează vieţile. Le controlează. Poate să facă cu ele ce vrea, iar ele nu se pot plânge nimănui. Poate a obligato? Poate da. Poate nu. El trebuie să fie mai presus de toate astea şi iată că este cu o femeie. O călugăriţă! Este un lucru foarte serios!

Foarte serios!

— De ce n-a trimis scrisoarea? sondă Cohen. Şvilli ridică neputincios din umeri.

— Nu ştiu.

— Poate că Alex a aflat despre ea şi, înainte de-a avea şansa s-o trimită, el a oprit-o, sugeră Cohen, jumătate pentru el, jumătate pentru detectivii mai tineri.

— Asta trebuie să fie, spuse Şvilli, gata să accepte orice teorie care să se potrivească teoriei sale conform căreia ucigaşul era Alex. Asta-i. Şefule, ar fi plăcerea mea s-o fac. Să-l arestez, continuă el pe un ton cât mai oficial posibil.

Dar Cohen se îndoia de teoria pe care-o propusese. Dacă cineva sau dacă el ar fi aflat despre scrisoare, atunci ţinta lui ar fi fost sora Elisabeta.

— Încă nu, zise Cohen. Vreau să mai aflu

şi altele.

— El are toate răspunsurile. Sunt sigur că le are, insistă Şvilli.

— Sunt sigur că are răspunsuri la o mulţime de întrebări, spuse Cohen, foindu-se în scaun. Dar asta nu-l face ucigaş. Ce ai aflat despre călugăriţe? De ce ţineau secret faptul că erau mamă şi fiică?

— Ascultaţi, spuse Şvilli entuziasmat de orice detaliu pe care îl aflase. Mama era soţia unui foarte mare erou al războiului împotriva fascismului. Un general, într-o zi, Stalin şi-a trimis oamenii să-l ridice pe erou. Stalin era nebun, credea că toţi sunt împotriva lui. Aşa că mama şi-a trimis fetiţa… probabil că prin 51,52 la „familia ei din Lituania, apoi s-a dus la biserică, a spus că vrea să se călugărească. Ea era la schit de mult şi tot timpul a încercat să-şi aducă

fata aici.

— De ce nu era trecută fiica pe cererea de viză a mamei? întrebă Cohen.

Elementele enigmei nu se potriveau, dar îl presa pe Şvilli în speranţa că mai era vreun detaliu care-ar mai aduce ceva lumină, îşi dădu seama că transpira şi deschise fereastra. Peste oraş se lăsa amurgul.

— Cine ştie? strigă Şvilli. Poate voia să-şi ascundă fata de *tihusnici.* Poate voia s-o ascundă de noi. N-are importanţă. Ceea ce are importanţă este că atunci fata avea douăzeci şi şapte de ani, poate douăzeci şi opt. Vine împreună cu Alex. La început ţin asta secret. Dar, acum un an, sora Elisabeta află. Şi, şefule, peticul acela de hârtie pe care mi l-aţi arătat… Acum înţeleg. Tatăl din scrisoare. Este preot. El a aranjat ca ea să

ajungă la Ierusalim. Mulţumit de el, Şvilli se sprijini de bancheta din spate a maşini. De necrezut, un *tihusnic* şi o călugăriţă. De necrezut. Observă în faţă sculptura modernă a lui Calder. Acum mergem într-acolo. Da? Să mergem. L-am prins în plasă.

Levy încetini.

— Încotro o luăm? se adresă el lui Cohen, trăgând maşina la marginea drumului.

Ca s-o ia spre Ein Kerem, trebuia s-o facă la stânga. Ca să se întoarcă în oraş, trebuia să rămână pe banda din dreapta.

Cohen nu răspunse nimic până ce Levy nu opri complet.

— Acest raport nu spunea în mod evident că Alex le-a omorât pe călugăriţe, rosti Cohen.

Şvilli admise că în dosar nu exista nicio

menţiune legată de crime.

— A scris-o anul trecut. Şvilli o apăra pe sora Elisabeta la fel de mult cât se apăra pe sine însuşi. Şefule, aveau o legătură amoroasă. Asta este ceva ce nu trebuia să facă. Acesta este un secret foarte mare. Poate că ea a vrut să pună capăt legăturii. Poate că a vrut s-o facă publică. Poate că el a vrut să-i pună capăt şi fata n-a vrut. Poate…

— De ce-a păstrat scrisoarea? insistă Cohen. De ce-a păstrat scrisoarea?

— Să-l şantajeze? sugeră Levy.

— Atunci chiar că ar fi avut motiv s-o lichideze, zise Cohen.

— Deci, înseamnă că el nu ştia de ea, sugeră Şvilli.

— Atunci de ce-a păstrat-o? întrebă Levy.

— În caz că… încercă Şvilli, dar nu mai

putu să-şi ducă raţionamentul până la capăt.

Pentru un timp, Cohen renunţă la rezolvarea misterului scrisorii.

— Cerşetorul? întrebă Cohen, încercând astfel să pună piesele cap la cap.

Memoria lui Cohen împărţea cele două scene ca pe nişte fragmente dintr-un scenariu de film: balta de sânge de la o singură rană din gâturile călugăriţelor, rănile multiple, dar superficiale, de mutilare, de pe faţa şi corpul cerşetorului.

— Dumneavoastră sunteţi acela care se îndoieşte că ar fi unul şi acelaşi ucigaş, protestă Levy, citind gândurile lui Cohen. Cel care le-a ucis pe călugăriţe trebuie să fie foarte puternic. Cel care l-a ucis pe cerşetor nu are acelaşi fel de putere ca Alex.

— Foarte bine, zise Cohen.

Îşi împinse picioarele în podeaua maşinii încercând să-şi întindă corpul înţepenit, ca şi cum, făcând asta, ar fi putut să cuprindă toate faptele într-o teorie atotcuprinzătoare care să le poată explica.

— Cerşetorul a fost ucis de altcineva. Poate. Dar scrisoarea. De ce n-a expediat scrisoarea?

— Poate a făcut-o, sugeră Levy, dar i s-a răspuns să nu facă valuri.

Şvilli interveni, la fel de înfuriat de sugestia lui Levy pe cât era de entuziasmat de convingerea sa că rezolvase cazul.

— Nu înţelegeţi, asta v-o spun eu. Nu-i înţelegeţi pe aceşti oameni, insistă el din scaunul din spate. Îşi ridică mâna şi-şi trosni degetele în timp ce pronunţă doar două cuvinte: *lihuşnic* – Călugărite, *îşi* ridică cealaltă mână şi-şi puse un deget alături de

degetul corespunzător de la mâna cealaltă. O călugăriţă se mărită cu Hristos. Ridică în sus primul deget pe care – l trosnise şi rosti argumentul final: Nu cu un spion.

Cohen îşi frecă absent antebraţul sub jachetă, în acest timp Şvilli continuă:

— KGB-ul. Credeţi că KGB-ul ar permite ca omul lor să se bage în aşa ceva! Ce credeţi? Că *glasnost* înseamnă că s-a schimbat şi KGB-ul? Da, sigur, Gorba-ciov. El e mare. Minunat. Dar Alex şi Elena. Asta este periculos pentru amândoi. Au probleme cu şefii lor. O

călugăriţă care are o aventură amoroasă. Un agent care se implică personal în aşa ceva. Lui Alex îi era teamă că se l va afla. Trebuia să facă ceva.

— Elisabeta avea dosarul, repetă Cohen, simţindu-se ameţit de succesiunea

argumentelor. Ea era singura care ar fi putut spune. Dacă ar fi făcut-o, Alex ar fi ucis-o.

Trase o gură de aer.

— Când ea a scris-o, el habar n-avea că ea ştie, încercă [din nou Şvilli.

— Dar dacă ea ştia despre legătura lor, ar fi trebuit să spună ceva, ar fi trebuit să ne spună ceva după crime, spuse Levy.

— Nu, dacă Alex ştia despre scrisoare şi ajunsese; cumva la ea, zise Levy.

La sugestia că nu Alex le omorâse pe femei, Şvilli îşi pierdu cumpătul.

— Ce tot spui? ţipă el şi se împinse furios în scaun. Nu! Alex trebuie să fi avut ceva cu ea. El a fost!

Pentru prima dată, de când se urcaseră în maşină, Cohen se întoarse spre Şvilli. Privirea din ochii lui era destul de

dezamăgită şi-i făcu pe acesta să amuţească, încurcat de ieşirea pe care o avusese.

— Iertaţi-mă, se scuză rusul, dar apoi continuă repede. Şefule, sunt sigur că el a făcut-o, spuse pe un ton de scuză.

— Dar ce-a vrut să preîntâmpine criminalul? Cine era ameninţat de existenţa legăturii? Care este motivul? interveni Levy pe un ton certăreţ.

— Este limpede că nimeni nu era ameninţat atâta timp cât legătura era ţinută secretă, rosti Cohen gânditor. Dar dacă Elena făcea presiuni spunând că o dă în vileag?

l Dacă Elena voia mai mult decât o legătură secretă?

— Pentru Alex ar fi fost foarte periculos, spuse Şvilli şi se agăţă de această explicaţie

ca dovadă a convingerii sale că Alex era criminalul. Dacă ar fi vrut să fugă cu ea, f era convins că KGB-ul îl va găsi.

— Poate a făcut vreo greşeală, sugeră Levy.

— Nu, spuse Cohen cu convingere. L-am auzit pe şeful Mossad-ului. Pe ei i-ar interesa doar o dădacă şi el ştie asta.

— Ăsta-i şi punctul meu de vedere, interveni Şvilli. Este doar o husă, cu muşchi şi creier cât să urmărească o turmă de călugăriţe. Sau să le ucidă.

Levy îi întrerupse cu o altă idee.

— Alex nu ştia de scrisoarea surorii Elisabeta. Dacă ar fi ştiut, s-ar fi asigurat să o distrugă.

Cohen negă din cap.

— Nu, dacă era convins că o determinase să tacă.

— Atunci de ce le-a omorât pe călugăriţe în loc s-o omoare pe ea? întrebă Şvilli încurcat de permutări.

Tăcură timp de un minut întreg. Cohen îşi freca absent braţul şi privea farurile maşinilor ce se îndreptau spre spital, îşi pipăi buzunarul cămăşii după o ţigară şi scoase un pachet gol şi şifonat. Mâna lui Şvilli se întinse din spate peste umărul lui Cohen, oferindu-i o ţigară. Degetele lui Levy băteau tam-tamul pe volanul maşinii.

Cohen ar fi putut înainta problema lui Şmulik. Să-şi bată capul Şabak-ul cu acest caz. Dacă era Alex, atunci problema era a lor. Problema grenadelor ardea încă pe biroul său. Lista suspecţilor începuse chiar să scadă în loc să crească. Aici făcuse progrese, erau evidente. Scutură din cap şi trase adânc din ţigară. Nu, era cazul lui,

problema lui.

— Mergem să vorbim cu Alex, îi anunţă el. Dar nu cred să fie el criminalul… Şvilli începu să protesteze. Taci. Dar va trebui să stea de vorbă cu noi. Dacă are acest secret, poate mai are şi altele.

Îi făcu semn cu mâna lui Levy să îndrepte maşina spre artera din stânga, ca să întoarcă spre Ein Kerem. După ce semaforul se schimbă, îl atenţiona pe Levy să tragă maşina pe taluzul de sub sculptura lui Calder.

— Bine, să vedem ce avem de făcut, zise el. Statură în maşină aproape o oră, punând la cale cum să-l abordeze ca să nu cadă într-un cerc vicios de întrebări ameţitoare care ar conduce doar la mai multe întrebări decât răspunsuri.

26

GĂSIRĂ CHIAR LA POARTĂ, strigând la Hanwuya. Când Şvilli coborî din maşină, ofiţerul KGB îl recunoscu:

— Tu! spuse el în arabă.

— Eu, răspunse Şvilli în ruseşte, cu un zâmbet satisfăcut.

Cohen scutură trist din cap spre grădinar.

— Te-am rugat să nu vii aici până mâine. Hamdiya încercă să explice, dar Alex interveni.

— Domnule comandant Cohen. Doresc o explicaţie, spuse Alex tare.

— Şi eu, îi aruncă Cohen. Şi ai să mi-o dai.

— Nu sunt obligat să stau de vorbă cu dumneata, spuse Alex. Iar tu, zise el,

arătând spre Hamdiya, eşti concediat.

— Nu cred că vei mai avea autoritatea să faci asta. N-a fost vina lui. Eu sunt vinovat. Se întoarse spre Hamdiya. Nu-ţi face probleme. Totul o să se termine cu bine. N-o să-ţi pierzi pâinea.

— Despre ce vorbiţi?

Ochii lui Alex se întoarseră de la faţa impenetrabilă a lui Cohen la zâmbetul sardonic a lui Şvilli care-i scotea la iveală dinţii de aur.

— Ştiu despre tine şi fată.

— Ce fată?

— Elena, Natasa, prietena ta, stricatule, se răsti Şvilli. Cohen pocni din degete ca să se facă linişte. Dar era încântat de izbucnirea lui Şvilli. Mergea aşa cum stabiliseră. Volubilitatea ameninţătoare a lui Şvili impulsiona interviul. Doar era maestru

în a pune paie pe foc.

Indiferent de natura relaţiilor lor, îşi argumenta Cohen părerile, scrisoarea dovedea că între Alex şi călugăriţă existase un fel de legătură emoţională. De la începutul cazului Alex rămăsese impenetrabil. Ca să-l zdruncine, Cohen se baza pe surpriză, să-l prindă în plasa emoţiilor. El deja se arătase vulnerabil la acest fel de abordare. Cohen îşi aminti spasmul de la coada ochiului lui Alex când menţionase că el şi călugăriţa sosiseră în Israel împreună. Relaţia fusese importantă pentru Alex. Poate destul de importantă pentru o crimă.

Gândurile lui Cohen fură întrerupte de injuriile lui Svffli.

— Nu ştiu despre ce vorbeşte, zise Alex.

— Cred că ştii, replică Cohen.

— Nu sunt obligat să stau de vorbă cu voi, spuse ofiţerul KGB fără emoţie. Voi vorbi cu Yaffe.

— Încă nu. Poate după aceea. Acum însă cred că trebuie să stai de vorbă cu mine. Yaffe nu ştie ce ştiu eu. Încă nu.

— Ce-aţi putea să ştiţi? întrebă Alex dispreţuitor.

— Ştim despre fată. Asta te face singurul nostru suspect. Sunt sigur că înţelegi ce vreau să spun.

— Greşiţi. Nu ştiţi ce vorbiţi. Vă previn. V-am spus să nu faceţi presupuneri.

— Spune-mi, zise Cohen aproape amabil. Spune-mi unde greşesc. Ai o legătură amoroasă cu fata. Ea este călugăriţă. Nu ştiu cum a început. Dar ştiu cum s-a sfârşit. Aşteptă o reacţie. Alex îşi schimbă greutatea corpului de pe un picior pe altul,

dar faţa îi rămase impasibilă. Cohen adăugă cu tristeţe în glas: Ştii doar. Între amanţi se petrec multe crime. Făcu o pauză! Sau foşti amanţi.

— Nu ştiu nimic despre ucigaşul vostru. N-am nimic de declarat în legătură cu asta.

— Dar cunoşti o mulţime de lucruri despre călugăriţele moarte, în special d'despre Elena. Poate chiar prea multe. Spune-mi-le, adăugă Cohen, cu ceea ce spera că era cea mai slabă formă de insinuare. Cum îi spuneai? Elena? Natasa?

— N-aveţi niciun drept să mă interogaţi, se apără Alex.

Faptul că cineva avea dreptul de a-l interoga fu primul semn pentru Cohen că în zidul de apărare al lui Alex apăruseră primele fisuri. Dar lui Cohen îi mai trebuia multă forţă de constrângere ca să lărgească

fisurile până ce acestea să devină crăpături.

— Nu-i chiar aşa, spuse Cohen cu dojana în glas. Te bucuri de imunitate. S-ar putea, deci, să nu te pot duce în faţa curţii de judecată. Dar chiar fără relaţii diplomatice, putem să aducem la cunoştinţa şefilor tăi indiscreţia comisă, îţi imaginezi că simplul fapt de a afla va fi suficient să se înfurie. Nu pe noi. Pe tine.

— N-am nimic de ascuns.

La lista semnelor că se afla pe calea cea bună Cohen adăugă faptul că mâna stângă a lui Alex se încleşta şi des-cleşta.

— Grozav. Cu atât mai mult înseamnă că n-ai motive să nu stai de vorbă cu mine.

— Sunteţi nebun, chiar sunteţi, spuse Alex, luminându-se brusc. Nu le-am omorât eu pe femeile acelea. Nu ştiu despre ce tot vorbiţi. „O fată”. Ce fată?

De după un chiparos înalt ce umbrea parcarea, apărură două călugăriţe, îi priveau tăcute, de sub glugile negre, cu feţele palide, rotunde şi inexpresive.

Făcând semn cu capul spre cele două călugăriţe, Cohen continuă cu vocea blândă şi înţelegătoare.

— Nu cred că doreşti să avem această discuţie aici, nu? Eu unul ştiu că n-o doresc. Vino, să mergem acolo, arătă el spre un luminiş chiar în spatele drumului de lângă schit.

Cohen se întoarse cu spatele la Alex şi începu să înainteze spre luminiş. Şvilli nu-l slăbi din ochi pe Alex, aşteptând ca acesta să se mişte.

Cohen aştepta la umbra unui măslin la fel de brăzdat ca şi faţa lui. Când Alex se apropie, Cohen spuse:

— Ascultă, ştim că ai avut o legătură cu călugăriţa. Eu sunt evreu. Pentru mine o călugăriţă nu-i nimic altceva decât o femeie. Credincioasă, dar numai o femeie. Eu nu cred în sfinţi.

— Cohen, ce doreşti? întrebă Alex.

Nerăbdarea lui trăda nervozitatea pe care o aştepta Cohen.

— Păi, din experienţa mea, spuse Cohen, făcându-i semn cu mâna lui Şvilli să stea pe loc, din experienţa mea, cei mai mulţi oameni au secrete şi dacă secretul este destul de important, sunt gata să ucidă pentru el. Uneori sunt gata şi să moară pentru el.

Cohen se aşează pe o rădăcină groasă care ieşise din pământul de sub copac. Se pipăi după pachetul de ţigări, iar Şvilli veni, alergând, cu o ţigară. K zâmbi şi apoi îl

îndepărtă din nou. Când Şvilli începu să protesteze, Cohen îşi duse un deget la buze. Şvilli se retrase, dar cu ochii pe Alex, care stătea în picioare în faţa lui Cohen, cu braţele încrucişate, într-o poziţie de apărare.

— Ascultă, Alex, iată teoria mea. Nu ştiu cum a început legătura voastră, dar tu ai fost prins în ea şi fata la fel. Aşa că ai ţinut-o secretă. Dar ei îi intrase în cap ideea să părăsească schitul şi tu să laşi baltă KGB-ul. Te-ai gândit s-o trimiţi înapoi la Moscova. Dar călugăriţele astea nu pleacă de aici la cerere, nu-i aşa? Pariez că ţi-a vorbit chiar şi despre *glasnost.* Despre libertate. Voia mai mult, asta-i tot. Şi te-a speriat, nu? Ai încercat s-o convingi să lase lucrurile să evolueze de la sine. Poate chiar ai întrerupt legătura cu ea. Dar ea era sătulă de secrete.

Dorea să trăiască liberă în vest. Pur şi simplu, se îndrăgostise de tine. Cred că şi tu de ea. Dar când ţi-a spus că se hotărâse să dea totul în vileag, ei…

Cele rămase nepronunţate erau evidente. Aştepta reacţia lui Alex. Acesta scormonea praful cu vârful pantofului şi se uita la Şvilli, cinci paşi mai încolo. Şvilli păşi înainte. Levy îi puse mâna pe umăr şi îi şopti ceva la ureche. Acesta se domoli.

— Ne purtam prietenos unul cu altul, doar atât, rosti Alex rece.

Aceasta era fisura care se lărgea.

— Începi să te contrazici, îmi imaginez că ai idee ce cred când cineva începe să se contrazică. Cohen continuă pe un ton ce devenea din ce în ce mai prietenos: Făceaţi plimbări lungi şi discutaţi până târziu în noapte. Ce discutaţi? Despre *glasnosî?*

— Politică, da, aşa-i, politică, se agăţă Alex de l momeala aruncată de Cohen.

— Probabil, chicoti Cohen. Dar nu numai atât. Nu?

— El ţi-a spus toate astea? întrebă Alex cu dispreţ arătând spre Şvilli. Se întoarse spre Cohen. El urăşte

Uniunea Sovietică. Aşa că a inventat asta. N-a vorbit cu nimeni de aici. Ştiu. Am întrebat de îndată ce-a dispărut [Nimeni nu i-a spus nimic. A inventat

Cu pumnii strânşi, Şvilli făcu un pas înainte.

Cohen se uită lung la el şi poziţia de boxer a acestuia dispăru, parcă topindu-se.

— Alex, o să-ţi spun adevărul. Primului-ministru tare i-ar mai plăcea să-i poată spune ministrului tău al afacerilor externe că în aceste crime a fost mâna KGB-ului. Eul

deţin piesele care l-ar putea face să creadă că-i aşa. Tot f ce-ţi cer este să-mi dovedeşti că mă înşel. Dar va trebui s-o faci în aşa fel, încât nu doar să-mi arunci nişte nume. t Stai de vorbă cu mine, Alex. Cooperează cu mine, aşa cum mi-ai promis la început.

Cohen aşteptă ca Alex să răspundă. Şvilli era totuşi pregătit să riposteze mândriei afişate de Alex. Cohen aştepta, Levy, Tnartor tăcut, lua notiţe în carnetul lui gal-I ben de dimensiunea palmei.

KGB-istul rămase tăcut. Copacul îi păta cămaşa albă cu umbrele frunzelor argintii.

— Alex, cred că s-a terminat cu tine. Vocea lui Şvilli era voioasă. Nu-i înţelegeţi pe aceşti oameni, se adresă el insistent lui Cohen, în postura sa de atac. Nu-i înţelegeţi. Credeţi că puteţi avea o conversaţie plăcută cu ei” şi că o să vă

spună tot ce doriţi să ştiţi. Dar ei nu ştiu nimic altceva decât forţa, puterea, îne-i mai tare. Să-ţi spun eu ceva, *tihuşnik-ule,* aici noi suntem cei puternici. Aici noi comandăm.

Înainta dansând ca un boxer, cu pumnii ridicaţi. Alex se trase înapoi, într-o poziţie de arte marţiale.

— Şvilli ajunge, spuse Cohen mulţumit de buna prestaţie a acestuia.

Levy îl atinse pe Şvilli, şi fostul boxer se linişti. Alex continua să stea în poziţia pe care-o luase.

— Haida de Alex, spuse Cohen glumeţ. Nu fi ridicol, adăugă protector. Ştia că tonul face muzica şi că un ton corect ar putea face ultima fisură. S-a terminat, spuse el blând şi se apropie de Alex. Aştept.

Când ajunse lângă el, îi puse mâna pe

umăr.

Alex nu se mai uita la Svilli. Privea la faţa neîmblânzită a lui Cohen.

— Nu le-am omorât eu. Atitudinea semeaţă dispăru, iar Cohen ştiu că a câştigat. Aveţi dreptate. Ne iubeam şi era imposibil. Ştiţi, chiar vorbeam despre *glasnost.* Dar eu credeam şi ea nu! Ea spunea: „*Glasnostul* este numai la jumătat ea drumului spre vest, iar noi suntem toţi aici”. Ea voia să lăsăm totul, să renunţăm şi să începem o viaţă nouă. Tot timpul vorbeam numai despre asta. A încercat să mă convingă că eu greşeam. Eu încercam s-o conving că ea greşea. Dar nu ne-am certat niciodată în legătură cu asta. Era o iubire imposibilă. Deodată totul s-a terminat.

— Când?

Alex se aşează pe rădăcina groasă pe care

stătuse Cohen.

— Când a murit, spuse el aspru.

— Deci cine le-a omorât? Alex ridică din umeri.

— Nu ştiu. Îmi pare rău. Chiar că nu ştiu.

— De ce n-ai făcut propriile tale cercetări? Alex ridică din umeri.

— Ce puteam face? N-am putut decât să mă prefac că nu-mi pasă, că nu mă doare.

Cohen insistă.

— Cei de la Moscova probabil că te-au întrebat. Trebuie să te fi întrebat ce întreprinzi să-l găseşti pe criminal. Trebuie să te fi întrebat în ce fel asiguri securitatea dacă două călugăriţe de sub protecţia ta au fost ucise.

— Am minţit. Le-am spus că-i investigam pe sioniştii din aripa dreaptă. Se uită spre

Cohen. Am urmat calea cercetărilor voastre şi le-am spus că erau ale mele.

— Acum ce ai de gând să le spui? îl zeflemisi Svilli. Cohen îl linişti pe Svilli şi-i puse lui Alex altă întrebare:

— Ai dat vreodată pe deal peste vreun hippy? Are o barbă ca aceasta, spuse Cohen, frecându-şi bărbia. O ţăcălie.

Alex negă.

— Un excursionist, insistă Cohen.

— Sunt o mulţime de excursionişti pe aici.

— Ştiai că sora Elisabeta avea cunoştinţă de legătura voastră?

Alex se uită mirat în sus.

— Ştia?

Cohen încuviinţă din cap.

— A scris o scrisoare, dar se pare că n-a expediat-o niciodată. A ascuns-o. De ce n-a

expediat-o?

Alex era dezumflat complet.

— Este o femeie bună, răspunse, ignorând întrebarea lui Cohen. Se uita spre Svilli. Te-a crezut, râse el ironic, îi era milă de tine. Îi aruncă lui Svilli un zâmbet. Am crezut că eşti idiot, dar te-ai descurcat bine. Svilli râse satisfăcut. Credea că ai nevoie de Hristos, adăugă Alex trist. Se întoarse spre Cohen. Nu ştiu de ce n-a trmis-o, dar cred că am ghicit. Era jenată de faptul că o călugăriţă aflată în grija ei încălcase jurămintele şi îi era teamă şi că aceasta era cu mine.

— Atunci, dacă n-avea de gând să o trimită, de ce-a păstrat scrisoarea? insistă Cohen.

Alex râse deschis.

— Păstrează totul. Este obsedată. Dar,

acum, ce importanţă mai are? întrebă el cu o voce limpede şi lipsită de orice tensiune. Ce-o să se întâmple cu mine? spuneţi-mi, vă rog. Acum ce-o să se întâmple?

Cohen ţinu cont de explicaţia lui Alex despre scrisoarea surorii Elisabeta şi consideră că rusul avea dreptate. Nu mai avea importanţă de ce o păstrase sau n-o expediase. Nici pentru Alex şi nici pentru el. Cohen spuse cinstit:

— Nu ştiu ce o să se întâmple. Am pierdut o groază de timp cu tine. Foarte mult timp. Dacă aş fi ştiut toate astea cu o săptămână în urmă, n-ar mai fi fost nevoie de atâta trudă.

— Am vrut să-l găsesc pe criminal, insistă Alex. Dar n-am putut să v-o spun.

— Înţeleg. Asta e.

Cohen se ridică, îl durea spatele.

— Ce-o să se întâmple cu mine? Cui aveţi de gând să spuneţi?

— Voi face un raport Alţii vor decide.

— Cohen, trebuie să mă ajuţi, trebuie să mă ajuţi. Vorbea în spatele lui Cohen, care mergea încet spre maşină.

Levy porni motorul. Cohen deschise portiera din faţă. Şvilli trecu pe lângă ofiţerul KGB, lovindu-l deliberat cu umărul. Deschise portiera din spate şi se urcă în maşină.

Cohen închise uşa maşinii şi deschise geamul. I se adresă lui Alex pentru ultima dată.

— Nu m-ai ajutat, Alex, nu-i aşa? Dacă ai fi făcut-o de la început, poate te-aş fi putut ajura. Dar acum? Nu ştiu. Trebuie să prind criminalul. Voi face ce trebuie să fac. Se întoarse spre Levy. Să mergem.

Cât timp coborâră dealul, până ce Alex nu se mai zări, Şvilli stătu în scaunul din spatele maşinii, uitându-se la ofiţerul KGB care rămăsese singur în luminişul de lângă poarta verde a schitului. Cohen privea înainte. Se întrebă cât va mai dura până ce vor începe să urle şacalii.

27

COHEN SPERASE SĂ GĂSEASCĂ O SOLUŢIE care să rezolve totul clar şi care să-l mulţumească şi pe el, şi pe primul-ministru. În schimb, căzuse în propria capcană. În timp ce lucra la raportul despre Alex, se întreba dacă trebuia să-şi mănânce unul din picioare, ca un animal disperat ce încearcă să scape din capcana vătorului.

Când terjmină, era mult după miezul

nopţii. Raportul urma să fie trimis Şabak-ului, Mossad-ului, serviciului secret al armatei şi la etajul al cincilea al poliţiei, îi dădu un exemplar telegrafistului din subsolul clădirii poliţiei şi plecă acasă cu maşina. Conducea atent. Alese un drum lung prin Talbieh, printre străzile cu copaci micuţi dintre şoseaua Gaza şi strada Jabotinsky.

Se trezi în faţa clădirii în care locuia Ahuva. Nu se întorcea decât peste o săptămână. Se gândi să o sune la hotel şi să-i povestească cum căzuse în propria-i capcană. Dar se simţea slăbit tocmai când avea nevoie să fie mai tare. Luă piciorul de pe frână şi se îndreptă spre casă. Staţia de radio era la fel de tăcută ca şi străzile pe care trecea.

A doua zi dimineaţă, dădu instrucţiuni

purtătorului de cuvânt al poliţiei. Acesta trebuia să spună tuturor reporterilor curioşi: „Toate căile de investigaţie rămân deschise. A fost reţinut un suspect pentru puţin timp, dar, după ce i s-a verificat alibiul, a fost eliberat. Asupra lui nu se vor mai face presiuni”. Ca de obicei, purtătorul de cuvânt se plânse că nu putea să-şi facă treaba corect dacă nu deţinea informaţii suplimentare, dar, ca de obicei, Cohen îi reaminti că el nu lucrează pentru presă, ci pentru poliţie. De la purtătorul de cuvânt, Cohen se duse în biroul lui. Rutie îi spuse:

— A sunat inspectorul general. Personal. Vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Sunt sigur.

Se simţea obosit. Ajunse la telefon şi formă numărul.

— Cu inspectorul general, vă rog, spuse

Cohen când îi răspunse secretara. Când aceasta îl întrebă cine-i la aparat, el îi spuse: Cohen, de la Secţia Omucideri din Ierusalim.

După jumătate de minut *Mafkal-ul* fu pe fir.

— Avram, ce mai faci? tună vocea inspectorului general.

— Grozav, răspunse Cohen, îndepărtând receptorul de urechi.

Simţea cum durerea din gât începe să se furişeze şi-i înţepeneşte ceafa. Cu o seară înainte fusese nevoit să se îmbete ca să poată adormi.

— Bine. Ascultă, în legătură cu raportul pe care l-am găsit azi-dimineaţă la mine pe birou. Avram, ai cam făcut valuri cu cercetările astea ale tale. Şi mi se pare ciudat, continuă el, încercând să-şi găsească

cuvintele, mi se pare ciudat că, înainte de a întreprinde ceva, n-ai clarificat lucrurile cu noi, cu Şabak-ul, cu nimeni.

— Nu m-aţi fi lăsat să o fac, rosti Cohen sec.

Îl cunoştea pe *Mafkal* de când fuseseră amândoi recruţi la academia de poliţie. Cel mai important talent de poliţie a lui Mordechai era că ştia ce cazuri duc la promovare şi ce cazuri îţi opresc promovarea. El urcase în ierarhie aproape cu zece ani înainte, neînţelegându-l pe Cohen care nu dorise niciodată să ajungă la etajul al cincilea. Asta era ambiţia unor oameni ca Mordechai, Yaffe şi chiar Levy. Cohen avu o sclipire.

— Transmite-i complimentele mele lui Meşulam, zise, ghicind că în spatele acelui apel telefonic se afla Yaffe.

— De unde ştii că…

— Mi-a şoptit o păsărică.

— De fapt, a venit azi dimineaţă cam supărat. Chiar aşa, trebuie să se ocupe de problemă.

i

Cohen oftă.

— Mordechai, dacă i-aş fi spus lui Yaffe, ar fi fost ca şi cum le-aş fi spus celor de la schit.

— Da, păi, poate. Dar asta a rămas în urmă acum, nu? Ştii, primul-ministru…

— … urmează să se întâlnească săptămâna, viitoare cu ministrul sovietic al afacerilor externe, completă Cohen fraza.

— Pe asta de unde o mai ştii?

— Pentru că mi-a spus-o acel shantz care stă în faţa ta! strigă Cohen.

Cohen îşi imagina cum, deodată, *Mafkal-*

ul se simţea foarte obosit şi sătul de Yaffe. Cohen surâse, gândindu-se la Mordechai care-şi dorea să fie deja ambasador în Venezuela sau Costa Rica, într-un loc în care evreii erau bogaţi, unde-şi permiteau să se îngrijească şi unde n-ar fi trebuit să ia atâtea decizii, ci s-ar fi bucurat de onoruri. Cohen hotărî în locul lui.

— Mordechai, spuse el cu vocea brusc calmă şi liniştită. Nu vreau să-ţi cer o favoare…

Nu se auzi niciun comentariu. Aştepta răspunsul lui Mordechai. Încheietura mâinii se albise de cât de strâns ţinea receptorul.

— O favoare, repetă *Majkal-ul.* Astăzi este joi. Primul-ministru urmează să plece miercurea viitoare de dimineaţă, îţi dau timp până miercuri dimineaţă.

— Până marţi seara.

Cohen îl auzi pe Yaffe şoptindu-i ceva lui Mordechai. Acesta era prins la mijloc, între Yaffe, aliatul lui permanent, şi loialitatea faţă de trecut. Cohen jucase pe cartea loialităţii faţă de trecut. Ceruse această favoare şi era satisfăcut. Cfetigase pariul cu sine însuşi.

— S-a făcut. Până marţi la prânz. După aceea nu-ţi pot promite nimic.

— Mordechai, îţi mulţumesc, îţi rămân dator.

— Nu. Suntem chit. Asta ne-a făcut să fim chit. Îţi eram dator o favoare şi s-a ivit chestia asta.

Cohen îşi răsuci scaunul şi se uită afară pe fereastră, la clădirea magistraturii. Se gândea cum funcţionează favorurile în Ierusalim. Probabil că la fel ca în toate oraşele, îl auzi pe Levy intrând în birou.

Fără să se întoarcă spre el, îi spuse:

— Avem timp până marţi.

— Şi pe urmă?

— O să sărim pârleazul când o să ne aflăm în faţa lui. Atâta timp, pierdut, atâta efort irosit, murmură el pentru sine. Se întoarse spre Levy. Cum a mers astă-noapte?

Levy îşi petrecuse seara plimbându-se pe aleile şi prin curţile din Nahlaot, încercând s-o găsească pe turista blondă şi pe hippy cel cu ţăcălie.

— Încă nimic. Hotărâsem să mă întorc acolo în această dimineaţă şi să continui.

— Du-te. Hippy este singura pistă ce ne-a mai rămas.

— Au făcut vreo referire la Alex?

Din vocea lui Levy răzbătea o consolare care, pur şi simplu, se adăuga la necazul lui

Cohen pentru timpul pierdut cu Alex.

— Încă nu.

Cohen se frecă pe ceafă. Se strâmbă de durere.

— Vă simţiţi bine?

— Da, da, insistă Cohen nerăbdător. Du-te. Îşi răsuci scaunul din nou şi se uită pe fereastră. Levy scoase din dulap un carneţel nou de notiţe şi se îndreptă spre uşă. Întrebă iar:

— Sunteţi sigur că nu vă este rău?

— Trage uşa după tine, ordonă Cohen, reruzând compătimirea lui Levy.

Nu acordă importanţă nici telefonului care suna şi nici durerii de sub ţeastă. Se concentra asupra bifurcaţiei potecii dinaintea* sa, conştient că era urmărit. Prin geam vedea peste parcarea complexului spre curtea locuinţei Ahuvei. Îşi frecă braţul

care-l înţepa dureros şi, după un timp, se întoarse la dosarele de pe birou.

Când îşi ridică ochii de pe observaţii şi liste, se lăsa deja amurgul. Trecuse prin toate rapoartele care sosiseră de la toate depatamentele din ţară. O să-mi scrie pe mormânt: „Făcea observaţii şi liste”, gândi el.

Erau aproape două sute de nume de soldaţi care aveau atât acces la grenade, cât şi anumite relaţii cu elemente criminale cunoscute. Se lăsă pe speteaza scaunului, apoi deschise sertarul de jos al biroului, căutând f nerăbdător sticla de coniac extra fin, cel mai ieftin posibil. Când ajunse la sticlă, se opri. N-avea nevoie de băutură, îşi retrase mâna şi luă dosarul deschis din faţa lui. Se sprijini de speteaza scaunului şi citi.

Puţin după ora două dimineaţa, după ce

stătuse toată noaptea singur la etajul al doilea) cobori cele două şiruri de trepte uzate din marmură ce duceau la subsol. Acolo găsi un singur dispecer care lucra în tura de noapte şi care primea apelurile telefonice şi trimitea maşinile cu poliţişti pe străzile întunecate şi goa le ale oraşului, în camera dispecerului se afla întotdeauna un ceainic cu apă caldă şi un borcan cu cafea neagră turcească, măcinată.

Rotem, dispecerul, lucra acolo de când era Cohen şeful departamentului. Avea o voce gravă de tenor pe care şi-o păstra calmă, indiferent de cât de urgent era mesajul, şi un discernământ discret pentru pasajele talmudice. Dar, ceea ce era cel mai important, avea un talent deosebit, necesar tuturor dispecerilor de vehicule, capacitatea de-a ” avea mereu în minte tabloul tuturor

străzilor din oraş. Cohen spera că, într-o bună zi, poliţia îşi va putea permite să achiziţioneze o hartă electronică a oraşului, dar se îndoia că, pentru a-şi face treaba mai bine, Rotem va avea nevoie de o astfel de hartă.

Când Cohen intră, Rotem stătea rezemat de scaun şi fuma o ţigară.

— Bună, Rotem.

— Avram! Ce disperare sau acţiune atât de secretă de care nici măcar eu n-am auzit te aduce în haremul radioului şi telefonului?

— Cafeaua, râse Cohen, arătând spre boilerul de douăzeci de litri de pe o masă şubredă din lemn dintr-un colţ al camerei.

— Poftim, eşti întotdeauna binevenit, întotdeauna.

În timp ce Cohen se îndreptă spre ibric, se auzi telefonul, îl auzi pe Rotem vorbind

cu un ofiţer al unei maşini de patrulare.

— De acolo de unde eşti, o iei a doua la dreapta. Dai de Şivtei Yisrael. Apoi o iei prima la stânga şi apoi iar la stânga, spuse el, uitându-se la ceasul de pe perete, şi când ajungi acolo, o să te aştepte treizeci şi opt.

Treizeci şi opt era codul radio al dubei echipei de genişti ce patrula toată ziua. Şi noaptea prin oraş.

Cohen încercă să calculeze în minte poziţia dubei treizeci şi opt.

— Două alee după Elena este Strada Reginei. Rotem închise microfonul şi împinse scaunul, răsucindu-se spre Cohen. Trase adânc un fum din ţigară şi confirmă încet din cap... – Ai putea face această meserie, dacă a ta îţi face probleme. Ce te ţine treaz la ora asta...? Scoase un nor de rum albastru-gri. Ai necazuri?

— Munca, nimic altceva. Munca. Rotem oftă.

— Munceşte azi, ca să mănânci mâine. Fără muncă n-ai Tora. Da. Eu mi-o fac pe-a mea, apoi mă duc acasă. Mă trezesc şi mă duc să-mi văd nepotul când vine de la grădiniţă. Observă surpriza lui Cohen. Avram, ştii că am un nepot, doar ai fost la *brit.*

— Îmi pare rău, Ya'acov. Da, bineînţeles, am fost.

— Avram, te simţi bine? întrebă Rotem cu îngrijorare în glas. Te simţi bine?

— Obosit. Nimic altceva. Da, mă simt bine, spuse Cohen, dar ştia că nu-i aşa.

Religia sa temporară devenise norocul, iar dorinţa sa de a crede îl rodea, dar îl şi împingea să meargă mai departe.

— Arăţi de parcă ai avea nevoie de

somn, spuse Rotem, gata să accepte orice explicaţie pe care i-o dădea Cohen.

— Un lux îndepărtat, zâmbi Cohen dureros în timp ce ducea cana cu cafea la buze.

— Avram, toţi trebuie să ne spunem la un moment dat că ajunge, că nu se mai poate. Toţi trebuie să admitem că suntem nişte biete fiinţe umane. D’e ce nu te duci să te culci?

— La această întrebare să-mi răspunzi tu, răspunse Cohen punându-i aceeaşi întrebare. Tu n-ai făcut suficiente ture de noapte? Tu de ce nu-ţi spui că ajunge?

Rotem oftă.

— Avram, un bărbat poate trăi douăzeci de ani cu o femeie şi să nu ştie nimic despre ea. Ai fost deştept că ai rămas singur.

— Ai probleme acasă?

— Nu acasă am probleme. Probleme sunt în casa altuia, spuse Rotem şi, pentru că suna telefonul, se răsuci spre tabloul de comandă. Poliţia, spuse el. Ascultă un moment şi spuse: Nu atingeţi nimic. Nu mişcaţi nimic.

Trimit o maşină, dar o să dureze. Acum daţi-mi numele şi adresa dumneavoastră…

Cohen aşteptă până ce Rotem termină şi trimise o maşină la apartamentul spart de hoţi.

— Rotem, poţi să faci ceva pentru mine? Eu mă întorc sus la arhivă. Ştii numărul de acolo? Douăzeci şi doi. Sună-mă la cinci şi jumătate. Cred că am să mă întind puţin.

— Nicio problemă, spuse Rotem, notând ceva pe un carnet.

Telefonul sună din nou. Înainte de a ridica receptorul, Rotem îşi scoase o ţigară

din pachetul de pe birou.

Cohen urcă cele cinci etaje de la subsol la arhivă, în spatele ultimului set de rafturi se afla un pat simplu de campanie. Se întinse obosit şi adormi aproape instantaneu.

Sunetul telefonului îl sculă dintr-un vis profund, întinse mâna după receptor, întunericul care pătrundea prin fereastră îl derută. Se aştepta să fie lumina slabă a zorilor.

— Avram, spuse Rotem. Îmi pare rău că te deranjez. Un telefon pentru tine. Este urgent.

— E-n regulă, murmură Cohen.

Încercă să vadă cadranul ceasului său prin lumina palidă ce intra prin geamul prăfuit Dormise doar douăzeci de minute.

— Domnule comandant.

— Da? răspunse Cohen nesigur de voce.

— Cred că am găsit ceva. Ştiu că am găsit ceva.

— Daniel?

— Ein Kerem! Un profet! Un proroc cu discipoli! Pun la cale ceva!

Panica din vocea lui Daniel îl sculă definitiv pe Cohen.

— Daniel, unde eşti?

— Îi urmăresc, îi urmăresc.

Şoapta agentului era plină de urgenţă, dar lui Cohen mesajul îi era neclar.

— Daniel, calmează-te. Acum spune-mi. Eşti în Ein Kerem?

Cohen repetă, oferindu-i tânărului poliţist posibilitatea de a-şi recăpăta sângele rece.t

— Îi urmăresc, închid. Sunt la un telefon public. Nu ştiu cum îl cheamă, încerc să

aflu. Sunt cu ochii pe el.

— Daniel. Unde în Ein Kerem? Ce este în Ein Kerem? Numele cui?

Şoapta lui Daniel deveni şi mai urgentă.

— Nu ştiu. O să ştiu hiâine.

— Când? Unde?

— Trebuie să plec. Urmăresc. Ne întâlnim. Dimineaţă. La *Kotel.*

— Daniel, aşteaptă!

Un moment auzi sunetele străzii din spatele cabinei telefonice. I se păru că aude o sirenă, dar nu era sigur dacă venise prin telefon sau din oraş, de după complex. Mai strigă o dată, dar telefonul era mort.

Cohen încă mai auzea sirena, undeva departe în oraş sau poate în mintea lui. Cine se mişca? De ce Ein Kerem? Se întinse din nou pe pat. Să stea doar puţin, gândi el, înainte de a se duce să-l găsească pe Daniel.

Când telefonul ţârâi din nou, Cohen fu sigur că era Daniel. Dar era Rotem care-l suna aşa cum îl rugase.

Echipa de genişti beneficia de luxul unui dus, şi Cohen coborî acolo, luându-şi aparatul de ras din sertar. Se bărbieri automat. Se săpuni cu săpunul de şi se clăti cu apa rece de la chiuveta cu un singur robinet! Dar, în timp ce se ştergea cu prosopul de pe suport, se trezi privindu-se în ochi. Avea cearcăne mari şi negre. Rămase aşa o clipă, cu prosopul apăsat pe faţă şi cu vârful degetelor chiar sub cearcănele negre. Auzi pe cineva trecând pe coridorul de lângă dus, termină repede şi urcă cu paşi mari spre biroul său.

Când ajunse pe palier, Levy descuia uşa biroului.

— Ai venit devreme, îi strigă Cohen

ajutorului său, care strângea nişte ziare de dimineaţă sub un braţ, ţinea o ceaşcă de cafea într-o mână şi servieta în cealaltă.

— Iar aţi stat aici toată noaptea, spuse Levy dezaprobator. Trebuie să vă odihniţi.

f Teroare 205

— Am dormit, spuse Cohen, trecând pe lângă Levy. l Nu-ţi face griji pentru mine.

— Nu pot. Stat îngrijorat

Cohen clătină din cap, ascunzându-şi, de Levy, un zâmbet de apreciere. Deschise uşa şi intrară, înainte de a aşeza cafeaua şi servieta, Levy lăsă* să cadă pe birou ziarele de vineri şi de sfârşit de săptămână.

— A sunat Daniel. A lăsat un mesaj confuz despre Ein Kerem, ceva despre un profet. N-am înţeles. A închis înainte de a-mi spune ceva clar.

— Este speriat de orice. Poate din cauza poveştii cu tatăl lui, spuse Levy, ridicând ziarul *Ha'aretz.*

Celălalt ziar de dimineaţă, *The Jerusalem Post,* era dedesubt.

— Voi afla în această dimineaţă. Mi-a cerut o: întâlnire.

Levy parcurse grăbit prima pagină a ziarului, vorbind în timp ce citea.

— Planificasem să mă duc azi în Nahlaot, s-o caut pe fata aceea.

Când Cohen se întinse după al doilea dosar, văzu titlul din capul paginii ziarului *Post:*

Spion şi călugăriţă asasinată, într-o aventură amoroasă secretă. Totul era descris pe cinci coloane. Cohen se ridică în picioare, ca să ajungă la ziarul din partea opusă a biroului său. Un vraf de dosare

căzură pe podea, făcându-l pe Levy să tresară şi să se uite la Cohen care se repezi să ia ziarul în loc să strângă dosarele.

Citea stând în picioare. Cineva sustrăsese raportul lui despre Alex. Nu era nimic despre Şvilli, dar articolul scria atât despre povestea de dragoste dintre Alex şi Elena, cât şi despre felul în care Cohen menţionase* sindromul Ierusalimului ca pe un element posibil atât în cazul grena-i delor, cât şi al crimelor.

La al treilea paragraf, Cohen deja stabilise în minte sursele posibile ale sustragerii raportului: Yaffe, Şmulik, Mordechai, cineva de la etajul al cincilea sau cineva de la biroul primului-ministru. Cineva îi strecurase lui Benny Lassman, reporterul criminalist de la *Post,* povestea despre Alex şi Elena.

Povestea trecea de pe prima pagină a ziarului, la ultima. Citatele lui Lassman erau culese aproape direct din raportul lui Cohen, dar îmbrăcate într-un stil gazetăresc.

Surse apropiate cercetărilor indică faptul că ucigaşul încă necunoscut şi liber al călugăritelor de la schitul condus de Moscova s-ar putea să sufere de o boală mintală despre care autorităţile refuză să vorbească, cunoscută ca Sindromul Ierusalimului.

Post a aflat că boala a fost diagnosticată în ultimul an la peste o sută de persoane. Este o formă acută, implicând violenţă premeditată sau întâmplătoare. Aşa cum au declarat psihologii care lucrează la serviciile de securitate şi care au tratat astfel de cazuri, violenţa este îndreptată

împotriva persoanelor sau instituţiilor considerate de aceşti nenorociţi drept simboluri religioase.

Cohen îi azyârli ziarul lui Levy şi înşfacă *Ha careu,* căutând în paginile gri ale ziarului o poveste similară. Dar senzaţionala ştire îi aparţinea lui Lassman în exclusivitate.

Cohen se prăbuşi în scaun, acoperindu-şi ochii cu mâna. Leyy citea atent.

— Cine a putut face asta? întrebă Levy uimit.

Un moment, Cohen se uită la Levy printre degetele desfăcute ale mâinii. Se întrebă dacă locotenentul său loial nu încercase să scurteze drumul spre avansare, dar furia lui Levy nu era mai mică decât a sa.

— O să-l sun. Pe Lassman. O să-l facem

să ne spună cine i-a furnizat conţinutul raportului, spuse Levy.

Cohen negă din cap.

— Acum nu mai are importantă cine a făcut-o. Năpasta va cădea tot pe capul meu. Şi ultimul lucru de care avem acum nevoie este să fim acuzaţi că am încercat să facem un reporter să-şi divulge sursele de informaţii.

Neînţelegând, Levy îşi i privi şeful.

— Nimeni de la etajul al cincilea n-ar vrea să se răspândească zvonul despre sindrom, spuse el. Chiar dumneavoastră mi-aţi spus că este ceva despre care guvernul nici nu vrea să audă. Dar asta? De ce?

— Păi, trebuia să iasă la iveală, nu? spuse Cohen.

Nu putea să nege că era încântat de articol, chiar dacă îi aducea prejudicii

personale, în sfârşit, adevărul despre sindrom ieşise la iveală. Dar trebuia să calculeze pierderile şi beneficiile pe care le aducea cercetătorilor. Totul depindea de cine era indiscretul. Yaffe ar fi făcut-o doar din întâmplare. Cohen ştia că Lassman era destul de deştept să pună informaţiile cap la cap, în cazul în care obţinea de la Yaffe doar frânturi. De la etajul al cincilea oricine ar fi vrut să scape de Cohen. La fel s-ar fi întâmplat şi de la Mordechai în jos, la toate etajele cartierului general erau persoane care s-ar fi bucurat dacă el ar fi plecat Cei de la biroul primului ministru ar fi putut s-o facă din motive politice pe care el n-ar fi fost capabil să le înţeleagă vreodată.

— S-ar putea să ne ajute, spuse el brusc.

— Cum? întrebă Levy.

Telefonul sună înainte de-a putea

răspunde. Era Nussbaum.

— Comandantul Cohen? întrebă secretarul de cabinet.

— Da.

— Primul-ministru ar dori să vă vadă. Cohen se uită la ceas. Era ora şase şi jumătate.

— Acum?

— Peste o jumătate de oră. La reşedinţa sa.

— Voi fi acolo.

Închise telefonul. Se ridică şi se duse să-şi ia uniforma agăţată într-un colţ, pe umeraş. Era împachetată într-un sac din plastic de la curăţătoria chimică.

— Am fost chemat în audienţă. Levy se uită la el nedumerit.

— Cum ar putea să ne ajute povestea?

— Mă întorc. Rămâi aici. Telefoanele de

abia au început. Spune-le tuturor că mă întorc pe la nouă. Nu-ţi face griji. S-ar putea să fie în favoarea noastră. Lucrurile se vor precipita. Asta va face să apară elemente noi. S-ar putea să ni se creeze alte ocazii. Dacă o să ni se permită să continuăm. Telefonul începu să sune. Iată ce vreau să spun, zise el şi închise uşa, lăsându-l pe Levy să răspundă.

După ce plecă Cohen, Rutie veni cu mesajul de la Aboudi. Aboudi îl ruga pe ofiţerul Nissim Levy să sune la magazinul de legume şi fructe din *şi uk-ul* Mahane Yehuda.

28

POLIŢISTUL DIN GARDA de Brigă zidurile casei din strada Balfour îl

recunoscu şi-i zâmbi. Dar Cohen trebui să aştepte ca omul serviciului secret să-i dea avizul de intrare în reşedinţa în stil Bauhaus.

În timp ce aştepta, se uita pe partea opusă a străzii, în faţa unui perete nu prea înalt erau câteva afişe prin care se cerea ca primul-ministru să înceapă convorbirile de pace cu Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei. Lângă perete, pe partea îngustă a trotuarului, erau întinşi pe jos trei saci de dormit închişi complet Alţi patru demonstranţi, deja treji, separaţi de o barieră metalică a poliţiei, şedeau sub un afiş cu portretul lui Ben-Yehoşua prin care se cerea deportarea arabilor. O maşină se opri în faţa protestatarilor care dormeau. Cohen se încruntă când auzi o înjurătură de mamă adresată pe fereastră de şoferul

limuzinei înainte de a-şi continua drumul. Maşina se opri la semafor, la numai un bloc mai departe. Cohen se uită la poliţistul care ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună: „La ce altceva vă aşteptaţi?” Cohen îşi întoarse privirea chiar când gardianul cobora scările spre poarta ce se deschidea electric. Acesta îi verifică legitimaţia şi-i făcu un semn afirmativ poliţistului. Se auzi un declic şi poarta îngustă se deschise.

Fără niciun cuvânt, Cohen fu condus printr-un holisor spre glasvandul ce dădea în camera de zi.

— Unde este Nussbaum? întrebă Cohen.

În camera cu pereţi căptuşiţi cu panouri din lemn, cuvintele lui deveniră şi oapte. Gardianul scutură din cap în tăcere.

În timp ce-l aşteaptă pe primul-ministru, se plimbă încet prin încăpere. Se uită la

titlurile cărţilor de pe rafturi şi apoi la cele patru lucrări de artă de pe perete. Erau două tablouri de Chagall şi două de Ticho. Cohen se gândi. i Chagall a pictat copilăria primului-ministru la Pale, iar, Anna Ticho a gravat himere ale unor munţi iudaici golaşi care umpleau retorica primului-ministru. Cohen auzea zgomote familiare unei gospodării. Din bucătărie răzbătea clinchet de argintărie, sunetul apei curgând în chiuvetă. Un telefon suna undeva la etaj în camerele locuite ale reşedinţei. Auzi vocea unei femei răspunzând la telefon, apoi chemându-l pe primul-ministru pe numele de familie, aşa cum făcea întotdeauna de când se întâlniseră în ilegalitate. Erau împreună de mai bine de cincizeci de ani.

Primul-ministru îl surprinse.

— Domnule Cohen, spuse vocea

familiară în spatele lui.

Trezit la realitate, Cohen se întoarse şi salută.

— Nu este necesar. Cafea sau poate ceai? întrebă primul-ministru, făcând semn omului din serviciul secret îmbrăcat în uniformă de valet, care apăruse la intrarea

[dintre cele două uşi ce separau camera de zi de hol.

— Neagră, vă rog. Turcească, dulce.

— Te rog, ia loc, domnule Cohen. Primul-ministru se aşează într-un fotoliu cu mânere din lemn şi tapiţat cu mătase roz pal. Cohen observă imediat că primul-ministru folosea „domnule” în loc de grad. Ştia că asta nu însemna nimic bun pentru el.

— Ei, domnule Cohen. Sunt sigur că ştii că mi-am petrecut aproape zece ani ascunzându-mă de poliţia britanică.

Câteodată au fost cât pe ce să mă prindă. Bar nu au reuşit niciodată. Poate Dumnezeu n-a vrut ca ei să mă prindă. Poate istoria n-a vrut-o. Dar, cu trecerea anilor, m-am gândit că asta s-a întâmplat pentru că am fost mai isteţ decât ei. Rădăcina motivaţiei mele este aici, a lor nu.

Gardianul se întoarse cu o tavă, şi primul-ministru rămase tăcut, îşi luă paharul cu ceai şi aşteptă. Cohen îşi luă ceşcuţa cu cafea. Apoi valetul dispăru tot în tăcere şi premierul reluă.

— Erau să mă prindă de mai multe ori. Eram în mâinile lor, dar nu ştiau. Trebuie să recunosc că, din cauza experienţei, nu prea am o părere bună despre poliţişti.

Cohen înţelese aluzia. La începutul secolului Bialik scrisese: „Într-o zi, noi, evreii, vom fi oameni normali, cu

prostituatele noastre şi cu poliţiştii noştri”.

Îi zâmbi lui Cohen şi continuă:

— Mi s-a spus că dumneata eşti inventatorul unei anumite zicale. Dacă greşesc, corectează-mă. Ea zice: „Aici problema este că jumătate din oameni nu crede că ar trebui să existe poliţişti evrei, iar cealaltă jumătate nu crede că există criminali evrei”. Mi-a plăcut când am auzit-o.

Premierul bătu din palme apoi şi le puse pe piept.

— Da, eu am spus-o. Da, admise Cohen cu amărăciune.

Premierul continuă:

— Păi, trebuie să recunosc că încă îmi este greu să cred că un evreu poate fi criminal. Dar vreau foarte mult să cred că poliţiştii evrei îşi fac mai bine meseria decât

şi-o făceau cei britanici.

Cohen tânjea după o ţigară şi dorea ca primul-ministru să treacă la subiectul pe care-l aştepta, dar şi de care se temea.

— Fiecare zi mi-o încep cu o ceaşcă de ceai şi ziare. De obicei, ziarele sunt pline de greşeli şi de adevăruri pe jumătate. Oftă, ca şi cum aceste greşeli l-ar fi durut. Dar ce pot să fac, ne aflăm într-o ţară liberă, democrată. Ceea ce am citit azi dimineaţă în *The Jerusalem Post* m-a făcilt să văd negru în faţa ochilor. Nu mi-a plăcut nici când am citit în raportul dumitale despre chestia aceea pe care-o numeşti sindrom.

După ce-l interogase pe Alex, Cohen indusese în raportul lui, în partea finală, propriile opinii despre direcţia cercetărilor. Nu era surprins că primul-ministru îi văzuse raportul – atât Mossad-ul, cât şi Şabak-ul

răspundeau direct în faţa premierului.

— Dar să văd asta în ziar! continuă primul-ministru. În vocea sa era nedumerire şi mânie. Asta-i prea de tot. Ierusalimul este capitala noastră eternă, iar acum dumneata ne acuzi pe noi, ca stăpâni ai Ierusalimului, în baza unei teorii psihologice pe care n-o poţi dovedi.

Când pronunţă cuvântul „psihologice”, vocea sa fu plină de dispreţ.

— N-am făcut aşa ceva, izbucni Cohen, apărându-se. Domnule, adăugă Cohen, combinând respectul cu protestul.

Dar primul-ministru dădu din mână şi îl opri. Îşi încrucişa din nou mâinile în poală.

— Te rog, lasă-mă să termin. Mi s-a spus că ştii că duc tratative cu sovieticii. Nişte tratative foarte importante care sunt ameninţate de uciderea călugăriţelor.

Pentru noi este neplăcut, stânjenitor. Acum citesc lucruri neplăcute pentru sovietici. Nu vreau să-i pun în această situaţie jenantă chiar acum. Se opri. Îşi ridică o mână ca şi cum ar vrut să-şi studieze unghiile degetelor. Da, în trecut am dorit să-i deconcertez, poate o să doresc asta şi în viitor. Dar, acum, nu, nu chiar acum. Dar dumneata, din nu ştiu ce motive, doreşti să-i pui în această situaţie jenantă. Şi pe mine. Până şi Ierusalimul.

Ochii primului-ministru erau măriţi de grosimea lentilelor şi nu-l slăbeau pe Cohen. Ochii clipiră o dată, şi Cohen pricepu că-i fusese oferită şansa să vorbească.

— Domnule, n-am nimic de-a face cu povestea de azi dimineaţă. Am fost tot atât de şocat de publicarea ei ca şi dumneavoastră.

— Mi s-a spus că în spatele acestei scurgeri de informaţii ai fi dumneata, răspunse sec premierul. Ignoră protestul lui Cohen şi continuă. Acum nu mai are importanţă. N-ai avut niciun motiv să-ţi trimiţi omul la schit. Ai lucrat în spatele serviciilor de securitate. Şi în spatele meu.

Tonul său era acuzator.

— N-am avut de ales, se apără Cohen.

— Nu era treaba dumitale. Vocea i se ridică de la tonul premeditat scăzut la un ton mai ascuţit, de atac. Nu era decizia dumitale, spuse el ferm.

Deodată Cohen se întrebă cum de se înşelase atât de mult în legătură cu starea de sănătate a primului-ministru. Şmulik avusese dreptate când îl avertizase.

— Asemenea acţiuni sunt coordonate de Serviciile de Securitate Generală, sub

directa mea îndrumare. O astfel de violare a imunităţii diplomatice nu se face de către poliţie. Puteţi să vă infiltraţi prin lumea interlopă, printre criminali, dar nu printre străini cu statut oficial.

Cohen simţea cum îi luă faţa foc şi cum fierbinţeala i se răspândea pe obraji, ca şi gândurile care-i alergau prin minte. Ahuva avea dreptate. Eu voi fi răspunzător pentru toate. Dar nu erau în sarcina mea. Erau într-a lui. Avea dreptate. Trebuia să i le las lui Şmulik. El trebuia să-şi bată capul cu Alex.

Profită de o pauză făcută de premier şi spuse:

— În legătură cu sindromul, domnule, este autentic. Este prezent tot timpul. Câteodată este prostesc şi patetic. Alteori poate fi periculos. Foarte periculos. Nu

faptul că oraşul este în mâinile noastre îl face aşa. Este idealizarea oraşului şi este un fenomen psihologic sincer. Rohan, Goodman, începu el să enumere numele unor nebuni care din 1967 avuseră viziuni care-i duseseră la incendieri şi crime pe Muntele Templului.

— Filosofie şi psihologie, ridiculiza primul-ministru. Nimic altceva.

— Pentru dumneata este uşor. Dar pe un politician îl poate costa scump, domnule Cohen. Pe noi toţi.

— Dar există şi în fiecare an este din ce în ce mai rău, insistă Cohen şi se întrebă dacă „noi” însemna tot Israelul sau primul ministru şi coaliţia sa guvernamentală.

— Vrei să spui că în fiecare an, de când sunt prim-ministru, rosti bătrânul sardonic. Deci, este vina mea? Boala mea, crima mea?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Atunci, ce-ai vrea să fac?

Cohen rămase tăcut. Ar fi vrut să-i spună primului-ministru că el ar fi trebuit să fie primul care să condamne sabotajul ce viza Muntele şi că, indiferent de îngrijorările sale diplomatice, prima sa responsabilitate era de a preveni răspândirea nebuniei în oraş. Dar îl opriră lungii ani în slujba sistemului în care biroul primului-ministru fusese simbolul celei mai înalte autorităţi. Era constrâns de disciplina meseriei sale. Ştia că avea dreptate în ceea ce priveşte sindromul, dar că nu avea nicio posibilitate de-al convinge pe primul-ministru.

— Nu ţi-am spus niciodată să nu cercetezi, spuse premierul, interpretând tăcerea lui Cohen ca o concesie şi revenind la ce-l durea cel mai mult. *T & aan* rugat să

fii discret şi să ne informezi.

Cohen trebui să se apere de asaltul frontal.

— Trebuia să ţin secretă prezenţa omului meu la schit până când acesta scăpa de acolo.

— Da, da, asta înţeleg. Dar nu înţeleg de ce n-ai putut să aştepţi. De ce n-ai aşteptat până când purtam tratativele cu sovieticii?

— Pentru că…

— Nu are importanţă, îl întrerupse primul-ministru cu un oftat adânc şi făcu un semn cu mâna ca un sultan care-şi îndepărtează un servitor. Acum este prea târziu. Prea târziu. Pentru moment. Poate mai târziu. Poate succesorul meu.

— Domnule prim-ministru, spuse Cohen, dorind să se dezvinovăţească, simţindu-se victima comunicatului din ziar şi regretând

că întinsese o cursă în care căzuse singur. Ştirea din ziar nu s-a aflat de la mine, atacă el ca să se apere. De fapt, când am văzut-o azi dimineaţă în ziar, mi-a trecut prin minte că ar fi putut să plece de la biroul dumneavoastră.

Spuse acestea fără a sfida, dar cu forţă şi, o dată spuse, se simţi mai bine.

— Chiar aşa? răspunse primul-ministru sarcastic, alungind cu mâna ideea că vreunul dintre loialiştii săi l-ar fi putut trăda.

— Nu era surprins că ofiţerul de poliţie care-i dăduse atât de furcă ar fi putut crede o asemenea calomnie. Continuă pe acelaşi ton sardonic. Poate că acum, după ce ai scăpat de rusul acela, intenţionezi să-i acuzi pe şefii rabini. Cum suna raportul despre aşa-zisul sindrom? Justificarea religioasă

pentru xenofobie”… Sau poate ai dori să mă interoghezi şi pe mine? Primul-ministru cită din nou din raportul lui Cohen „Retorica extremistă a autorităţilor oficiale…”

Cohen ştia citatul pe dinafară: „poate fi interpretată de orice persoană susceptibilă, ca o justificare a acţiunilor extremiste…”

Cohen înţelese că primul-ministru îl ataca cu aceleaşi împunsături retorice pe care le folosea împotriva opoziţiei neputincioase din Knesset. Dar se hotărî să ia în serios întrebarea despre alţi posibili suspecţi.

— Mai există şi alte posibilităţi despre care mai putem discuta, spuse, sperând că primul-ministru nu-l va ruga să fie mai explicit, nevoit să-i explice că tot ce avea era un hippy pe care încă nu pusese mâna şi câteva zvonuri despre profet, în acest caz,

încă încercăm să descoperim adevărul.

Dar primul-ministru făcu un gest cu mâna, oprindu-l.

— Asta-i foarte încurajator, domnule Cohen. Sunt sigur că vei reuşi, spuse el cu o nuanţă de dispreţ. Dar ai epuizat deja căile prin care căutai adevărul şi tot ce-ai descoperit a fost ceva neînsemnat şi sordid, dar ceva care a făcut ca adevărul meu să fie pentru moment imposibil.

— Ce doriţi de la mine? întrebă Cohen rece.

— Oh, acum nu mai are importanţă. După articolul din ziar, nu mai are importanţă. Acum este prea târziu. Prea târziu.

— Domnule prim-ministru. Cu tot respectul pe care vi-l datorez. Tot ceea ce urmăresc este să descopăr criminalul. Da.

Am regrete şi nu am nici cea mai mică îndoială că voi avea şi pe viitor. Dar, în toate acţiunile mele, am avut mereu în minte interesele siguranţei publice.

De la începutul conversaţiei era prima dată când primul ministru zâmbi.

— Dar cel mai drag inimii mele nu este interesul public? întrebă el pe un ton exagerat batjocoritor, bătându-şi pieptul cu palma într-o expresie de surpriză. Dar cine te crezi dumneata, întrebă el retoric şi vocea i se ridică din nou spre a ataca, de ştii mai bine decât mine ce trebuie făcut pentru interesul public? Un poliţist. Nu eşti nimic altceva decât un simplu poliţist. Aplici legea, domnule Cohen. Încetează s-o mai amesteci cu psihologia şi filosofia.

Cohen simţi că nu mai are nimic de pierdut.

— Sarcina mea este să aplic legea, să aflu adevărul.

— Ah, adevărul. Spune-mi, domnule Cphen. Dar dacă adevărul pe care îl cauţi se dovedeşte a fi unul rău, un adevăr care ar putea dăuna naţiunii noastre? Să lovească în oamenii noştri?

Cohen se gândi un moment.

— Atunci conducătorii naţiunii trebuie să fie suficient de puternici ca să-l înlăture.

Era ultima lui apărare, un atac direct împotriva primului-ministru însuşi. Lesa în care fusese ţinut în cei treizeci de ani de slujire a forţelor poliţieneşti se rupsese. El însuşi era surprins de ce spusese’s i-l uimi şi pe primul ministru.

— Da, aşa ar fi corect. Aşa este corect.

Părea că se afundă în pernele de pe fotoliu, închizând ochii ca pentru a se

odihni, în tăcerea care se lăsă, Cohen auzea respiraţia bătrânului ca un sforăit uşor.

După ce aşteptă în tăcere un minut, Cohen întrebă încet:

— Asta este tot, domnule?

— Încă un lucru, domnule Cohen. Când te-am convocat în ziua aceea la prima noastră întâlnire, nu făcusem legătura. Dar, după toată tevatura asta, m-am interesat de dumneata. Şi am aflat că eşti acelaşi Avram Cohen pe care l-am admirat odată.

— Poftim, domnule? Cohen fu dezarmat complet de această afirmaţie.

— Era un Avram Cohen care venise aici imediat după război, în tinereţe fusese într-un lagăr de concentrare. Se spunea că supravieţuise în lagăr trei ani. Unii spuneau că este imposibil să supravieţuieşti într-un lagăr atâta timp. Dar eu ştiam că există

astfel de supravieţuitori. Ştiam că Dumnezeu a lăsat câţiva supravieţuitori din lagăr din acelaşi motiv pentru care nu i-a lăsat pe britanici să mă prindă pe mine. Acum aflu că dumneata eşti acelaşi Avram Cohen cu cel de la Dachau.

Cohen nu răspunse nimic, îşi ţinea pălăria în mână şi dorea să iasă mai repede din camera supraîncălzită.

— Deci, spune-mi, domnule Cohen, la ce-au folosit toate acestea? Ai supravieţuit ca într-o bună zi să fii răspunzător de blamarea statului, permiţând să fie răspândite astfel de minciuni despre poporul nostru?

Cohen încercă să vorbească, dar primul-ministru îi făcu semn cu mâna să plece.

— Du-te, continuă-ţi cercetările. Se află în mâinile dumitale.

Cohen se ridică şi-şi puse pălăria, în

timp ce ieşea din camera de zi se întoarse şi spuse:

— Domnule, am supravieţuit, pentru că am fost puternic, pentru că nu eram pregătit să mor, pentru că era viaţa mea şi aş fi făcut orice ca să mi-o salvez. Nu sunt mândru de tot ce-am făcut ca să supravieţuiesc. Dar sunt mândru că am scăpat cu viaţă. Am făcut ce trebuia să fac. La fel aţi făcut şi dumneavoastră în ilegalitate. Cu siguranţă că nici dumneavoastră nu sunteţi mândru de tot ce-aţi făcut, chiar dacă sunteţi mândru de ce-aţi realizat. Şi mai sunt sigur că Dumnezeu n-are nimic de-a face cu asta. Absolut nimic. Dumneavoastră, dintre toţi oamenii, ar trebui s-o ştiţi.

Acestea fiind zise, salută şi se răsuci pe călcâie, fără să aştepte niciun răspuns. Făcu

cei trei paşi până la intrarea principală, coborî scările şi o luă pe cărarea din grădină până la poartă. Poliţistul de serviciu apăsă pe buton ca să deschidă poarta electronică în aceeaşi clipă în care Cohen întinse mâna să o împingă.

În liniştea maşinii, în timp ce-şi aprindea o ţigară, îi reveni în minte oftatul lung şi astmatic pe care-l auzise în spate când părăsise camera de zi a primului-ministru. Oftatul fusese adânc şi profund, iar pentru Cohen se repeta cu un ritm ca ţăcănitul roţilor de fier ale unui car cu boi pe un drum de ţară.

29

NEFIIND ÎN STARE să le împărtăşească ardoarea, Cohen, ca de obicei, nu se simţea

bine printre credincioşii care se rugau. Dar, pur şi simplu, Zidul Plângerii îi plăcea. Simţea că pietrele masive, puse cu mii de ani în urmă, făceau parte din propria-i fiinţă, îi plăcea felul în care tufele crescuseră sălbatic şi graţios printre crăpăturile dintre pietre, în timp ce traversa piaţa imensă din faţa zidului, urmărea păsărelele cum îşi părăseau, ţopăind, cuiburile dintre tufe şi cum prindeau curenţii calzi care le purtau zburând peste domurile din aur şi argint ale moscheelor. Se îndreptă cu paşi mari spre Zid. Soarele de dimineaţă care-i bătea în ochi transforma zidul într-o fata morgana aurie şi călduroasă. Dar când păşi de cealaltă parte a acestuia, simţi răcoarea umbrei sale înngi, de dimineaţă.

Pe Daniel îl găsi lângă gardul care îi

desparte pe bărbaţii de femeile ce se roagă.

— Ein Kerem. Ein Kerem, începu tânăra iscoadă să-i şoptească, de îndată ce Cohen apăru lângă el.

Era îmbrăcat aşa cum fusese şi ultima dată când îl văzuse Cohen, cu pantalonii negri plini de praf, iar cămaşa albă aproape gri. Barba îi crescuse, iar ochii îi erau roşii de nesomn şi nelinişte.

Se aşezară amândoi cu fata la perete. Daniel ţinea în mâini o carte mică de rugăciuni, în timp ce vorbeau, unul lângă altul, se aplecau înainte şi înapoi. Pentru toţi ceilalţi din piaţă arătau ca doi bărbaţi din lumi diferite, fiecare conversând singur cu Dumnezeu. Dar, în loc să-şi murmure rugăciunile, ei vorbeau în şoaptă.

Cohen ignoră primele cuvinte ale lui Daniel.

— Ce-i cu tatăl tău? Ce s-a întâmplat?

— L-am văzut. L-am urmărit. Nu m-am putut stăpâni. S-a dus la sinagoga lui, una micuţă, cu un rabin bun. Tata a intrat în yeshiva rabinului, s-a aşezat şi a citit psalmi şi, nu ştiu de ce-am făcut-o, dar m-am aşezat vizavi de el. La început nu m-a recunoscut Cunoşteam psalmul. Numărul 91. „Să nu te temi de teroarea nopţii sau de săgeata zilei”. Cohen se străduia să asculte cu răbdare. Daniel continuă: I l-am recitat s-a uitat la mine. Eu m-am uitat la el şi apoi, ca *tzwie atier kakeryids,* plângeam amândoi. l-am promis că totul va fi bine, că n-are de ce să se teamă pentru mine. Dar mă tem. Nu i-am spus că mai lucrez încă în poliţie. i-am spus că fac penitenţe. Mă pocăiesc, jur, asta-i ce simt

— Te simţi bine? întrebă Cohen.

Cohen ştia că, uneori, o iscoadă care inventează o poveste pentru familie şi prieteni, poate să creadă chiar ea cele inventate. De aceea aşteptă cu înfrigurare răspunsul lui Daniel.

— Da, da. O să ne întâlnim altă dată. O să-l văd, dar acum m-am liniştit, mă simt bine.

— Mă bucur. Ce-i cu Ein Karem? întrebă Cohen, revenind la adevăratul motiv al venirii lui la Zid.

— Am fost aseară în Ein Karem.

— *Nu,* spuse Cohen.

— Îşi spun cabalişti, dar nu sunt cabalişti adevăraţi. De fapt, sunt ţicniţi. Rabinului lor îi spun profet. Lor îşi spun *kohanim* şi *levi im.* Ca nişte ranguri. *Levi im* îi servesc pe *kohanim.* Fac planuri pentru al Treilea Templu.

— Mulţi fac planuri pentru al Treilea Templu, spuse Cohen dezamăgit.

— Ei sunt deosebiţi. Sunt nebuni. Iar conducătorul lor, cel căruia ei îi spun profet, este periculos. De asta sunt sigur.

Curios, dar, fără să spere prea mult, Cohen îl rugă să continue.

— Tot grupul, toţi sunt nebuni. Ţin întruniri, în Ein Karem. Dar ei nu se roagă. Asta-i nebunia.

— Ce vrei să spui?

— Îşi au propriile rugăciuni. Şi *fac* sacrificii adevărate. Am văzut cu ochii mei. Pe vârful unui deal, lângă Ein Karem. O capră care să-i salveze de păcate, un ag de purificare. Ăştia sunt cu adevărat nebuni. Toţi au cuţite la ei şi fac tot ce spune el. El este profetul. Iar el spune că, după ce va distruge monstruozităţile de pe Munte, se

va unge Marele Preot. Neliniştit, Cohen se interesă:

— Dar există multe grupuri de oameni care vor să pună pe Munte piatra de fundaţie a Celui de-al Treilea Templu. Ce-l face pe acesta atât de diferit?

Cohen deja se întreba dacă nu cumva ceea ce afla se strivea mai bine cazului grenadelor decât celui al călu-iriţelor.

— El predică Armageddonul. Asta îi învaţă. Asta este profeţia lui, Armageddonul. Nu îi îndeamnă să se roage aici sau să înalţe un steag pe vârful domului. Le vorbeşte despre distrugerea de pe faţa pământului a monstruozităţilor existente pe Munte, pentru a face loc Templului. Vă spun, este nebun, dar ei îl ascultă. Spune că reprezintă legătura cu viitorul, cu Mesia. Afirmă că întruchipează

această legătură, iar el îl cred. Astă-noapte i-am urmărit până în Ein Karem. Au o peşteră acolo. Nu m-am apropiat prea mult. Puteau să mă vadă. La câţiva kilometri după ce treci de sat.

— Bine, gândi Cohen cu glas tare. Până acum avem nişte prozeliţi ai unui rabin oarecum nebun căruia-i plac excursiile la miezul nopţii în Ein Karem. Ce-i face aşa de periculoşi?

— Cei de prin împrejurimi spun că el a făcut puşcărie. Că acolo a devenit credincios. Gurile rele spun că asta s-a întâmplat cam acum zece ani.

— De ce n-ai spus aşa de la început? se arătă Cohen mult mai interesat. Cum îl cheamă?

— Profetul, asta-i tot ce ştiu. Unii îi spun profetul, alţii rabinul. Dar unii îi spun

meşugenah, şi puţini, *metu-raf,* nebunul.

— De ce-a făcut puşcărie? se interesă Cohen. Aşteptând răspunsul, încercă să-şi amintească de vreun caz cu zece ani în urmă în care să fi fost implicat vreun deţinut care în puşcărie devenise credincios. Trecu în revistă numele acelor deţinuţi pe care-i cunoştea şi care ar fi avut suficientă charismă să ţină la respect o ceată întreagă.

— Se pare că nu ştie nimeni. Cel puţin, cei din împrejurimi. Tot ce ştiu sunt numai bârfe. Circulă mult pe-aici într-un Ford Escort vechi… ţi-am adus numărul, spuse Daniel, împăturind o bucăţică de hârtie până o făcu ghe-motoc.

Atinse zidul, îşi mişcă degetele pe zid la fel de încet ca toţi ceilalţi care se rugau. Degetele găsiră o crăpătură umplută cu

dorinţele solicitate cerului. Continuă să şoptească, de parcă mai recita încă psalmi, în timp ce vârî bucăţica bine împăturită în crăpătură.

— Pe unul dintre prozeliţii săi l-am auzit vorbind cu altul despre *nafas,* pe care-l numesc mirodeniile Domnului. Şi am văzut cel puţin un pistol.

Cohen se prefăcu că-şi plasează propriul mesaj către ceruri într-o crăpătură din zid, dar, în realitate, scoase afară bileţelul lui Daniel.

Când auzi „de pistol şi droguri, Cohen ridică dintr-o sprânceană. Daniel observă şi continuă să sublinieze nebunia grupului.

— Au sacrificat capra. Şi rugul acela. El îşi recită rugăciunile, îţi spun eu, nu sunt multe ca acestea. Cel puţin, eu nu cunosc. Despre lumini care se văd, salvare şi

răzbunare asupra celor ce trăiesc în întuneric. Poartă nişte robe speciale ţesute din lână pură, conforme cu regulile după care se fac hainele preoţeşti.

Cohen era mai mult impresionat de interesul grupului pentru droguri decât de existenţa unui nou grup care grăbea sosirea lui Mesia.

— Droguri? Asta o putem verifica. Dar ce legătură au cu călugăriţele?

— Îi urăsc pe *goyim.* Aici este legătura. Afirmă că creştinii l-au furat pe Iisus şi că musulmanii au furat Muntele Templului.

Interesul lui Cohen slăbi.

— Jumătate din cei din Mea Şearim îi urăsc pe *goyim.*

— Dar nu spun că vor face ceva ca să scape de ei, insistă Daniel.

— Dar ce-au făcut?

— Nu cunosc detalii. Ceva au făcut, sunt sigur. Dar nu ştiu ce. l-am auzit discutând despre grenadele de la conferinţa aceea de pace. Unul dintre ei, Yossi, cel mai intim cu profetul, a spus că asta-i perfect normal „Cei de la conferinţă au meritat-o, asta spune profetul. Este o parte a procesului”.

— Dar ceva despre grenadele de pe Munte?

— Profetul o vede ca pe o parte din plan. Spune că este începutul acţiunii pe care noi ar trebui s-o ducem la îndeplinire.

— Ce fel de acţiune?

— Nu ştiu. Ai spus Ein Kerem. Eu am ascultat despre Ein Kerem. Şi asta-i ce-am aflat.

Cohen îşi frământa mintea, încerca să-şi amintească. Pe cine trimisese la închisoare acum zece ani şi cine o apucase pe calea

credinţei? în mare parte aceasta începea cu o kippa pe care-o purtau la judecată, mai ales dacă-şi permiteau un costum şi p cravată. Unii miraţi chiar ei de transformare. Cu siguranţă cunoştea această persoană, pentru că lumea interlopă criminală din Ierusalim nu numărase niciodată mai mulţi membri decât ar intra într-o yeshiva de mărime mijlocie. Unii conducători de bande erau la fel de puternici ca oricare rabin şi capabili să-şi impună voinţa în faţa adepţilor. Voia să J întâlnească pe acest răzvrătit religios cu trecut de criminal. Era sigur că sunt cunoştinţe vechi.

— Ascultă, Daniel, ia spune-mi, cum arată conducătorul ăsta al lor?

— Păi, când nu-i în robă, umblă în negru. Haină neagră, pantaloni, pălărie. Cămaşă

albă. L-am văzut numai de la distanţă, înalt, cu barbă neagră complet. Dar este ceva cu ochii lui. Poartă întotdeauna ochelari.

Ovadia. David Ovadia. Desigur. Cohen îl cunoştea. Ochii îl trădaseră. Unul căprui închis şi celălalt de un verde deschis. Şocant. Masca lui favorită era întotdeauna o pereche de ochelari negri. Cohen îl trimisese la Ramle, dar înainte de asta fusese cel mai puternic şi periculos traficant de droguri din Ierusalim. Banda şi-o ţinea în mână numai prin violenţă, mânuindu-şi oamenii ca pe nişte marionete. Cohen încercase, dar nu reuşise să dovedească tactica lui Ovadia, inclusiv crimele acestuia. Chiar înainte de proces dispăruse unul dintre martorii cheie, şi în toţi acei ani, Cohen ţinuse dosarul în biroul său, deschizându-l din când în când o dată la câteva

săptămâni, când mai apărea vreun fir sau când în oraş mai circula vreun zvon. Cohen coborâse în prăpăstii, s tătuse lângă ziduri părăsite, privindu-şi oamenii care săpau în dunele de nisip, căutând trupul lui Danny Amsalem. Micuţul Danny urma să depună mărturie împotriva lui Ovadia. Cohen chiar angajase un inginer în construcţii civile care să-i facă o expertiză referitoare la excavarea unui stâlp din ciment de la fundaţia uneia dintre cele mai înalte clădiri din Ierusalim, datorită zvonului că trupul lui Danny fusese ascuns în ciment. Inginerul a spus că era imposibil. Nu s-a găsit niciun cadavru şi, fără el, n-a fost nicio dovadă a existenţei crimei şi nici acuzaţia de crimă cu premeditare. Acuzaţia a fost de omor prin imprudenţă. Cohen sperase să-l acuze de crimă cu premeditare şi droguri, dar tot ce-

a putut dovedi când a ajuns în faţa curţii cu juri a fost că avusese un cuţit pentru autoapărare împotriva unui agresor furios. Pentru această crimă sentinţa maximă era de zece ani.

Prin urmare, cu zece ani în urmă, Cohen îl trimisese pe Ovadia la Ramle. Acum ieşise, cu idei despre Dumnezeu şi o nouă bandă gata să facă orice îi cerea.

— Îl cunoşti? îl întrerupse Daniel din gânduri.

— Îl cunosc. Am vrut să-l condamn o dată pentru incitare la crimă. Tot ce-am obţinut a fost acuzaţia de omor prin imprudenţă. L-am recunoscut din descrierea ta: ochii. Unul căprui, altul verde.

— Nu, nu este el. Acesta este orb, scutură Daniel din cap.

Genunchii lui Cohen se muiară pentru o

clipă…

— Eşti sigur? îl întrebă pe Daniel, întinzând mâna spre zid să se sprijine.

— Asta am înţeles eu. Asta-i ce-am văzut. Oamenii lui îl conduc, repetă Daniel.

Cohen se îndepărtă de zid ca să se gândească. Un grup de turişti matinali stăteau la umbra Zidului, îl fotografiau. Câţiva pătrunseră în zona în care se fac rugăciunile.

Fotografierea este interzisă în această zonă în zilele de Sabat sau de sărbătoare. Dar era vineri dimineaţa şi până la Sabat mai erau peste douăsprezece ore. Se uită din nou la Daniel. –

— Poţi să ne arăţi drumul la peşteră?

— Nu ştiu. Era întuneric. l-am urmărit de la distanţă. Eram speriat. Dar, domnule, vreau să vă spun adevărul, se scuză el.

Vreau să renunţ. Faptul că l-am văzut pe tata mi-a dat de gândit. Am vrut să renunţ, dar vă promisesem. Acum am nevoie de timp ca să mă gândesc la viaţa mea, la viitorul meu.

Cohen nu era surprins. Cunoştea sentimentul de a fi singur şi speriat. Se aşteptase la retragerea lui Daniel chiar de la ultima lor întâlnire. Teama îl depăşise. Se gândi că Daniel fusese cel puţin deştept că ceruse permisiunea de a renunţa. Şopti:

— Va fi bine. Sunt sigur că va fi bine. Mi-ai fost de mare ajutor. De mare ajutor. Ovadia. Un profet. Ha! râse el. Dacă vrei să revii, să ştii că o poţi face. N-o să numesc asta vacanţă sau concediu de boală. Noi doi vom şti ce Căci. Dar trebuie să mă anunţi, într-o lună sau cam aşa ceva, ce planuri ai. Trebuie să te hotărăşti.

— Ştiu. Vă promit. Am să vă anunţ. Rămaseră tăcuţi o vreme.

— Trebuie să plec, spuse Cohen. Noroc. Anunţă-mă ce se mai întâmplă.

Mai atinse zidul o dată şi apoi, într-un stil cucernic, se dădu un pas înapoi rămânând cu faţa la zid. Se întoarse şi se îndreptă spre parcarea Dung Gate unde-şi lăsase maşina. Tot drumul îşi ţinu mâna în buzunar, strângând bileţelul cu numărul de maşină dat de Daniel.

În timp ce se îndepărta, cu maşina, de vechea poartă, începu să dea instrucţiuni prin radio lui Levy, Rutie şi comandantului adjunct Menachem Şahar, şeful brigăzii antidroguri din Ierusalim. O dată ieşit din perimetrul Oraşului Vechi, porni sirena pentru a scurta drumul prin circulaţia aglomerată spre birourile din complexul

rusesc.

30

ÎI GĂSI ÎN BIROUL LUI, înfruntându-se ca doi motani într-un *suk*. În timp ce stătea în spatele scaunului lui Levy, venele de pe capul ras al lui Şahar pulsau de furie. Levy era în spatele biroului lui Cohen, cu pumnii strânşi şi apăsaţi pe masă, ca un luptător de sumo gata de atac în ciuda aerului răcoros din cameră, amândoi transpirau.

— Ce se petrece aici? întrebă Cohen în timp ce intra în birou.

Cei doi ofiţeri începură să vorbească deodată. Dar, după ce Cohen le aruncă o privire, Levy tăcu, cedând în favoarea lui Şahar, ofiţerul mai mare în grad.

— Omul tău spune că mi-a dat un

memoriu despre un hippy, droguri şi Ein Karem, spuse Şahar acuzator.

— Dar iată indigoul, zise Levy, bătând cu pumnul pe un dosar deschis la o copie portocalie, pe care cel ce scrisese memoriul o păstrase la dosar.

— Nu l-am văzut niciodată. Nu l-am primit.

— Eu vi l-am dat, spuse Levy cu dinţii încleştaţi. Personal. Pe coridorul de lângă biroul dumneavoastră şi v-am spus: „Iată, este important, este urgent”. V-aţi uitat la el şi mi-aţi spus că mi-l veţi înapoia.

Şahar îşi ridică mâinile în sus.

— De cincisprezece ori pe zi dă cineva peste mine pe hol zicându-mi ceva. El spune că asta s-a întâmplat acum trei săptămâni, se adresă el lui Cohen. Apoi se întoarse din nou spre Levy. Ştii care mi-au fost sarcinile

în ultimul an? Noroiul şi sicriele nu sunt singurele lucruri cu care s-a întors armata din Liban.

Levy îşi înclină capul încet.

— Ştiu despre ce este vorba, spuse Cohen ca să-l împace pe Şahar. Şi o să ştiu şi mai mult dacă o să-mi spuneţi ce se întâmplă. Era o avertizare pentru amândoi subalternii săi. De ce nu mi-ai spus mai înainte despre Ovadia, continuă el aspru, adresându-se lui Şahar. Hippy, asta-i altceva. Memorii pierdute. N-aveai niciun motiv să faci vreo legătură. Dar Ovadia, eliberat din închisoare. Orb. Care conduce un spectacol rabinic. Despre asta trebuie să mi se spună. De ce nu l-ai ţinut sub observaţie pe Ovadia de când a fost eliberat de la Ramle?

Tonul său era ca al unui procuror care

cere o condamnare.

Şahar încercă să se apere de acuzaţiile lui Cohen.

— Este prima dată când aud că ar exista vreo legătură între Ovadia şi Ein Kerem. Sunt la fel de surprins ca şi dumneavoastră.

— Daniel îmi spune că el conduce un fel de spectacol aici, în Ein Kerem. Că predică Armageddonul şi alungarea tuturor monstruozităţilor de pe Muntele Templului. Ce altceva mai avem? Când a orbit? Cine i-a făcut-o?

— Acum patru ani, începu Levy, uitându-se prin dosar, să văd, un călugăr de mâna a doua…

— Ya’acov Amsalem, din Lod, interveni Şahar.

— Vărul micuţului Danny Amsalem, adăugă Cohen cu mintea concentrată

asupra a tot ce ştia despre Ovadia.

Levy nu-l slăbea din ochi pe şeful brigăzii antidroguri, dar Şahar continuă:

— Amsalem a fost condamnat la şase ani închisoare pentru jaf armat. L-a atacat pe Ovadia, aproape că l-a înecat într-o găleată cu leşie. Ovadia nu poate să spună când străluceşte soarele nici dacă se uită direct la el.

— De ce l-a atacat Amsalem? se interesă Cohen. Levy interveni.

— După cum spune raportul de serviciu din închisoare, Amsalem a avut o reacţie exagerată. El credea că Ovadia era diavolul în persoană. Dar Ovadia se schimbase. El a făcut un lucru mare, nu l-a denunţat, ba chiar l-a iertat. Amsalem a stat izolat un an.

— Încercase să-l răzbune pe vărul său, presupuse Cohen.

— Şi când a fost eliberat, spuse Levy, ţinând o pagină din dosar în mină, a devenit unul dintre adepţii lui Ovadia. Acesta a avut o duzină în închisoare şi când a ieşit anul trecut, a mai găsit altă duzină.

— Rezerviştii de la Ralme, adăugă Şahar, făcând aluzie la recidiviştii din închisoarea Ralme, cea mai aspră şi aglomerată închisoare din ţară. Ei intră şi ies de acolo la fel de des ca mine care trebuie să mă duc în armată ca rezervist.

— Ovadia găseşte întotdeauna modalităţile de ai convinge pe oameni să facă cum vrea el. Dar, într-un fel, s-a schimbat, asta-i sigur. David Ovadia pe care-l cunosc eu ar fi aranjat cu cineva să i-o plătească lui Amsalem. Să nu uităm asta. Ei, acum, ce se aude cu ghidul pentru peşterile din Ein Kerem?

— Societatea Ecologistă ne-a promis unul. Mă ocupam de asta înainte de a veni el aici, răspunse Levy.

— Prin urmare, ce s-a întâmpla? i se adresă Cohen lui Şahar. Ovadia a devenit un fel de rabin, un fel de sfânt? Un virtuos? Da?

— A început pe la sfârşitul procesului. Spunea că a înţeles.

— Ce-a înţeles? se interesă Cohen.

— I-a spus judecătorului că a înţeles unde greşise. A început cu o kippa, dar, după o săptămână, *pânta tzitzis.* Era deja închis de opt ani. Comportarea sa bună i-a mai redus din pedeapsă. N-a făcut rău nimănui că în închisoare făcea pe profesorul. Prost n-a fost niciodată.

— Îmi amintesc, spuse Cohen agitat.

— Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat cu el.

Şi când spun Dumnezeu, mă refer la Dumnezeu. Este foarte pătruns. Are sprijin politic. Unii se gândesc la un exemplu bun de reabilitare prin închisoare. Este considerat o influenţă pozitivă, este credincios. Deocamdată are un fel de *yesiva* de turism prin partea de sud. Are şi un şef. Un american născut în Siria, foarte bogat. Iar acest american face donaţii şi are legături cu…

— Afurisiţii de politicieni, izbucni Cohen… Bine, să vedem ce ştim despre adepţii lui. Daniel mi-a dat numele unuia, Yossi. Şi mi-a mai dat ceva, adaugă el, întinzându-i lui Levy fragmentul de hârtie cu numărul de înmatriculare pe care i-l dăduse Daniel.

Levy ridică receptorul imediat şi formă numărul serviciului de circulaţie.

Şahar se uită prin dosarul din fata lui.

— Se vorbeşte că mai sunt şi două fete. Aparent, Ovadia are o explicaţie. Vreau să spun una biblică. Legată de fete.

— Ce fel de explicaţie? se interesă Cohen. Şahar ridică din umeri.

— Biblică, înţelegi. Avraam a avut două neveste, de ce n-ar avea şi el? Cam aşa ceva.

— Nissim?

Cohen se întoarse spre Levy, care tocmai închisese telefonul.

— Maşina îi aparţine lui Yossi Hadass, fără amenzi neachitate, dosar scurt, fără condamnări. Oh, ghidul de la Societatea Ecologistă trebuie să vină până-n zece. Alte…

— Douăzeci de minute, interveni Şahar, continuând să frunzărească prin dosar.

Oamenii vin şi-i cer binecuvântarea. Nu ştiu nimic despre droguri. A fost atent întotdeauna. Dar este protejat. Americanul. Politicienii. Am să-ţi spun adevărul, Avram, chiar dacă descoperim că în Ein Kerem se întâmplă ceva, la droguri mă refer, o să-l prindem şi o să scape în cinci minute.

După un moment de gândire, Cohen conchise.

— Foarte bine. Este evident că, dacă Ovadia este orb, înseamnă că nu el le-a ucis pe călugăriţe. Dar are o mare influenţă asupra oamenilor lui. S-ar putea să o fi făcut unul dintre ei. Vom merge până sus la ei. Dacă avem noroc, o să găsim nişte *nafassi* asta o să ne ajute să facem vreo legătură cu hippy din Ein Kerem.

— Am găsit ceva interesant, spuse Levy care continua să studieze dosarul. După ce

Ovadia a ieşit din închisoare, şi-a petrecut mult timp la magazinul fratelui său. Fratele îni este măcelar. L-am interogat. N-a apărut nimic.

Şahar citea din alt dosar.

— Americanul a venit cu banii aproximativ acum şase luni, iar Ministerul Cultelor i-a repartizat *yeşivei* din cartierul Moşiera.

— Politicieni afurisiţi, repetă Cohen. Daţi-mi să văd dosarele, ordonă Cohen. Până ce vine ghidul, o să-mi arunc o privire peste ele. Între timp, voi rezolvaţi problema memoriului.

— În toată aiureala asta, spuse Levy stânjenit, n-am avut ocazia să vă spun. Chiar după ce-aţi plecat din birou, m-a contactat Aboudi. L-a trimis pe unul dintre băieţii lui cu numele şi adresa fetei. Marie.

A dispărut de la locuinţa ei de peste o săptămână.

— Pune pe cineva să-i ţină casa sub observaţie şi ridică-l pe fratele lui Ovadia, măcelarul. Fă-l să declare tot ce ştie. Începi de unde ne-am oprit noi când i-am interogat pe măcelari, ordonă Cohen.

Levy şi Şahar îi trecură dosarele lui Cohen, care alese primul dintre dosarele groase pe care le strânsese poliţia despre activitatea de peste treizeci de ani de viaţă ai lui Ovadia. Poliţia îl cunoştea de douăzeci şi cinci de ani. Rutie se ridică de la masă şi ieşi afară din cameră. Se întoarse aproape imediat cu o îtavă cu cafele.

La puţin timp după ce intră, telefonul de pe biroul ei sună. U ridică, ascultă o clipă şi i-l întinse lui Şahar. Acesta începu să dea ordine oamenilor din subordinea sa să fie

pregătiţi pentru excursia la Ein Kerem, să aresteze măcelarul şi să se pună un om de pază la adresa din Nah-laot pe care i-o dăduse Levy.

Cohen se uită la ceas. Dădu drumul la radio. Cele cinci semnale dădeau ora exactă. Era ora zece şi buletinul de ştiri începu instantaneu, în cuprinsul lui era şi un mic comentariu despre articolul lui Lassman.

Peste puţin timp sună telefonul, răspunse Levy şi, în vreme ce i-l întindea lui Cohen, spuse:

— Alex. A sunat deja de două ori în dimineaţa asta, când dumneavoastră nu eraţi.

— Cohen, răspunse detectivul la telefon.

— Sunt un om mort. Povestea aceea. O să mă omoare. M-aţi omorât.

— Nu sunt eu vinovatul, spuse Cohen sec.

Îi era milă de situaţia grea a ofiţerului KGB, dar nu avea timp de ceartă.

— Când am citit azi dimineaţă, am fost sigur că dumneavoastră sunteţi.

— Nu. N-am fost eu. Am înaintat raportul celor în drept. Scurgerea de informaţii nu vine de la mine. Vocea lui Cohen era rece, dar încă mai spera să mai poată afla câte ceva de la Alex.

— Mossad-ul? Şabak-ul? Cine?

— Nu ştiu. Yaffe? încercă Cohen, nu mai puţin curios să afle sursa divulgării.

— Este suficient de nebun, spuse Alex, făcându-l pe Cohen să zâmbească. Ştiţi, este ciudat N-am vrut să mă retrag, dar acum nu am de ales. La Moscova sunt terminat.

— Poate reuşesc să-ţi pun o vorbă bună,

spuse Cohen, dar auzi nesiguranţa din propria-i voce.

Nici şeful Şabak-ului şi nici şeful Mossad-ului nu păreau deosebit de impresionaţi de nevinovăţia lui Alex.

— Se presupune că n-ar trebui să am conştiinţă. Se presupune că n-ar trebui să fiu nici măcar o fiinţă umană. Dumneavoastră, dumneavoastră sunteţi singurul care aţi putea avea conştiinţă. Dumneavoastră. Un evreu. Supravieţuitorul din taberele fasciste ale morţii. Dumneavoastră sunteţi cel care ar trebui să aibă conştiinţă. Aşa că acum trebuie să mă ajutaţi.

— Eu încă mai sper că mă mai poţi ajuta, spuse Cohen blând, dar cu forţă.

— Vreau să daţi o dezminţire. Să spuneţi că nu sunt eu.

— Nu pots-ofac.

— Puteţi să faceţi orice doriţi! spuse Alex cu vocea ridicată. Trebuie să mă ajutaţi! Sunteţi singurul care mă poate ajuta!

— Probabil că ai dreptate. Dar nu te pot ajuta, dacă nu-l am pe adevăratul criminal.

— Ce doriţi de la mine?

— Nu cred că poţi face prea multe pentru mine. Numai dacă poţi să mi – l dai pe adevăratul criminal Asta ne-ar ajuta.

— Cohen, nu ştiu cine a făcut-o! Nu ştiu!

— Mi-ai spus că obişnuia! să o iei la plimbare cu tine. Prin vale. Ai dat vreodată de vreo peşteră? Sau de semne de sacrificii animale? încercă Cohan.

Întrebarea ţâşni din mintea lui Cohen şi, când Alex tăcu, Cohen îşi ţinu respiraţia. Era sigur că ghicise.

— Cohen, ascultaţi, spuse Alex cu o voce calmă. Poate vă pot ajuta. Poate. Dar, mai întâi, dumneavoastră trebuie să mă ajutaţi. Ajutaţi-mă şi poate vă ajut şi eu.

— Alex, ţi-am spus. Voi face tot ce pot. Dar, mai întâi, spune-mi ce ştii… şi de ce nu mi-ai spus până acum.

De data asta, tăcerea de la capătul firului fu mai lungă. Pe urmă Alex vorbi:

— Există o peşteră. Plecând de la schit, spre vest, la o distanţă lungă de mers pe jos, imediat sub creasta dealului. Cineva o foloseşte ca spaţiu de depozitare.

— Pentru ce?

— Haşiş. Mult. În saci de pânză de cort. Şi mai este ceva.

— Ce?

— O ladă deschisă cu muniţii. Şi alte câteva lăzi mai mici marcate IDF.

— Le-ai deschis?

— Nu.

— Nu te cred.

— Este adevărat. Am văzut haşişul. Am văzut lada cu muniţii. Asta-i tot Nu am făcut un Inventar. Am fost acolo doar o singură dată. Cam acum o jumătate de an. Am văzut un foc aprins. Am fost curios. M-am dus dimineaţa devreme. Părea că cineva prăjise animale întregi. Am văzut intrarea în peşteră. Asta-i tot. Şi m-am uitat.

— De ce nu ne-ai spus? întrebă Cohen furios. De ce nu l-ai avertizat pe Yaffe.

Alex râse tare.

— Cohen, în ciuda *glasnost-ului,* în ciuda tuturor celor ce circulă despre îmbunătăţirea relaţiilor, te asigur că meseria mea n-a fost niciodată aceea de a distruge organizaţiile voastre conspirative,

spuse el cu aceeaşi încredere în sine pe care Cohen şi-o reamintea dinainte ca adevărul despre Alex să iasă la iveală.

Cohen simţea că explodează. Mâncărimea de pe braţ se întinsese până la bicepşi. Spatele fi înţepa, capul îi pulsa.

— Poate că, dac-o tratai ca pe o problemă personală, dacă ne-ai fi ajutat, n-ai fi ajuns în situaţia în care te afli acum, spuse Cohen, strângând din dinţi, abţinându-se să nu ridice tonul.

— V-am spus acum, rosti Alex plin de remuşcări. Îmi pare rău. Îmi pare rău cu adevărat. Acum, ajutaţi-mă. Trebuie s-o faceţi.

Cohen oftă şi tăcu. Promisese, întreg sentimentul pe care-l simţea faţă de situaţia dezastruoasă în care se afla Alex dispăruse în clipa în care acesta recunoscuse că ştia

despre peşteră şi conţinutul ei. Dar promisese.

— Am să vorbesc cu cineva. Dar altceva nu-ţi pot promite, şuieră el.

— Şabak? Mossad?

— Vei afla dacă o vor dori ei, spuse Cohen preocupat şi se frecă pe braţ.

Alex se agăţă de promisiune. Vocea i se schimbă din nou, devenind mai joasă şi mai calmă.

— Mă voi întâlni cu prietenul dumitale oricând şi oriunde va dori. Dar trebuie să se întâmple astăzi. Altfel, voi fi un om mort. Îţi spun, mort.

— Voi vedea ce pot face. Dar nu fi atât de nerăbdător.

— Cohen, contez pe dumneavoastră, striga Alex în timp ce detectivul închidea telefonul.

Vocea lui suna ca un ecou în capul lui Cohen. Levy şi Sahar îl urmăreau în tăcere.

— L-am promis, spuse Cohen, mai mult ca să se convingă pe sine decât să le explice lui Levy şi Sahar care ascultaseră sfârşitul conversaţiei în tăcere. Ştie despre peşteră. A văzut haşiş şi nişte cutii cu muniţii.

Formă numărul lui Şmulik.

— Vrea să se retragă, spuse Cohen când acesta răspunse. M-a ajutat puţin şi acum vrea să se retragă.

— Îţi baţi joc de mine? Ai ratat întâlnirea cu primul-ministra. Acum vrei să distrugi chiar totul? Şi, în plus, m-ai lucrat pe la spate. De ce te-aş ajuta?

— Pentru că eşti de partea mea.

— De aici nu prea pare aşa.

— Ascultă Şmule. l-am promis că o să fac ce o să pot. Mi-a furnizat câteva informaţii

care se potrivesc cu altele pe care le deţin. Ceva care ne-ar putea conduce la grenadele de pe Muntele Templului. Poate şi la altele. Poate chiar şi la călugăriţe.

— Ce i-ai spus? întrebă Şmulik resemnat.

— Că o să vorbesc cu cineva.

— Ai pomenit de mine?

— Bineînţeles că nu.

— Nu ştiu. Nu ştiu ce vom putea face pentru el. Va trebui să hotărască primul-ministru.

— Nu prea are mult timp la dispoziţie.

— Cine? Primul-ministru sau Alex?

— Amândoi. Ascultă, ţi-am plasat-o. Acum depinde deţine.

— Ar fi trebuit s-o faci cu mult timp în urmă. De dragul tău.

— Probabil, ai dreptate, admise Cohen

fără tragere de inimă.

— Cum de te-a ajutat aşa de-o dată?

— A fost a doua sursă la ceva.

— La călugăriţe?

— Poate. Nu sunt încă sigur.

— Şi l-ai crezut? întrebă Şmulik neîncrezător.

— N-am prea avut de ales, recunoscu Cohen. Şmulik se gândea în tăcere. Cohen începu să se îngrijoreze.

— Şmule, el a fost a doua sursă de informaţii. A confirmat fără să-l întreb… L-am crezut, sublinie Cohen.

Până să răspundă Şmulik, Cohen numără până la trei.

— O să vorbim cu el, hotărî Şmulik. Poate va fi posibil să se ducă la consulatul american. Nu ştiu. Ne-ar fi fost de ajutor dacă n-ar fi apărut povestea asta. Mă

îndoiesc. Acum, ia spune, cine dracu' a suflat povestea asta?

— Nu ştiu. Sincer, mă întrebam dacă nu chiar tu. Şmulik râse.

— Şi eu care eram sigur că ai fost tu.

— De asta mă voi ocupa mai târziu. Acum am altele de făcut. Vorbeşte cu cine crezi. Fă ce poţi.

— Ţi-ai făcut griji pentru el?

— Da. Dar nu-mi mai fac. Dacă tu poţi să faci ceva să-l ajuţi, atunci e bine. Dacă nu poţi… pe i, pe cinstite, nu-mi pasă. Unde naiba-i ghidul? întrebă Cohen de îndată ce termină convorbirea.

Levy îşi privi ceasul.

— Trebuia să fie aici de zece minute.

— Nissim, de cât timp lipseşte fata aceea de acasă?

— Din noaptea în care a alergat-o hippy

acela.

— Rutie. Contactează toate spitalele din toată ţara şi verifică la sediile centrale naţionale toate rapoartele legate de cadavre neidentificate de atunci până acum.

— Avem copiile tuturor rapoartelor cu cadavre neidentificate, interveni Levy.

— Fă-o, ordonă Cohen. Am văzut azi ce se poate întâmpla cu un raport. Cine ştie ce mai pierdem din cauza vânturilor potrivnice.

Vânturile potrivnice măturaseră fragmentele, şi acum ei trebuia să le adune. Cohen tăcu, urmărindu-i pe Levy şi Şahar care începuseră să dea telefoane. Auzi o sirenă care porni să sune chiar lângă complex.

Se auzi o bătaie în uşă. Înainte de a putea răspunde cineva, uşa se deschise.

— Nimeni n-a spus că pot intra, dar nici să stau afară. Vocea era răguşită şi piţigăiată, ca şi cum corzile vocale ar fi fost arse de soare. Mi s-a apus că aici pot să-l găsesc pe comandantul Cohen. Puteţi să-mi spuneţi Gingi. Aşa-mi spun toţi. De la Societatea Ecologică. Mi s-a spus că aveţi nevoie de un expert în peşterile din Ein Kerem. Deci, iată-mă.

Cohen era gata să izbucnească în râs. Gingi părea că ieşise dintr-un afiş de recrutare de pionieri evrei de prin anii ’20: cu sandale, pantaloni scurţi, cu o cămaşă albastră gen pulover, legată la gât cu un şiret, cu capul roşu pleşuv, cu o piele bronzată ce făcea imposibilă ghicirea vârstei, cu o mustaţă de sergent major britanic şi un mers milităros degajat, dar total ineficient.

Dar de îndată ce-şi întinse harta pe care o ţinea sub braţ, Cohen îşi dădu seama că Gingi cunoştea toate drumurile prin văgăunile şi dealurile din Ein Kerem.

— Există doar un ansamblu de peşteri care ar putea servi cu adevărat drept adăpost unui grup de oameni şi care se află la mai puţin de cinci minute de mers cu maşina de la poalele Ein Keremului. Aşa spunea mesajul. Să găsesc peşterile care sunt la o distanţă de cinci minute de mers cu maşina de la Ein Kerem, iată-le.

Arătă un punct de pe hartă la aproximativ doi kilometri de cea mai apropiată şosea şi cam la trei kilometri spre vest de centrul satului.

Cohen studie harta.

— Bine, deci cinci minute cu maşina. Dar pe jos? Până acolo?

Degetul lui Cohen apăsă pe simbolul cartografic de schit.

Gingi se scarpină pe cap.

— O clipă, să mă gândesc, şi, murmurând, începu să urmărească cu degetul crestele pe care le recunoştea în cercurile concentrice de pe harta editată de armată. Dacă cunoşti drumul, nu este departe, dar trebuie să fii atent să rămâi pe creste. Dacă cobori în vale, drumul este de două ori mai lung. Asta înseamnă cam douăzeci de minute până la jumătate de oră cu mers sprinten de la schit la peşteri. Cu mers agale? Cam o oră. De ce, ce s-a întâmplat la schit?

— Nu-i treaba ta, se răsti Levy. Gingi ridică din umeri.

— Am înţeles. Sunt gata să mergem. Vă duc acolo.

— O să ne spui cum să ajungem acolo, bombăni Cohen.

— Ascultă, comandante. Am fost cu Arik la Mitla. Am fost cu Moţa când a cucerit Muntele Templului. Am fost cu Raful pe munţii Golan în 73. Am fost…

— Nu discutăm lista acţiunilor tale militare, rosti Cohen cinic.

— Problema este că nu există loc periculos sau locuri în care să mă duceţi şi în care să nu fi fost deja. Problema este că n-o să fiţi în stare să ajungeţi la aceste peşteri, dacă nu mă luaţi cu voi.

— De ce nu? întrebă Levy.

— Deoarece, dacă ştiţi să citiţi o hartă aşa cum trebuie citită, veţi vedea că peşterile nu sunt nici măcar marcate. Şi o dată ajunşi acolo, puteţi să hoinăriţi mult şi bine în sus şi-n jos tot căutându-le, fără să

le găsiţi vreodată. Eu pot să vă arăt şi o să vă arăt, spuse el triumfător.

Levy îl privi pe Cohen, acesta pe Gingi. Gingi stătea în picioare cât putea de drept, ca să pară mai înalt, ochii abia ajungându-i la nivelul de sus al dulapului cu patru sertare de lângă el.

— Aici nu ne jucăm de-a comandourile, i se adresă Cohen sever. Ştiu să citesc o hartă. Avem nevoie să ne arăţi un drum pe care să ajungem la peşteră fără să fim văzuţi.

— Bine, bine. Cum doriţi. Aşa cum i-am spus lui Yanos din Beirut…

— Ascultă, Gingi, interveni Levy. Suntem siguri că ai avut o carieră militară strălucită. La fel ca ghid, cercetaş şi tot ce vrei. Dar fă-mi o favoare. Nu astăzi. Altă dată poţi să ne povesteşti toată viaţa ta.

Gingi nu se simţi deloc insultat.

— Bine, bine. Cum doriţi. Sunteţi gata de plecare? Să ştiţi, n-am toată ziua la dispoziţie.

— Poate-i şi nebun, îi şopti Levy lui Cohen în timp ce se îndreptau spre locul de parcare.

Sahar se urcă în a doua maşină în care se aflau patru ofiţeri tineri şi serioşi. Pe drum, făcu un mic ocol prin Nahlaot, ca să se convingă că omul lui îşi ocupase deja locul lângă apartamentul fetei care lipsea.

— Nebun, complet nebun, spuse Cohen.

Râseră amândoi. Gingi nu le dădea nici cea mai mică importanţă şi se urcă pe locul din spate al maşinii.

Nici nu porni Levy bine din loc, că Gingi începu să dea indicaţii. Cohen se răsuci spre el.

— Foarte bine, Gingi. E-n regulă. Te-am luat cu noi ca să ne arăţi cum să ajungem la peşteri. Nu-i nevoie să ne spui cum să ajungem la Ein Kerem. O să-ţi spun eu când să începi să ne dai indicaţii.

— Bine, bine. Nicio problemă.

Se aşează la locul lui şi fredona tot restul drumului.

Străbătură tot drumul prin Ein Kerem, trecură pe lângă intersecţia cu Izvorul din Podgorie, pe lângă cea pentru schit, pe lângă biserica baptistă, pe lângă cea anglicană şi luterană. Apoi pe lângă ceainărie, magazinele meşteşugăreşti şi băcănia de pe partea opusă staţiei de autobuz. În cele din urmă, o luară la vale pe un drum care, îndată ce trecură de partea locuită a satului, deveni din două artere de circulaţie doar una.

Imediat după o cotitură bruscă a drumului, care era şi curbat şi povârait, Gingi îi opri. Spre sud era un deal abrupt. Spre est, o vale ce se întindea pe mai mult de un kilometru. Apoi drumul urca peste cinci sute de metri, spre o creastă pe care se afla o instalaţie radar a forţelor aeriene şi, mult mai jos, spitalul de boli mintale.

— Aşteptăm aici, spuse Gingi.

— Eu hotărăsc unde să aşteptăm, ripostă Cohen.

— Nu vreţi să-i aşteptaţi şi pe ceilalţi?

— Cine-i individul ăsta? întrebă Levy, dându-şi ochii peste cap.

Maşina lui Şahar apăru câteva momente mai târziu. Era cu alţi doi poliţişti în haine civile.

— Ce vreţi să facem? îi întrebă Şahar pe Cohen. Cohen se întoarse spre Gingi.

— Există vreun drum pe care să ne apropiem de locul în care ne duci, de unde să vedem ce se întâmplă, fără să fim văzuţi?

— Sigur. De ce n-aţi spus aşa? Dar trebuie să vă opriţi radio-telefoanele. Dacă acolo sus este cineva, o să vă audă de la distanţă.

Levy făcu un gest cu amândouă mâinile, ca şi cum ar fi răsucit gâtul unui pui de găină. Şahar aproape că râse. Cohen privea sus pe deal.

— *Nu?*

În tonul lui Cohen era o exasperare răbdătoare.

— *Nu* ce? întrebă Gingi.

— Mergem sau nu?

— Desigur, desigur, pe aici, şi Gingi coborî din maşină, începând să meargă în pas de marş.

Cohen şi ceilalţi îl urmau la numai câţiva paşi.

— Credeţi că ştie ce face? îl întrebă Levy pe comandant

— Ştie oare cineva din ţara asta ce face? răspunse Cohen şi apoi, ca şi cum ar fi cântărit lucrurile, adăugă, zâmbind, spre Levy: Cu excepţia noastră, bineînţeles.

— N-ar fi trebuit să luăm mai mulţi oameni cu noi? Şi mai mulţi care să ne acopere?

— Nissim, Nissim, meseria mea este să-i prind pe criminali, nu să-i omor sau să mă las omorât de ei. Mai întâi, vreau să văd ce se petrece acolo. Voi hotărî după aceea. Fără împuşcături. Nu înainte de-a ordona eu. Deocamdată, nu avem nici pe departe nevoie de arme. Ne aflăm pe un drum frumos şi oricine de acolo de sus ne vede

foarte clar.

În timp ce vorbea, arătă spre est, către o construcţie nouă ce se înălţa pe panta muntelui. Pe Gingi aproape că-l pierduseră din vedere. Dispăruse după o cotitură bruscă.

— Aleargă ca o capră, remarcă Levy.

— Mai degrabă ca un guzgan moscat, spuse Cohen. Cum mergeau ei în trap întins, ca să-l prindă pe Gingi, îl auziră strigând. Era deasupra lor şi le indica cu degetul un loc pe unde să o ia ca să intre în pădure. Dar pe Cohen îl interesa mai mult Ford Escortul portocaliu închis, parcat la o sută de metri de la intrarea drumului, într-o pădurice de pini.

— Este aceeaşi maşină de care ne-a vorbit Daniel. Şahar îşi plasă unul din oameni cu indicaţia să nu slăbească din ochi

maşina goală.

Mai urcară douăzeci de minute pe o potecă şerpuitoare, pe un drum vechi făcut de o turmă de oi, apoi în sus, printr-o livadă de măslini părăsită.

— Această livadă, începu Gingi, a aparţinut unui şeic, dar când a venit Allenby în Ierusalim…

— Oh, taci acum! se răsti Şahar la ghid. Gingi se resemna.

— Da, domnule, spuse el, şi salută leneş. Oricum, am ajuns.

— Ce spui? întrebă Levy.

— Aici e locul. Priviţi, arătă Gingi spre sud.

Livada de măslini era pe o terasă, iar ei se aflau în capătul nordic. Partea vestică a terasei se înclina în jos, bolovanii şi stâncile care o susţinuseră pe vremuri se

rostogoliseră şi căzuseră în josul dealului. Partea estică a terasei parcă era scobită în stânca muntelui, în colţul îndepărtat, în partea nordică a terasei, printre ramurile groase şi subţiri ale copacilor bătrâni, Levy zări o frântură dintr-o funie de rufe întinsă între doi copaci, în aer se simţea un miros slab de fum.

— As putea să mă apropii, spuse Levy. Să văd ce se întâmplă înăuntru.

Gingi se oferi să-i arate lui Levy drumul ce mergea pe deasupra peşterii. Cohen încuviinţă şi cei doi o luară în sus, spre peretele estic al terasei cu măslini. Cohen scoase o ţigară din buzunarul cămăşii. O aprinse şi o stinse imediat. Le făcu semn oamenilor lui Şahar să procedeze la fel.

„Dacă noi le putem mirosi fumul, cine poate spune că ei nu-l pot simţi pe-al

nostru”, se gândi Cohen.

31

COHEN ÎI SPUSESE LUI LEVY să se ferească de a fi văzut şi să-i raporteze ce vede la intrarea în peşteră. Levy se caţără chiar în spatele lui Gingi. Se prindea exact de aceleaşi stânci, arbuşti şi trunchiuri de copac, ca să se sprijine şi ridice. Deâlui era abrupt. Se mişcau aproape silenţios. Apoi Gingi se opri, o zbughi la dreapta şi se târî pe burtă pe o ieşitură mică de deasupra peşterii. Levy începu să se ţină după el. Dar ieşitura cedă.

Gingi aproape căzu în focul de tabără din faţa peşterii. Levy auzi un zbieret şi două strigăte ascuţite. Coborî anevoie şi-l găsi pe Gingi, ruşinat de încurcătură,

deasupra unui bărbat gol puşcă. Trei dintre oamenii lui Şahar traversară, alergând, livada şi intrară în luminiş cu pistoalele scoase. Scena din faţa focului de tabără îi făcu pe toţi să izbucnească în râs. Când Cohen şi Şahar apărură în luminiş, ei încă mai râdeau. Cohen îi făcu semn lui Levy să tragă câteva veşminte de pe sfoară pentru două fete ce stăteau în genunchi, tremurând de frică, la câţiva metri mai departe… Apoi se întoarse spre Ovadia.

Orbul stătea pe vine şi ţinea cu mâna o robă din pânză albă, murdară, în toată confuzia din jurul lui, el continua să vorbească şi să tot vorbească, de parcă ţinea totul sub control

— Înţeleg, înţeleg. Şi voi puteţi înţelege. Dacă aţi studiat adevărata cale a oamenilor noştri, dacă aţi aflat adevărata menire a

acestui lor, atunci şi voi puteţi deveni unul dintre pelerini.

Vocea lui avea ritmul unui proroc. Cohen se simţea tulburat de faptul că Ovadia îi localizase faţa, fără să-i audă vocea, chiar înainte de-a cunoaşte identitatea celor care năvăliseră în luminiş.

Îşi aminti de celălalt Ovadia, cel tânăr. Când fusese închis, Ovadia avea treizeci decani, dar înfăţişarea unui adolescent. Acum, avea barbă, în barbă se zăreau câteva firişoare de păr alb, dar faţa îi era întinsă, fără nicio cută. Chiar orb, avea aceiaşi ochi hipnotici. Era fără ochelari şi ochii erau la fel cum şi-i amintea Cohen: unul căprui închis, celălalt verde deschis.

— Te-ai schimbat, David, spuse Cohen pe un ton aproape uşor glumeţ.

Fostul puşcăriaş păru că-l ascultă pe

Cohen mai mult decât vorbise acesta! apoi zâmbi.

— Eşti Avram Cohen.

Îşi desfăcu gulerul robei, iar zâmbetul lăsă să i se vadă o lucrare dentară la rândul din faţă al dinţilor executată în puşcărie.

— Am auzit că acum eşti profet.

— Sunt servitorul Domnului, spuse Ovadia cu încredere.

Cohen se aşeză în faţa lui pe un bolovan mare. Ovadia stătea pe genunchi în stil arăbesc, cu şezutul pe călcâie şi antebraţele pe genunchi. Câteva pietre formau un cerc, ia r în mijlocul lui era o grămăjoară de oase sfărâmate. Intrarea peşterii era de înălţimea unui om de talie mijlocie, ascunsă parţial de trunchiul gros al unui muştar sălbatic. Fără să-şi ia ochii de la Ovadia, Cohen le făcu semn lui Levy şi Sahar să cerceteze peştera.

— Văd că aici frigeţi animale, spuse Cohen încet.

— Învăţăm din nou ce făceau strămoşii noştri, spuse Ovadia liniştit, fără să acorde atenţie zeflemelei lui Cohen. Ne asumăm responsabilităţi.

Avea mâini lungi şi, în timp ce vorbea, gesticula.

— Da, spuse Cohen în batjocură, într-un fel, întotdeauna ai fost responsabil. Responsabil de crimă.

Zâmbind, Ovadia îşi dezgoli din nou dinţii şi ignoră tonul de hăituiala din vocea lui Cohen.

— Trebuie să ne întoarcem la vremurile vechi, la felul nostru de a fi înainte ca cei ce-şi spun creştini să ni-l fi furat pe Mesia şi înainte ca Ismail să fi coborât din copaci, continuă el şi scuipă când pronunţă

cuvântul creştini.

— Asta da interpretare, zise Cohen. Pariez că rabinilor le place asta.

El îşi bătea joc şi insulta, era provocator.

— Rabinii, spuse Ovadia dispreţuitor. Ei se tem. Eu îi învăţ pe cei de aici şi le arăt calea salvării, fără teamă.

Cohen îşi dădu seama că se aplecase înainte, cu coatele pe coapse şi că încerca să găsească lumina din privirea hipnotică a orbului.

— De exemplu, tu te temi de mine, zise Ovadia. Aud asta. O văd.

Cohen se scutură, ca să poată să-şi ia privirea de la Ovadia. Timp de o clipă fusese în transă, sub întunecimea acelor ochi ciudaţi, şi trebui să-şi impună să scape de sub influenţa lor. *Lui îi era* teamă. Se aşeză la loc şi râse, eli-berându-se de teamă. Când

râsul său zgomotos deveni doar un chicot, în timp ce se freca la ochi, îşi dădu seama că, de când intrase în luminiş, era prima oară când îşi lua ochii de la Ovadia.

Levy ieşi din peşteră înainte ca unul din ei să reînceapă să vorbească. Trăgea după el un sac militar.

— Mai sunt alţi cincizeci din ăştia înăuntru, spuse el trântind la pământ sacul din pânză de cort.

Din sac căzură zeci de săculeţe ovale din iută de mărimea unei mâini.

— Ei, ei, Davide, jubilă Cohen, acum cine se teme? Un moment Ovadia nu răspunse nimic, apoi, cu faţa spre cer, spuse:

— Eu urmez legile Domnului, aşa cum le-a adus Moise din Sinai. Începu să recite cele Zece Porunci: Eu sunt Domnul Dumnezeul tău…

— Şi vei face negoţ cu droguri? întrebă Levy mânios, apăsând cu o mână conţinutul unui săculeţ în faţa lui Ovadia.

Ovadia îşi întrerupse recitarea.

— Nicio mirodenie nu-i interzisă, lezechiel mânca ciuperci. Şi a avut viziuni. Eu le am pe ale mele. Am văzut cum oase uscate prind viaţă. Am şi alte viziuni. Un templu pe Munte, Sfânta Sfintelor reconstruită. Şi *heruvimul* meu îmi arată că-i place să-şi arunce răzbunarea pe monstruozităţi. Chiar şi asupra ta, Avram Cohen, scuipă el numele.

Levy se întinse spre orb. Cohen îşi ridică o mână să îl oprească. Ovadia îşi ţinea faţa în sus şi începu să recite rugăciuni cunoscute numai de el şi de adepţii lui.

Cohen îl îndepărtă pe Levy de orb.

— Dar arme? Ai găsit ceva? Levy negă.

— Dar Şahar mai caută.

— El nu pleacă nicăieri, arătă Cohen spre Ovadia care continua să recite. Află tot ce poţi despre ele, spuse el aspru, gesticulând spre cele două fete. Mă duc şi eu să arunc o privire înăuntru.

Se îndreptă spre intrarea în peşteră, trecu pe lângă muştarul sălbatic şi, pe vine, intră în întuneric.

Lanterna lui Şahar era rezemată de o ieşitură a peretelui, unde picăturile de la ceara lumânărilor formaseră pe acesta un fel de stalactite. Pereţii peşterii fuseseră văruiţi, dar erau afumaţi în locurile în care arseseră şi rearseseră luminările. Fasciculul de lumină al lanternei era îndreptat spre fundul peşterii, şi Cohen văzu umbra lui Şahar mărindu-se şi îngustându-se pe peretele îndepărtat al peşterii.

— Vreo armă? întrebă Cohen în timp ce se apropia de locul în care se afla Şahar.

Peştera avea forma unei pâlnii şi se îngusta din ce în ce mai mult până când, la capăt, de-abia dacă mai avea o înălţime de jumătate de metru. Cohen se văzu obligat să înainteze pe vine.

Trecu pe lângă sacii îngrămădiţi şi se îndreptă spre fundul peşterii unde Şahar, tot căutând lăzile cu arme, ridica ultimii saci dinjtfnză de cort.

— Nicio armă. Îmi pare rău. Asta este. Va trebui să scoatem tot din saci, ca să fim siguri că nu-i nimic. Până acum n-am găsit decât haşiş. Am găsit ceva. Să-ţi arăt, dar afară, la lumină.

Cohen mai aruncă o ultimă privire de jur-împrejur, după care o luă după Şahar, spre ieşire.

— Priveşte, spuse Şahar, studiind ştampila de pe unul dintre săculeţi. Aceasta reprezenta un cedru, simbolul Libanului creştin. Şahar citi cu voce tare: „Curaj, pentru Gloria Domnului”. Acum priveşte. Tăie săculeţul cu un briceag de buzunar pe care îl ţinea pe un inel de chei. Este de culoare vişinie, spuse el, apoi trase haşişul pe nas. Din Beka a de Sud. Iar acum iată, adăugă el, răsturnând săculeţul în mână. Înăuntru mai este o ştampilă: „Pentru Allah şi Profetul său”.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă Cohen nerăbdător.

— Înseamnă că cei ce-l produc din plante sunt şi-a Din Beka a. Dar cei care se ocupă de plasarea lui, după ce-a fost ambalat, sunt creştini. Ştampilele sunt ca nişte ştampile vamale. Când *nafâs-ul* este

transportat printr-o zonă controlată de miliţia populară, aceasta îşi ia partea, fie sub formă de droguri, fie arme sau bani gheaţă. Când şi-o ia sub formă de droguri, îşi pune propria ştampilă. Oricine i-a furnizat haşişul lui Ovadia, ultimul libanez care l-a atins a fost creştin.

Cohen ridică sacul gol răsturnat de Levy.

— Acesta este al IDF, observă el, lăsându-l să cadă şi întorcându-se spre Ovadia.

— Avem multe despre care să vorbim, David.

— Nu mi-e teamă de tine. Nu ştiu nimic din ce-ai putea descoperi. Eu nu sunt decât un biet orb care urmează drumul arătat de Dumnezeu şi sunt condus de muritori.

Când înţelese că i-a închis gura lui Cohen, tăcu şi el.

Un orb cu atitudinea unui credincios inocent care-l găsise pe Dumnezeu putea fi uşor înşelat de adepţi corupţi. Cohen îşi putea deja imagina pledoaria apărării la audierea lui Ovadia.

Levy îi întrerupse gândurile.

— Fetele sunt fugare. Au peste şaisprezece ani, vârsta legală de a fi trimise în judecată. Din Bet Sean. Ovadia le ţine drept concubine. Ca regele Solomon.

Cohen scutură trist din cap.

— Unul dintre oamenii lui Şahar să le ducă la maşină. Adu o echipă aici să strângă totul. Se uită împrejur după Gingi, strigând după ghidul cu capul roşu.

Gingi era în spatele luminişului şi urca pe deal.” – Coboară aici, ordonă Cohen.

— Voiam să văd presa. Acolo sus au mai rămas nişte ruine de la presa de ulei de

măsline a Primului Templu, explică el când se întoarse.

— Mai sunt şi alte peşteri în care ar putea fi ascunse lucruri din astea?

Gingi dădu negativ din cap.

— Dar ce-i cu presa aceea?

— Este doar o gaură rotundă, tăiată în piatră.

— N-are importanţă. Cohen îl strigă pe Levy care vorbea la radio-telefon, la marginea luminişului. Vreau să cerceteze toată zona. Tot dealul, în sus şi-n jos şi pe culme. Trimite-mi o patrulă de grăniceri.

Pe moment radio-telefonul fluieră, apoi se auzi vocea poliţistului pe care Şahar îl lăsase să supravegheze Ford Escortul portocaliu” de la poalele dealului, lângă drum. Din aparat se auzi sacadat:

— L-am arestat pe individul care s-a

apropiat de maşină.

Cohen confirmă preluarea mesajului şi se întoarse spre Ovadia.

— Cine este? Yossi Haddas? Cine mai este prin zonă?

Dar Ovadia continua să tacă.

Cohen oftă. Briza caldă bătea dinspre est. Din când în când aducea cu ea un sunet dinspre Ein Kerem. Lui Cohen i se păru că aude clopotul bisericii din sat sau poate lama unui buldozer care scrâşnea în contact cu stânca. Spera ca informaţiile lui Alex despre armele din peşteră să se dovedească adevărate şi să poată fi legate de droguri, ca într-un film hollywoodian. Dar drogurile erau ceva prea simplu. Ovadia putea scăpa uşor. Armele ar provoca un scandal prea mare, ca politicienii să mai încerce să-l apere, în cazul drogurilor, orbul avea

oamenii lui care l-ar scoate basma curată.

— David, David, cine trebuia să fie cu tine? începu Cohen…

Deodată, din cealaltă parte a luminişului, se auzi un strigăt. Era Levy care ieşise din luminiş în pădurice şi cerea întăriri. Aproape imediat, mai strigă o dată:

— Rămâi pe loc, poliţia.

— Porniţi, le ordonă Cohen oamenilor lui Şahar, care-şi scoseseră deja pistoalele, Vulturul Deşertului 457, din tocurile de la sold.

O luară în direcţia strigătelor lui Levy.

— Singurul lucru pe care acum îl ignori, îi spuse Cohen lui Ovadia, este că, dacă cineva vine să te vadă, unul dintre oamenii mei ar putea fi rănit.

— Astăzi nu va fi nimeni rănit. Nici măcar tu. Eu prorocesc asta, eu ştiu asta.

Ovadia era calm, dar în alertă, cu ochii orbi îndreptaţi spre Cohen.

— Cine este? Cu cine te întâlneşti aici? ţipă Cohen, pierzându-şi firea, spre satisfacţia fostului puşcăriaş.

Ovadia recăzu în muţenie.

Strigătele lui Levy izbucniră, dirijându-i pe Reuven şi Şahar:

— Pe acolo, pe acolo a luat-o.

— Nu-l văd, n-am cum să-l văd! veni răspunsul lui Reuven.

Pentru un timp, atenţia lui Cohen fu perturbată de urmărirea de pe deal. Dar apoi reluă întrebările.

— Călugăriţele, David, călugăriţele, cine le-a omorât?

— Dumnezeu, răspunse orbul cu privirea spre ceruri. Prin trimisul său. Aş vrea doar să-i mulţumesc pentru că ne-a scăpat de

monştri.

Părea că ascultă sunetele urmăririi, ruperi de crengi şi căderi de pietre în mici avalanşe. Cu fiecare secundă care trecea, zgomotul slăbea din ce în ce mai mult.

Cohen rămase calm, conştient de urmărirea care se îndepărta şi de sunetele care se pierdeau, îşi concentra atenţia asupra lui Ovadia şi, cu o voce blândă, îi spuse:

— David, mie poţi să-mi povesteşti. Doar mă cunoşti, îţi aduci aminte, nu? Poţi chiar să ai încredere în mine. Ţii predici şi ai adepţi, dar asta-i o altă modalitate de a ţine laolaltă o bandă. Asta nu-i nimic altceva decât o bandă, nu-i aşa, David? încă te mai ocupi cu negoţul de droguri. Cu toată pocăinţa ta, cu toată căutarea adevărului primordial, tu te ocupi de acest negoţ. Nu

eşti decât un alt copil al străzii care se joacă cu o minge mai mare decât ceilalţi.

Cohen voia să dea cu capul în faţa lui Ovadia ce strălucea de convingerile sale interioare de sanctitate.

— Sărmane domnule Cohen. Nu înţelegi, nu? Dar vei înţelege, îţi promit, domnule Cohen. Vei înţelege.

Vocea lui Levy se auzi de undeva de deasupra.

— Era el, hippy. A scăpat. Dar el era. Sunt sigur! Zâmbetul lui Ovadia se schimbă uşor, buza inferioară îi tremură.

— Cine este? întrebă Cohen. Tu ai pus totul la cale, nu? Tu l-ai trimis să le omoare pe călugăriţe. De ce? De ce?

Faţa orbului avea un zâmbet firesc care-i accentua atitudinea batjocoritoare.

— Un hippy? Domnule Cohen, mă faci să

râd. Am prieteni, da, studenţi, pelerini pentru cauza noastră.

— Cine este? Fiu de căţea ce eşti. Cine? izbucni furios Cohen.

— Cine? N-am văzut pe nimeni, răspunse Ovadia cu o bucurie răutăcioasă.

— Hippy. Un străin cu ţăcălie. Un turist. Nu-i aşa că-şi ia *nafas-ul* de la tine? Vine aici să facă rost de *kef.* Cum îl cheamă? Dă-mi numele. Numele!

Ovadia surâse.

— Cunosc multe persoane. Unii sunt străini. Hippy, dacă vrei să le spui aşa. Acesta este deja un cuvânt depăşit, domnule Cohen. Doar aşa, ca să ştii. Dar, cel puţin, ei înţeleg ceea ce dumneata nu poţi înţelege, domnule Cohen. Faptul că, uneori, ceea ce pare că n-are niciun rost, poate fi lucrul cel mai perceptibil dintre toate.

Cohen de-abia se stăpâni să nu-l lovească. Dezgustat, se răsuci pe călcâie, chemându-i pe Levy şi pe ceilalţi poliţişti.

— Te ridicăm pentru *nafas,* îi răspunse sec Cohen. Bine-ar fi ca fetele acelea două să aibă vârsta pe care o declară, că de nu, o să te condamnăm şi pentru viol. Iar pe hippy acela o să-l găsim, de asta poţi fi sigur.

— Eu sunt sigur că va veni ziua în care monstruozităţile de pe Templu vor fi şterse de pe Munte, când violările de proprietate vor fi eradicate şi când Templul va fi refăcut la locul lui.

— Puneţi-i cătuşele, spuse Cohen, în timp ce Levy se întoarse în luminiş cu Şahar şi cei trei oameni ai lui.

— N-o să-i fie prea uşor să coboare dealul cu cătuşe la mâini, spuse Levy.

— Prea bine, zise Cohen răzbunător.

Îi dădu ordin lui Şahar să pună doi oameni de pază până la sosirea patrulei de grăniceri şi să cheme laboratorul mobil în speranţa că poate vor descoperi ceva.

Dar drumul de întoarcere spre maşina de la poalele dealului nu fuse pentru Cohen o paradă a victoriei. Ovadia îşi păstra cu stoicism muţenia, nu se plânse nici măcar o singură dată de ramurile care-i loveau corpul sau de ciulinii care i se prindeau de robă.

Când ajunseră înapoi la birou, era aproape două după-amiază. Ovadia era singur într-o celulă a închisorii, Yossi Hadass mărturisea numele şi adresele adepţilor lui Ovadia. Dar, după cum era de aşteptat, Hadass nu spunea nimic altceva despre Ovadia decât că era un mare

profesor, un vizionar care le promitea puteri clericale tuturor celor care-i ascultau ordinele.

32

vinerea, înainte de a începe sabatul, Benny Lassman se ducea întotdeauna târziu la *Thelerusalem Post.* În dimineţile de Sabat nu mai apăreau ediţii noi, aşa că, în clădirea ziarului, nu era nimeni în afară de un singur paznic care stătea la uşa principală.

Aceasta era perioada de timp în care Lassman îşi făcea ordine pe birou, frunzărea dosarele ce se strângeau grămadă pe şi îşi bătea la maşină notiţele.

Vraful gros de mesaje telefonice rămase de dimineaţă în cutia poştală nu-l dezamăgi. Purtătorul de cuvânt al primului-ministru şi

cel al sediului central al poliţiei naţionale sunaseră de două ori. Alţi şase corespondenţi străini lăsaseră mesaje prin care-l rugau să-i sune. Toţi doreau să ştie sursa povestirii sale.

Când telefonul de pe biroul său începu să sune, Lassman încercă să-l ignore. El ar fi trebuit să aleagă pe cine să sune mai întâi. Dar cel care suna era insistent şi sunetul telefonului deveni enervant.

— Lassman, urlă el, punând astfel capăt torturii.

— Domnul Lassman? Domnul Benny Lassman? Era vocea unei femei, ezitantă şi încordată.

— Da.

— Sunteţi aceeaşi persoană cu cea care a scris despre poliţie?

— Da. Dar dumneavoastră cine sunteţi?

De la celălalt capăt al firului nu primi niciun răspuns. Alo? Alo? Mai sunteţi la aparat? insistă Lassman.

— Cred, cred că cineva încearcă să mă omoare, spuse vocea.

— Ar trebui să vorbiţi cu poliţia, rosti Lassman pe un ton protector, pe care-l păstra pentru nebunii paranoici. Astfel de apeluri erau cam trei pe săptămână, pe lângă alte ameninţări întâmplătoare cu moartea pentru relatarea a ceea ce autorii scrisorilor anonime considerau că servea intereselor duşmanilor ţării. Adăugă: Eu nu sunt om de pază, după care fu gata să închidă când persoana de la capătul firului păru că-i citeşte gândurile.

— Nu, nu închideţi, vă rog, nu închideţi. Nu sunt nebună. Mi-a trebuit toată ziua ca să-mi iau inima în dinţi şi să vă sun. Mi-e

atât de frică. Atât de frică. El încearcă să mă omoare. 0

— Dacă credeţi că cineva încearcă să vă omoare, adresaţi-vă poliţiei. Eu n-am cum să vă ajut, spuse el mai amabil, dar încă neconvins.

— Nu pot să mă duc la poliţie, zise ea ferm. Am motivele mele. Nu pot, şi nu sunt nebună, insistă. El chiar încearcă să mă omoare. Făcu o scurtă pauză, apoi continuă, ca şi cum încerca să-l convingă. Mă ascund de aproape o săptămână.

— Ascultaţi, doamnă, indiferent cum vă numiţi. Dacă credeţi că o să vă pot ajuta, ar trebui să-mi spuneţi mai multe. Cine vrea să vă omoare? Şi de ce?

— El crede că ştiu. Dar nu este adevărat. Adică nu ştiu mai multe decât ştiu. A venit

alaltăieri seara. i-am spus că vreau să ne despărţim, dar a venit şi avea un cuţit…

— Staţi puţin. V-aţi certat cu prietenul dumneavoastră şi de asta mă sunaţi pe mine? Eu nu scriu la rubrica Inimilor însingurate. Eu sunt reporter al poliţiei. Ascultaţi, nu prea am timp pentru toate astea, îmi pare rău.

— Vă rog, vă rog. Da. Este adevărat că era prietenul meu. Pe vremuri. Dar acum nu ştiu despre ce-i vorba. Cred că are ceva de-a face cu drogurile, întotdeauna are droguri.

— V-a spus de ce vrea să vă omoare?

— Spune că acesta-i mesajul lui. Are de transmis un mesaj, şi când am văzut ieri ce-aţi scris… am crezut că îi cunoaşteţi pe cei de la poliţie, că aţi putea vorbi cu ei. Spuneţi-le despre Clay. Clay de la hanul din Ein Kerem.

Menţionarea numelui Ein Kerem îl făcu pe Lassman să se îndrepte în scaun. Pentru prima dată de când ea sunase, era curios.

— Ce-i cu Qay din Ein Kerem?

— Aşa îl cheamă. Qay. Oh, Doamne, o să mă omoare.

Lassman tăcu o clipă.

— Ascultaţi, trebuie să aveţi încredere în cineva. Mi-aţi spus că nu puteţi vorbi cu cei de la poliţie, înţeleg. Atunci spuneţi-mi mie. Trebuie să aveţi încredere în mine. Să începem. Cine-i Qay? Ce face la hanul din Ein Kerem? Cum vă numiţi De ce-mi spuneţi mie toate astea?

— Mă tem de el. Mă ascund de el. Sunt sigură că mă caută. A fost prietenul meu. Oarecum. L-am părăsit. Mi-a fost frică. Colecţionează cuţite, adăugă ea drept scuză pentru frica ei. El… vă rog, ajutaţi-mă.

— Cuţite?

— Da. În seara aceea a furat două din bucătăria mea. A trebuit să fug. Are mai multe cuţite. Ştiu. Le-am văzut.

Lassman trase adânc aer în piept. Cuţite. Ein Kerem. Călugăriţele.

— Ascultaţi. Trebuie să-mi daţi nişte nume. Trebuie să ştiu cum vă numiţi. Ştiţi ce trebuie să facem? Să ne întfinim. Unde sunteţi? în le rusalim?

— Da.

— Păi, unde v-ar conveni? Vin unde vreţi dumneavoastră. Chiar acum. O să-mi spuneţi totul şi pe urmă, pe urmă o să vedem ce avem de făcut. Vorbea ca un vârtej, în cap i se îngrămădeau o mulţime de întrebări pe care voia să i le pună. Va fi bine. Tonul lui devenise compătimitor. Sigur. Unde ne putem întâlni? Vin să vă iau şi

mergem undeva unde să fim în siguranţă. Afară din oraş. Sau la mine. Este sigur. Puteţi avea încredere în mine. Îmi veţi spune întâmplarea dumneavoastră, orice doriţi să-mi spuneţi şi poate vă voi pune nişte întrebări. Dar vă promit, cu mine n-aveţi de ce vă teme.

Ea nu răspunse.

— Haideţi, hotărâţi-vă, şopti Lassman în receptor.

— N-am ieşit din casă de câteva zile. S-ar putea ca el să mă urmărească. Poliţia îl caută. Şi pe mine mă caută. Sunt sigură.

— Vin să vă iau. Vin cu maşina şi vă iau. N-o să păţiţi nimic. Bine? Şi o să-mi povestiţi totul.

Iar nu se mai auzea nimic. Deodată Lassman simţi c-ar fi dorit să cadă-n genunchi şi să se roage sau să trântească

telefonul şi să uite întreaga conversaţie.

— De acord, spuse ea. Sunt pe şoseaua Tverya numărul 14. În Nahlaot.

— Bine. Sunt acolo în zece minute.

— Dar nu vreau să vă spun cum mă cheamă, spuse ea, aşteptând confirmarea condiţiilor interviului.

— Nu, dacă nu doriţi. Nu chiar acum. Mai întâi, vom sta puţin de vorbă. Vom vedea cum o să vă simţiţi după aceea. Plec chiar acum. Închideţi telefonul şi aşteptaţi-mă. O să verific dacă vă urmăreşte cineva. Vedeţi strada de acolo de unde staţi?

— Da.

— Uitaţi-vă după un jeep verde închis. Voi claxona de două ori.

— Bine, bine. Vă aştept.

Zece minute mai târziu, el apăru pe şoseaua Tverya. Femeia era înaltă, zveltă şi

palidă şi, chiar înainte de a se urca în jeep, Lassman văzu că avea ochii verzi.

— Domnul Lassman? întrebă ea când el deschise uşa maşinii şi se uită la ea.

— Urcă, zise el, şi spune-mi Benny.

Ea surâse, un surâs fin, ezitant. Urcă scara jeepului. Purta o fustă din bumbac albastru deschis şi o bluză verde pal, care se potrivea cu ochii. După ce se aşeză, Lassman porni.

— Putem merge la mine acasă. Acolo n-o să ne vadă nimeni. Sau putem merge în pădure. Putem merge la un restaurant în afara oraşului. Putem merge oriunde doriţi.

— Oriunde credeţi că-i mai în siguranţă.

— Cred că la mine acasă, spuse el, şi, după ce coti la dreapta spre a urca panta dealului, băgă maşina în treapta a doua. Sunteţi scandinavă, nu? întrebă el în timp

ce băga maşina în treapta a treia.

— Danezã.

— De când sunteţi aici?

— De şapte luni.

— Mă mir că nu v-am observat, doar este un oraş mic.

— Am venit la Ierusalim numai de câteva săptămâni. Am stat mai mult prin Ein Kerem. La han.

El conducea grăbit Vântul făcea imposibilă continuarea conversaţiei. Străzile erau aproape pustii din cauza Sabatului care se apropia.

— Ajungem în cinci minute, strigă el.

Ea dădu din cap că a înţeles, cu o mână ţinându-se de mâner, ca să nu se dezechilibreze când el cotea pe scurtături spre Abu Tor. Lassman locuia într-o cramă străveche, construită pe o parte a părţii

superioare a dealului care domina Valea Ţapilor Ispăşitori şi Oraşul Vechi.

Parcă în vârful dealului şi o conduse în grădina din care se vedea tot oraşul. Lassman se simţea în această grădină ca o persoană care iscodeşte tot ce se întâmplă prin oraş, un indiscret. Văzu un camion vechi ce scotea fum pe ţeava de eşapament şi care se chinuia să urce panta Văii Ţapilor Ispăşitori. Era obişnuit cu reacţiile celor care veneau pentru prima dată la el acasă. Ea zăbovi în locul în care vederea se schimba brusc în panoramă.

— Este cea mai grozavă panoramă a Ierusalimului, spuse el, oprindu-se în faţa ei pe cărare. Poţi să-i vezi cei de pe Muntele Templului, îi arătă el cu degetul, piaţa de lângă Zidul de Vest poţi să-i vezi pe *haredim* îmbrăcaţi în negru, la baza zidului.

— Probabil că eşti foarte bogat, dacă posezi un astfel de loc, comentă ea în timp ce el o conducea spre o masă de răchită cu patru scaune, aflată la umbra unui cireş singuratic din mijlocul pajiştii.

De fiecare parte a pajiştii erau straturi de flori. De-a lungul casei se întindea o potecă cu pietriş ce se termina la celălalt capăt cu un perete înalt din piatră, care împiedica pe oricine să cadă în curtea din spate a casei vecinului de dedesubt.

— Mă tem că eu sunt aici numai îngrijitorul casei. Am grijă de ea pentru nişte americani bogaţi.

— Este minunată.

253

Când el sugeră să aducă ceva de băut,

ea se muşcă puţin de buza inferioară şi dădu slab din cap. El intră în casă să aducă nişte cafea rece din frigider.

— Am să te pot ajuta numai dacă-mi spui totul de la început, zise el când se întorcea cu tava cu băuturi.

Ea nu se putea dezlipi de panorama aceea minunată.

— Mă cheamă Marie. Am venit în Israel acum şapte luni. M-am dus voluntară la un kibuţ. Am stat acolo patru luni, după care m-am dus la Eilat. Când am venit aici, petrecusem în Eilat două luni. Am auzit că la hanul din Ein Kerem era ceva de lucru. M-am dus şi-am vorbit cu femeia aceea, Tsippi, care mi-a dat de lucru. Urma să fiu ospătăriţă la restaurant şi să fac curat prin camere. Mi-a dat o cameră, dar pe urmă am întâlnit-o pe Navah şi ea mi-a oferit o

cameră boltită, grozavă. Mâncam la restaurant, Tsippi mă plătea bine şi mai primeam şi bacşişuri. Am crezut că voi rămâne acolo un timp. Îmi plăcea Ein Kerem.

— Este un loc drăguţ. Dar, după gustul meu, cam departe de oraş.

— Da, era frumos. Oricum, Clay lucrează la han.

— Clay?

— Îl cheamă Clarence – Clarence Chandler – dar îşi spune Clay. El spune că „omul este făcut din ţărână şi când argila se usucă, ea devine ţărână”.

Recită aceste cuvinte, ca şi când era o lecţie pe care trebuise s-o memoreze.

— El de unde este?

— America. Spune că mama lui este indiancă. Cred că aşa este. Nu ştiu. Spune

că-i vraci. Asta este destul de ridicol. Când l-am întâlnit, nu gândeam aşa. Dar m-am drogat atâta timp împreună cu el, încât credeam tot ce-mi spunea. El este drogat tot timpul. Are mereu haşiş. Mult haşiş.

— Marie, ce te face să crezi că vrea să te ucidă?

— Păi, mă dorea. Pe atunci şi mie-mi plăcea. Aşa că m-am culcat cu el de câteva ori. Dar a început să-mi ceară să fac lucruri ciudate, nu numai sex, alte lucruri. El face sacrificări. Voia să mă vopsească cu sânge. Eu n-am vrut...

l Argilă (engl.).

Am terminat-o cu el. Dar acum, uneori, pare, pare foarte puternic.

— Este solid?

— Puternic. Face magie. Mici scamatorii. Poate face să-i apară o flacără în palmă şi să

nu-l ardă. Are ceva, nu ştiu cum să explic. Mă atrăgea. Credeam că are ochi frumoşi, închişi la culoare. Foarte misterioşi. Dar apoi am văzut că n-are nimic în ei. Nimic altceva decât nebunie. Oricum, ne plimbam pe dealuri şi-mi vorbea de Dumnezeu şi Dragoste, de Pământ şi Misiunea Noastră, despre Diavol, şi era foarte convingător. Mănâncă haşiş. V-am mai spus – mănâncă haşiş. Când eram cu el, mâncam haşiş tot timpul. Şi deodată, alaltăieri seară, a venit în camera mea şi mi-a spus că trebuie să se ascundă, că îl caută poliţia. Am spus că îl ascund pentru o zi, dar că, după aceea, trebuie să plece. A plecat şi-am crezut că totu-i în ordine, dar s-a întors şi, de data asta, era cu adevărat nebun. Mi-a spus că eu ştiu ceva despre el şi că ajut poliţia să-l găsească şi pe urmă, pe urmă…

— E-n regulă, linişteşte-te, spuse Lassman şi o cuprinse cu braţul.

— Şi pe urmă a scos cuţitul. Voia să ne amestecăm sângele. A spus că aceasta era tradiţia lui prin care se asigură de încrederea noastră unul în celălalt şi că însuşi profetul spune că este o tradiţie bună. Voia să-mi ia sângele din din din…

Începu să plângă, frângându-şi mâinile în poală.

— Acum e-n regulă, încercă Lassman s-o liniştească. Ce-ai făcut când şi-a scos cuţitul?

— Ce puteam face? Am fugit. La Navah. El a trecut în fugă chiar pe lângă mine. Eram chiar în casa scării, dar el n-o ştie pe Navah şi nici unde locuieşte. Navah mi-a dat drumul la ea. De atunci stau la ea. N-aveam altceva de făcut. Ea mi-a adus ziarul. Eu nu

cunosc ebraica. Mi-a adus ziarul *Post.* Am văzut cele scrise de tine. De aceea te-am sunat.

— De ce n-ai sunat la poliţie?

— Viza mi-a expirat. Aş avea probleme. Şi drogurile. Acesta este motivul. Viza mi-a expirat şi nu pot pleca din ţară. Dar mă tem de poliţie. Pentru că vor şti că m-am drogat.

— Prostii. Dacă îi vei ajuta, sunt sigur că totul va fi în ordine. Iar viza nu este o problemă. Ascultă-mă, doar un bacşiş acolo, unul neînsemnat. Cine ţi-a spus că nu poţi să pleci?

— Clay, răspunse ea, ştergându-şi nasul cu o batistă pe care i-o dăduse Lassman.

Lassman îi zâmbi şi îi căută mâna din nou. De data asta, ea îi răspunse cu un

surâs.

— O să fie bine. Nu-ţijace probleme. Cred că trebuie să spui poliţiei tot ce ştii. Îi cunosc şi pot să aranjez să te întâlneşti cu ei. Îl cunosc pe cel care se ocupă de investigaţii. Este un om bun şi poţi avea încredere în el.

— Navah mi-a spus că pot avea încredere în tine, zâmbi Marie.

— Nu trage concluzii pripite, spuse el, dar surâse, între timp, rămâi aici. Bucură-te de privelişte. Eu îl sun pe Cohen. Pariez că vine aici să te cunoască.

Marie rămase în grădină, privind luminile din Oraşul Vechi, care se transformau în brăţări de giuvaiere pe deasupra crestelor dealurilor.

O jumătate de oră mai târziu, Cohen stătea cu ea în grădină.

Statură de vorbă mai mult de o oră. Când aerul nopţii deveni mai rece, se mutară în casă.

Când ea termină, iar Cohen îşi epuizase toate întrebările, o rugă să semneze formularul prin care depunea mărturie. Levy transcrisese mărturia ei aproape cuvânt cu cuvânt şi o tradusese pe douăsprezece pagini scrise de mână.

În timp ce Levy mai citea încă o dată depoziţia ei, Cohen se plimba prin sufrageria imensă şi se uita la tablouri. Se opri îndelung în faţa unei icoane similare celeia pe care o văzuse în camera călugăriţelor. Nu numai noi, gândi el, toţi doresc o fâşie din oraş. Ei cred că-l vor aduce pe Dumnezeu.

— Acum s-a terminat? îl întrerupse Marie pe Cohen din reverie. Sunt în

siguranţă? întrebă ea, în timp ce îşi punea iniţialele pe fiecare pagină şi îşi scria numele întreg şi numărul ei de paşaport pe prima şi ultima pagină.

Cohen se duse la ea, întinse mâna de parc-ar fi vrut să i-o strângă pe a ei. În schimb, o atinse delicat pe obraz, calmând-o recunoscător.

— E-n regulă, îţi promit. O să-l găsim înainte de a mai face rău cuiva. Dar trebuie să-l mai vezi o dată. La tribunal. Dacă el este vinovatul, îl vom trimite în judecată şi avem nevoie de mărturia ta.

— Chiar trebuie să fac asta? Nu pot, pur şi simplu, să plec?

— Îmi pare rău, îşi oferi Cohen scuzele drept singura compensaţie pentru teama ei. Trebuie să rămâi. Acum trebuie să găsim un loc sigur în care să stai. Nissim, dă-mi-o pe

Rutie la telefon. Ea este secretara mea, îi explică el lui Marie, îţi va plăcea, îţi promit.

Lassman îi şopti lui Marie ceva la ureche. Ea se uită o clipă la el, apoi acceptă. El zâmbi mulţumit şi, înainte ca Levy să termine de format numărul de telefon, Lassman spuse:

— Rămâne cu mine.

Cohen se uită la Marie, care încuviinţă din cap. Lassman făcu o plecăciune.

— Lassman, vreau să stau de vorbă cu tine. Singuri, spuse Cohen în ebraică.

Cohen se duse la glasvand, îl deschise şi o luă spre marginea grădinii. Lassman fi urmă. Cohen se sprijini de zidul din piatră al terasei. Lassman stătea în picioare lângă el.

— Este imposibil să nu te uiţi, nu? spuse Lassman. Cohen dădu afirmativ din cap.

Cele două domuri de dedesubt, unul pe

Muntele Templului, celălalt pe Zidul de Vest, erau iluminate puternic; zidul din jurul Oraşului Vechi era de un galben-auriu ameţitor. În timp ce maşina de patrulare urca dealul din Valea Ţapilor Ispăşitori spre Poarta Jaffa, lumina ei albastră pâlpâia dând reflecţii pe zid.

— Aici o să fie în siguranţă, spuse Lassman cu mai multă încredere decât dorea Cohen.

— Încă nu l-am prins. Mă voi duce s-o văd pe Tsippora la han, dar, din cele spuse de Marie, n-o să-l găsim pe indian acolo.

— Ce vrei să spui?

Cohen continua să se uite în jos spre oraş. Lassman îi plăcea. Reporterul ar fi putut să se laude cu faptul că o adusese pe fată la el, dar n-o făcuse.

— Vrei să faci pe cavalerul în armură

strălucitoare care o salvează pe demoazela aflată la ananghie, spuse Cohen sardonic. Lassman vru să protesteze. Ba da, de-a asta vrei să te joci. Ar trebui să ştii că nu vei putea publica nimic din toate astea. Nu până nu-mi dau eu consimţământul.

— Nu poţi…

— Ba pot Este spre binele tău. Indianul citeşte *Post* şi ultimul lucru de care avem nevoie este să afle că el este unul dintre suspecţi iar dacă se hotărăşte să te urmărească, este ultimul lucru de care avem nevoie.

Lassman începu să protesteze.

— De ce-ar face-o?

— Lassman, lasă-mă să-ţi explic. Dacă el este la fel ca ceilalţi dinaintea lui, acest indian, acest Clay, poartă un mesaj pe care trebuie să-l ducă la îndeplinire. Nu mă

întreba care-i acesta. Poate că el ar fi Mesia. Sau poate că noi toţi ar trebui să ne ducem dracului. Ceea ce mă îngrijorează însă pe mine este că, dacă fata îşi aduce bine aminte, indianul este un admirator de-al tău. Ai auzit ce-a spus ea: „El citeşte absolut totul despre călugărite”. Nu citeşte în ebraică. De asta te-a ales. Poate are un mesaj pentru tine. Dacă nu-l pot găsi nicăieri în altă parte, cel puţin ştiu unde s-ar putea să apară.

— Deci, ce să fac? Ce să facem? întrebă Lassman.

— Nu prea multe. Te prefaci că eşti în vacanţă într-o casă frumoasă cu o privelişte minunată, într-o ţară străină. Să sperăm că în timp ce-ţi vei sorbi băutura pe verandă, priveliştea n-o să-ţi sară în faţă.

— Cât timp?

— Până-l prindem. Sau până îşi face apariţia pe-aici. Am de gând să pun un om de pază.

— Ce te face să crezi că o să apară pe-aici dacă eu nu scriu nimic la ziar?

— Tocmai asta o să-l determine să vină. O să-i lipseşti. O să vrea să ştie de ce nu scrii. O să vrea să te vadă şi de aceea, prietene, dacă voi doi mai insistaţi să staţi aici, o să-l las pe unul dintre oamenii mei să vă păzească.

— Cred că nu prea am de ales, nu?

— Nu. Regret. Nu prea ai de ales. Lassman se întoarse şi se duse în casă.

Cohen mai privi o dată peste oraşul lui şi, tremurând puţin din cauza răcorii de primăvară, se întrebă ce legătură putea fi între indian şi Ovadia.

33

— PĂI, CAM ASTA ESTE, spuse Levy în timp ce cobora împreună cu Cohen panta abruptă a dealului pe care se afla casa lui Lassman.

— Nu-i chiar aşa, spuse Cohen.

— De ce nu? întrebă Levy surprins. Avem declaraţia fetei care ne duce la hippy. El este drogat, iar Ovadia are haşişul. Totul se potriveşte. Mergem la han să-l ridicăm.

— Aş vrea să fie atât de simplu. Mai întâi, nici măcar nu ştim dacă este acolo. Adevărul este că nu se potriveşte chiar totul. Sunt prea mulţi de poate. Cohen gândea cu glas tare. Îşi testa teoriile şi permutările posibilităţilor. Sunt sigur că Ovadia are ceva de-a face cu călugăriţele. Nu ştiu cum, dar o simt. S-a comportat prea

calm. Indianul la peşteră. Asta trebuie să însemne ceva. Putem să fi punem în cârcă afacerile cu haşiş. Dar are dreptate. Va ieşi *basma curată* cât ai bate din pâlnie, spuse Cohen, pocnind din degete. L-am prins că deţine cantităţi impresionabile. La ce ne foloseşte? O să capete trei ani? A făcut zece fără suspendare. Foarte bine, este recidivist. Judecătorul va fi nevoit să ia asta în consideraţie, dar nu ne-a declarat nimic şi, în afară de prezenţa lui la peşteră – nu în interiorul ei, ţine bine minte – nu avem nimic acum împotriva lui ca să-l ducem în faţa curţii cu juri. Cu un avocat bun, n-o să putem nici măcar să-l ţinem închis peste weekend. Vei vedea. Duminică dimineaţa o să cerem să fie trimis din nou la închisoare şi o să fim daţi afară. Nu l-am prins nici măcar vânzând. Pune el ceva la cale cu

stupefiantele acelea. Aş vrea să ştiu ce plănuieşte şi care-i legătura dintre el şi indian. Doar stupefiantele? Religia?

Ce? Şi unde dracu' sunt grenadele despre care mi-a vorbit Alex? întrebările îi inundaseră mintea, dar se simţea bine. Se putea controla. Legătura dintre indian şi Ovadia. Când o vom găsi, abia atunci se va termina.

— Poate Alex a minţit, sugeră Levy.

— Poate. Dar nu cred, spuse Cohen, bătând cu palma deschisă în bordul maşinii. Să-i ia naiba pe americani. L-ar fi putut lua pe Alex. Dar Şmulik mi-a spus că au declarat că preţul era prea mare pentru un produs aşa de ieftin.

— Cum adică?

— După cum spune Şmulik, valoarea lui de piaţă, pur şi simplu, nu merită preţul, în

el nu se mai poate avea încredere şi nu ştie suficiente lucruri. Americanii nu sunt interesaţi într-atât, încât să-i plătească o viaţă nouă. Iar tu ştii ce se întâmplă cu bugetul nostru. Cohen bătea darabana pe plasticul bordului. Şmulik l-ar fi putut lua pe Alex şi să asculte ce avea de spus despre grenade. Dar primul-ministru a spus să-l lase pe Alex să se descurce singur. Nu, încă nu s-a terminat totul. Nu înainte de a-l prinde pe acest Clarence Chandler. Nu înainte de a găsi grenadele acelea.

Cohen înţelegea că nici atunci nu se va termina, atâta timp cât toată lumea voia să posede Ierusalimul. Gândurile sale se abătură de la investigaţia propriu-zisă la detaliile ei şi la regretele legate de ea.

Dintr-o stradă laterală ieşi vertiginos un camion şi Levy fu nevoit să frâneze pentru a

evita un accident.

— Fii atenţia drum, comandă Cohen.

Levy traversă şoseaua spre Betleem, trecu pe lângă mica gară a oraşului, coti la stânga şi apoi la dreapta spre dealul care ducea la Talbieh. Era vineri noaptea şi străzile erau aproape pustii datorită Sabatului care în Ierusalimul evreiesc deja începuse. Mări viteza, ca să scape mai repede de curbele dealului, trecu rapid de ultima pâlpâire galbenă a semaforului şi goni în continuare pe bulevardul gol dintre campusurile universitare Ramat Gan şi Kirya şi muzeu.

Tsippi îl văzu pe Cohen deschizând poarta de la intrare. Se ridică de la biroul de recepţie şi îl întâmpină fţu

Teroare braţele deschise, aşteptând un sărut. El se aplecă şi îi întinse obrazul cu

buzele ţuguiate, aşa cum făcu şi ea în aer, lângă obrazul lui.

— Avram Cohen! Avram! exclamă ea. A trecut un secol de când n-ai mai călcat pe-aici. Ce s-a întâmplat? Nu-ţi place mâncarea mea?

Râsul lui Cohen umplu curtea interioară, uimindu-i pe mesenii bine îmbrăcaţi din sufrageria hanului, care se ospătau din bucatele mediteraneene ale lui Tsippi.

— Ştii, îmi place la nebunie mâncarea ta. Dar mai ştii că salariul de poliţist nu-mi permite să iau săptămânal masa aici.

— Pentru tine fac o reducere. Una mare. Să zicem de cincizeci la sută.

— Foarte drăguţ din partea ta, chiar generos. Dar pentru invitaţii mei la fel?

— Da, dacă sunt tineri şi-l au pe vino-ncoace, ca tânărul acela, răspunse ea şi se

uită la Levy care stătea câteva trepte mai jos în spatele lui Cohen.

— Cohen o apucă de braţ, se aplecă spre ea şi îi şopti la ureche.

— Trebuie să vorbim. Singuri.

Ea ridică o sprânceană şi arătă cu un deget scurt şi grăsuliu undeva în spatele holului.

— Eşti întotdeauna binevenit în dormitorul meu, zâmbi ea.

Cohen îşi aminti când erau amândoi mult mai tineri şi ea avea încă siluetă, iar el era un tânăr burlac.

— Da, a trecut mult timp, spuse el.

— N-aş spune că prea mult, replică ea. Dormitorul se afla la etajul întâi, în fund, şi avea un vitraliu de care Cohen îşi reaminti că dădea într-o terasă-grădină cu trandafiri, construită pe o pantă din spatele hotelului.

Patul mare, dublu, nefăcut, era acoperit cu reviste de gastronomie şi cărţi de bucate. Pe rafturile care se întindeau pe trei pereţi din podea până-n tavan erau cărţi aliniate sau puse grămadă.

— Biblioteca ta continuă să se mărească, observă el cu plăcere.

— Când ai de gând să-ţi faci timp şi pentru ele? întrebă ea, ştiind că lui îi face tot atât de multă plăcere să citească despre gastronomie, cât să şi gătească.

— În una din zilele astea. Promit.

— Promite-mi că, atunci când îţi vei găsi timp, îmi vei arăta cum faci că mănânci aşa de mult şi nu te îngraşi ca mine.

Din vocea ei răzbătea o uşoară lamentaţie combinată cu frivolitate.

— Tsippi, arăţi minunat, declară el, făcându-i cu ochiul, şi se aplecă, ţuguindu-şi

buzele, să o sărute pe obraz.

Ea nu-i luă complimentul în serios şi-l respinse cu

— Ajunge. Despre ce voiai să vorbim?

— Despre cineva care lucrează la tine. Se numeşte Clay.

— Aerianul Clay, râse Tsippi. Fumează aşa de mult *nafas,* că este o minune de mai ştie cum îl cheamă. Lucrează la bucătărie. Spală vasele. Duce gunoiul. Are o cameră acolo, spuse ea, arătându-i pe fereastră o clădire din piatră de un singur etaj, în partea de est a grădinii Ce-a făcut? Se înroşi vizibil. Oh, dragul meu. Ce emoţionant. Despre ce-i vorba? Poţi să-mi spui. Da. Spune-mi totul.

— Tu să-mi spui, Tsippi, păstră Cohen diminutivul, înconjurând-o cu intimitate. Spune-mi tot ce ştii despre Chandler.

— De fapt, este plecat de câteva zile. Şi-a luat câteva zile libere. Ea observă dezamăgirea de pe faţa lui. Dar îşi are lucrurile aici, adăugă nerăbdătoare. Trebuie să se întoarcă. Habar n-am unde s-a dus. Îi datorez nişte bani şi, aşa cum ţi-am spus, şi-a lăsat lucrurile aici. Cohen ridică din sprâncene. Este serios, rezumă ea. De cât timp este aici, şi-a ţinut întotdeauna promisiunile. Se va întoarce. Atâta timp cât nu acorzi prea mare atenţie altor lucruri.

Cohen prinse din zbor remarca ei.

— Ce alte lucruri?

— Tipice. Au cam luat-o razna cu religia şi, următorul lucru îl ştii, vorbesc despre Dumnezeu sau despre Diavol. Lucruri din astea. Recunosc că-i mai aiurit decât alţii. L-am găsit o dată în curte tăind un pui de găină, în spatele căsuţei muncitorilor. Mi-a

spus că era un sacrificiu. l-am zis să plătească pentru sacrificiile lui.

— Păstrezi paşapoartele lucrătorilor?

— Până când pleacă de la mine, dacă nu au nevoie de ele pentru ceva anume, cum ar fi să-şi reînnoiască viza sau ceva asemănător. O fac mai mult pentru securitatea lor decât pentru a mea.

Se duse la un birou de lângă fereastră. Cohen se dădu la o parte să-i facă loc. Ştia că ea s-ar burzului la ideea că indianul n-ar fi avut paşaport.

— Ei drăcie, pe-al lui nu-l am, spuse ea după ce deschise sertarul. Mi-a spus că are nevoie de el, deoarece trebuia să facă nişte aranjamente şi avea nevoie de el pentru identificare. Lui Cohen îi căzu faţa. Dar ce vacă bătrână şi proastă sunt, adăugă ea, luminându-se la faţă. Iată, i-am notat datele.

Le-am scris în carneţelul meu. Să văd, stai, să caut. Da. Iată-l. Clarence Chandler. S.U.A, număr de paşaport DO59773, emis la San Francisco. Data naşterii, 17 ianuarie 1955. Necăsătorit. Fără obligaţii materiale. Data emiterii paşaportului, luna trecută cu trei ani în urmă. Data expirării, peste şapte ani.

— Clarence Chandler, murmură Cohen în timp ce copia observaţiile femeii. Fără fotografie?

— Îmi pare rău.

— Vreau să aranjăm ceva. Voi trimite pe cineva, şi tu va trebui să i-l descrii pe acest Clarence Chandler.

— Foarte bine. Grozav. Nu uita, îşi spune Clay. Spune că are legătură cu ideea că ne tragem din ţărână. O dată l-am strigat Clarence şi asta l-a înfuriat. Clay, aşa-l

cheamă.

— Cum arată?

— Ei, este frumos, dacă-ţi place privirea mefistofelică. Nu-i tot atât de deştept, dar nici prost nu-i. Fetele – cel puţin cele naive – fi plac. Se pare că-l găsesc sexy. Este uscăţiv. Vânos. Despre *nafas* ţi-am spus. Ştii că nu-mi pasă atâta timp cât îşi vede de treabă. Şi el îşi vede. Îmi este de mare ajutor la bucătărie. Se pricepe şi la restaurant, la carne, la…

— Ce înţelegi prin, se pricepe la carne?

— Ştie cum să taie şi să porţioneze carnea de vacă. Ştie cum să taie cotletele, coastele, ştii, chestii din astea.

Cohen se uită afară pe fereastră la clădirea cu un singur etaj care-i adăpostea pe muncitorii lui Tsippi.

— A fost vreodată violent A făcut ceva…

— Nu. Ba da. Cum să-ţi explic? Cred că poate fi foarte docil. Poate din cauza *nafas-uM.* Ştii. Dar, câteodată, da, este adevărat, câteodată în ochii lui vezi altceva.

Cohen se îndreptă spre uşă.

— Poate a încercat să omoare pe unul dintre oamenii care lucrează aici. Pe daneza pe care o cheamă Marie.

— Ai văzut-o? Spune-mi, cum se simte? Am auzit că a avut gripă. De aceea n-a mai fost pe aici. Lasă-mă să mă gândesc, A fost în aceeaşi zi în care a plecat Clay. Ştii, o perioadă de timp au fost nedespărţiţi. Clay şi Marie.

— Nu mai sunt, spuse Cohen amar.

— Ea se simte bine?

— Va supravieţui. L-a părăsit înainte de-ai face vreun rău. Va supravieţui.

— Dar nu-i vorba numai despre ea, nu?

ghici Tsippi din tonul lui Cohen. Mai este şi altceva, nu-i aşa?

— Nu trebuie să ştii, nu ai vrea să ştii, spuse Cohen şi apoi, înainte de-ai da şansa să spună ceva, adăugă repede: Tot ce trebuie să faci este să-mi comunici imediat ce soseşte, dar fără să-i spui. Trebuie să-l faci să nu plece înainte de-a veni eu. Este destul de simplu, Tsippi.

— Simplu, spuse ea cu îndoială în glas.

— Simplu, zise el cu strălucire în ochi, încercând să-i împrăştie îndoielile. Ei, acum să văd lucrurile lui Chand-ler.

Când Cohen porni spre uşă, Tsippi spuse de la locul ei de la birou:

— Ai spus crimă. N-ai spus care crimă. Cine-i acest Clarence Chandler, cine-i acest aerian Clay pe care-l găzduiesc în hotelul meu? Spune-mi, Avram, mie poţi să-mi spui.

— Poate fi cineva care duce de colo-colo o flacără în căutarea dinamitei. Şi nu-i nevoie să-ţi spun ce uscată este iasca pe aici.

— Nu ştiu când se întoarce.

— De aceea mă bazez pe tine să-l ţii aici când apare.

— Să-ţi arăt camera lui, spuse ea cu amărăciune.

Îi arătă drumul prin întunericul luminat doar de lună şi luminile din sufragerie spre cele trei căsuţe de câte o cameră care se aflau în spatele hanului. Pe drum, alese o cheie de pe un inel mare, pe care se aflau cam o duzină de chei, şi când ajunseră la cea de-a doua căsuţă, se opri şi deschise uşa.

Cohen nu avu nevoie mai mult de cinci minute ca să afle ce dorea. Clay Chandler,

cunoscut şi ca indianul, nu-şi lăsase cuţitele acasă.

Cohen o rugă pe Tsippi să-i arate un telefon de unde ar putea vorbi fără să fie auzit de altcineva, şi ea – i sugeră să-l folosească pe cel din dormitorul ei.

Formă două numere, primul al lui Ehud şi al doilea al lui Şmulik, cerându-le o întrevedere. Ca de obicei, Ehud se entuziasma, gata să vină acasă la Cohen într-o oră. Pe Şmulik fuse mai greu să-l convingă, acesta plângându-se că avea alte planuri pentru seara de vineri.

— Se află aici un ofiţer FBI. L-am cunoscut anul trecut la Washington şi-şi petrece vacanţa aici. l-am promis

„Că luăm cina împreună.

— Şmule, nu pot să aştept. Am promis să te ţin la curent. Asta şi vreau să fac. Dar nu

prea am timp. L-am găsit pe hippy. Este în legătură cu Ovadia. Am nevoie de ajutorul tău.

Peste o oră, toţi trei stăteau în camera de zi a lui Cohen.

— Să începem, spuse Cohen, după ce le oferi băuturile.

Şmulik luă un whiskey, Cohen, un coniac, iar Ehud, un suc de fructe.

— Am găsit un nume pentru un suspect în cazul călugăriţelor. Dar mai este ceva. Ovadia. Este un vechi amic de-al meu. Se întoarse spre Ehud. Deţine haşiş. Mult. Din Liban. Haşişul pleacă din Beka a şi trece prin mâini creştine.

— Şi? întrebă Ehud.

— Ai prins pe cineva care să schimbe arme pe droguri?

— Cred că da.

— Ai tăi au confiscat droguri?

— Da.

— Cefei?

— Haşiş.

— Da, dar de unde? Ce sursă?

— Pot afla, se oferi Ehud.

— Fă-o, spuse Cohen. Ehud se întinse să ia o înghiţitură de coniac. Acum, ordonă Cohen, arătându-i telefonul de pe masa din dreapta.

Ehud se uită peste pahar la Şmulik. Ofiţerul Şabak confirmă. Ehud luă telefonul şi începu să formeze un număr.

— Ehud, să-mi faci rost de dosarele de la armată ale acestor oameni, adăugă Cohen, şi-i întinse o listă împăturită, cu numele adepţilor cunoscuţi ai lui Ovadia pe care-i aflase de la Yossi Hadass. Şmulik, continuă Cohen. Clarence Chandler, cunoscut şi sub

numele de Clay. El le-a făcut-o călugăriţelor. Sunt sigur. Vrea să plece din ţară. Are paşaportul la el. l-am dat numele la punctele de frontieră şi verificăm hotelurile. Nu ştiu dacă are bani, deşi s-ar putea să aibă o cantitate mare de droguri pe care ar putea-o transforma în bani, dacă intră în contact cu oamenii lui de legătură. Dă-le băieţilor tăi numele lui. Acesta-i un sindrom serios.

— Nu mai este cazul meu.

— Ce vrei să spui? întrebă Cohen nedumerit.

— Călugăriţele nu mai sunt cazul meu. A fost cazul meu atât timp cât părea că are vreo legătură cu faptul că ele erau rusoaice. Acum este doar un caz de crimă. Deci tu trebuie să-l rezolvi.

— Prostii, insistă Cohen. Indianul şi

Ovadia lucrează împreună.

— Fără. Alex, nu mai este un caz de contraspionaj. Poate l-am fi putut folosi, dar a plecat. Este în drum spre Moscova. I s-a cumpărat bilet pentru ultima cursă de Frankfurt de azi. Oamenii mei sunt cu el, îl escortează.

Cohen se uita în paharul lui de parcă urmărea ceva. Luă o înghiţitură, mascând un uşor sentiment de jenă.

— Grenadele. Ovadia are legătură cu grenadele, iar indianul este legat de Ovadia. Totul se leagă.

— Există mai mult interes pentru fundamentaliştii islamici şi pentru ce pun ei la cale decât pentru fundamentaliştii evrei, spuse Şmulik aspru. Tu o ştii. Aceasta-i realitatea, Avram. Realitatea.

Cohen se gândi puţin, sorbind lichidul

chihlimbarul din pahar.

— Pentru moment, dă măcar tuturor numele şi descrierea suspectului.

— Bine, cu asta te pot ajuta, consimţi Şmulik.

— S-ar putea să am nevoie de nişte informatori în yeshiva lui Ovadia, adăugă Cohen, mărindu-şi pretenţiile.

— Pentru asta, va trebui să aşteptăm şi să mai vedem. Ministrul cultelor este supărat de arestare. El spune că este o hărţuială a credincioşilor. Dacă nu vei găsi grenadele, nimeni nu te va mai ajuta.

— Cum vreţi să găsesc grenadele, dacă nu mă ajutaţi, izbucni Cohen. Am nevoie să-i ţin sub supraveghere, iar oamenii tăi sunt cei mai buni.

Se întoarse cu paharul în mână, mai calm. Aştepta răspunsul lui Şmulik.

— Toate la timpul lor. Ne vom aduna din nou şi vom hotărî atunci.

— Acum este momentul. Tocmai asta încerc să-ţi spun.

— Poate o să obţii trimiterea lui înapoi la închisoare.

— Sper din tot sufletul, spuse Cohen cu o voce joasă, vehementă.

Amândoi tăcură. Ehud vorbea la telefon cu glas scăzut, cerându-şi scuze că deranjează vineri seara la o oră atât de târzie.

Cohen schimbă tonul.

— Am sperat să-l vrea americanii, spuse el cu gândul la Alex.

— După ce-ai descoperit ce-ai descoperit? Şi mai ales după ce s-a şi publicat?

— Povestea nu s-a aflat de la mine,

insistă Cohen.

— Azi ai fost cu Lassman. La el acasă.

— Acum mă urmăriţi şi pe mine? întrebă Cohen bănuitor.

— Pe Lassman. Când povestea a ieşit la iveală, am vrut să aflu de unde o are. De azi dimineaţă telefonul lui de acasă este sub urmărire.

— Dar telefonul de la ziar?

— Primul-ministru n-ar fi permis, se plânse Şmulik… Cohen râse în hohote.

— Protectorul democraţiei, spuse sarcastic.

— Ne-am gândit şi la telefonul tău, doar ne-ai lucrat pe la spate, se confesa Şmulik.

O spusese uşor, dar eliberă toată tensiunea care se adunase în Cohen.

— Grozav, grozav, protestă Cohen, lovind cu palma-n masă.

Ehud îşi ridică privirile din carneţelul în care-şi lua notiţe, ascu ltând pe cineva de la celălalt capăt al firului.

— Am omis ceva? întrebă el, dar Cohen şi Şmulik nu-i acordară nicio atenţie.

— Am păcătuit, şuieră Cohen spre Şmulik, n-am respectat legea, am comis fărădelegi, îmi cer iertare. Dar, acum, am nevoie de ajutor.

— O voi face neoficial, hotărî Şmulik. Trebuie să înţelegi, în serviciile noastre numele tău nu mai este considerat acum sfânt. Dar pentru tine o voi face.

— Nu-mi pasă. Oficial, neoficial. Obţine-mi câteva informaţii din yeshiva lui Ovadia şi sunt sigur că ne vor conduce la grenade.

— Dar trebuie să aştept până după audierea lui Ovadia. Depinde de ce se va întâmpla acolo.

— Bine, bine, acceptă Cohen.

Aştepta deja cu nerăbdare informaţiile pe care Ehud le obţinuse la telefon.

— L-am contactat pe cei din Metzah. Cei de la poliţia armatei spun că au saci. Vişinii, cu două ştampile – Sia şi creştină.

— Bun, spuse Cohen. Ovadia are la fel. Dar mai am o sursă care-a văzut arme, nu numai *nafas.* Cred că Ovadia este răspunzător atât pentru grenadele aderenţilor săi, cât şi de cele de pe Munte.

— Cine este sursa? întrebă Şmulik. Cohen trase adânc aer în piept.

— Ţi-am spus. Alex a confirmat.

— Avram, el nu mai este o sursă, nu mai este, scutură Şmulik din cap.

— Mi-a spus că a văzut grenade în peştera în care-am găsit haşişul.

— În el nimeni nu mai are încredere. S-a

dus. Ai nevoie de mai mult decât atât. De altceva, spuse Şmulik.

Cohen nu-şi schimbă poziţia. Privi în jos, parcă se confesa, îşi ridică încet ochii şi se uită direct la Şmulik.

— Căutăm legătura. Dac-o găsim, dacă ceva face legătura între Ovadia şi grenade, atunci şefii tăi nu se vor mai putea ascunde după nimburile lor, adăugă el, uitându-se fix la Şmulik.

Ehud şi Şmulik mai statură încă p oră. Când plecară, era deja miezul nopţii. Cohen îl sună imediat pe Levy.

— Trebuie să ne întâlnim la birou, spuse Cohen mecanic.

— Avram, imploră Levy. Tocmai făceam ceva.

— Eşti cu ea, da? întrebă Cohea, referindu-se la cercetătoarea holocaustului.

— Da.

— Îţi place mult, nu? întrebă Cohen blând, cu gândul la Ahuvă.

— Da. Mult.

— Atunci este bine, spuse Cohen, luminându-se. Atunci însoară-te cu ea. Însoară-te şi faceţi copii, întemeiază-ţi o familie. Levy nu răspunse. Las-o baltă, Nissim, spuse Cohen brusc stânjenit. Distracţie plăcută. Te sun dimineaţă.

— Dacă aveţi nevoie de mine, pot să vin mai târziu.

— Nu. E-n regulă. Mă descurc eu.

Şedea singur în scaunul lui de lângă fereastră. Din când în când îşi umplea paharul. Fusese o zi de vineri lungă, una dintre cele mai lungi din câte-şi amintea. Se gândea că vinerea următoare se va întoarce Ăhuva.

34

ÎNTREG SABATUL, Cohen lucră de unul singur, pregătindu-se pentru a compărea în faţa curţii de juraţi de duminică dimineaţă. Yossi Hadass dăduse numele a şaptesprezece dintre adepţii lui Ovadia. Cohen parcurse lista, comparând-o cu numele soldaţilor pe care armata îi credea că ar avea acces la grenade. Dar şase dintre numele de pe lista lui Hadass erau prea obişnuite – erau două persoane cu numele de Yossi Mizrahis şi treizeci cu acelaşi nume pe lista furnizată de armată. Mai avea nevoie de timp.

Duminică dimineaţa, devreme, Cohen îl urmări de la fereastră pe Levy care, legat cu cătuşe de Ovadia, traversa împreună cu

orbul parcarea spre celulele din subsolul tribunalului.

Peste o oră, Cohen străbătu singur acelaşi drum. Ben-Yehosua organizase o demonstraţie mică, dar gălăgioasă, pentru susţinerea cauzei lui Ovadia, iar Cohen îşi făcu drum cu greu prin mulţimea transpirată care se îngrămădise în faţa intrării înguste ce ducea la tribunal. Pe coridoarele lungi din piatră se auzeau ecourile protestelor: „Jos cu represiunea poliţiei împotriva credincioşilor. Jos cu represiunea poliţiei împotriva pocăiţilor”.

Ben-Yehosua fi zări pe Cohen chiar când poliţistul îşi făcea loc prin mulţime şi intra în hol.

— N-ai putut să te atingi de mine, aşa că i-ai întins lui o cursă, tună membrul Knesset-ului. N-o să-l prinzi nici pe el. Ai

aranjat aceste mărturii. Recunoaşte!

Ben-Yehosua striga mai mult pentru mulţime decât pentru Cohen. Mulţimea prinse imediat sloganul: „Opriţi prinderea în cursă de către poliţie; eliberaţi-l pe pocăit, eliberaţi-l pe pocăit!”

Cohen auzi tropăitul potcoavelor a trei poliţişti călare ce îşi făceau loc prin parcare spre demonstranţi. Negă uşor din cap şi se îndepărtă de Ben-Yehoşua, al cărui râs îl urmări tot drumul pe scările uzate până la etajul al doilea al magistraturii.

Cohen putea să solicite cincisprezece zile. Dacă la terminarea acestor cincisprezece zile n-ar fi fost pregătit să-şi susţină acuzaţiile, ar fi putut cere curţii permisiunea de-al reţine pe suspect. Avea dreptul să repete procedura până la nouăzeci de zile. Dar simţea deja că este o

cauză pierdută. Articolele din ziarele de duminică dimineaţă, în mod evident scrise de suporteri de-ai lui Ovadia, citau surse politice care-l descriau pe acesta ca pe un nevinovat trădat de un discipol care revenise la vechile lui idei.

* „Cohen nu putea să-l aducă pe Alex să depună mărturie. Fără Alex nici nu putea fi vorba de a menţiona bănuielile pe care le avea. Sala de judecată era plină la refuz cu reporteri, prieteni şi adepţi de-ai lui Ovadia.

— Aveţi vreo dovadă prin care să susţineţi că el vinde aceste droguri? întrebă judecătorul.

— Niciuna, domnule judecător, admise Cohen. Dar în trecut…

— Trecutul este irelevant acum, sări avocatul lui Ovadia. Clientul meu şi-a petrecut zece ani în închisoare, dar a trecut

mult timp de când a fost eliberat

— Aţi confiscat toate drogurile? îl întrebă judecătorul pe Cohen.

— Toate despre care avem cunoştinţă. O cantitate extrem de mare.

— Aveţi vreo dovadă, vreun indiciu, că va încerca să plece din ţară?

— Niciuna, răspunse Cohen, simţind că mai mult este judecat el decât Ovadia.

— Veţi putea să-l găsiţi dacă veţi avea nevoie de el pentru a-i pune şi alte întrebări?

Cohen nu avea de ales, aşa că spuse adevărul.

— Din câte ştiu, da.

Judecătorul se întoarse spre avocatul apărării, în trecut, acesta îi apărase pe oamenii lui Ben-Yehosua şi avea maniere mieroase pe care Cohen le găsise

întotdeauna ofensive.

— Onorată instanţă, începu avocatul Aveţi în faţa dumneavoastră un orb care a văzut lumina. Un om care şi-a dedicat ultimii zece ani din viaţă ca să aducă pe drumul cel bun tineri dezorientaţi, a căror viaţă a fost distrusă de crimele şi întâmplările nefericite ale părinţilor lor, pentru salvarea tradiţiilor poporului nostru. Nu este traficant de droguri. El nu are decât intenţii bune faţă de locuitorii Ierusalimului. Puteţi fi siguri că, dacă este eliberat pe cauţiune, singurul lui ţel este de a se întoarce la învăţăceii lui, spre a-şi continua eforturile educaţionale.

— Dar cum vă explicaţi prezenţa clientului dumneavoastră în acelaşi loc unde poliţia a descoperit nouă sute de kilograme de droguri deţinute ilegal? întrebă

judecătorul.

— Domnule judecător, rabinul nu are cunoştinţă de aceste droguri. Cu siguranţă că nu le vedea. Ofiţerii nu deţin nicio dovadă că el le folosea sau le comercializa. No şi nu negăm prezenţa drogurilor în peşteră. Dar există tot atâta coincidenţă, cât şi şansă. Da, este adevărat că clientul meu îşi plimbă învăţăceii pe câmp. Dar rabinul Yohannan Ben-Zakkai, marele rabin Akiva, nu spunea că sănătatea spiritului se învaţă în lecţiile pe care ni le oferă natura? Este vreo crimă, din partea acestui rabin că-şi învaţă adepţii să iubească natura? Este oare greşeala lui că a acordat mult prea devreme prea multă încredere unuia dintre adepţii săi?

— Cine este acest adept? întrebă judecătorul. Cohen se uită la Ovadia care

stătea liniştit în boxa acuzaţilor, cu ochii îndreptaţi spre podiumul judecătorului.

— Sunt sigur că poliţia se va decide să înceteze să-l mai hărţuiască pe clientul meu şi să-şi îndrepte atenţia spre adevărata sarcină pe care o are.

Cohen îşi îngropa faţa-n palme. Ovadia fusese transformat în martir. Reporterii care ocupau băncile sălii de judecată nu mai pridideau să scrie ceea ce spusese apărarea atât de retoric.

Judecătorul îl rugă pe Cohen să se apropie.

— Domnule judecător, spuse Cohen, ceea ce ne îngrijorează este tocmai abilitatea deosebită a acestui om de a-i conduce pe alţii, talentul său de profesor; pentru că el îşi poate uşor folosi această influenţă pentru a-i abate pe martori de a

depune mărturie în acest caz. Nouă ne este teamă că ar putea încerca să-i corupă pe martori, încă nu i-am arestat pe toţi suspecţii din acest caz.

— Dar, domnule judecător, ce-a făcut? întrebă avocatul lui Ovadia. Ce-a făcut el de bunii ofiţeri cred acum că el va încerca să scape basma curată? Clientul meu nu cere nimic altceva decât să se întoarcă la yeshiva lui.

Cohen simţi că-l cuprinde disperarea. Nu putea să spună curţii despre informaţiile furnizate de Alex în legătură cu grenadele, pentru că nu avea nicio grenadă şi nici pe Alex care să depună mărturie. Voia să spună curţii despre fete, să-i smulgă lui Ovadia masca de sfânt. Dar ele aveau vârsta majoratului. Cohen se simţea frustrat de imposibilitatea de a dovedi predispoziţia lui

Ovadia pentru plăceri sexuale.

Avea o singură şansă, dar asta însemna să scoată la iveală nişte cărţi periculoase.

— Domnule judecător, spuse el, avem motive să credem că suspectul cunoaşte un alt suspect pe care încă nu l-am arestat, despre care noi credem că are oarecare legătură cu crimele ce-au avut loc acum câteva săptămâni în Ein Kerem.

— Dar ce vă face să credeţi că există o anumită legătură între cele două persoane? întrebă judecătorul.

— În timpul arestului, celălalt suspect a fost văzut prin împrejurimi. Am încercat să punem mâna pe el, dar ne-a scăpat. Anumite declaraţii ale suspectului ne-au indicat că-l cunoaşte pe…

— Asta-i o minciună! O blasfemie! veni ţipătul asurzitor al lui Ovadia.

Izbucnirea lui produse rumoare în sala de judecată, reporterii săriră în picioare ca să vadă mai bine. Avocatul lui Ovadia se ridică şi el în picioare, strigând diferite o-biecţii.

— Motive să credem… noi credem… indică… aceştia nu sunt termeni pentru o mărturie eficientă care să împiedice libertatea clientului meu.

Judecătorul bătu cu ciocănaşul lui de lemn, chemând la ordine, o dată, de două ori, de trei ori.

— Până nu-i dau cuvântul, suspectul va păstra liniştea. Dacă mai protestează sau face gălăgie, auditoriul va fi invitat să părăsească sala. Se întoarse spre avocatul lui Ovadia. Continuaţi, vă rog.

În timp ce avocatul continuă, Cohen vru să părăsească sala.

— Stimatul ofiţer de poliţie are un nume pentru acest suspect misterios? L-a întrebat el ceva pe clientul meu despre acest bărbat care lipseşte?

Judecătorul îl privi atent pe Cohen.

— Aveţi ceva de spus?

Lui Cohen i se părea că în acea dimineaţă se ridicase de peste o sută de ori din scaun, dar, cu greutate, o mai făcu o dată.

— Da, l-am întrebat, dar nu a răspuns. A rămas tăcut pe toată durata arestării. Această lipsă de cooperare este unul dintre motivele adevărate pentru care solicităm trimiterea înapoi în închisoare până la sfârşitul cercetărilor. Noi credem că acuzaţiile pe care le vom prezenta împotriva suspectului vor fi dintre cele mai serioase.

— Vă apreciez zelul, domnule

comandant Cohen şi poate chiar frustrarea dumneavoastră, dar sunt convins că înţelegeţi că un suspect misterios, neprins, a cărui legătură cu cazul de faţă este în cel mai bun caz foarte subţire, nu poate reprezenta o probă foarte solidă. Orice suspect are dreptul de a tăcea, dacă aşa îi convine. Mi-e teamă că trebuie să susţin obiecţiile emise de experimentatul dumneavoastră coleg.

Cohen simţea cum ia foc de mânie şi că roşeaţa-i cuprinde faţa. Nu mai era nimic de făcut. Restul erau formalităţi.

Douăzeci de minute mai târziu, în lumina strălucitoare a soarelui, demonstranţii ovaţionau şi-l purtau pe braţe pe Ovadia. Marşul avea să-l poarte pe Ovadia tot drumul până la yeşiva lui, în inima cartierului musulman din Oraşul Vechi,

unde – Cohen nu avea nici cea mai mică îndoială – adepţii lui Ovadia se străduiau să facă cât mai mizerabilă viaţa vecinilor lor arabi, în efortul de-ai alunga din cartier, în această privinţă, Ovadia şi Ben-Yehosua aveau o agendă comună de activităţi şi se bucurau de sprijinul acel puţin o parte din coaliţia din Knesset a primului-ministru care acţiona în numele unei capitale eterne nedivizate.

Cohen şi Levy nu mai aşteptară să asculte cuvântarea lui Ben-Yehosua, în care-l felicita pe Ovadia ce dovedise că adevăratele căi pe care trebuia să le urmeze naţiunea erau pocăinţa şi teama de Dumnezeu.

— Grozav, îi şopti Cohen lui Levy în timp ce ieşeau din tribunalul aflat vizavi de sediul central al poliţiei. Asta ne mai lipsea.

Ovadia şi Ben-Yehosua în cartierul musulman, în următoarele săptămâni Abulafia va avea nevoie de o mulţime de grăniceri p/în oraş.

Străbătură în tăcere cele două sute de metri care-i despărţeau de parcare, larma demonstraţiei slăbind pe măsură ce se îndreptau în direcţia opusă, spre zidurile Oraşului Vechi.

— Va trebui să nu-l slăbim din ochi, spuse Levy când intrară în holul sediului poliţiei.

— Daniel încă nu m-a contactat. Dar sper s-o facă. „A te ruga este mai mult decât atât”, gândi Cohen. Dar acum rugăciunea era tot ce avea.

Dar nu era totul. Rutie le ieşi în întâmpinare la jumătatea scărilor.

— Indianul! A apărut. Este la bani

deasupra uriaşei maşini de gătit cu opt ochiuri, aburii se îngrămădeau ca nişte nori. Cohen nu le acordă nicio atenţie bucătarului şi ajutorului său. Îşi concentra atenţia asupra bărbatului care se afla la maşina de spălat vase. Acesta era învăluit în aburii scoşi de maşina din oţel inoxidabil. Tsippi îi spusese că, peste bustul gol, Clay purta o vestă galbenverzuie.

Clay lucra ca un dansator, scoţând, cu o singură mişcare din maşină, câte şase sau şapte farfurii. Ţopăia înainte şi înapoi între chiuvetă şi maşina de spălat vase, punând unele peste altele farfuriile curate şi fierbinţi pe o masă din oţel inoxidabil aflată între maşina de spălat vase şi tejgheaua

ajutorului de bucătar. Ducă ce goli maşina şi puse farfuriile pe grătarul de uscat, aşeza rapid farfuriile murdare pe suportul din material plastic al cuvei maşinii, completând restul acesteia cu pahare de vin. Apucă un pahar cu vin golit doar pe jumătate şi aruncă conţinutul pe gât, înghiţindu-l dintr-o sorbitură, apoi îşi continuă dansul, punând şi paharul golit în cuva maşinii de spălat vase.

Cohen îl urmărea printr-un gemuleţ al uşii batante ce separa sufrageria de bucătărie. Levy era alături de el.

— Este cu spatele la noi, spuse Cohen. Levy îşi scoase pistolul.

— Nu încă. Pune-l la loc. Levy îl repuse în toc.

— Înainte de a intra noi, vreau ca bucătarul şi ajutorul lui să iasă afară. Doar

aşa, în caz de nevoie.

Tsippi şedea la o masă alăturată. Cei care luaseră micul dejun plecaseră, iar cei ce urmau să-l ia încă nu veniseră.

— Găseşte o scuză ca ceilalţi doi să iasă de acolo, o rugă Cohen pe Tsippi.

Ea se ridică greoaie de la masă şi se apropie de uşă. Cohen şi Levy îi făcură loc să intre, împingând uşa, îi strigă pe cei doi să vină în sufragerie, unde îi trase deoparte, în timp ce le şoptea ceva la ureche, ei se uitau miraţi la Cohen şi Levy.

Şvilâi intră în sufragerie.

— Am adus grănicerii. l-am pus la fiecare ieşire.

— Foarte bine, să mergem, spuse Cohen. Şvilâi îşi scoase pistolul.

— Nu vreau să văd nicio armă, repetă Cohen.

Şvilâi îşi încrucişa braţele, pistolul dispărând sub biceps.

— Uită-te cum îşi ţine Şvilâi pistolul, îl instrui Cohen pe Levy.

Făcându-i pe plac, Levy adoptă aceeaşi poziţie. Cohen se uită la amândoi şi încă o dată prin geamurile uşii batante.

— Să mergem, spuse el, împingând uşa şi pătrunzând în bucătărie.

Indianul stătea cu spatele şi, în timp ce Cohen făcu al doilea pas spre maşina de spă lat vase, ridică vocea ca să acopere zgomotul maşinii, strigând.

— Chandler, Clay Chandler?

Bărbatul de la maşina de spălat vase se întoarse, strângând în mână un pahar de vin spart, un ciob ca o sulă de cizmărie strălucitoare, din care curgea apa. Fără a se opri, fără a le da posibilitatea lui Cohen sau

oamenilor săi să reacţioneze, indianul ţipă. Cu venele şi tendoanele gâtului umflate, înfipse adânc ciobul curat în burta lui Cohen, cu cealaltă mână apucându-l de cap pentru a avea mai multă putere.

— N-am cum să trag în el! strigă Şvilâi în spatele lui Levy, care se lăsase pe vine şi apoi se rostogolise pe podea până la picioarele indianului, încercând să-l doboare la pământ.

Cohen se desfăcu din strânsoarea lui Chandler. Sângele i se împrăştie pe cămaşa albă. Şvilli ţinti, dar Levy, care se lupta cu indianul pe podea, îi stătea în cale.

Cohen căzu peste tejghea, răsturnând pe podea un vas de douăzeci de litri cu apă. Se răsuci înapoi şi lovi rafturile de lângă maşina de spălat vase.

— O ambulanţă! urlă Şvilli, în speranţa

că cei de după uşa batantă îl puteau auzi, încă încercând să ţintească.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea. Şvilli respiră adânc şi trase, glonţul trecând prin tibia indianului; din piciorul sfărâmat ţâşni sângele.

Dar indianul încă se mai lupta, încercând să-şi elibereze braţul din strânsoarea lui Levy. Se rostogoliră amândoi pe podeaua udă, iar Şvilli alergă la ei, îndreptând pistolul încărcat spre tâmpla indianului.

— Nu! urlă Cohen, dar era sigur că ei nu-i puteau auzi comanda. După ce lovise rafturile de lângă maşina de spălat vase, căzuse pe podea. Oalele şi cratiţele de pe raftul superior căzuseră în jurul lui. Îşi ţinea mâinile pe rana sângerândă şi urmărea lupta prin vălul de aburi ce se ridica din

maşina de spălat vase. Strigătul îl făcu să tuşească, fiecare respiraţie care-i ridica pieptul determinând un alt jet de sânge. Nu, ordonă el încă o dată.

Ochii lui Şvilli ieşiseră din orbite, îşi schimbă direcţia pistolului de la tâmpla spre mâna indianului care ridicase ciobul de sticlă deasupra capului lui Levy.

— Opreşte-te! ţipă Şvilli din nou, lovind apoi cu toată puterea cu mânerul pistolului, reuşind să-l facă pe indian să-şi descleşteze mâna de pe ciobul de sticlă.

Indianul scoase un ţipăt de durere şi apoi se lăsă inconştient peste Levy.

— Avram! ţipă ascuţit Levy, rostogolind corpul indianului de pe el.

Alunecă şi se târî până la comandant în patru labe. Şvilli încremeni în poziţie de tragere, cu arma îndreptată spre corpul

încă nemişcat al indianului.

— Va fi bine, va fi bine, îi şopti Levy la ureche lui Cohen în timp ce încerca ineficient să-i legene corpul.

Se uită în jur după ceva cu care să oprească sângera-rea, dar nu era nimic la îndemână. Rupse o bucată din propria cămaşă şi încercă s-o folosească precum un bandaj temporar. Tot mişcându-se, descoperi că împunsătura recentă din umăr începuse să-i sângereze.

— N-am nimic, şopti Cohen liniştit, cu aceeaşi voce blândă cu care deseori începea să discute cu un suspect, amator sau poliţist.

Se uită în jos la pata roşie de pe cămaşă. Un nasture se rupsese, şi văzu pe burtă fire mici de păr negru, creţ, pe o mare întinsă de sânge. Apoi închise ochii.

Levy se agăţă de umerii lui, repetând întruna:

— Rămâi treaz, rămâi treaz, nu închide ochii, rămâi treaz.

Cohen deschise ochii şi-i zâmbi.

— Sper că maniacul de Şvilli nu l-a omorât. Vreau să ştiu de ce-a făcut-o. De ce.

Levy îi surâse.

— Ambulanţa este pe drum. Dar rămâi treaz, nu închide ochii.

— Vezi să nu moară, şopti Cohen cu vocea răguşită. Şvilli? tuşi el.

Trupul georgianului se relaxa. Se aplecă peste corpul indianului, îşi apăsă mâna pe gâtul acestuia, căutându-i pulsul. Era slab, dar regulat.

— Trăieşte, şefule. Este doar inconştient. Din cauza şocului.

— Sângerezi, îi şopti Cohen lui Levy.

— Sunt bine. Bine. Cu adevărat, răspunse Levy, fără să fie sigur dacă propria durere sau a lui Cohen îi adusese lacrimi în ochi.

Cohen zâmbi. Levy tremura.

— Ascultă, murmură Cohen. Un secret, adăugă el clipind din ochi, ca Levy să se aplece mai mult. Diseară vine un avion. Mă aşteaptă s-o iau. Cercetă ochii lui Levy, ca să vadă dacă l-a înţeles. Nu vreau să se îngrijoreze.

— Judecătorul, spuse Levy după un moment de gândire. Îi voi lăsa un mesaj prin Marciano, adăugă el, referindu-se la şeful secţiei de poliţie din aeroport.

— Nu, spuse Cohen autoritar, efortul făcându-l să tuşească. Se va îngrijora.

Strigătele lui Şvilli, care întreba dacă cineva anunţase salvarea, le întrerupse

conversaţia. Tsippi îi răspunse agitată:

— Vine, am anunţat-o. Ce s-a întâmplat cu Avram? Se îndreptă spre uşă, ca şi cum ar fi vrut să intre, dar

Şvilli o opri.

— Nu intraţi, încercă el să-i comande.

— Dă-te la o parte din calea mea, zbieră ea, înşfăcând o faţă de masă de pe cea mai apropiată masă, dând buzna pe uşă. Aruncă pânza albă peste Cohen şi îngenunche lângă Levy. Este-n regulă, Avram. Vine salvarea. Este pe drum. Ascultă, se aude.

De departe, de la distanţă, se auzea ecoul sirenei salvării.

Cohen zâmbi slab şi încercă să vorbească.

— Nu, nu spune nimic. Trebuie să-ţi păstrezi forţele, spuse ea.

Cohen se concentra asupra sunetelor, îşi

auzea respiraţia greoaie şi vocea lui Tsippi. Ochii i se mutară de la faţa lui Levy la a ei şi apoi la indian. Auzi forfotă în spatele uşii şi se chinui să ţină ochii deschişi până ce locul lui Levy şi a lui Tsippi fu luat de asistenţii îmbrăcaţi în alb. Aceştia îl ridicară atent pe o targă, dar când sirena salvării începu să sune, ochii îi erau închişi.

36

ÎNCEPUT LEVY, cu umărul pansat şi prins într-o eşarfă, şi Şvilli, plângându-şi dintele de aur pierdut în lupta cu indianul, stăteau singuri pe coridorul rece de lângă sala de operaţii. Şedeau pe nişte scaune neconfortabile din material plastic, din camera de aşteptare, privind în gol la plăcile din bronz de pe pereţi, pe care erau

trecute numele persoanelor ce contribuiseră la construirea aripii spitalului. Dar, după câteva minute, Levy îşi pierdu răbdarea tot numărând numele milionarilor americani şi începu să se plimbe pe coridor. Se străduia să vadă prin întunericul ferestrei care în timpul zilei dădea spre văile din partea vestică din Ein Kerem, iar noaptea reflecta pe faţa lui doar teama, când îşi făcură apariţia *Mafkal-ul* şi anturajul acestuia, adică Abulafia, Yaffe şi purtătorul de cuvânt cu un buchet de flori. Fără să-i bage în seamă pe ofiţeri, doctorii intrau şi ieşeau grăbiţi pe uşile batante ce dădeau în sălile de operaţie.

Levy îşi aranja cămaşa şi se întoarse spre ofiţeri. Timp de câteva minute îl puse la curent pe *Mafkal* de toate cele întâmplate. Oamenii lui Şahar găsiseră deja

în camera lui Chandler cuţitele care se potriveau descrierii sugerate de reprezentantul parchetului în cazul uciderii călugăriţelor. Mai găsiseră un rucsac cu o duzină de săculeţi de haşiş libanez asemănător celui găsit în peştera lui Ovadia. În ochii *Mafkal-ului* se vedea neplăcerea determinată de ştirile pe care le auzea, dar inspectorul îşi continua relatarea. Piciorul şi mâna lui Chandler erau băgate în ghips, iar el se afla într-o cameră de la etajul de deasupra, cu un gardian la uşă, însă refuza să vorbească cu altcineva decât Cohen.

Dar Cohen era încă la chirurgie, iar doctorii refuzau să facă promisiuni în legătură cu starea sa.

— Vom vedea ce se întâmplă, spuse *Mafkal-ul.* Opri o soră şi ceru să-l vadă pe

chirurgul şef.

După o jumătate de oră, din sala de operaţie apăru un doctor îmbrăcat în costum verde.

— Este foarte norocos. Nu i-a fost atins niciun organ vital. Dar muşchii stomacului au fost perforaţi destul de rău. Un timp îl vor durea foarte tare.

Levy îi mulţumi în gând lui Dumnezeu.

— Când îl veţi scoate de acolo? întrebă *Mafkal-il.*

— După o oră. Am început să-l coasem, răspunse chirurgul.

Pe Levy îl cuprinse ameţeala.

— Şi după cât timp va putea să-şi reia lucrul? întrebă ofiţerul superior.

— Depinde de capacitatea sa de recuperare. Va dormi un timp, poate douăzeci şi patru de ore. Poate mai mult.

După aceea totul va depinde de cât de puternic este, de cât de bine va suporta durerile.

— Este un om puternic, hotărî *Mafkal-ul,* lovindu-l pe Levy pe spate înainte de a anunţa cu glas tare că Cohen era în afară de orice pericol. Acum aş dori să-l văd pe acest Chandler, i se adresă *Mafkal-ul* lui Levy.

Levy îl conduse pe scările largi ce duceau la etajul de sus. La uşa camerei lui Chandler şedea un poliţist în uniformă. De îndată ce văzu insigna cu frunză de măslin de pe umerii inspectorului general, poliţistul sări în picioare şi deschise uşa.

— I-au administrat ceva de dormit, îi explică Levy în timp ce se strecurau pe uşă.

Ghipsul nou, ce îmbrăca piciorul lui Chandler de la sold până la gleznă, părea în întunecimea camerei de un alb strălucitor.

Levy rămase în cadrul uşii în timp ce *Mafkal-ul* se apropie de marginea patului ca să se uite mai de aproape la Chandler.

Brusc *Mafkal-ul* sări înapoi. Levy se apropie în fugă. Chandler zâmbea cu ochii deschişi.

— Chandler, de ce călugăriţele? întrebă *Mafkal-ul.* Dar indianul nu răspunse, iar zâmbetul părea o bătaie de joc la adresa lor.

— Vedeţi, spuse Levy. Nimic. Tot ce mi-a spus a fost că va vorbi numai cu Cohen. Atât.

Mafkal-ul se gândi puţin şi apoi îi făcu semn lui Levy să iasă din cameră.

— Aceste droguri care-au fost găsite la el în cameră şi în peşteră, sunt ele o dovdă a legăturii dintre Ovadia şi călugăriţe? îl întrebă el pe Levy.

— În momentul arestării lui Ovadia

lucram la această legătură, spuse Levy, adăugând, sunt sigur că informaţia se află şi în raportul comandantului Cohen.

— Da, da, desigur.

Dar Levy observă încă o dată privirea îngrijorată din ochii *Mafkal-ului.*

— Încă lucrăm la această legătură, încercă Levy să-l apere pe Cohen. Acum într-adevăr cred că trebuie să continuăm. Pentru a dovedi legătura.

— Este un om bun, mă refer la Avram, spuse inspectorul general. Nu-ţi face probleme, se va face bine. Dar, oricum, totul s-a terminat, nu? Toţi veţi fi promovaţi. Vei vedea. Se uită la ceas. Este târziu. Trebuie să plec. Trebuie să mă duc la ministru şi să-i spun că poate să-i aducă la cunoştinţă primului-ministru că am rezolvat cazul, că l-am găsit pe criminal. De fapt, adăugă el

încântat de ocazia ivită, am să-l sun chiar eu pe premier. Dar trebuie să-ţi spun ceva. Cred că n-ar dăuna cu nimic cauzei noastre, dacă n-am începe să facem vâlvă despre legătura lui Ova-diacu aceste droguri. La urma urmelor, curtea l-a eliberat.

Tânărul ofiţer îşi luă privirea de la *Mafical* şi murmură:

— Politicieni afurisiţi.

— Asta ce mai este? întrebă inspectorul general.

— Nimic, domnule. Mi-am amintit ceva ce-a spus comandantul mai de mult.

O oră mai târziu, Levy mergea în spatele patului cu rotile ce transporta corpul lui Cohen pe coridorul îngust ce lega sala de reanimare cu salonul în care insistase *Maf*-faj/-ul să fie dus. Faţa lui Cohen era gri, iar pielea era din loc în loc neagră şi albastră

de la injecţiile intravenoase. Levy simţi cum i se umplu ochii de lacrimi. Şi le îndepărtă clipind în timp ce ajuta la cârmirea patului de-a lungul coridorului.

Se apropiau zorile. Levy şedea în faţa unui telefon din camera bej a personalului, de pe coridorul unde se afla salonul în care dormea Cohen.

Înainte ca ea să răspundă, Levy îşi imaginã cum o aude bâjbâind după receptorul telefonului în întunecimea camerei.

— Am ghicit că lucrezi în noaptea asta? şopti ea la telefon.

Neliniştea lui Levy, legată de acest apel telefonic, se transformă într-o tăcere stânjenitoare.

— Avram? întrebă ea, tulburată de tăcere.

— Scuzaţi-mă. Mă numesc Nissim Levy. Lucrez cu…

— Ştiu cine sunteţi. Ce doriţi? Dar din pauza ce urmă înainte ca el să poată răspunde, ea înţelese. Ce-a păţit? Unde este? se interesă pe un ton care comanda.

Levy trase adânc aer în piept.

— Hadassah Ein Kerem, chirurgie. A fost un accident. Apoi adăugă rapid: Doctorii spun că se va face bine.

Urmă o pauză, apoi ea spuse:

— Vin imediat acolo, şi închise.

Levy rămase mult timp cu receptorul telefonului în mână. O infirmieră intră să-şi facă o cafea, îl salută de două ori înainte ca Levy să-i răspundă, apoi acesta puse receptorul la locul lui în furcă, se ridică şi ieşi din cameră. Ea se uită după el şi, după câteva minute, îi aduse o ceaşcă de cafea

neagră acolo unde şedea, într-un scaun din material plastic, lângă uşa lui Cohen.

Peste o jumătate de oră, Levy auzi lipăitul făcut de sandalele Ahuvei pe plăcile de piatră de pe coridorul gol.

— Cum se simte? întrebă ea.

Liniştea dinaintea zorilor îi făcea pe amândoi să vorbească în şoaptă.

— Câtva timp va avea dureri mari. Muşchii de la stomac, răspunse Levy, privind disperat la ea.

— Este acolo? arătă ea spre uşa salonului lui Cohen. Levy înclină din cap.

— Doarme. Ei spun că va dormi până mâine. Adică până azi. Doarme de dimineaţă.

— Când va putea pleca de aici? Când îl pot vedea? El scutură neputincios din cap.

— Nu ştiu. H oferi scaunul lui şi se

sprijini de perete lângă ea. Ei spun că se va face bine, încercă el din nou, dorind parcă să se convingă mai mult pe el decât pe ea.

Se lăsă tăcerea. Apoi ea o rupse.

— Ces-a întâmplat? Levy clătină din cap.

— Un suspect care s-a împotrivit arestării.

— În care caz? Levy rămase uimit de întrebarea ei. Îi aruncă o privire. Era cazul în care erau implicate călugăriţele? Am fost plecată două săptămâni, dar ştiu că pentru el era un caz important, un caz periculos.

Levy confirmă.

— S-a terminat? Levy scutură din cap.

— Nu ştiu. *Mafkal-vi* crede că da, dar îl cunoaşteţi pe comandant. El va dori să ştie totul. Va crede că s-a terminat numai când va cunoaşte absolut totul.

Ea oftă adânc. Levy se lăsă să alunece

pe perete până ce ajunse pe podea. Pe coridor era din nou linişte. Levy întrerupse tăcerea.

— Mi-a spus că trebuia să vină să vă ia de la aeroport. N-a vrut să vă sperie. Mi-a spus că, dacă nu va fi acolo, atunci veţi crede că lucrează şi că nu vă veţi nelinişti.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Asta i se potriveşte.

— Dar mi-a spus, încercă Levy să-şi explice mai mult lui decât ei, că există o anumită semnificaţie în faptul că el mi-a dezvăluit secretul legăturii cu dumneavoastră. De aceea v-am sunat.

— Ştiai deja despre noi.

— Da, dar am descoperit din întâmplare. Iar el nu a pomenit niciodată de asta, n-a spus niciodată nimic. Ca şi cum nu trebuia să ştiu, pentru când sunt... nu ştiu...

suficient de matur sau, sau…

— Te iubeşte, spuse ea deschis. Se gândeşte la dumneata ca la un fiu.

— Nu mi-a spus-o niciodată. Nu spune niciodată nimic.

— A spus-o astăzi, când trebuia să vină la aeroport să mă ia şi, când şi-a dat seama că nu poate, ţi-a împărtăşit un secret. Şi aceasta pentru că are încredere în tine.

— Era rănit. Poate nu şi-a dat seama…

— Ştii că nu-i adevărat, spuse ea încet.

Peste ei se aşternu tăcerea până când soarele dimineţii începu să pătrundă prin geamurile din est şi să-şi reverse razele pe podea.

37

COHEN DORMI toată dimineaţa şi, până

la prânz, Levy se hotărî. Vorbi la telefon de mai multe ori cu doctorul care-l avea în îngrijire pe Chandler. Două ore mai târziu, Chandler era dus într-un cărucior cu rotile de un ofiţer solid în uniformă la curtea magistraţilor, care se afla vizavi de sediul central al poliţiei din complexul rusesc. Levy, cu ochii roşii de nesomn, purtând cravata şi haina neagră cerute de această ocazie, pe care întotdeauna le avea în maşina de poliţie, se sculă şi rezumă acuzaţia împotriva lui Clarence Chandler, cunoscut şi drept Clay sau Indianul

Judecătorul numise un avocat care să se ocupe de apărarea lui Chandler în timpul audierii, dar, după ce n interogă pe Chandler, avocatul numit de curtea de juraţi hotărî că nu prea erau multe de făcut în favoarea suspectului.

— Clientul meu, spuse avocatul, nu are obiecţiuni faţă de reţinerea pentru continuarea cercetărilor, într-adevăr, el vrea să facă o declaraţie, dar numai comandantului Cohen, care mi s-a spus că este încă reţinut la pat.

Judecătorul se uită la Chandler.

— Nu există niciun alt ofiţer cu care aţi dori să vorbiţi? întrebă el într-o engleză cu accent polonez, dar Chandler stătea nemişcat şi zâmbea spre boxa apărării din stânga lui.

— Domnule judecător, spuse avocatul apărării, clientul meu mi-a spus că este gata să facă o declaraţie completă şi nu neagă niciuna din acuzaţii, dar nu va face nicio declaraţie în faţa curţii înainte de-a avea posibilitatea să vorbească cu ofiţerul care acum este indisponibil. După aceea el va da

o declaraţie care, spune el, va clarifica acţiunile sale. Eu cred că este în interesul tuturor celor – implicaţi, aceasta incluzându-l şi pe clientul meu, să fie reţinut sub observaţie la sanatoriul Kfar Şaul.

— Poliţia are vreo obiecţie? îl întrebă judecătorul pe Levy.

— Niciuna, onorată instanţă, răspunse Levy.

Pe masa din faţa lui era un teanc de dosare cu coperţi din carton care în timpul audierii se tot umpluse cu hârtii. Deasupra dosarelor era o pungă din plastic cu cele două cuţite găsite în camera lui Chandler la fundul unui sac plin cu haşiş. Judecătorul anunţă o scurtă pauză pentru a scrie hotărârea şi, când acesta părăsi sala printr-o uşă ce se afla imediat în stânga, în spatele băncilor, toată lumea din sala de judecată se

ridică în picioare.

Până la revenirea judecătorului, Levy se uită la Chandler. Acesta stătea aplecat în faţă, ca un arc întins, dar ochii i se deschideau şi închideau într-un ritm impus, cu bătăi lungi, îi deschidea câteva secunde, îi închidea pentru tot atâtea secunde. Ţinea ritmul bătând din picior, ascultându-şi propriile voci.

Judecătorul apăru şi citi hotărârea. Avocatul lui Chandler stătea aplecat spre acesta şi-i traducea. Deodată Chandler prinse viaţă.

— L-am salvat pe Mesia, l-am salvat pe Mesia, ţipă el strident şi pătrunzător până când escorta poliţiei îl împinse pe scaunul lui cu rotile afară din sală şi pe coridor, până la uşile care duceau în parcare şi la duba poliţiei ce urma să-l ducă la Kfar Şaul.

Levy aşteptă ca duba să iasă din parcare şi apoi, cu propria-i maşină, se întoarse la spital. Auzi strigătele lui Cohen chiar înainte de a-l vedea.

— *Voi* pleca de aici dacă voi considera că vreau s-o fac şi acum simt că vreau s-o fac! striga Cohen, vocea lui răsunând de-a lungul coridorului.

În timp ce intra în salonul lui Cohen, Levy zâmbea. Ofiţerul stătea în picioare, cu spatele arcuit uşor, într-o poziţiej>e care i-o dicta bandajul uriaş, înfăşurat în jurul burţii, îşi încheia nasturii la o cămaşă pusă peste bandaj şi le cerea celor două infirmiere nervoase să-l ajute să-şi pună pantalonii că, dacă nu, va părăsi spitalul şi fără ei.

— Iată-te, i se adresă supărat, Cohen. Hai, ajută-mă să-mi pun pantalonii, îi

ordonă el, arătând spre pantalonii ce atârnau de un cârlig fixat pe peretele de un verde pal. Gestul făcu ca trunchiul să i se răsucească de la sine, se dezechilibra puţin şi se strâmbă de durere. Totuşi, nu încetă cu întrebările: Unde-i indianul? Unde-i Ovadia? Levy rămase nemişcat la locul lui. Ei? Ai de gând să stai aşa? Sau ai de gând să-mi dai o mână de ajutor? Dă-mi pantalonii!

Vocea lui Cohen era însoţită de scrâşnete şi, în fiecare clipă, faţa i se încreţea de durere. Dar, fără îndoială, era plin de energie şi-ţi puneai întrebarea ce-l făcea aşa, emoţia hăituirii vânătului sau durerile insuportabile pe care le simţea de când se sculase din pat.

Levy înşfacă pantalonii din cârlig şi-i întinse lui Cohen care se lăsase în singurul scaun din cameră, un şezlong cu spătar

înalt.

— Trage-mi-i peste picioare, de rest mă ocup eu, ordonă Cohen.

Levy făcu ce i se ceruse.

— Vă aduc un scaun cu rotile, sugeră Levy în timp ce Cohen se lupta cu pantalonii şi înjura.

— Pot să merg, spuse Cohen ursuz. Chandler? se interesă el.

— A fost trimis sub escortă la Kfar Şaul. Spune că vrea să vorbească numai cu dumneavoastră.

— Grozav. Abia aştept să aud ce are de spus. Dar Ovadia?

— Este la yeshiva lui, în Oraşul Vechi. Ştiţi, am găsit cuţitele în camera lui Clay, şi haşiş, ca la Ovadia.

— Ştiu. Când m-am trezit, Şmulik era aici. M-am aşteptat să te văd pe tine. Mă

aşteptam să stai aici lângă mine să aştepţi să mă trezesc, în locul tău a fost Şmulik. El mi-a spus că te ocupi de audiere.

— Am stat aici până dimineaţă, spuse Levy, trăgându-i ciorapii pe picioare.

— Da. Ştiu. Mi-a spus Ahuva. Aşteptă puţin reacţia lui Levy, dar inspectorul abia dădu din cap, ca şi cum referirea la Ahuva era cea mai banală problemă despre care puteau discuta.

— Am chemat-o când m-am trezit, explică Cohen.

— Nu trebuie să-mi explicaţi.

Cohen se opri pentru un moment să se mai lupte cu hainele, iar Levy profită de această scurtă tăcere şi schimbă subiectul, mândru de încrederea lui Cohen, dar stânjenit de această bruscă intimitate.

— Sunteţi sigur că vă simţiţi bine?

întrebă Levy în timp ce-i îndesa unul din picioare în pantof. Am mai putea aştepta o zi sau două. Doctorii spun că ar trebui să dormiţi douăzeci şi patru de ore şi că aţi mai avea nevoie de câteva zile ca să vă refaceţi. După cum spun ei, ar fi trebuit să mai dormiţi cel puţin şase ore şi ar trebui să staţi întins pe spate.

Cohen nu luă în seamă cele spuse de Levy.

— Care-i legătura dintre Ovadia şi Chandler? se interesă el cu un zâmbet larg.

— Drogurile, bineînţeles.

Cohen scutură neîncrezător din cap.

— Poate au început cu asta, dar este mai mult decât atât. O simt Aici, spuse el, şi îşi atinse stomacul Zâmbetul lui era o grimasă. Mai povesteşte-mi încă o dată despre yeshiva lui Ovadia.

— Clădirea a fost cumpărată de patronul american. Iniţial a fost construită de nişte evrei cu mai mult de o sută de ani în urmă, iar familia aceea a locuit în ea pini în 1939. Au părăsit-o în timpul revoltelor şi nu s-au mai întors. Dar acum Ovadia spune că ministrul cultelor îl ajută să refacă prezenţa evreiască în Oraşul Vechi.

— Politicienii naibii, murmură Cohen. Ei vor să pună capăt *intifadei* şi aruncă gaz pe foc. Se sprijini de scaun ca să-şi mai tragă sufletul înainte de-a continua. Trebuie să ies de-aici. Trebuie să-l opresc.

— Ce-i de făcut? Spuneţi-mi şi fac eu.

— Câţi dintre adepţii lui sunt încă închişi? întrebă Cohen şi închise ochii, de parcă concentrarea asupra întrebărilor acţiona ca un analgezic împotriva durerilor.

— Trei, dar se fac presiuni să-i eliberăm.

Dacă este în contextul reorganizării instituţiei, li se permite să fie împreună cu alţi condamnaţi care beneficiază de suspendarea pedepsei sub supraveghere.

— Dar restul? se interesă Cohen şi deschise ochii.

— Sunt cu el, împreună cu alţi câţiva dintre oamenii lui Ben-Yehosua.

Cohen încleşta fălcile şi trase aer adânc în piept.

— Bine. Să mergem, spuse el, folosind mâinile ca pe un levier pentru a se ridica din scaun.

Mergea încet, dar sigur în puterea sa de a învinge durerea, hotărât în intenţia de-a părăsi spitalul.

Când ajunseră la uşa principală a spitalului unde Levy, cu autoritatea insignei sale de poliţist parcase ilegal maşina, Cohen

părea că-şi ţine durerea sub control.

— Ce se spune pe la etajul al cincilea? H întrebă el pe Levy după ce-şi găsi în maşină o poziţie cât de cât confortabilă.

Vocea îi era răguşită, dar fără nicio slăbiciune.

— Se spune că va terminat, zise Levy simplu, de parcă era singura concluzie inevitabilă pe care-ar fi putut-o trage cei de la etajul al cincilea. Astă-noapte a fost *Maf-kal-ul* aici şi nu s-a prea bucurat când i-am spus că haşişul libanez aflat la Chandler se potriveşte cu cel pe care l-am găsit în peşteră. Levy îi povesti lui Cohen despre sugestia *Mafkal-ului* ca legătura dintre haşişul lui Ovadia şi Chandler să fie ţinută sub tăcere. „Până ce nu se vor aduce probe clare”, a spus el. În afară de noi nimeni nu este interesat de Ovadia, încheie Levy.

Mâna lui Cohen se încleşta de parcă dorea să-şi testeze rezistenţa. Se gândea. Nu le place legătura, deci nu vor s-o vadă. Indianul. Sindromul. Muntele Templului. Nici el nu mai era sigur de ce gândea. Era conştient că durerea şi calmantele pe care le înghiţise se combinau şi-l stimulau într-un mod de care nu era nici el sigur. Trebuie să-l opresc. Dar ce poate face o singură persoană ca să oprească o plagă, se întrebă el.

Porni spre Kfar Şaul, spitalul de boli mintale.

38

VREMURI, clădirile spitalului fuseseră barăci ale armatei britanice, dar acum erau acoperite cu picturi murale copilăreşti

reprezentând animale şi flori. Culorile păliseră, iar vopseaua se scorojea, în interiorul clădirii administraţiei pereţii de acelaşi verde pal nu erau mai puţin scorojiţi şi decoloraţi decât pereţii exteriori.

O secretară în vârstă, nedorind să-şi deranjeze şeful decât când Levy îi arătă insigna de poliţist, apăsă pe interfon şi comunică psihologului districtual că doi poliţişti doreau să-l vadă.

— Au adus pe cineva? întrebă psihologul. Dacă da, dă-le formularele şi spune-le să aştepte. Vin imediat

Ea se uită nedumerită la ei. Cohen negă din cap.

— Spune-i că este comandantul Cohen, zise Levy. Ea îi comunică şi, peste o clipă, doctorul deschise uşa biroului său.

— Nu i-am spus totul, zise el, scuzându-

se. i-am spus că avem cazuri. Câteva s-ar putea să fie chiar extreme, dar i-am spus să fie atent când foloseşte cuvântul sindrom…

— Despre ce vorbiţi? întrebă Cohen, folosindu-şi mâna dreaptă ca să se sprijine bine de speteaza scaunului din lemn ce se afla în faţa biroului secretarei.

Îşi întinse mâna pentru a strânge mâna dreaptă oferită de doctor. Pe moment doctorul fu surprins. De undeva din spatele ferestrei deschise a anticamerei venea sunetul unui râs isteric.

— Reporterul acela. N-am ştiut că este reporter. A fost o petrecere, cu ceva băutură, şi m-a făcut să-i povestesc…

— Lassman, spuse Cohen, încercând să nu râdă, ca să nu-şi provoace durere în burtă. Nu am venit pentru asta. Vreau să-l văd pe Chandler.

— Da, este sindromul, bineînţeles, zise doctorul, răsuflând uşurat că poliţistul nu avea nimic împotriva lui.

— Continuă, insistă Cohen.

— Luna aceasta am avut cam cincizeci de cazuri. Mai mult ca niciodată. Pare că se răspândeşte... „Sindrom” este un termen medical, iar eu încă nu mi-am publicat descoperirile şi de aceea nu ştiu dacă el ar trebui folosit aşa de uşor, cum s-a întâmplat în ultimele zile. Începând de la povestea aceea din ziar. De fapt, nici nu ştiu ce să public. Dacă ar fi vorba numai de turişti, ca acest Chandler. Dar acum sunt afectate persoane de toate felurile. Evrei. Musulmani. Creştini. Oameni care s-au aflat aici toată viaţa lor. Oameni care cred că sunt profeţi, alţii care-i caută pe profeţi, gata să asculte orice le dă sentimentul că ei

posedă oraşul.

În mintea lui Cohen se auzi ecoul vocii lui Daniel: „Profeţii. Adevăraţi şi falşi”, iar Cohen se întreba cum este posibil să ştii pe care să-l crezi.

— În orice caz, continuă psihiatrul, el repetă că sunteţi singurul cu care vrea să vorbească, dar noi am reuşit să mai scoatem câte ceva de la el. Se pare că s-a născut Mesia şi că trăieşte în oraş. Un copil. Mama lui este de culoare, poate marocană, este greu de precizat, dar copilul, aparent, este roşcat, şi el citează din profeţia care spune că ar fi un descendent al regelui David. Aşa că…

Cohen îl întrerupse.

— Dar despre călugăriţe?

— Numai dumneavoastră. Spune că despre asta nu vorbeşte decât cu

dumneavoastră. Vă numeşte Pilat... Dar despre călugăriţe vă va spune numai dumneavoastră.

— Vreau să-l văd. Doctorul îşi desfăcu braţele.

— Desigur. Poftim.

Îl conduse afară din clădire şi peste un petic de pajişte plină cu buruieni:

— Ne-am pierdut bugetul pentru îngrijirea grădinii, aşa că de asta se ocupă acum unii dintre pacienţii noştri, explică el, scuzându-se.

— Cum îl ţineţi? se interesă Cohen.

De la câteva sute de metri, sub dealul bătut de vânt pe care se afla azilul, se auziră zgomotele unei tobe de eşapament de la motorul unei maşini încărcate până la refuz care cobora cu greu autostrada spre Tel Aviv.

— Izolat, închis.

— Vă rog, duceţi-ne la el, îi ceru Cohen.

Mergeau pe o cărare îngustă din ciment, turnată în linie dreaptă, ce traversa pajiştea. Din loc în loc, iarba de un verde mat era punctată de minuscule flori albe, sălbatice. Cărarea îi duse pe lângă o casă plină cu sunete confuze şi o alta plină de sunete de durere. Vântul şuiera şi făcea ca obloanele să scârţâie din balamale, iar o bucată din acoperişul de tablă de pe un şopron flutura cu un sunet metalic.

Doctorul îi conduse pe cei doi poliţişti în interiorul clădirii, într-o anticameră micuţă cu un birou. O uşă cu grilaj dădea într-un coridor. Doctorul făcu semn persoanei de la birou să deschidă uşa.

— L-am administrat sedative, explică doctorul. Cheile zăngăniră şi uşa se

deschise. Să nu vă mire. Nu există ferestre. Din cauza sticlei, bineînţeles. Ar putea încerca să se sinucidă.

Cohen încuviinţă, iar uşa se deschise. Chandler şedea întins pe patul situat într-un colţ al camerei.

— V-am aşteptat, spuse el când Cohen intră în cameră. Fără ei, spuse Chandler, nedezlipindu-şi ochii de la Cohen.

Cohen se întoarse cu faţa spre doctor şi Levy. Doctorul ridică neputincios din umeri. Levy scutură negativ din cap.

— Fără doctor, spuse Cohen, dacă insişti, dar celălalt rămâne.

— Îl cunosc, admise Chandler.

— El rămâne.

Chandler se uită direct la Cohen. Tăcură îndelung, apoi Chandler începu să râdă.

— Clay, ce-i aşa de nostim? întrebă

Cohen.

— Eu am făcut-o. Cineva trebuia s-o facă şi acela am fost eu.

— Adică ce? Clay? întrebă Cohen, mişcându-se încet spre masa şi scaunul care se aflau în cealaltă parte a camerei.

Erau doar trei paşi, dar, totuşi, Chandler nu putea ajunge până acolo. Cohen era sigur pe sine, dar nu voia să rişte deloc.

— Totul a început pentru că am fost martor, începu Chandler. Dar dumneavoastră cunoaşte-ţi toate astea, am fost martorul păcatului originar, adăugă el.

— Ce păcat a fost? întrebă Cohen, scoţându-şi o ţigară. Văzu în ochii lui Chandler dorinţa de a fuma şi îi aruncă o ţigară. Levy păşi înainte cu un chibrit şi i-o aprinse. Un moment ochii li se întâlniră, dar apoi Levy se dădu la o parte. Cohen îşi

repetă întrebarea. Ce păcat a fost?

Chandler îşi avea felul lui de-a explica inexplicabilul.

— A fost suficient c-am fost acolo. Am văzut lumina, omule, a fost un moment de iluminare. Un moment desăvârşit. Cohen se întreba de unde-i vin cuvintele. Un moment în care mi s-a încredinţat întreaga misiune a vieţii mele. Aşa cum lui Miriam i-a fost încredinţat Mântuitorul. Dar este bine acum, nu? Copilul?

— Da, este foarte bine, Clay. Este bine. Spune-mi, când ai văzut păcatul erai, cum să spun? Erai drogat? întrebă Cohen şi tare-ar fi dorit să cunoască jargonul american al lui Clay la fel de bine pe cât îl cunoştea pe cel israelit.

— Vrei să spui inconştient? Omule, eram în al nouălea cer. Doză mare, marfă bună.

Aur libanez. Băieţi, cu stupefiantele care circulă pe-aici aţi obţinut lucru mare.

— Ai luat haşişul de la peşteră? Cum de-ai ştiut să te duci acolo?

— Sigur, de la peştera unde se duce profetul. Grozavă marfă, minunată. Dar când i-am văzut a trebuit să acţionez. Omule, a trebuit să-l salvez pe Mesia, înţelegeţi, nu?

— Sigur, sigur, răspunse Cohen repede. Clay, ia spune-mi, cum l-ai cunoscut pe profet?

— Orbul? El m-a văzut. Este uimitor. El m-a văzut pe mine. Am venit la peşteră, îi urmărisem şi, când am văzut ce aveau în peşteră, am fost într-al nouălea cer. Atât de multe stupefiante. Şi el era acolo şi, omule, era orb, dar m-a văzut.

— Spune-mi, ce ştii despre

propovăduitor? Ce ţi-a spus?

Indianul începu să se legene cu braţele.

— Mi-a spus că l-aş putea sluji pe Dumnezeu, şopti el. Ştiam ce se întâmpla. Văzusem, el este un fel de propovăduitor. l-am urmărit la peşteră. L-am văzut propovăduind. O simţeam.

— El ţi-a spus să le omori pe călugăriţe? El ţi-a sugerat că aceasta-i misiunea ta aici pe pământ?

— Eu am pus-o la cale, spuse Chandler mândru. Dar ştiam că-i va face plăcere. Voiam să-i fac pe plac. El mă lăsase să iau din droguri.

— Ţi-a spus el că poţi să iei haşiş?

— Ori de câte ori doream.

— De ce?

— Pentru că mă putea vedea, vedea în mine. Şi, omule, este orb. Este puternic,

puternic. Orb şi spunea că vede în mine un pelerin în căutarea adevărului.

— Clay, te-a văzut la schit? A fost cu tine? strecură Cohen o întrebare cheie.

— Nu, nu, nu. El spunea că ele erau trimişii diavolului şi eu ştiam ce era de făcut. Era treaba mea s-o fac. Femeile acelea se prefăceau doar că sunt călugăriţe. Dar eu ştiam ce erau de fapt.

Cohen se aplecă înainte.

— Adică?

— KGB, şopti Chandler confidenţial. Rusoaice. Aşa este. Aşa s-a spus la ziar. Apoi tonul lui deveni aproape insolent. Dar dumneavoastră ştiţi asta, bineînţeles. Trebuie s-o fi ştiut Ele erau rusoaice, adăugă el cu o voce scăzută, conspirativă. KGB. Aşa-i, răul cel mai rău dintre toate.

Ştiam unde locuieşte femeia cu copilul.

Copilul, Mesia, în sat, în partea cea mai săracă a satului. N-are bărbat A fost omorât. Dar am aflat că pe vremuri a fost dulgher. Desigur, ştiam că aşa trebuia să fie, *aşa* trebuia să fie, pentru că copilul este Mesia. Dar femeile acelea, călugăriţele KGB-iste. Ele plănuiau să răpească copilul. Le-am auzit în staţia de autobuz. Ele se uitau la el şi plănuiau. A trebuit să le împiedic. Eu sunt slujitorul Domnului şi Domnul m-a numit pe mine s-o fac. El mi-a spus: „Apără-mi fiul, apără-l pe Mântuitor”, şi bineînţeles că eu ştiam ce dorea Dumnezeu. Sunt atât de multe de povestit, dar vi le spun dumneavoastră pentru că dumneavoastră sunteţi omul, marele om, însuşi Pilat. Dumneavoastră ştiţi, înţelegeţi, v-am văzut Chiar din prima zi şi ori de câte ori aţi mai venit v-am văzut când aţi venit cu

el, spuse Chandler şi făcu un gest spre colţul camerei în care se afla Levy. Şi am ştiut că dumneavoastră* sunteţi acela. V-am văzut vorbind cu copilul şi când aţi intrat în peştera de la fântână. Eram acolo, înăuntru, îmi aveam acolo ascunzătoarea şi cuţitele. Cuţitele, nu sunt frumoase? Da, spuse el, privind spre Levy care nu scosese niciun cuvânt, ştiu că le-aţi luat. Se întoarse spre Cohen. Dar aţi început să veniţi zilnic şi m-am speriat Nu ştiam ce să fac. Nu ştiam dacă puteam să vă spun, pentru că trebuia să nu-mi dezvălui misiunea…

Ultimele cuvinte le şopti ca o pisică vagabondă care pufneşte.

— Spune-mi, Clay, rosti Cohen blând, cât de des te duceai la peşteră? în fiecare zi? în fiecare săptămână? Sau numai când era profetul acolo?

— Nu-mi amintesc.

— Îţi aminteşti, sunt sigur. Mergeai să-ţi iei *nafas,* stupefiantele. Nu?

— Grozave stupefiante, acolo sunt stupefiante grozave.

— Le-ai cumpărat de la el?

Chandler scutură din cap dintr-o parte în alta, ca un copil mic care refuză hrana.

— Elţile-adat?

Din nou Chandler scutură din cap.

— Nu.

— Aşa, deci, atunci cum de ştiai că sunt aşa de grozave? Cum le-ai obţinut?

— Le-am luat Erau acolo. Le-am găsit Le-am luat. El este un prezicător, corect? Eu n-am nevoie de un prezicător, ea să vorbesc cu Dumnezeu, n-am nevoie de cineva, deoarece Dumnezeu vorbeşte cu mine.

— Bine, Clay, bine, spuse Cohen,

amuzându-se. Dar trebuie să înţeleg. Tu vrei să înţeleg, nu?

— Sigur, ştiu cine sunteţi, trebuie să înţelegeţi. Doar aveţi o misiune aici, nu? Deci trebuie să înţelegeţi.

— Bine. Pe Cohen fi durea stomacul, capul îi pulsa de durere. Ce-ai făcut cu stupefiantele?

— Le-am folosit.

— Le-ai vândut? Le-ai comercializat?

Chandler se uită îndelung la Cohen, cu uimire în ochi.

— Erau atât de multe. Atât de multe. Puteam să iau ce voiam. De obicei, ei nu erau acolo în timpul zilei. l-am văzut în timpul nopţii şi, când terminau, mă duceam acolo înăuntru şi luam ce doream.

— Ce altceva ai mai văzut în peşteră? Ce altceva ai mai luat?

Chandler îşi sprijini capul de pernă şi deodată tăcu suspicios. Cohen repetă întrebarea.

— Mai era şi altceva în peşteră, nu-i aşa? Chandler nu răspunse.

— Mie poţi să-mi spui, îţi aminteşti doar, nu? Ai văzut cutii şi ai găsit ceva în ele? Ce anume, Clay? Ce-ai văzut în cutiile acelea?

Chandler scutură violent din cap.

— Eu îmi aveam misiunea mea, misiunea lui Dumnezeu, să-l salvez pe Mântuitor din mâinile celor două rusoaice. Eu am luat haşiş. Nu m-am atins de celelalte materiale. Eu, nu.

— Ce alte materiale? Ce anume? Ce era? insistă Cohen încă o dată.

Chandler îşi întoarse capul spre Cohen şi şopti:

— Grenade. Grenade de mină. Fâş! Bum!

şopti el, încercând să imite zgomotul pe care şi-l imagina că-l scoate o grenadă.

Cohen se sprijini uşurat de speteaza scaunului. Stomacul îl durea, capul îi vâjâia. Alex şi Indianul. Avea două surse, dar numai el singur le putea crede.

— Este bine, Clay, este grozav, spuse Cohen, apoi reluă întrebările care-l interesau. Deci, ce te-a adus la Ierusalim? se interesă el molcom.

— Dumnezeu.

— El ţi-a spus să vii aici?

— El m-a adus aici. Pe aripile unui şoim de argint, zâmbi Chandler. Aceasta-i profeţia. Pentru misiunea mea. Bineînţeles că, înainte de-a sosi aici, nu am ştiut care-i misiunea mea. Dar apoi am primit mesajul. A fost în ziar. Călugăriţele roşii. Era evident. Mai ales după ce-am vorbit cu profetul, mai

ales după ce i-am spus că v-am văzut. Copilaşul Mesia. Roşcat, aşa trebuie să fie, exact cum spune fa Biblie şi, aşa cum spune Biblia, este un fiu al lui David. Chiar aşa. Pe tatăl lui l-a chemat David. Ştiu. Am fost prin preajmă. Am făcut ce trebuia. Exact cum spune mesajul. l-am văzut pe Mântuitor şi pe rusoaicele acelea în staţia de autobuz, îl măsurau din cap până-n picioare. Şopteau despre el, apoi mi-am dat seama că şopteau şi despre mine. Îl văzuseră pe copilaşul Mesia în staţia de autobuz şi, dacă n-aş fi fost eu acolo, l-ar fi luat. Mântuitorul, trebuia să-l salvez pe Mântuitor. Era misiunea mea.

— Clay, cine ţi-a spus? întrebă Cohen din nou, sigur că se apropiase de răspunsul pe care-l căuta şi fiind conştient că Chandler nu i-ar fi dat răspunsul direct.

— Dumnezeu, bineînţeles. Coincidenţă astrală.

— Ce coincidenţă? insistă Cohen.

— Era în aceeaşi zi. Îl văzusem pe Mântuitor, copilaşul Mesia şi, în aceeaşi zi, nu ştiam ce să fac, dar l-am urmat pe profet lângă rugul de pe munte. A fost dorinţa Domnului.

— Prin urmare, prezicătorul ţi-a spus? întrebă Cohen neînduplecat. Chiar *el ţi-a spus* ce să faci?

— Mi-a spus să fac ce este bine, ce trebuie făcut. Eu i-am spus ce văzusem, iar el mi-a spus că depindea de mine să fac ce era corect. Să curăţ Oraşul Sfânt de monstruozităţi.

— El ţi-a spus să le ucizi pe călugăriţe?

— El mi-a spus să fac ce este corect.

— El ţi-a spus să-l ucizi pe cerşetor?

Chandler se uită nedumerit la Cochn şi începu să scuture din cap. Mişcarea de du-te vino se acceleră atât de tare, încât părul lui sârmos începu să agite aerul din jurul capului.

— Niciun cerşetor, niciun cerşetor, niciun cerşetor, niciun nevinovat, Numai răul.

— Da, Clay.

Auzise totul şi mintea lui pătrundea drumul pe care-o luase mintea lui Chandler, văzând doar întuneric acolo unde Chandler vedea lumină.

Chandler privi în sus cu lacrimi în ochi.

— Fost misiunea mea, urlă el. Misiunea mea. Fiecare îşi are rolul său. Fiecare îşi are dată de Dumnezeu propria misiune. Pentru ziua marelui sacrificiu. Şi, ca să mă pregătesc pentru ziua aceea, aceasta a fost

misiunea mea... A mea... Aceasta a fost misiunea mea! A mea! A mea!

Vocea lui Chandler era uscată şi stridentă. Cohen îşi ridică mâna şi îşi duse degetul mare la gură. Acesta era semnalul pentru Levy să-i aducă lui Chandler nişte apă. Levy, în afară de momentele în care-i aprinsese lui Chandler câte o ţigară, stătuse tăcut pe toată durata interogatoriului, lângă uşa fără geamuri a camerei. Levy deschise uşa şi îi şopti ceva doctorului care aştepta...

— Doar câteva întrebări, Clay, numai câteva, spuse Cohen, întrebându-se dacă nu cumva Chandler se confesase de o crimă care avusese loc doar în mintea lui şi că poate nu el le omorâse pe cele două călugăriţe rămase întinse pe duşumeaua din chilia lor, pe acea parte a muntelui ce domina valea şi unde creştinii credeau că s-

a născut Ioan Botezătorul.

Lassman scrisese în articolul său o mulţime de amănunte despre cercetări – cele două cuţite, urmele lăsate în jurul schitului, felul în care fuseseră găsite cadavrele – iar Chandler, le-ar fi putut citi pe toate şi ar fi ştiut suficiente lucruri pentru a convinge pe oricine ar fi vrut să-l asculte că ucigaşul era chiar el.

— În noaptea aceea ai auzit muzică? întrebă el, *Recviemul* răsunând în mintea lui Cohen.

— Oh, omule, era o muzică atât de frumoasă. Era ca într-o biserică adevărată. Nu plastografia aceea KGB-istă. Adevărată muzică bisericească.

— În noaptea aceea era în mintea ta sau se auzea acolo, afară?

— Oh, era adevărată cu adevărat, omule,

chiar reală, şi Chandler râse dintr-odată, adevărată cu adevărat, repetă el şi, plăcându-i expresia, o tot rosti şi rosti, parcă răsucind-o pe limbă, aşa cum îi plăcea lui Cohen să răsucească o bucăţică bună de ciocolată.

Uşa se deschise şi Levy luă ulciorul cu apă. Chandler se opri din exersarea noii sale expresii: „adevărată cu adevărat”.

Luă ulciorul de unde-l pusese Levy, pe masa din lemn de lângă pat, şi bău din el, apa prelingându-i-se pe la colţurile gurii.

— Le-am urmărit, spuse Chandler imediat după ce aşează ulciorul jos. Erau şmechere, îşi cunoşteau meseria, ştiam că trebuia să fiu atent Ca să fac ce trebuia să fac.

— Adică, ce? nu-l slăbi Cohen, ca şi cum n-ar fi cunoscut deja răspunsul.

— Să le omor, bineînţeles. Ca să-l apăr pe copilaş.

— Putem să mergem, se adresă Cohen lui Levy, ridicându-se ţeapăn de pe scaun şi îndreptându-se spre uşă. În timp ce se ţinea de mânerul uşii, ca şi cum i-ar fi venit deodată un gând, adăugă: Ah, Clay. 1*c-ar deranja dacă ne-ai arăta exact cum ai făcut-o? Avem nevoie de imagini. Le vom lua cu un aparat video. Nissim o să meargă cu tine, împreună cu un alt coleg care lucrează cu mine. Mi-e teamă că eu nu rezist la aşa o excursie. Este ceva de care avem nevoie când ni se face o mărturisire.

— Înţeleg. Sigur, de ce nu? O vom face să pară adevărată cu adevărat. Adevărată cu adevărat.

Mai auziră râsul lui chiar şi în grădină, după ce închiseră uşa camerei lui Chandler

şi după ce părăsiră clădirea.

39

PE DRUMUL PÂNĂ LA MAŞINĂ, Levy îi spuse dezamăgit lui Cohen.

— N-am înţeles nici jumătate din ce-a spus.

— A venit la Ierusalim ca pelerin şi aştepta să-l găsească pe Mesia. A aflat despre călugăriţele rusoaice şi mintea lui le-a transformat în KGB-iste sau diavoli, ia-b cum vrei. L-a întâlnit pe Ovadia din întâmplare, dar s-a potrivit întregului său ideal, începând chiar cu haşişul. Ovadia l-a încurajat să treacă la acţiune împotriva călugăriţelor. Nu s-a atins de grenade. Şi a vrut să-mi spună mie întreaga poveste, pentru că, din punctul lui de vedere, totul

este un mesaj pe care trebuie să-l transmită, iar eu sunt acela care are menirea să-l primească.

— Dar de ce? De ce călugăriţele? De ce a dorit Ovadia moartea călugăriţelor? Cine l-a omorât pe cerşetor?

Cohen îi aruncă lui Levy un surâs cu gura până la urechi.

— „Armageddon şi salvarea, apocalipsa şi purificarea”. El asta prezice. Asta-i ceea ce doreşte.

— Haosul, spuse Levy, urmând firul gândului lui Cohen. Doreşte haos. Dar, cu siguranţă, nu de la călugăriţe îl putea obţine. Dar cine l-a omorât pe cerşetor?

— Pentru el călugăriţele au fost doar un aspect al spectacolului. Doar o altă mică acţiune pe care a pus-o în funcţiune şi despre care le-a putut spune „învăţăceilor”

săi că făcea parte din planul lui, explică Cohen cu ochii strălucitori. Cerşetorul? adăugă el. Nu ştiu cine l-a omorât pe cerşetor. S-ar putea să nu aflăm niciodată. Dar cazul încă nii s-a încheiat. El nu mai face parte din acest caz.

Levy tăcu o clipă, însoţindu-şi gândurile de tam-tamul cheilor de la maşină pe capota limuzinei.

— Prin urmare, Ovadia este şi nebun? întrebă Levy. Dinspre vest, vântul aducea cu el sunetele unui camion care schimba vitezele pe costişa abruptă a dealului, pe care era construită autostrada de sub ei. Cohen se sprijini de maşină.

— Ovadia? Nebun? Poate. Poate nu. Întotdeauna a fost aşa. Îi foloseşte pe oameni pentru propria lui plăcere.

— Probabil că aşa a făcut, încuviinţă

Levy, parazitul. L-a folosit până şi pe ministrul cultelor, ca să obţină yeshfva din Oraşul Vechi

— Nu s-a schimbat deloc, repetă Cohen. Se pare că singura diferenţă evidentă este aceea că a priceput că, dacă numeşte religie ceea ce face, atunci poate să facă ce vrea. Şi-a pus în gând să facă pe sfintul şi să vândă apă sfinţită de la robinet

— Totuşi, nu înţeleg ce aşteaptă să câştige din haos, din Armageddon.

— Mai mulţi pelerini, mai mulţi învăţăcei, mai mulţi convertiţi care să se alăture acestei cauze. Mai multă putere. Oamenilor le plac răspunsurile simple. Oamenii doresc cauze, misiuni, mesii, profeţi care să le spună că haosul este temporar, că se apropie lumina.

— Dar ce doreşte? întrebă Levy, frustrat

de incapacitatea sa de a înţelege motivele lui Ovadia.

— Asta-i simplu, răspunse Cohen, desch Mnd uşa maşinii. Doreşte să fie Marele Preot, cel mai puternic om din Ierusalim.

— Atunci este nebun, decise Levy.

— Poate, dar în acest oraş sunt mulţi oameni care-ar fi de acord cu el că a sosit momentul să se construiască Templul şi că este nevoie de un Mare Preot El este doar unul dintre candidaţi şi încearcă să-şi îmbunătăţească şansele. Dar, între timp, pentru acei oameni care-i ascultă, el este deja un om foarte puternic.

Levy porni maşina.

— Trebuie să fiţi obosit, spuse el când Cohen se aranja în scaun.

— Mă simt foarte bine, insistă Cohen printre dinţii încleştaţi.

— Acasă?

— La birou, comandă Cohen. Avem planuri de făcut.

40

ERA OBOSIT. Durerea din intestine nu-l slăbea deloc. Doctorii îi dăduseră nişte calmante puternice, dar el se temea că pilulele îi vor înceţoşa mintea, chiar dacă îi uşurau oarecum nelipsita durere din stomac. Suferise dureri şi mai mari, mult mai mari. Dar pe vremea aceea era mult mai tânăr şi putea să-şi facă din durere scopul răzbunării sale prop rii împotriva duşmanilor, chiar dacă acest scop era numai şi numai rezistenţa la torturi.

Întors la birou, îşi reîncepu activitatea, neslăbindu-i din mână pe cei o sută de

subalterni: răspunse la întrebări, dădu ordine şi se pregăti de acţiunea finală, marea aventură. Dar în mintea lui era singur cu gândul că ar putea pierde controlul.

Iasca fusese menţinută umedă, dar, de fiecare dată, când apărea cineva ca Chandler, însemna că mai rămăsese o bucăţică de pulbere un timp prea îndelungat în soare, că se uscase şi aştepta chibritul care-ar fi putut aprinde întreg oraşul. (Chandler nici măcar nu ştiuse că el încercase s-o facă. El era convins că aduce salvarea. Cohen nu era sigur că Ovadia acţionase neţinând seama de repercusiunile acţiunilor sale/Armageddonul. Un profet fals, se gândea Cohen, poate uşor să câştige adepţi, dacă promite salvarea pe care nu o aduce niciodată.

Cohen era îngrijorat de ce s-ar putea întâmpla când vor sosi poliţiştii la yeshiva lui Ovadia. Acolo se aflau grupurile combinate ale lui Ovadia şi Ben-Yehosua, care împreună ajungeau până la o sută de oameni. Aceştia puteau opune rezistenţă. Larma va atrage mulţimea, arabi şi evrei care momentan se duşmăneau, şi va apărea iluzia că acest tărăboi, această zarvă, această revoltă, va rezolva **totul, că adevărul va ieşi în cele din urmă la iveală, în văzul tuturor.**

Ar putea veni camerele de televiziune cu reflectoarele lor puternice, punând totul într-un cerc de lumină. Lupta ar putea începe pe aleea de lângă yeshiva, cu bâte şi pietre şi s-ar putea împrăştia în tot Oraşul Vechi, pe Strada Măcelarilor, cu carcase de animale aruncate în bătaie de joc, ca şi cum

ar fi persoane rănite. S-ar putea întinde până în piaţa din faţa Zidului Plângerii, ar putea înconjura toate bisericile, ar putea răsturna toate porţile moschee-lor.

Scandalul ar bubui şi ar arde ca o lavă care pătrunde în Munte şi iese din el.

Şi, din Oraşul Sfânt, această pasiune şi credinţă arzătoare într-un război sfânt, pentru pietrele sfinte, s-ar revărsa peste parcări şi drumuri, s-ar înfăşură în jurul stâlpilor subţiri de iluminat cu neon şi s-ar ridica până la etajele superioare ale clădirilor prea înalte din Ierusalimul de Vest. Ar tulbura magazinele pline de kitschuri din Ierusalimul de Est şi s-ar putea rostogoli de pe munte spre oazele din est, luând forma unui desert de mânie şi ură. Pasiunea şi credinţa ar invada de la est la vest câmpiile de pe coastă şi marea. Sub

strălucirea soarelui neiertător, lava credinţei ar târî în război întreg pământul. Încrederea ar depăşi raţiunea, credinţa ar învinge ştiinţa. Detonatoarele pentru substanţe explozive erau făcute din mândrie şi prejudecată. Marea zguduire era memoria, colectivă sau individuală, etnică sau rasială, un val care împinge combatanţii, care-i ridică pe copii şi-i calcă-n picioare, şi-i împinge într-o pane pe cei ce îndrăznesc să-şi ridice mâinile şi încearcă să strige: „Aşteptaţi, opriţi-vă, nu!” Dar se vor ridica alte strigăte: „Al meu!” „Al meu!” – fiecare „Al meu!” fiind o altă dorinţă de a poseda, o altă cerere de proprietate exclusivă.

Cohen stătea în biroul lui. Se gândea la toate acestea, îşi făcea planuri pentru raidul asupra yeshivei lui Ovadia şi ştia că aceasta

era noaptea de coşmar a întregului oraş şi că, din cauza meseriei lui, aceasta devenise propria lui noapte de coşmar.

Şi astfel, îşi conduse oamenii la locul acţiunii din Oraşul Vechi, în întunericul adânc şi neiertător dinaintea zorilor. Spera că încrederea lui în biruinţa adevărului va fi mai puternică decât cea a lui Ovadia şi că el, şi nu Ovadia, va ţine evenimentele sub control.

41

— TOT NU ÎNŢELEGEŢI, nu-i aşa, domnule comandant Cohen, rânjetul de lup al Lui Ovadia era îndreptat uşor spre stânga detectivului.

În biroul lui Cohen erau numai ei doi. Strălucirea slabă a soarelui de dimineaţă

era totuşi dureroasă pentru ochii nedormiţi ai lui Cohen. Ovadia stătea cu ochii fixaţi pe lumina care începuse să pătrundă în biroul lui Cohen prin ferestrele mari din spatele acestuia.

— Suntem doar tu şi cu mine, David. Doar noi doi. Fă-mă să înţeleg.

— Tot n-aţi înţeles ce s-a întâmplat, nu? îi reproşa orbul cu dispreţ.

— De ce nu-mi spui, domnule Profet? răspunse Cohen nu cu mai puţin sarcasm. De ce nu-mi spui? Ce ai de pierdut?

— Credeţi că m-aţi arestat, credeţi că s-a terminat. Nu s-a terminat. Absolut deloc. Doar ştiţi asta, zise el, mişcându-şi capul de la dreapta la stânga. Îmi amintesc această cameră, îmi amintesc când am stat aici cu dumneavoastră. Cât a trecut de atunci? Zece ani? Atunci mi-aţi spus c-aţi scăpat de

mine, că aţi aranjat în aşa fel, încât să nu mă mai vedeţi. Şi iată-mă. Sunt din nou aici. Mă vedeţi din nou. Dar ştiţi ceva? Şi eu vă văd. Vă văd aici, spuse Ovadia, bătându-se pe frunte cu un deget lung şi strâmb.

— Şi ce vezi? întrebă Cohen.

Simţea o seninătate ciudată. Raidul funcţionase perfect. Ofiţerul din echipa de genişti identificase rapid materialul găsit la yeshivă ca fiind grenadele Sidra 13 lipsă. Vânătoarea lui Cohen se terminase cum dorise el.

— Văd un bărbat care simte că acest loc îi alunecă de sub el. Îmi aduc aminte cum eraţi acum zece ani, atât de sigur pe dumneavoastră, sigur pe faptul că ştiţi ce se întâmplă. Dar acum chiar ştiţi ce se întâmplă? înţelegeţi ce s-a întâmplat? Credeţi că oraşul acesta este al

dumneavoastră. Credeţi că acest oraş aparţine oamenilor ce doresc progresul. Sarcasmul său era pătrunzător şi amar, iar în urechile lui Cohen aducea a bătaie de joc, a zeflemea. Pot oare oameni ca voi să pună mâna pe acest oraş? Profesori şi politicieni, oameni fără Dumnezeu şi profani? Oraşul ne aparţine nouă, aparţine celor care cred. Dumneavoastră nu credeţi, domnule Cohen, declară Ovadia emfatic. Dumneavoastră nu credeţi şi aţi încălcat legile Domnului, şi… – Am crezut că-ţi voi veni de hac. Şi am făcut-o, nu-i aşa, Davide? Ţi-am venit de hac.

Cohen şedea rezemat de speteaza scaunului, cu o mână odihnindu-i-se pe stomacul dureros.

— Dar *nu aţi crezut cu adevărat* că-mi veniţi de hac. Ştiu că n-aţi cre zut-o. Acum credeţi că aţi reuşit? Chiar credeţi că

pentru mine are importantă dacă sunt sau nu în închisoare? Sau credeţi că pentru adepţii mei are importanţă?

— Dar câţi adepţi vei mai avea când vom dezvălui adevărul desp re grenade? râse Cohen batjocoritor la rândul său. Atunci câţi politicieni vor mai fi în stare să te ajute? izbucni Cohen. Davide, hai să vorbim serios, câţi oameni crezi că poţi prosti?

— Nu-ţi trebuie prea mulţi care cred, zise Ovadia. Cineva să care un sac, cineva care să arunce o grenadă, cineva care să…

— Cineva care să omoare două călugăriţe? îl întrerupse Cohen.

— Chiar şi asta, chiar şi asta. Îţi trebuie foarte puţin, dacă scopul este al lui Dumnezeu.

— Cum l-ai convins? întrebă Cohen.

— Sincer, n-am făcut nimic. L-am lăsat

să ia *nafas.* Ar fi făcut-o şi fără mine. Dar nu mă pot plânge. S-a potrivit cu planurile mele. S-a potrivit cu planurile lui Dumnezeu.

— Eşti gata să faci o mulţime de lucruri în numele lui Dumnezeu, nu-i aşa? zise răstit Cohen.

— Dumnezeu cere multe. El îşi are legile lui, iar noi trebuie să le respectăm. Cel care nu le respectă este condamnat pierii.

— Care dintre învăţăceii tăi sclipitori a aruncat grenada? Care dintre ei a pus grenadele în biserică? Cine a lăsat raniţa pe munte? insistă Cohen.

— Oh, domnule comandant. Ce naiv sunteţi. Încă nu înţelegeţi N-are importanţă cine anume a aruncat grenada. Nu are importanţă cine a lăsat raniţa pe Muntele Sfânt. Tot ceea ce are importanţă este că,

de data asta, am dat greş. Dar, credeţi-mă, noi avem timp. Vom câştiga. Dacă nu credeţi în Dumnezeu sau în legile sale, atunci există ceva în care trebuie să credeţi, faptul că noi vom câştiga.

— De ce? întrebă Cohen fără nicio blândeţe în glas, dar cu furia ascunsă de experienţa sa îndelungată. David, la ce ţi-a folosit uciderea celor două călugăriţe? Ce-ai realizat prin asta?

— Realizat? râse Ovadia cu faţa spre tavan şi cu gura larg deschisă. l-am dovedit până şi primului-ministru că toată puterea sa temporară este fără nicio noimă. Doar calea Domnului este calea de urmat. Iar noi, cei care posedăm oraşul, noi care cunoaştem legile lui, noi suntem aceia care deţinem puterea.

— Eşti nebun! Eşti nebun! explodă

Cohen.

— Nu doriţi să fiu nebun. Ovadia surâdea cu aceeaşi seninătate pe care Cohen o simţise mai înainte. Dacă eu voi fi considerat nebun, atunci nu va fi nicio diferenţă între hippy şi mine.

Una din roţile scaunului lui Cohen era defectă şi, când Cohen îl împinse înapoi spre masă, scaunul zgârie duşumeaua cu un scârţâit straniu. Cohen rămase tăcut, apoi se ridică încet din scaun cu o durere ca un arc încordat în intestine.

Capul lui Ovadia se mişca înainte şi-napoi, căutându-l pe Cohen. Anticiparea din corpul lui Cohen făcea ca fiecare tendon să pară întins, fiecare muşchi să pară încordat. Totuşi, rămase în continuare tăcut. Aştepta. Spera. Credea.

Deoarece liniştea dura de mai mult de

un minut şi poate chiar peste, pe faţa lui Ovadia teama creştea. Cohen aştepta, forţându-se să rămână nemişcat.

În uşă se auzi un ciocănit. Ovadia sări în picioare, întorcându-şi capul spre sunetul din spatele său. Cohen nu răspunse. Uşa se deschise uşor şi faţa lui Levy apăru în crăpătura uşii. Cohen îşi ţinea degetul la buze pentru a semnala tăcerea. Levy înţelese, se retrase şi închise uşa după el.

— Ce-a fost, asta? întrebă Ovadia, dar Cohen tot nu răspunse. Cine-i acolo? ridică Ovadia vocea. Cine-i acolo? De ce nu vorbiţi? De ce tăceţi? întrebă orbul.

Tăcerea lui Cohen continua. Ovadia începu să se ridice.

— Stai jos, ordonă Cohen.

Ovadia recăzu în scaunul din lemn. Buzele sale începură să se mişte într-o

rugăciune.

— Binecuvântat să fii tu, Rege al Universului, începu el, care m-ai făcut pe mine mesager în această lume.

— Aceasta-i rugăciunea *ta,* mârâi Cohen. Nu a unui evreu.

Şi din nou rămase tăcut.

Ovadia îşi repetă rugăciunea, încet, dar convins.

Cohen ieşi încet de după birou. Ovadia se întoarse spre stânga să încercând să urmărească sunetul. Deodată schiţă anticiparea unei lovituri pe care-o aştepta şi începu să murmure o altă rugăciune. Cohen păşi direct spre el şi pentru o clipă care păru un secol, privi în jos spre orb. Ovadia se holba fără să poată vedea, viteza rugăciunilor sale crescând până ce deveniră un murmur lung din care Cohen nu putea să

mai diferenţieze nici un singur cuvânt. Deodată Ovadia se opri şi începu o altă rugăciune.

Cohen o recunoscu. Rugăciunea pentru morţi. Zâmbi.

— David, nu spui kaddiş pentru tine. Nu spui kaddiş pentru tine însuţi.

Vorbi blând, cu tot atâta milă cât şi compasiune în glas. Apoi trecu pe lângă Ovadia, ieşi din birou în zarva celor care aşteptau: reporteri, ofiţeri de la etajul al cincilea şi salariaţi din complexul rusesc, care auziseră ştirile şi voiau să participe la ele.

Trecu prin mulţime şi se opri numai să-i spună lui Levy să-l ducă pe Ovadia în celulă. Nu luă în seamă nici şoaptele lui Levy că inspectorul general îl aştepta la telefon, nici pe Şvilli care-i spunea că suspecţii din

închisoare începuseră deja să se denunţe unul pe altul. Doi suspecţi, responsabili de grenadele de pe Templu, divulgaseră numele celui de-al treilea responsabil de grenadele din timpul întrunirii pentru pace. Nu-i dădu atenţie nici lui Abulafia care-i întinse mâna să-l felicite. Ignoră pe cei care-i pronunţau numele: reporteri, poliţişti şi chiar pe Ovadia care striga: „Cohen, întoarce-te, Cohen, încă nu mi-ai venit de hac. Cohen!”

Se întoarse acasă. Pe drum se gândi că va dormi mult şi liniştit şi când se va trezi, continuă el să se gândească în timp ce păşea în lumina albă şi strălucitoare a dimineţii, o va suna pe Ahuva să facă planuri pentru o cină specială.

42

CÂTEVA ZILE MAI TÂRZIU, Cohen era acasă în concediu de boală când bătu la uşă Schwartz, comandantul operaţiunilor de la poliţia din Ierusalim.

— Avram, îmi pare rău că te deranjez acasă. Dar este ceva despre care aş vrea să stăm de vorbă, dacă se poate.

Cohen îl pofti în apartament.

— Să spunem că există un bărbat, începu Schwartz nervos. Un bătrân. Un supravieţuitor. Ca noi. Dar care şi-a construit o viaţă nouă. Departe de aici. Dar ştii, nu scapi niciodată. Nu* poţi scăpa niciodată. Dar el crede că poate. Şi acum apare aici. Să vadă Ierusalimul încă o dată înainte de a muri. Avram?

— Te ascult, spuse Cohen cu ochii închişi împotriva luminii puternice ce pătrundea în

cameră, împotriva a-mintirilor de care nu scăpa niciodată.

— Acum am să trec la subiect, spuse Schwartz.

— Te ascult, repetă Cohen.

— Vine aici şi vede pe cineva. De acolo. Pe cineva la fel de rău ca oricare altul, de care tu sau eu ştim că există în locurile acelea.

— Da? zise Cohen.

— Vrea să se răzbune. Câţi ani a aşteptat? Qt a durat? Două generaţii? La a treia generaţie cine-o să mai dorească răzbunarea? Un *kapo.* Un *kapo,* spuse Schwartz cu ură.

— Cerşetorul era un *kapo,* spuse Cohen, înţelegând într-o clipă ce voia să spună Schwartz. Pufni cu dispreţ de ironia faptului. A venit aici ca cerşetor să se

pocăiască, murmură Cohen. Un oraş atât de sfânt…

Cohen îşi aminti de *kapo* din barăcile prin care trecuse el. Unii erau aleşi. Alţii se ofereau în mod voluntar. Unii îşi foloseau poziţia de siguranţă temporară, ca să-i ajute pe alţii să reziste mai uşor. Alţii aveau o plăcere deosebită de-ai lovi pe ceilalţi. Privi spre chipul lui Schwartz care aştepta.

— Nu tu, Yosef, te rog, nu tu. Nu l-ai ucis tu…

— Nu, bineînţeles că nu eu. Nu. Dar un bătrân. A venit Vorbea idiş. S-a aşezat pe o bancă la gară. Vorbea de unul singur, în idiş. Voia să se confeseze. Repeta mereu: „Vreau să mărturisesc. Vreau să mărturisesc”. Nimeni de acolo nu-l înţelegea. Cine mai cunoaşte *tnamalosen. Haredim,* doar ei. Dar eu am înţeles. L-am ascultat. Cerşetorului îi

spunea Shneiderman. „Am crezut că este mort, a zis. Vin la Ierusalim, vin aici, în oraşul păcii şi pe cine văd? Pe el. Pe Shneiderman. *Kapo.* Chiar de atunci din lagăr, am trăit pentru că am crezut că-i mort. Dacă ar fi să-l las să trăiască, eu cum aş mai trăi? Ştiţi ce făcea?” Asta m-a întrebat, Avram, şi bineînţeles că eu ştiam, îi cunosc pe *kapo.* Ca şi tine, de altfel.

— Şi ce-ai făcut? se interesă Cohen.

— Nimic. L-am trimis acasă. Cohen oftă, dar nu mai spuse nimic.

— Era înnebunit de ce făcuse. Era înnebunit, insistă Schwartz. Dacă aş fi ştiut că acest cerşetor era un *kapo,* adăugă el brusc cu fanfaronadă, eu însumi l-aş fi omorât.

— Nu cred c-ai fi făcut-o, spuse Cohen blând.

— A meritat-o, *kapo* a meritat-o, zise Schwartz.

— Poate, probabil, acceptă Cohen.

— A plecat, spuse Schwartz, apărându-se. Înapoi la New York.

Cohen îşi puse stiloul jos. Îşi frecă eczema de pe braţ. Îşi aduse aminte.

— A fost un *kapo* care avea un băţ. Nu prea lung, dar dur. Îşi acoperi faţa cu mâna. Aici, acolo… spuse el cu vocea acoperită de palmă. Se opri, făcu o pauză, iar amintirea loviturilor de bâtă era la fel de puternică precum urmele de pe faţa lui. Lucrul corect pe care trebuia să-l faci era să-l omori… dacă puteai apoi supravieţui. Dar apoi îşi ridică privirea. Dar nu aici, nu acum.

— Am făcut ce-am crezut că trebuie să fac. Dar am simţit nevoia să-ţi spun.

Se ridică de pe canapea şi îşi luă şapca

de ofiţer.

— De ce? De ce ai aşteptat până acum ca să-mi spui? întrebă Cohen.

— Pentru că mi-a fost teamă că-mi vei spune exact ce mi-ai spus adineauri. Că am greşit, că nu trebuia să-l las să plece. Dar acum am auzit că s-ar putea să părăseşti forţele de poliţie, că politicienii nu sunt încântaţi de ce s-a întâmplat, că s-ar putea să ieşi la pensie.

— Asta era cu câteva luni în urmă, nu acum.

— Am crezut că meriţi să ştii. Să o afli acum ca, dacă mai vrei să faci ceva în legătură cu problema aceasta, s-o faci, atâta timp cât mai ai autoritatea respectivă. Vreau să spun cât mai eşti încă în funcţie.

În vocea sa se simţea scuza, recompensa atitudinii sale. Stătea în picioare, cu şapca

în mână, răsucind-o nervos şi în expectativă.

Cohen îşi freca uşor antebraţul, gândindu-se la faţa mutilată a cerşetorului, cugetând la tot ce făcuseră toţi acei *kapo.*

— Tu ai fi făcut ce era corect, adăugă Schwartz, încercând să se explice, căutând un răspuns din partea lui Cohen. La urma urmelor, tu eşti Marele Preot, adăugă Schwartz cu o oarecare stânjeneală, dar şi flatare.

— Despre ce tot vorbeşti? întrebă Cohen energic.

— Aşa ţi se spune acum la birou. *HaCohen Hagadol.* Nu este nicio glumă. Secretarele, ofiţerii mai tineri. Ofiţerii superiori, ei bine, cei de la etajul al cincilea.

Lui Cohen nu-i plăcu titlul, dar aprecie afecţiunea şi admiraţia care provocaseră porecla. Se făcu că nu observă stânjeneală

lui Schwartz.

— Vrei să ştii ce-aş fi făcut? îl întrebă el. Schwartz dă du afirmativ din cap.

Cohen se duse la fereastra care dădea în grădină. Pisica pândea o păsărică ce ţopăia pe o creangă. Se aplecă peste fereastră şi bătu tare o dată din palme, ca să atragă atenţia pisicii şi s-o facă pe pasăre să-şi ia zborul. Se uită după pasărea care dispăruse printre crengile de sus ale eu-caliptului, apoi la pisica ce se spăla furioasă, îşi întoarse fata spre colegul său neliniştit.

— L-aş fi arestat, spuse Cohen clar. Schwartz se uită dezamăgit în ochii lui Cohen. Aş fi cerut clemenţă şi consideraţie şi aş fi spus că n-a adus niciun rău societăţii şi că s-ar face mai multă dreptate dacă i s-ar permite să plece. Dar l-aş fi arestat. Deoarece acesta-i adevărul, Yosef. Şi

aceasta este toată problema. Chiar şi aici. În acest oraş. Mai ales aici.

De acelaşi autor va apărea:

CAMERA DE MONTAJ

Avram Cohen şi Max Broder, prieteni ca fraţii, ambii supravieţuitori ai lagărului nazist de la Dachau, pornesc în viaţă pe drumuri diferite.

Cohen, întors în patrie, vrea să uite trecutul cu atrocităţile sale şi să fie util în prezent, ca detectiv şef în Ierusalim.

Max Broder, ajuns mare regizor de film la Hollywood, intenţionează să facă un film despre Dachau şi Holocaust. Stafiile trecutului se trezesc însă la viaţă şi câţiva oameni, printre care şi Max Broder, sunt

ucişi.

Avram Cohen se confruntă cu următoarea dilemă: să răzbune crimele din trecut sau pe cele din prezent?

RAO INTERNAŢIONAL PUBLISHIffG COMPANY S.A. COLECŢIA „RAO CLASIC”.

Honort de BALZAC *nuzii pierdute*

Moll Flandas

Demonii

Idiotul

Oblomoy

Departe de lumea dezlănţuită

Litera stacojie

Notredame de Paris

Daniel DEFOE F.M. DOSTO ffivă KI

LA. GONCEAROV Thomas HARDY Nathaniel HAWTHORNE Victor HUGO

COLECŢIA „OPERE XX”.

Albert CAMUS

Gabrid GARCÂA MÂRQUEZ

Andre GIDE Franz KAFKA

Thomas MANN Andre MALRAUX

Antoine de S AINT-EXUPERY Virginia WOOLF

V *Primul om*

— *Caligula, Neînţelegerea, Starea de asediu, Cei drepţi, Răscoală în Asturii*

— *Toamna patriarhului*

— *Dragostea în vremea holerei*

— *Falsificatorii de bani*

— *Procesul*

— *America*

Opera antuma

— *Lottela Weimar*

— *Antimemorii n – Frânghia şi şoarecii*

— *Cuceritorii, Calea regală*

— *Citadela*

— *Între acte*

COLECŢIA „RAO CONTEMPORAN”.

Don DeLILLO *Mao n*

Dominique FERNANDEZ *îngerul destinului*

SUCCESE INTERNAŢIONALE

— *Arata-mi un erou*

— *Oglinzi*

— *De o parte şi de alta a frontierei*

— *Dosarele X – Punctul zero*

— *Dosarele X-I uinele >Plânsşirâs*

— *Binecuvântat Ce copilul*

— *Jocuri de putere*

— *Cardinalul de la Kremlin*

— *Odiseea lui Talbot*

— *Catedrala*

— *Spencenille Fiinţa răului*

— *Cameleonul >27*

— *Huliganii*

Dominick DUNNE *Un anotimp în purgatoriu*

Tedă LLBEURY

Kevin J. ANDERSON

Noel BARBER

Cathy CASH-SPELLMAN

Tom CLANCY

Nelson DeMILLE

William DIEHL

Paul ERDMAN Colin FORBES

Mark FROST ErnestK.GANN Thomas GIFFORD

John GRISHAM

Laura HASTINGS P.D. JAMES

John KATZENBACH Brian LOWRY

Anthony MANCINI Margarct MITCHELL

Marcia MULLER

Victor OSTROVSKY Ralph PETERS

Rosamunde PILCHER

Mario PUZO

Anne RICE Kenneth ROYCE

David ROSENBAUM Lawrence SANDERS

John SAUL Paul THEROUX Midiael TOLKIN

Scott TUROW

Barbara VICTOR A.E. van VOGT

— *Ultimele zile ale Americii*

— *Crucea de foc*

— *Navele fantoma*

— *Obiectivul 5*

— *Führerul şi damnaţii*

— *Vârtejul*

— *Lista celor 7*

— *Magistratul*

— *Operaţiunea Praetorian*

— *Camera morţii*

— *Omul care aduce ploaia*

— *Secretul şoimului*

— *Planuri şi dorinţe*

— *Moartea unui expert*

— *Fiul omului*

— O *cauza dreapta*

— *Ziua răfindii*

— *Adevărul este dincolo de noi (DosareleXGhidul oficial)*

— *Naşa*

— *Insula pierdută*

— *Pe aripile vântului (2 vol.)*

— *Trofee şi lucruri moarte*

— *Lupul din umbra*

— *Leul din Iudeea*

— *Flăcări din cer*

— *Căutătorii de scoici*

— *Septembrie*

— *Caruselul*

— *Arena sumbra*

— *Norocosul pelerin*

— *Interviu cu un vampir*

— *Dansul marionetelor*

— *Preşedintele a murit*

— *Înţeleptul*

— *Secretul lui McNally*

— *Reversul medaliei*

— *Păcate capitale*

— *Norocul lui McNally*

— Se *araţi furia oarbă*

— *Dublă personalitate*

— *Jucătorul*

— *Printre morţi*

Presupus nevinovat

— *Vinovăţie dovedită*

— *Vină mărturisită*

— *Coriander*

— *Destinaţia Univers*

— *Cartea lui van Vogt*

Robert James WALLER *Vals lent la Cedar Bead*

Joseph WAMB AUGH *Nopţile fugarului*

— *Execuţia*

— *Finala Urnita* Michael WEAVER *Impuls*

Heiman WEISS *Operaţiunea Jessica*

COLECŢIA „PROZĂ ROMÂNĂ CONTEMPORANĂ

Ioan-Mihai COCHINESCU *Visul de iarnă al Isabeuei*

Damian NECULA *Sărbătoare continuă*

Cristian TEODORESCU. *Povestiri din lumea nouă*

COLECŢIA „RAO PENTRU COPII”.

J *M.* B ARR ffi *f eter Pan*

Kenneth GRAHAME *Vântul prin sălcii*

Erich KÂSTNER *Emil şi detectivii*

Louis PERGAUD *Războiul bumbilor*

Dodie SMITH *O sută unu dalmafieni*

— *Noapte de vară*

COLECŢIA „LOVE STORY”.

Cheryl BIGGS *Tradiţii de familie*

Jaymi CRISTOL *Toi dorinţe*

Iulie GARWOOD *Castele*

Linda GUSS *Anotimpuri*

Belh HENDERSON *Dragoste şi bo & ţie*

DeAnna TALCOTT *Drumul spre celebritate*

Carios CASTANEDA *Călătorie la Ixtian*

— *Povestiri despre Pliere* Zlata FILIPOVIC *Jurnalul Zlatei*

Ş-am & Chuck GIANCANA *Trădarea*

Hans HOLZER *Fereastră spre trecut*

Holger KERSTEN & ElmarR.GRUBER

Iisus?

Brian LANE & Wilfred GREGG *Enciclopedia ucigaşilor în* serie

Gerard MAI AX *Magicienii*

Naomi OZANIEC *Elemente de chakra*

Martin PALMER *Elemente de taoism*

WUIPARFITT *Elemente de cabala*

Thomas POWERS *Războiul lui Hdsenberg*

L. Fletcher PROUTY *JFK*

Donald SPOTO *Marilyn Monroe*

Simon WIESENTHAL *Calea speranţei*

Editura FAHRENHEIT SCIENCE FICTION

Lino ALD ANI *Crucea de gheată*

Dean DEVLIN & Roland EMMERICH

Stephen MOLSTAD *Ziua Independenţei*

Gerard KLEIN *Povestiri de parcă ar B...*

Walter M. MILLER Jr *Cantică pentru*

Leibowitz

Norman SPINRAD *Intre două lumi*

DOCUMENT

Ion HOBANA *Un englez neliniştit*

***ENCICLOPEDIA RAO* PRIMA MEA ENCICLOPEDIE**

— *Marea*

— *Ştiinţa*

ENCICLOPEDIA PENTRU TINERI

— *Universul*

— *Plante şi animale*

RA O EDUCAŢIONAL

Vasile TEODORESCU *Limba şi literatura romani pentru*

ULTIMELE APARIŢII

RAO International Publishing Company S.A. John le CARRÉ *Jocul*

John GRISHAM *Juriul*

Robert ROSENBERG *Teroare la*

Ierusalim

John SAUL *Pedeapsa păcătoşilor*

CLUBUL CĂRŢII RAO

Din dorinţa de a fi permanent în legătură cu cititorii, *Editura RAO* a iniţiat un program special de distribuire şi promovare a căiţilor sale.

Şi dumneavoastră puteţi deveni membru al Clubului Cărţii RAO, beneficiind de următoarele avantaje: ”! > Veţi primi cu maximum de rapiditate cărţile comandate şi veţi fi informat cu regularitate asupra ultimelor apariţii, planuri editoriale, oferte speciale. În Pentru cărţile comandate, *editura suportă costurile de transport prin poştă.*